michael a. stackpole

hărţile prevestitoare

colecţia
nautilus
fantasy

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Marile descoperiri* a apărut

Atlasul secret

MICHAEL A. STACKPOLE s-a născut în 1957, în Wassau, Wisconsin, și este un celebru autor de romane fantasy și science fiction. În 1979 a obținut diploma de licență în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer pentru diferite companii producătoare de jocuri pe calculator, colaborând la multe producții de mare succes. A scris primul său roman fantasy în 1986 *(Talion: Revenant)*, care însă nu a fost publicat decât în 1997, deoarece s-a considerat că un volum de 175 000 de cuvinte este prea mare pentru un autor necunoscut. Începând cu 1987 a semnat trilogia *Warrior*, ce i-a adus consacrarea și a stat la baza unui serial de animație televizat. Datorită popularității sale ca autor, a fost selectat să scrie mai multe romane în seria SF *Star Wars*. A semnat numeroase volume ce s-au bucurat de un real succes atât în rândul publicului, cât și printre critici, dintre care amintim revoluționara serie fantasy *Dragon Crown War*. Cea mai recentă trilogie, *Marile descoperiri*, reprezintă o nouă abordare neconvențională a genului fantasy, creând un univers al magiei și fantasticului unic în întregul spațiu literar.

michael a.

stackpole

hărţile prevestitoare

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Stephen YOULL

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STACKPOLE, MICHAEL A.
Hărțile prevestitoare / Michael A. Stackpole, trad.: Silviu Genescu
- București, Nemira & Co., 2009
ISBN 978-973-143-316-5

I. Genescu, Silviu (trad.)

821.111-31=135.1

Michael A. Stackpole
CARTOMANCY
© Michael A. Stackpole, 2006

© Editura Nemira & Co., 2009

Redactor: Flonn Leodor DĂNILĂ
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Grafica Veneta SpA

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-973-143-316-5

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Lui Hunkie Cooper,
Un Mistic, dacă a existat vreodată unul.

Mulţumiri

Autorul îi este profund îndatorat lui Anne Groell pentru străduania ei neobosită la *Hărţile prevestitoare*. A înlăturat toate asperităţile din text şi l-a făcut lizibil. De asemenea, îi mulţumeşte lui Kassie Klaybourne pentru înţelepciunea sa şi sprijinul acordat pe durata scrierii cărţii. Howard Morhaim şi Danny Baror sunt cei mai buni agenţi literari din lume, iar dacă n-ar fi fost abilităţile lor în afaceri şi eforturile depuse, autorul de faţă i-ar întreba pe clienţi: „Vreţi şi cartofi prăjiţi ca garnitură?“

1

Ziua a 10-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Derros, Erumvirine

Ranai Ameryne aştepta în noapte, învăluită în umbre. Trăise în pădurea de lângă *serrianul* Istor aproape o săptămână, începând să-i cunoască fiecare chip. Nici chiar în zilele ei de tâlhar de drumul mare în Nalenyr nu se adaptase atât de bine unui loc. Răufăcătoare fiind, descoperise în frică şi în duşmănia oamenilor tovarăşi statornici, care o împiedicau să se alăture naturii la fel de mult pe cât o îndepărtau de societate.

Aici, în pădure, îşi aflase liniştea. Privea viaţa desfăşurându-se în jurul ei, studiind drama prădătorului şi a prăzii sale. În tinereţe, se bucurase de instruirea elementară menită să-i ofere o funcţie în vastul

aparat birocratic guvernamental. Educaţia o învăţase că exista o ordine în toate şi că, atât timp cât rămânea netulburată, viaţa era idilică şi perfectă.

Profesorii ei deţineau o asemenea informaţie dintr-o sursă de mare încredere. Marele Ministru Urmyr orânduise lucrurile în cărţile sale de înţelepciune din perioada de început a Imperiului. I se citau adesea spusele: „Vântul este înţelept, iar apa şi mai înţeleaptă, deoarece nimic din ce li se împotriveşte nu le poate rezista. Totuşi, cei care călătoresc cu ajutorul lor reuşesc asta cu mare uşurinţă şi rapiditate."

Cel mai adesea, astfel de pilde sunt folosite la a preveni pe cineva să nu se ridice contra unui duşman mai puternic. Zâmbi, perfect conştientă că cicatricea de pe obrazul stâng îi strâmba gura într-o parte, însă fără să-i pese. Pentru cei pe care îi aştepta să-i vâneze, ea va fi vântul şi apa.

Privi în sus, spre cer. Jumătate din faţa rotundă şi albă a lunii Fryl se ascundea în beznă. Poziţia ei îi confirma ceea ce simţise în suflet, că noaptea se apropia de punctul său de mijloc. Adversarilor ei li se va îngădui să plece în curând. O vor căuta, crezându-se ei vânătorii, dar se va dovedi că greşesc.

Se zgribuli, străbătută de ecourile îndepărtate ale fricii. Până la Festivalul Recoltei de anul trecut, le arătase şi altor vânători că greşeau. Numele ei fusese Pavynti Syolsar şi, împreună cu însoţitorii ei, îi prădase pe drumeţii care se îndreptau spre Nalenyr. Festivalul adusese mulţi oameni pe drum, iar ea îi jefuise

aproape pe toți. Se măsurase cu apărătorii lor, între care și câțiva spadasini foarte buni, învingându-i pe toți.

Cu excepția lui Moraven Tolo. În prima clipă, nu-l considerase cu nimic deosebit. I se păruse de vârstă mijlocie, mai bine zis, vârsta de mijloc pentru majoritatea bărbaților, deși părul său negru nu încărunțise încă. Se mișca ușor și fără pic de teamă. Se prezentase drept un *xidantzu*, iar ea îl crezuse drept unul dintre războinicii rătăcitori pe care trebuia să-i secere înainte de a aduna aurul de la tovarășii săi de drum.

Apoi el îi ceruse să traseze un cerc.

O treceau fiori pe șira spinării, până și după patru luni. Oricât de priceputâ ar fi fost, el o întrecea. Era un Maestru Spadasin – un Mare Maestru, ba chiar mai mult. Un Mistic, capabil să facă vrăjitorii cu spada sa. *De-ar fi fost el vântul și apa, iar eu, pământul, focul și lemnul, nu i-aș fi ținut piept.*

După toate regulile, trebuia să fie moartă, însă preferase să n-o ucidă. O pusese la încercare și hotărâse că se pricepea, oarecum, să mânuiască spada pe care o purta, așa că-i ceruse să o ia spre sud, spre coasta Virinei, pentru a se alătura *serrianului* Istor. Odată ce Maestrul Istor o va elibera, va petrece nouă ani în pribegie, ca *xidantzu.*

Făcuse călătoria spre sud, deși ar fi putut fugi oricând. În timpul cât fusese tâlhar de drumul mare, respectase principiile spadasinilor. Nu de frica lui Moraven Tolo făcuse călătoria. Știa că trebuia să fie moartă, iar respectându-i porunca avea șansa de a începe o nouă viață.

Primi această nouă viaţă şi străbătu în grabă drumul până la *serrianul* Istor. Fusese primită imediat în micul cerc de învăţăcei, majoritatea dintre ei fiind, la o primă vedere, cel puţin cu zece ani mai tineri decât ea. Maestrul Kalun Istor nu comentă nimic după ce-şi depănă povestea şi-i spuse de ce venise. Se aşteptase la batjocuri şi dispreţ, dar nu se întâmplă aşa ceva.

Maestrul Istor ascultase; apoi, fără nici o vorbă, luă o pană, o înmuie în cerneală şi scrise ceva repede. Punând pana jos, întoarse foaia de hârtie, s-o poată citi şi ea.

– Ştii ce înseamnă?

Ea încuviinţă din cap.

– Poate fi interpretat în două feluri. Unul ar fi „puiul tigrului", iar altul, „Ranai Ameryne".

Spadasinul uscăţiv îşi miji ochii şi aprobă din cap.

– Ţi se potrivesc ambele. *Eşti* un tigru, dar mai trebuie să-ţi crească ghearele. De asemenea, mai eşti cunoscută drept Ranai Ameryne. Oricine sau orice ai fost s-a dus acum. Bun venit în şcoala mea!

Maestrul Istor se dovedi a fi la fel de sever, pe cât era de înţelept, îmboldind-o constant. O făcu răspunzătoare de învăţăceii adolescenţi. Aceştia, la rândul lor, o încolţiră, o înfuriară, iar astfel o învăţară să-şi stăpânească mânia care, altfel, ar fi făcut-o să-i pedepsească fără nici o milă. Faptul că se ocupa de ei n-o scutea însă de îndatoririle ei de învăţăcel, iar adesea studiul ei personal se întindea până târziu în noapte.

În decursul pregătirii se confruntă cu starea conflictuală care o determinase prima dată să ajungă răufăcătoare. Fiind crescută în credința că vântul și apa măturau totul în calea lor, își petrecuse anii așteptând răsplata pentru că alesese să sfideze toate convențiile. Își abandonase instruirea timpurie și plecase de-acasă să studieze lupta cu spada în oricare școală ar fi fost dispusă s-o accepte. Rareori stătea mult timp pe-acolo, nu trecea de doi ani, adesea și mai puțin, preferând să caute o altă școală decât să aibă de-a face cu răspunderile și nemulțumirile de care avea parte.

Viața ei devenise una a sfidărilor și se aștepta să fie pedepsită. Totuși, cu ajutorul Maestrului Istor înțelesese că ar putea înfrunta vântul și apa... sau ar putea *deveni* vânt și apă. Nu era vorba de a se împăca ea cu lumea, ci de a deveni suficient de puternică încât lumea să se împace cu ea.

Părea o rețetă sigură de grandomanie, însă antrenamentul și îndrumările Maestrului Istor o ajutară să treacă hopul. Numai pentru că *putea* răpune pe oricine i se împotrivea nu însemna că și *trebuia*. Era foarte conștientă că viața îi atârnase de vrerea lui Moraven Tolo, iar el nu i-o luase. Urmându-i exemplul, căuta și cea mai mică sclipire de potențial într-un individ. Iar dacă nu găsea, omora fără părere de rău.

Își mai dădu seama și că, în parte, i se încredințase un mic grup de învățăcei ca ea să afle cum să descopere asemenea sclipiri. Deși aproape sigur nu și-ar fi înfruntat nici unul dintre adversarii întâlniți în viața

sa trecută, faptul că nu era absolut sigură nu-i dădea pace. Așa că se înfrâna și-l admira pe Moraven Tolo și mai mult pentru stăpânirea de sine pe care o arătase înaintea provocării ei mult mai serioase.

Iar acum îi aștepta pe învățăcei în pădurea întunecată, să vină și s-o vâneze. Nu avea nici o îndoială că unul sau altul dintre ei va căuta să organizeze eficient grupul. Era la fel de sigură că unii vor ataca singuri, în încercarea de a culege laurii capturării ei.

În vreme ce i-ar fi fost cel mai ușor să-i găsească pe aceștia și să-i dovedească înainte de a se confrunta cu întreaga ceată, inversarea acestei strategii ar fi lucrul cel mai bun. Menirea exercițiului era să-i învețe pe toți că lucrul în echipă însemna alegerea potrivită. Dacă o captura grupul, se va adeveri valoarea acțiunii în echipă. Dacă nu se întâmpla așa și va ajunge să-i vâneze ea pe ceilalți, doborându-i, se va înfățișa nesăbuința atacului individual.

Cunoștințele sale despre viața din pădure îi ascuțeau simțurile. Iarna aducea pe coastele Virinei o temperatură scăzută, însă curenții calzi împiedicau ninsoarea. În schimb, precumpănea burnița, însoțită adesea de ceață. Vietățile pădurii încă mai forfoteau, dar amuțiră dintr-odată. În mod ciudat, cea mai liniștită parte era în direcția mării, nu înspre sud, către Derros și *serrian.*

E posibil să creadă că marea îmi asigură flancul estic? Și din moment ce mă așteptam să vină dinspre sud, să se fi gândit să apară dinspre țărm? Deși puțin ospitaliere, micile golfuri folosite de contrabandiști ar fi

îngăduit unei duzini de învățăcei să acosteze cu o ambarcațiune. Escaladarea falezei de zece metri n-ar fi fost o problemă pentru ei.

Își trase încet de la brâu spada cu tot cu teacă. Roba sa neagră se potrivea cu întunericul, iar gluga avea deschizături numai la ochi și urechi. Își înnegrise cu tăciune părțile descoperite ale corpului. Lângă țărm găsise bucăți de plase de pescuit sfâșiate, din care-și confecționase un acoperământ. Prinse de el crengi rupte din copaci. Dacă se lăsa la pământ, arăta ca un tufiș.

Cunoscând în amănunt locul, se mișcă silențios, îndreptându-se spre răsărit. Cea mai vădită cale – cea a contrabandiștilor – șerpuia printre mici adâncituri, bătătorită de mii de oameni. Se grăbi spre un punct de unde-ar fi putut ataca grupul, lăsându-se la pământ în groapa de la baza unui copac dezrădăcinat.

Totuși, liniștea era netulburată, ceea ce o nedumerea. Tillid, cel mai pirpiriu dintre învățăceii ei, nu reușea să rămână tăcut multă vreme. Tot nu se auzea nimic, în afară de șoaptele vântului printre copaci și pocnetul crengilor care se legănau.

Apoi din înalt se auzi un cârâit mirat și înăbușit, urmat de un crănțănit. Ceva căzu pe frunzele jilave de lângă ea. Un vultur-pescar o privea cu un ochi auriu, cu ciocul deschis într-un țipăt mut. Însă capul fusese retezat; pasărea nu-și dădea seama că murise.

Chiar înainte de a se simți amenințată, Ranai trase sabia. Ucigașul vulturului-pescar se repezi de pe crengile de deasupra, iar sabia ei zvâcni într-o mișcare

circulară. Lama îl tăie în două. Partea de jos a trupului, cu picioarele zbătându-se, se prăbuşi peste frunzele jilave. Rădăcinile copacului sfârtecară pieptul, după ce sfâşiaseră deja aripile ca de liliac.

Se uită mai de aproape. Semăna mult cu broaştele de copac, obişnuite în regiune. *Cu excepţia aripilor.* Lumina slabă a lunii dezvăluia nuanţe de culoare printre zbârciturile care-i vărgau pielea umedă.

Creatura muribundă deschise gura, dezvăluind şiruri de dinţi triunghiulari, ca de rechin. Se retrase dinaintea priveliştii, însă nu destul de iute. Limba lighioanei ţâşni şi-i biciui faţa. Străpunse gluga, iar un ghimpe i se înfipse în carne. Prin rană năvăli focul, iar ea căzu pe spate. Jivina-şi dădu duhul înainte ca limba ei să se fi retras cu totul, aşa că rămase atârnată, strălucind de sângele ei.

Îşi duse mâna la faţă. Ghimpele nimerise pometele. Un deget mai sus şi-ar fi orbit-o. Începu să simtă cum i se umflă faţa, iar lacrimile îi curgeau şiroaie.

Ranai îşi înfrână primul impuls, acela de a o lua la fugă. Ar fi vrut să pună asta pe seama curajului ei, însă nu era nimic altceva decât logică. Indiferent de stirpe, creatura putea zbura, aşa că ea n-ar fi reuşit s-o lase în urmă. Dacă fusese doar una, se afla în siguranţă. Dacă mai existau, în cele din urmă o vor găsi şi-o vor răpune. Era mult prea departe de Derros ca să poată preveni pe cineva şi, la cât de tăcută şi primejdioasă fusese lighioana, numai câţiva dintre învăţăcei şi colegii ei de la *serrian* aveau iscusinţa de a le ucide.

Iar dacă vin cu sutele sau cu miile...

Se înfioră și o luă spre mare. Jivina asta – sau ea și însoțitorii ei – pricinuise tăcerea așternută în pădure. Își croi drum cu prudență. Ochiul ei drept se umflase atât de tare încât nu-l mai putea deschide, așa că trebuia să-și întoarcă de nenumărate ori capul iscodind după pericole. Avu nevoie de jumătate de ceas să străbată cei o mie de metri până la stâncile de pe țărm, însă ajunse acolo fără nici o altă înfruntare și se ghemui.

Luna scălda apa în argintiul ei, ceea ce-i oferea o privelițte netulburată asupra țărmului, până departe, spre Golful Derros, unde se legănau un fel de poloboace uriașe, însă prea lungi și subțiri. De mărimea unei nave comerciale oceanice medii, pluteau cu nevinovăție în apa păcurie. În timp ce-i privea, unii dispărură din raza vederii, iar alții se ridicară pe valuri ca un soi de crocodili marini.

Unul tocmai apărut își deschise botul, dezvăluind o carne de un alb cretos. Apoi pielea se împestriță cu puncte negre, care ascundeau albeața într-un fel de umbră. În clipa următoare, întunecimea se înalță vaporoasă. Se răsuci și se ondulă în aer, apoi se întoarse și se repezi spre orașul adormit Derros.

Un nor de jivine. Le putea vedea cu ochii minții, agățându-se pe ziduri și acoperișuri, râcâind pe sub uși și între obloane. Se vor strecura în hambare, vor intra în rezervoare și se vor furișa pe sub streșinile tuturor caselor. Orașul ar sfârși prin a fi acoperit cu o pătură umedă și tremurătoare, care ar mistui totul în calea sa.

Nu se întrebă *de ce* năvăliseră în Derros, răspunsul nu avea însemnătate. Suficient că-l asaltau. Își dădu seama că nu-i în stare să facă mare lucru pentru a stăvili valul, însă cu băgare de seamă poate reușea să-i ajute pe cei care vor da piept cu el. De o asemenea cruzime, jivinele n-ar lăsa pe nimeni să rămână în teritoriul lor.

Ranai Ameryne privi înspre ocean. Va mai veni ceva de-acolo, iar și iar. Simțea cum ceva stătea la pândă acolo. Nu știa ce, dar, dacă *era* cu băgare de seamă, ar fi supraviețuit suficient cât să afle.

Iar odată ce știa, i-ar fi ajutat pe ceilalți să înțeleagă ce aveau de făcut.

Privi spre Derros și văzu primul semn al unei clădiri în flăcări. Undeva, dincolo de ea, aștepta Maestrul Istor. Oftă în tăcere. *Cred că doreai să am parte de mai mulți ani de antrenament înainte de a deveni* xidantzu. *N-a fost să fie. Sper ca tot ce-am învățat până acum să fie destul.*

2

A 8-a zi. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Ciras Dejote se trezi într-o lume care devenise de nerecunoscut. Capul îi pulsa, deşi nu chiar atât de dureros ca înainte. Amintiri despre cum ajunsese în grota întunecoasă – unde zăcea alături de maestrul său leşinat – îi reveniră în crâmpeie. Călătoreau prin Ixyll când se iscase o furtună de magie dezlănţuită. Nu-şi mai amintea nimic concret după asta în afară de ropotul cailor şi o mână puternică ţinându-l în şa.

Maestrul său, Moraven Tolo, se zvârcoli şi gemu lângă el. Puţina lumină existentă se răsfrângea de pe chipul său transpirat. Ciras se ridică şi se pregăti să-i aducă puţină apă, însă îl copleşi ameţeala şi se lăsă

înapoi, gemând. Apoi, mișcându-se mai lent, reuși să ia un burduf și se târî spre Moraven.

Spasmele și vaierele acestuia îl făceau să pară că avea o criză. Totuși, nu era nici o urmă de spumă pe buzele sale, iar din nas nu-i curgea sânge. În lumina slabă, Ciras nu putea vedea nimic care să-l ajute să-și dea seama de natura rănilor.

– Maestre, trebuie să beți.

Ciras se așeză încet în genunchi și-și strecură mâna pe sub capul lui. Părul negru lung al bărbatului era năclăit de transpirație. Ciras îl ridică ușor și se pregăti să-i dea apă. Chiar atunci trupul lui Moraven înțepeni.

Deschise ochii.

Culoarea lor trecea de la bleumarin la o nuanță palidă și rece, căreia îi lipsea o fărâmă să devină alb curat, schimbându-se cu iuțeală sau domol. Alternau cu fluiditate, precum unduirile unei eșarfe de mătase într-o adiere. Uneori, ochii-i erau străbătuți de un desen ca un fulger, închipuit din linii întunecate și zimțate.

Atunci Ciras simțea o furnicătură în mână. O furnicătură dureroasă, care se amplifica pe măsură ce fulgerul scăpăra tot mai intens.

Sfâșiat între datoria față de maestru și durerea tot mai mare, Ciras nu mai știa ce să facă. Ar fi vrut să-l aline și să-l îngrijească, atât pentru că asta era îndatorirea sa, dar și pentru că Moraven îl veghease în călătoria lor. A-l abandona acum ar fi fost nepotrivit, însă furnicătura deveni o suferință cumplită, care-i înțepenise mâna.

– Lasă-l, băiete. Nu-l poţi ajuta.

Ciras privi în direcţia vocii. O creatură pirpirie şi ivorie se ghemui pe o lespede. Ar fi luat-o drept un copil, dacă pe capul mult prea mare n-ar fi avut şapte ochi. Doi dintre ei, negri cu pupile aurii, se aflau acolo unde era firesc să fie. Un al treilea stătea pe frunte. Ceilalţi patru, mai mici, aurii cu pupile negre, îi împestriţau faţa la nivelul pometilor şi frunţii, deasupra şi dedesubtul ochilor normali.

Este un soth gloon, vestitor al nenorocirilor. Ciras lăsă cu grijă capul lui Moraven, apoi se ridică într-un genunchi ca să-şi protejeze maestrul de creatură. Mâna sa dreaptă coborî acolo unde ar fi trebuit să se afle spada, însă nu găsi nimic.

Gloonul râse.

– Eu nu reprezint nici o ameninţare pentru el. Vino, e nevoie de tine ca s-o ajuţi pe Tyressa.

Deşi Ciras era în continuare buimac, cuvintele „nevoie" şi „ajuţi" declanşară un răspuns imediat. Se ridică în picioare clătinându-se şi-şi târşâi paşii în urma creaturii fantomatice care sărea din lespede în lespede, afundându-se şi mai mult în peşteră. Încet, ajunse la concluzia că-i vorba de un fel de complex mortuar şi nu socoti asta deloc drept un semn de bun augur.

Cu fiecare pas îşi părăsea în ungherele minţii durerea cruntă. Din întuneric se auzea un mormăit şi-un gâfâit neobişnuite, cum nu mai auzise vreodată.

Un personaj îndesat ieşi la lumină, trăgând ceva greu după el. Pe Ciras îl lovi o duhoare. Recunoscu

povara ca fiind Tyressa înainte de a-şi da seama că cel care o târa era Borosan Gryst. Tânărul se repezi şi o apucă de glezne, ţinând-o strâns, în pofida murdăriei cleioase care-i acoperea cizmele.

– Aici. Pune-o pe piatra asta.

O duseră amândoi la o lespede netedă şi se chinuiră să o aşeze. Călcâiele-i treceau de capătul dalei de marmură. Chiar dacă o împestriţau excremente de liliac, împletitura groasă era fără nici o îndoială părul ei blond-deschis. Se desluşeau câteva leziuni pe pielea neacoperită de pe braţe şi picioare, însă Ciras n-ar fi putut stabili gravitatea rănilor din cauza mizeriei care o acoperea. Nu juliturile acestea, indiferent cât de adânci, constituiau problema ei principală.

O săgeată de arbaletă i se ţitea chiar de sub buric. Vârful dispăruse în mâzga care-i năclăia tunica.

Ciras se propti cu mâinile de lespede.

– Săgeata se ridică şi coboară odată cu respiraţia ei. Asta-i bine. Nu a pătruns până la os.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Borosan, cu ochii bicolori căscaţi. Trebuie să facem *ceva*, altfel va muri.

– Ştiu, încuviinţă Ciras şi scutură din cap, încercând să se limpezească, dar regretă imediat gestul. Încă nu gândesc clar. Keles trebuie să ştie. Unde-i?

Borosan clătină din cap.

Cocoţat pe o lespede apropiată, Gloonul îndreptă un deget subţire spre beznă.

– Au plecat împreună. Trăieşte. Cam atât văd.

– Şi ea? se interesă tânărul, făcând un semn cu capul spre Tyressa. Un soth gloon poate vedea în viitor. Va trăi?

– Ciras Dejote, depinde de ce vei face.

Închise ochii. Îşi petrecuse întreaga viaţă antrenându-se ca spadasin. Maeştrii săi insistaseră cu toţii să înţeleagă corpul omenesc şi părţile sale. Ştia unde şi cât de adânc se aflau îngropate arterele. Putea lovi orice organ pe negândite. Fusese chiar învăţat să trateze tăieturile şi plăgile, însă toate acestea nu îl făceau cu adevărat un vindecător.

O parte din el voia să respingă spusele gloonului, însă nu izbutea. Se antrenase ca spadasin pentru a fi un erou. Crescuse ascultând poveştile despre eroii imperiali de odinioară, dorindu-şi să le egaleze priceperea şi curajul. Mulţi dintre ei se confruntaseră cu probleme care nu necesitau îndemânare în lupta cu sabia ca să fie rezolvate. *Dacă refuz, ea va muri, iar eu n-am să mai ajung niciodată un erou.*

Deschise ochii şi atinse uşor săgeata. Nu încercă s-o mişte, dar simţi firele penei între degetele sale odată cu fiecare respiraţie a ei. Îşi coborî mâna încet, încercând să estimeze cât de adânc intrase săgeata. Deşi arcăşia nu fusese niciodată preocuparea sa principală, grosimea săgeţii sugera o anumită lungime, iar asta-i dădu speranţa că nu reuşise să pătrundă prea mult.

Apoi ajunse cu mâna la buric şi zâmbi. Înlătură o parte din mâzgă, apoi încă puţin. Zâmbetul i se lăţi şi se uită la Borosan.

– Nu-i chiar atât de grav pe cât ne temusem.

– Cum adică?

– Femeile keru, la fel ca Tyressa, poartă săbii, însă ele preferă, de departe, suliţele, explică Ciras, îndreptându-se de spate. Din această cauză îşi ţin săbiile într-o teacă atârnată de o centură, nu încinse la brâu, cum fac spadasinii. Arcaşul care a nimerit-o, i-a lovit catarama centurii. Săgeata a străpuns-o, dar nu foarte adânc. Probabil vreo două degete, prin piele şi muşchiul de dedesubt.

– Aşa că va trebui s-o smulgem?

Ciras consimţi uşor din cap.

– Problema este c-o va durea destul de tare. Dacă se zbate, îşi va face rău sieşi.

– Asta nu trebuie să stânjenească.

O siluetă mătăhăloasă înaintă din spatele lui Borosan. Aplecat, virukul părea doar cu puţin mai înalt decât Borosan, deşi umerii săi laţi şi trupul musculos îl făceau neîndoios mai masiv. Pletele negre îi cădeau în valuri, revărsându-i-se pe şira spinării, între plăcile osoase acoperite cu piele de un verde închis. Culoarea pălea de la gât înspre vintre şi de-a lungul părţii interioare a braţelor. Din păr îi ieşeau coarne, la fel de ascuţite şi puternice precum cârligele de la coate şi ghearele cu care se terminau degetele de la mâini şi de la picioare. Ochii săi negri păreau găuri pe faţa sa, iar dinţii ascuţiţi ca acele îi licăreau în gură.

Ajunse la marginea lespezii şi-o studie o clipă pe Tyressa.

– Aduceţi apă. Spălaţi de jur împrejurul rănii. Îi vom tăia cureaua aşa că tot ce va trebui să facem va fi să-i scoatem catarama.

Borosan aduse apă şi izbutiră să-i îndepărteze murdăria de pe haine. Urmând îndrumările virukului, Ciras tăie cu un cuţitaş cureaua lată de piele a Tyressei, apoi despică tunica de pânză groasă pe care o purta. Aducând mai multă apă îi curăţară pielea. De sub catarămă curse foarte puţin sânge.

– Şi mai departe, Rekarafi?

Virukul ridică un deget, apăsându-l la marginea de sus a cataramei. Începu să se adune umezeala, atârnând la capătul ascuţit al ghearei sale.

– Întâi, trebuie s-o pregătim. Borosan, ţine-o de glezne. Ciras, de umeri.

Cei doi bărbaţi făcură aşa cum li se ceruse. Virukul scrijeli încet o linie deasupra şi dedesubtul rănii, apoi câte una la fiecare capăt. Femeia gemu la atingerea lui. Rekarafi îşi înfipse ghiara chiar în interiorul pătratului de piele, iar ea fu străbătută de un spasm. Ciras aproape că o scăpă din strânsoare, însă o prinse repede. Tyressa se încordă, dar după cea de-a treia străpungere, trupul ei deveni molatic.

– Doar nu foloseşti vrăji, nu-i aşa? se nelinişti Ciras, mijindu-şi ochii.

Virukul îşi întoarse încet capul masiv spre el.

– Nu în sensul care ţi-ar fi ţie familiar, *lirserrdin.* Nu-ţi mai aminteşti cum a fost otrăvit Keles Anturasi de ghearele mele?

– Ba da. Spunea că a fost foarte dureros.

– Voi aveţi saliva şi lacrimile; mai aveţi şi alte fluide care se folosesc de aceleaşi canale pentru a se scurge. De ce-aş fi eu altfel?

Rekarafi îşi întoarse atenţia spre Tyressa şi continuă să-i străpungă abdomenul.

– Asta o va amorţi şi va împiedica sângerarea. Iată, s-a şi terminat. Încă un minut.

– Ai de gând să scoţi săgeata acum? întrebă spadasinul cu o ridicătură din sprâncene.

– Nu, tu o scoţi. Încă s-ar putea să mişte şi nici unul dintre voi nu-i destul de puternic s-o ţină.

Virukul se întinse şi-şi puse mâna pe coapsele ei. Apoi îşi aşeză antebraţul pe clavicula ei şi se aplecă.

– Dă-i drumul, Ciras Dejote. Aşa cum simţi sabia intrând în ţintă, tot aşa vei simţi săgeata ieşind.

Ciras se plasă în partea opusă virukului şi-şi întinse mâinile să-i fie spălate de Borosan. Le scutură să le zvânte şi închise ochii. Cuvintele virukului, rostite cu o urmă de dispreţ, îl ajutară să se concentreze. Se antrenase atât de bine cu sabia, încât o mânuia printr-o zvâcnire a încheieturii, răsucind-o şi dirijându-şi loviturile în aşa fel încât să taie numai muşchii şi tendoanele, fără să atingă osul. Aici va trebui să procedeze invers.

Surprinzător, nu se gândi deloc că ar putea da greş. Era încă destul de tânăr încât să aibă încredere în abilităţile sale şi întâlnise prea puţine provocări. Se întinse şi apucă săgeata cu ambele mâini, de parcă ar fi fost mânerul unei săbii. Se concentră, lăsând lemnul să se mişte lejer în strânsoare. Pe când mâinile strângeau tot mai tare, se mişcau odată cu ea.

Începu să perceapă cât de adâncă era cu adevărat rana. Săgeata continuase să se răsucească după ce pătrunsese, însă nu prea mult. Catarama tocise vârful, limitând efectele. Îi simți calea de intrare, simți cât de tare îi fusese jocul și începu, încet, să inverseze traseul.

Ieșea – nici cu ușurință, nici cu repeziciune, dar ieșea – alunecând dintre mușchi și carne. Tyressa țipă și lovi cu mâna abdomenul virukului, însă Rekarafi o țintui și-i făcu semn din cap lui Ciras să continue. Așa făcu, trăgând ușor și simțind cum săgeata ieșea cu totul. Apoi se opri – agățându-se de ceva – așa că apăsă, ocolind un obstacol aflat în calea vârfului. Încă o răsucire, o mică smucitură și-o trase afară.

Tânărul se dădu îndărăt, aproape leșinat de efort, pe jumătate sprijinit de Borosan. Acesta spălă rana, apoi apăsă o față peste ea, în vreme ce o cosea cu un ac. Închise rana cu grijă, apoi bandajă pântecul Tyressei. Numai după ce termină, se retrase și Rekarafi.

De pe lespede, gloonul dădu din cap.

– Va trăi. Cel puțin ceva vreme.

Tyressei îi mai trebuiră șase ore ca să se trezească, însă în acel răstimp Borosan și Ciras se afundaseră suficient de mult prin peșteră încât să descopere crăpătura prin care se cățăraseră Keles Anturasi și Tyressa. La vremea când Ciras ieși pe creasta dealului, se lăsase deja întunericul, dar el se folosi de un mic felinar pentru a inspecta locul. Deși praful de pe

stânci nu fusese prea gros, se întipăriseră pe el suficiente urme ca să înțeleagă ce se întâmplase cu tovarășul lor.

Înapoi în peșteră, curățat de mâzgă și îmbrăcat în haine curate, Ciras ședea lângă viruk, cu spatele sprijinit de o lespede.

– Au fost trei oameni. S-au oprit și au aprins un foc mic. Unul dintre ei a tras în Tyressa. Există urme de luptă, dar se pare că l-au înfrânt pe Keles. Aveau și cai. Nu știu cine erau, dar în graba lor de a fugi au lăsat în urmă un săculeț.

Rekarafi îl prinse din zbor, când i-l aruncă Ciras. Virukul adulmecă.

– *Saamgar.*

– Ceai de floarea-nopții, vorbi Ciras, încuviințând din cap. Se găsește în Tirat și-l folosim atunci când nu avem ceai adevărat. Deseii îl consumă frecvent.

– Crezi că oamenii care l-au capturat pe Keles sunt din Deseirion? se interesă Borosan, ghemuindu-se lângă el.

– Este singura concluzie logică.

– Atunci înseamnă că nu respecți defel logica, interveni Rekarafi, care lăsase săculețul să se legene încet, ținut între două gheare. Ai hotărât că jefuitorii pe care i-am urmărit prin Pustietăți erau deseieni. Iar acum spui că ei și răpitorii sunt aceiași.

– Nu ai nici o dovadă că nu-i așa.

– Nu, *lirserrdin*, nu am. Dar nici tu nu ai. Oricum, îl consideri pe Prințul Pyrust atât de prost încât să le ceară unor jefuitori să adune *thaumston* și relicve *și*

să-l captureze pe Keles Anturasi? În locul lui, n-ai da ultima însărcinare unora despre care știi că o pot îndeplini cu bine?

Ciras ar fi vrut să-și apere spusele, dar se abținu. Cuvintele virukului aveau sens. Mai mult chiar, dacă Pyrust ar fi știut detaliile călătoriei lui Keles, ar fi trimis mai multe echipe să-l găsească, din moment ce Pustietățile erau atât de vaste.

– Prețuiesc observația ta, vorbi Ciras și înclină cu respect capul. Mâine dimineață, dacă deschizi peștera, am să iau un cal ca să-l găsesc pe Keles Anturasi și să-l aduc înapoi.

Gloonul râse până căzu pe spate din vârful unui sarcofag. Virukul zâmbi, cu o sclipire scurtă în ochi.

– N-ai să pleci după Keles.

– Dar este datoria mea. Maestrului meu și mie ni s-a încredințat să veghem asupra siguranței sale. Trebuie.

– Dar nu va fi așa. Întreabă-l pe Urardsa; el știe. Firul vieții tale și al lui Keles Anturasi s-ar putea încrucișa din nou, dar nu în viitorul apropiat, explică virukul în timp ce-și examină ghearele. Eu am să pornesc după Keles Anturasi. Știu că-i încă în viață și știu încotro au luat-o.

– Cum așa? se miră Ciras, încruntat.

– Văd că ai uitat. Ghearele mele au băut din sângele lui, îl lămuri Rekarafi, strângând pumnul. Pentru că l-am lovit dintr-o greșeală, este de datoria mea să-l găsesc și să-l salvez, și așa voi face.

– Dar cu mine cum rămâne?

Gloonul își reveni și se cățără din nou pe marginea sicriului de marmură.

– Călătoria ta-i cea mai primejdioasă. Împreună cu Boroson Gryst, te vei duce spre miazănoapte și spre apus, tot mai adânc prin Ixyll.

– Dar ei se duc în partea opusă. Indiferent cine l-a răpit, se întorc la civilizație, nu se îndepărtează de ea.

– Vei descoperi, Ciras Dejote, că soarta lui Keles Anturasi înseamnă un lucru neînsemnat. Soarta întregii lumi va depinde de cât de mult succes are misiunea ta.

Gloonul privi o clipă în altă parte, apoi toți ochii săi se închiseră.

– Există o posibilitate – firavă și trecătoare – de a izbândi.

Ciras înghiți cu noduri, urându-se că i se uscase gura de frică.

– Și care-i misiunea mea?

– Te vei duce până în inima Ixyllului și dincolo de ea.

Ochii Gloonului se deschiseră și îl priniră.

– Vei vedea unde zace în somnul ei de șapte veacuri Împărăteasa Cyrsa. De ești vrednic, o vei trezi la viață. De ești convingător, ai putea-o chiar îndupleca să salveze lumea lăsată în urmă-i.

3

A 10-a zi. Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Dolosan

Coborând dealul în goană, calul îl făcea pe Keles Anturasi să salte în şa. Zdruncinăturile îi chinuiau trupul şi zvâcnetul dureros din umărul drept se porni din nou. Cu numai două zile înainte îşi rupsese clavicula, dar părea că se petrecuse cu secole în urmă. Odată ce răpitorii săi puseseră mâna pe el, îi legaseră braţul drept strâns la piept şi începuse galopul dur.

Durerea îi abătuse atenţia, aşa că nu putea spune cu siguranţă unde se găseau, dar părea că se aflau mai adânc în Ixyll decât crezuse. Zâmbi. *Bunicul mi-ar pune pielea pe băţ dacă aş recunoaşte că m-am rătăcit. Aşa ceva este de neconceput.*

Membrii familiei Anturasi din Nalenyr erau maeştrii de netăgăduit şi fără seamăn ai cartografiei. Qiro, bunicul lui Keles, supraveghea un atelier în care verişori, nepoţi, nepoate şi strănepoţi desenau cele mai bune hărţi din lume. Navele care se foloseau de hărţile Anturasi nu aveau aproape niciodată probleme de navigaţie şi reveneau din călătoriile lor aducând comori care depăşeau orice închipuire. Keles şi fratele său, Jorim, înfăptuiseră unele dintre cele mai dificile şi complexe ridicări topografice efectuate vreodată, revenind cu informaţii care îmbunătăţiră hărţile acelea şi umplură până la refuz cuferele familiei.

Oricine altcineva, în afară de Qiro, ar fi fost mai mult decât mulţumit de averile familiei, însă patriarhul visa la stăpânirea întregii lumi. Voia să ştie totul despre ea, aşa că-şi trimisese cei doi nepoţi în expediţii riscante. Jorim plecase cu *Lupul furtunii* pe Marea de Răsărit să descopere ce se găsea acolo. Keles se îndreptase spre Ixyll să exploreze tărâmul magiei dezlănţuite pentru a vedea dacă se deschisese, în sfârşit, calea spre apus.

Acolo unde ajunsese, Keles avusese succes. Ţinând o legătură misterioasă cu bunicul său, trimisese informaţii care extinseseră hărţile desenate în Moriande, capitala Nalenyrului. Deşi comunicarea era departe de a fi deplină, Keles simţise plăcerea încercată de bătrân la primirea informaţiilor adunate de el.

În acest moment, chiar şi furia bătrânului l-ar bucura, însă nu i se dăduse nici o şansă de a intra în legătură cu el. Răpitorii săi – agenţi dovediţi ai

Prințului Pyrust, stăpânul Deseirionului – îl zoriseră din greu pe drumul dinspre Ixyll. Se întâlniseră cu alte mici grupuri – unii, năimiți de deseieni, alții, simpli jefuitori din Pustietăți –, făcând schimb de cai și merinde. Fiecare dintre ei patru prăpădise câte un cal, istovindu-l de atâta călărit, iar din cauza oboselii și durerii din umăr, Keles nu reușise să se concentreze suficient ca să ajungă la bunicul său.

Odată ce pătrunseseră în Dolosan, fu în stare să se orienteze. Trecură de Opaslynoti și cotiră spre sud-est. În loc să o ia drept spre est, prin Solaeth, ceea ce le-ar fi luat foarte mult timp, se vor îndrepta spre portul Sylumak, de unde vor porni într-o călătorie spre răsărit. Deși ruta era ocolitoare, navele înaintau de la o zi la alta, nefiind nevoiți să se oprească pentru odihnă.

Galopau prin câmpia netedă și aridă. Dalen, căpetenia, ridică mâna. Caii, numai spume, se bucurară de oprire. La fel și Keles. Încet, pulsul dureros din umăr slăbi în intensitate. *Destul ca să-mi dau seama cât sunt de bășicat din cauza șeii.*

Dalen își opri calul și-i făcu semn unuia dintre oamenii săi s-o ia înainte. Cort – scund, îndesat și oacheș – călărea lângă el. Dalen arătă în față, acolo unde drumul se îngusta și trecea dincolo de o mică ridicătură, ducând înspre ceea ce Keles crezu că era o vale. Ceva obișnuit în Dolosan, însă nimic de aici nu putea fi luat de bun, pentru că pământul se frământase în decursul veacurilor de magie dezlănțuită.

Celor suficient de iscusiți, fie ei războinici sau nu, le stătea în putință să ajungă Mistici. După aceea, deveneau neînchipuit de pricepuți în comparație cu cei mai puțin antrenați. Moraven Tolo, un spadasin care se alăturase expediției lui Keles, era un Mistic. Într-una dintre lupte, trecuse de șase sau mai mulți dușmani cu mai puțin efort decât i-ar fi trebuit lui Keles să schițeze harta unui târg cu o singură stradă.

Când doi Mistici se înfruntau, etalarea talentului lor era copleșitoare – frumusețe și groază în același timp. De asemenea, lăsa urme de magie dezlănțuită. Cercurile aveau puterea de a o controla, motiv pentru care se purtau adesea ca o amuletă ocrotitoare. La marginea orașelor și satelor, provocările se sfârșeau în rotocoale de piatră. Acolo, magia rămânea ca într-o capcană. Însă, lăsată în voie, folosea la a aduce binele sau răul.

Cu mai mult de șapte secole înainte, nomazii turasynzi de pe tot întinsul deșertului adunaseră puhoaie de războinici Mistici și invadaseră Imperiul. Împărăteasa Cyrsa strânsese alături de ea faimoși luptători și Mistici. Ca să evite ciorovăielile politice în absența ei, divizase împărăția în Nouă Principate, apoi luase întreaga vistierie și se îndreptase spre apus. Nomazii și armiile ei se hărțuiseră în Solaeth și Dolosan, însă marea bătălie se dăduse în Ixyll.

După toate relatările vremii, oștirile se anihilaseră una pe alta, iar magia dezlănțuită eliberată atunci aproape că distrusese lumea. Schimbase lucrurile în

moduri deopotrivă minunate și oribile, iar semnele ei se vedeau cu ușurință în Dolosan sau Ixyll, unde încă mai bântuia. În călătoriile lui, Keles descoperi iazuri vii, văi care respirau, copaci cu frunze de sticlă și multe alte ciudățenii care-i dădeau dureri de cap numai când și le imagina.

Gândul îi fugi la jurnalul pe care-l ținea, rămas acum în Ixyll, laolaltă cu însoțitorii săi. *Și Tyressa, biata Tyressa.* Amintirea ei îl făcu să se simtă și mai însingurat. Fără ea, lumea-și pierduse o parte din culoare.

O doborâse Cort, cel care se avânta acum spre coama dealului. Nu doar asta îl făcea pe Keles să-l urască, ci și rânjetul lui înverșunat din acel moment. Și felul în care necheza povestind.

Sper să crăpi.

Bărbatul ajunse în vârful dealului, după care o porni la vale. Apoi își struni calul cu întreaga forță, iar animalul se cabră, dar nu înainte ca picioarele din față să-i fie cuprinse de ceva. Se prăbuși nechezând, cu ochii holbați de groază, apoi dispăru cu călăreț cu tot.

– Cort, la naiba! exclamă Dalen și trase de hățuri.

Asbor, al treilea din grup, scoase sabia și o luă la galop, însă căpetenia îl chemă înapoi.

– Nu fi nesăbuit!

Asbor îi aruncă o privire uluită.

– Dar trebuie să-l ajutăm.

– Nu mai poți. N-a avut timp nici să țipe.

Dalen se întoarse spre Keles.

– Ai mai văzut așa ceva?

– Greu de răspuns, din moment ce nu știu ce-i.

Keles descălecă și-ar fi căzut la pământ dacă nu s-ar fi agățat repede de scară. Se înfipse bine pe picioare și porni înainte.

– Ar trebui să rămâi călare, îl sfătui Asbor, privind neliniștit spre vale. Ai putea fugi.

– Pe Cort nu l-a ajutat, răspunse tânărul pe un ton potolit, fără a-și trăda nici satisfacția resimțită în urma morții acestuia, nici teama, apoi își începu târâșul spre ridicătură.

– Asbor, ține-i calul și ia-l pe-al meu de dârlogi.

Dalen descălecă în spatele lui Keles și-l ajunse repede din urmă. Își miji ochii privindu-l.

– N-aș fi crezut că ești atât de aventuros.

– Aventuros este fratele meu. Eu sunt doar curios.

Arătă spre cârceii plantelor peste care trecuse Cort.

– Cred că am văzut ceva verde încolăcind copitele calului. Am de gând să evit orice de culoarea asta.

Dalen îl aprobă din cap, apoi părăsiră amândoi drumeagul și se cățărară pe niște stânci. Agentul deseian îl ajută să urce părțile mai abrupte, după care ocoliră un bolovan impunător și scrutară întreaga vale.

– Cine și-ar fi imaginat? se înfioră Dalen

Keles clătină din cap și se lăsă pe vine. Valea se lățea într-o depresiune despre care credea că fusese odinioară un lac destul de mare, adânc de peste treizeci de metri. Stâncile roșietice din jurul ei și sedimentul cărămiziu contrastau puternic cu verdele plantei. Cârceii, cu sutele, poate chiar cu miile, se întindeau ca o urzeală. Acolo unde depășeau marginile văii, erau cu puțin mai

groși decât un deget. Jos de tot, aproape de mijloc, întreceau în grosime un om și aveau o scoarță groasă, acoperită cu ghimpi ascuțiți.

În miezul lor zăcea o inflorescență grotescă, albă cu vinișoare stacojii. Pulsa și se clătina în ritmul durerii din umărul lui Keles, un fapt pe care-l considera destul de neliniștitor. În inima florii se vedea o porțiune roșiatică mai întunecată, care se deschidea și se închidea încet, producând un sunet stins, aducând a sforăit.

Văzură o bună parte din Cort, însă calul aproape dispăruse. Cârcei mici se întindeau să tragă hoitul. Ghimpii ascuțiți tăiau în carne și tendoane, dezmembrând animalul în timp ce-l cărau încet spre inima plantei. Bucăți de carne umedă și organe aburinde se mișcau mai repede, dispărând în burdihan între două sforăituri.

Cort se alătură curând bidiviului său într-o alunecare rapidă, hrănind planta.

Keles își miji ochii.

– Nu. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Nu de mărimea asta. Fratele meu spunea că există plante carnivore prin Ummummorar, însă specimenele pe care a încercat să le aducă au murit. Oricum, erau atât de mari doar cât să poată mânca insecte.

Dalen se încruntă privind planta.

– Mă pregătisem pentru tot soiul de monștri. Știi, jivinele despre care tot auzim prin povești, urși cu șase picioare și mandibule, șerpi de oțel, păianjeni uriași. Dar nu să dau de așa ceva.

– Rapsozii n-ar cânta despre așa ceva. Singura sa pradă este cea pe care o atrage în mreje. Dar nu înseamnă că-i mai puțin cumplită, încheie Keles încruntat.

– De fapt, o face și mai groaznică.

Tânărul cugetă o clipă, apoi privi la răpitorul său.

– Ce-ai de gând? Nu sunt prea convins c-o poți răpune.

– S-o răpun? Nu, îi zâmbi ușor bărbatul. Treaba mea este să te duc în Deseirion. O să-i dăm ocol. Voi năimi alți oameni mai târziu, așa că ai să fii în siguranță.

– Vrei să spui că n-am să pot evada.

– Și teafăr de-ai fi, tot n-ai izbuti să scapi, pufni Dalen. Să spunem că noaptea ne iei viața, mie și lui Asbor, sau ne omori caii și dispari cu câte merinde poți. Ei bine, nici așa n-ai scăpa.

– Dă-mi un cal și provizii și-am să-ți dovedesc că greșești.

Dalen pufni din nou și porni înapoi.

– S-ar putea să știi unde te afli și chiar unde vrei să ajungi, dar tu cunoști lumea ca pe o hartă. Iar harta este lumea în același fel în care portativele muzicale sunt cântecul. De-abia dacă-l descriu. Nu știi destule ca să supraviețuiești.

Keles nu mai spuse nimic. Nu auzise prima dată astfel de critici. Tyressa i le adusese în timpul călătoriei, iar el se străduise din răsputeri să îndrepte problema. Totuși, în ochii lui Dalen nu era destul.

Dar asta nici nu-l mira. Avusese dureri și călătoriseră în grabă, împrejurări neprielnice aflării mai

multor amănunte despre locurile pe care le străbăteau. În primul rând, nu-i păsa de nimic pentru că-i amintea de Tyressa; iar gândindu-se la ea își simțea inima parcă mistuită de plantă, laolaltă cu Cort.

Femeia îi salvase viața în mai multe rânduri, iar când căzuse la pat în Opaslynoti, îi purtase de grijă. Fusese întotdeauna cinstită cu el, rănindu-i trufia, dacă astfel îl trezea la realitatea pe care trebuia să o înfrunte.

Iar acum e moartă.

Tocmai ieșea din despicătura din pământ când o lovise Cort. Icnise tare, apoi dispăruse din vedere. Sclipirea părului ei auriu fusese ultima imagine.

Nesigur pe picioare, încălecă din nou și-l urmă pe Dalen, în timp ce deseianul căută un nou drum spre miazăzi. Tyressa îl zăpăcise pe Keles pentru că mare parte a timpului fusese tăioasă și aspră. Asta făcea parte din antrenamentul ei de keru. Purtându-se așa de dur, se ridica la legendara lor inflexibilitate: neînduplecată, reținută și onestă.

Puternice și frumoase, floarea femeilor helosundiene, asigurau garda casei regale naleniene, fiind de multă vreme obiectul fanteziilor multor tineri. Toată lumea auzise istorisiri despre legăturile dintre ele și nobili sau eroi – la urma urmei, tinerele keru veneau și ele de undeva. Băieții visau ca vreuna să se îndrăgostească de ei, sau măcar să se folosească de ei, însă toate acestea rămâneau niște simple închipuiri.

Și totuși, Tyressa îi arătase lui Keles o oarecare blândețe. Nu era o slăbire a tăriei sale, ci părea că apropierea lor i-ar fi înmuiat inima. În cele din urmă,

pe când se târau prin grotă și mâzgă să ajungă la locul unde fusese luat în captivitate, glumeau prietenește.

Refuza să admită că o iubea. Nutrea o mare afecțiune pentru ea, însă, dacă-și recunoștea iubirea, suferința pe care izbutea s-o țină sub control l-ar consuma. Dar, pe cât era de hotărât să nege orice urmă de dragoste, nu alunga posibilitatea de a se ajunge în cele din urmă acolo, iar pierderea sentimentului de afecțiune l-ar vătăma la fel de greu.

Keles se încruntă și înghiți un nod în vreme ce calul său galopa din greu pe urmele lui Dalen. Soarele urma să apună cât de curând, iar puțina căldură pe care o răspândise se va risipi.

În vreme ce Dalen le făcu semn să oprească pentru a înnopta într-o adâncitură care-i va feri de vânt, se gândi că s-ar fi putut năpusti spre plantă. Dar nu, n-ar fi rezolvat nimic. Sinuciderea lui ar fi dezonorat sacrificiul Tyressei, iar el n-ar fi vrut să scrie un astfel de epitaf al vieții ei. Merita mai mult, dar va avea grijă să se și întâmple așa.

Iar sinuciderea ar mai împiedica ceva. Prințul Pyrust, tiranul cel ciung, îi pricinuise moartea. Îi oferise cândva un cămin nou, dar cartograful refuzase. În mod clar, nu acceptase refuzul. Voia serviciile lui și nici un preț nu era prea mare ca să nu-l poată plăti.

Va afla că nu-i adevărat. Keles va merge până în Deseirion și-i va da tot ajutorul pe care îl aștepta. *Întregul ajutor de care are nevoie... să-și bage țara în mormânt.*

4

A 10-a zi. Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Deși Marele Ministru Pelut Vniel părea destul de calm în timp ce-și prezenta rapoartele, ceva din manierele sale îi atrase atenția Prințului Cyron. Predecesorul demnitarului insistase întotdeauna să fie menținut un cadru oficial pentru discuții, așa că luase drept un semn bun faptul că era dispus să i se alăture în camerele sale personale. În prezența prințului, Pelut arăta ușoare urme de rigiditate, care părea însă ușor simulată.

Înseamnă că se folosește de asta să ascundă ceva. Umerii lui Cyron se lăsară ușor, ca și cum trecuse peste el un val de oboseală profundă. Își amintea bine

cum şederea pe acelaşi tron îl îmbătrânise foarte repede pe tatăl său. *Iar tata a domnit în vremuri de prosperitate, fără nici un duşman să-i caute pieirea.*

Lumina firavă se răsfrângea aurie de pe podeaua de lemn şi de pe craniul ras al lui Pelut.

– Datorită iernii relativ blânde, stăpâne, ne aşteptăm la o recoltă îmbelşugată din roadele timpurii şi însămânţări înainte de vreme. Nu există nici un semn că ne-ar pândi seceta şi n-avem nici un motiv să sperăm altceva decât recolta abundentă cu care am fost răsfăţaţi şi anul trecut.

Cyron dădu din cap, iar o şuviţă rebelă de păr castaniu îi căzu pe frunte.

– Posibil să fie adevărat în privinţa roadelor, dar dacă iarna este blândă, atât helosundienii, cât şi deseienii vor putea să pornească în campanie devreme. Prinţul Pyrust va fi foarte încântat să atace în luna Şoimului.

– Viziunea Alteţei Voastre asupra climatului politic uluieşte întotdeauna.

– Nu-i nevoie să mă poleieşti cu aur, Mare Ministru, îl opri Cyron ridicând mâna. Predecesorul dumitale a adus laudele deşarte la o adevărată formă de artă, aşa că am socotit puţin cam jenant să mai am de-a face cu el.

– Înţeleg, stăpâne.

Pelut făcu o plecăciune suficient de adâncă pentru ca fruntea să atingă podeaua. Roba de mătase aurie, tivită cu galben şi brodată cu mici dragoni roşii, sclipi şi foşni. Asta-l făcu pe Cyron să-şi închipuie

că ministrul său nu era deloc o ființă umană, ci o creatură de coșmar, trimisă să-l tortureze.

Cyron își mijì ochii de un albastru-deschis.

– Ai urmărit toate transporturile de orez spre Deseirion. La fiecare *quor* pe care-l trimitem în nord, cât anume ajunge, de fapt, acolo?

Pelut își îndreptă spatele.

– Ministrul Kan Hisatal supraveghează transporturile, Alteță, și-a fost deosebit de eficient. Mi-a raportat că nouăzeci și cinci la sută din cantitate sosește la destinația prevăzută.

– Chiar așa? făcu Cyron și se aplecă înainte, fără să fie însă amenințător. Avem de gând să trimitem în nord un milion de *quori*, ceea ce-ar însemna că nouă sute cincizeci de mii ar răzbi. Totuși, mi-ai spus că patruzeci de mii au fost distruși în incendiul de la depozitele din Rui.

– E adevărat, Alteță.

– Poate că te miri de ce pomenesc de incendiul acesta. Prințul Eiran a galopat până la Rui să întâlnească alți prinți helosundieni și i-a îndemnat să evite din răsputeri să-i provoace pe deseieni la primăvară. Am primit o notă din partea lui în care spunea că îi admiră pe ai noștri pentru sârguința lor. Nu-i venea să creadă cât de repede au reconstruit orașul după incendiu.

Pelot clipi, însă Cyron simți o reacție forțată.

– Alteță, distrugerea s-a mărginit la depozite.

– Ai fost informat greșit.

Prințul se ridică și începu să meargă apăsat. Călcâiele îi țăcăneau ascuțit la fiecare pas, iar roba

neagră, tivită cu aur și brodată pe piept și pe spate cu dragoni viu colorați, se auzea foșnind.

– Un singur *quor* înseamnă suficient orez cât să țină în viață un om timp de un an. Nu ocupă nici o cincime de metru cub. Un depozit ar trebui să aibă latura de cincizeci de metri și zece etaje ca să încapă întreaga cantitate. S-o fi dezvoltat Rui în ultimii nouă ani, însă nu are clădiri mai înalte de patru niveluri. Focul care ar distruge atâta orez ar mistui orașul cu totul.

– Înțeleg acum, Alteță.

– Dar înțelege și Hisatal, omul tău? Crede că suntem orbi și proști? Știind că Eiran va pleca spre Rui, l-am rugat să evalueze pagubele produse de incendiu. Am făcut deja calculele.

– Alteță, ar fi trebuit să-mi comunicați mie aceste îngrijorări ale voastre. Nu trebuia să-l trimiteți pe Prințul Eiran ca spion personal.

– *Spion* personal? sublinie Cyron și se opri, privind la Pelut

Trăsăturile feței demnitarului se încordară, apoi se temeni din nou până la podea.

– Iertați-mă, Alteță!

– Nu, Mare Ministru, asta merită discutat. Oare nu-i cazul să fiu înștiințat corect despre țara mea? Tu ești șeful tuturor, de la cel mai important ministru, până la cel mai umil funcționar. N-ar trebui să vină de la tine informațiile pe care le doresc?

– Într-adevăr, Alteță.

– Și eu cred la fel. Și mai cred că felul în care m-ai servit în această chestiune dezamăgește. Mai mult decât rapoartele mincinoase ale lui Hisatal – și știm amândoi că abate grânele spre piețe din care poate trage foloase – mă deranjează faptul că ai socotit potrivit să-mi oferi rapoartele brute trimise de el. N-ai corectat nici măcar erorile elementare. Nu cumva ai vrut ca eu să le observ și să cer apoi înlocuirea sau pedepsirea lui? Ai vrut să fie prins pentru că nu ai fost de acord cu furturile, și nu poți trage folos? Sau ai considerat acțiunile sale drept o cale de a submina un program cu care n-ai fost niciodată de acord?

– Înălțimea Voastră, dacă-mi îngăduiți să explic...

– Chiar poți?

– Așa cred, stăpâne.

– Te rog. Va fi ceva fascinant, spuse Cyron încrucișându-și brațele

Pelot își îndreptă spatele, dar își menținu capul plecat.

– Am remarcat neregularitatea, Alteță, și-am început propria mea investigație ca să descopăr adevărul. Nu v-am pomenit de ea deoarece că nu doresc să arunc îndoiala asupra Ministrului Hisatal fără un motiv întemeiat. Dacă fură subordonații săi, iar el se dovedește doar prea neglijent cu rapoartele, *ar fi* și atunci implicat... dar e cu totul și cu totul altceva decât furtul în sine.

– Explicațiile tale au sens, dar cred că-i doar jumătate din adevăr sau *nici măcar atât.*

– Mă judecați greșit, Alteță.

– Nu cred. N-ai fost niciodată de acord cu ideea de a trimite orez în nord, să-i ferim pe deseieni de foamete. Tu-i consideri o amenințare, iar dacă mor, ar fi mai puțini cei care ne-ar invada. Orezul deturnat, dacă nu ajunge să fie vândut pe piața neagră, ar putea fi depozitat ca provizii destinate trupele helosundiene de la primăvară. Nu numai că nu i-ar hrăni pe deseieni, dar îi va întări pe cei care i-ar răpune pe mulți dintre dușmanii noștri. Asta înseamnă că există șanse minime ca societatea *noastră* să fie primejduită, iar acest obiectiv este exact cel pe care ai fost instruit să-l sprijini.

– Alteță...

– Acum trebuie să *asculți*, insistă prințul cu o mișcare din cap. Așa cum ar spune Urmyr al tău, „Ciripitul *dulangului* ascunde apropierea lupului".

Pelut încuviință tăcut.

– Trebuie să-ți amintești că Împărăteasa Cyrsa, acum multă vreme, și-a împărțit imperiul între prinți și l-a *încredințat* lor, nu Birocrației Imperiale. Și știi de ce? Pentru că o societate perfect organizată încremenește. Înțepenește. Te-ai pomeni că fiecare familie va fi formată dintr-un bărbat, o femeie și doi copii – de preferat de ambele sexe –, lucrurile menținându-se perfect stabile. Însă viața *nu* este echilibrată. Familiile se modifică din mii de motive. Nici un fel de planificare nu le poate cuprinde pe toate, ceea ce înseamnă că situația se reduce la un număr controlabil, totul se bagă în aceeași oală, iar societatea dă în clocot pentru că nevoile individului nu sunt luate în seamă.

Capul lui Pelut se ridică, iar în ochii săi azurii scăpără focul.

– Dar, Alteță, o societate care se îngrijește de fiecare individ devine una hărăzită haosului. Nu are nici o stabilitate. Nimeni nu știe cum să acționeze din moment ce toate faptele sunt evaluate în mod egal.

– Prostii, iar tu știi că-i așa. Societatea ta anarhică este o fantezie la fel de întunecată precum stagnarea mea în perfecțiune. În mod deliberat ignori ambele mele puncte de vedere. Primul: hotărându-se să răspundă provocărilor, o societate nu face altceva decât să se perfecționeze. Uită-te la prosperitatea noastră de acum. Amintește-ți cât de mult am susținut noi, tatăl meu și cu mine, construirea de nave în vederea expedițiilor de explorare. Făcând ceva nou și diferit, am adus beneficii importante țării. Ne susține, pe termen lung, bunăstarea și ne oferă resurse să facem față noilor amenințări.

Cyron își depărtă mâinile.

– Iar al doilea punct de vedere: Împărăteasa a încredințat țara nobilimii, nu birocraților. Sigur că n-aș fi în stare să administrez națiunea fără tine și oamenii tăi. Recunosc și vă mulțumesc. S-ar putea să fi fost în trecut prinți care au fost mulțumiți să-și lase miniștrii să facă totul în locul lor. Eu nu sunt unul dintre ei. Eu am nevoie de informații. Am nevoie de informații de calitate, și-am să le obțin de la tine sau prin alte căi. Asta nu pentru că resping sau îmi displace ministerul, ci pentru că bunăstarea

Nalenyrului este responsabilitatea *mea*. Şi nimic nu mă va împiedica s-o îndeplinesc.

– Da, Alteţă, înţeleg, vorbi Pelut plecându-se adânc

– Bine, răspunse Cyron şi se întoarse pe scaunul său. De-acum înainte nu vreau decât informaţii exacte. Dacă ai orice fel de suspiciuni, doresc să mi le comunici imediat. Cât crezi că a furat Hisatal?

Din ezitarea de moment a ministrului prinţul înţelese că răspunsul va fi o minciună.

– Îl suspectez că a deturnat cam şase la sută din orez spre alte destinaţii. Aşa cum bănuiţi, o parte merge la helosundieni; are legături printre ei. O parte s-a vândut, fluctuaţiile de preţ în unele dintre provinciile din nord ar putea fi rezultatul lichidării stocurilor sale. În total, par a lipsi cam opt procente. Diferenţa o reprezintă furtişagurile lucrătorilor, consumul dăunătorilor, grâne stricate şi împrejurări nefavorabile.

– Înţeleg.

Cyron plecă de lângă ministru, traversând încăperea spre cele două uşi care dădeau într-un balcon înălţat deasupra grădinii şi sanctuarului său zoologic. Erau închise pe timpul iernii, dar vântul şuiera discret pe sub ele. Ar fi vrut foarte mult să le deschidă şi să se plimbe prin incinta înzăpezită, dar procedând aşa ar fi evitat responsabilităţile pentru care-l admonestase pe dregător.

– Eşti liber, îi spuse privind peste umăr.

– Dar, Alteţă, mai sunt multe de discutat.

– Sunt conştient, dar îţi ofer răgazul de a-ţi verifica socotelile înainte de a-mi irosi şi mai mult din timp.

– Da, Alteță. Puterea Dragonului fie cu Domnia Voastră.

– Și cu tine, domnule ministru.

Cyron privi din nou spre ușile balconului, până ce auzi cum Pelut trage în urma sa cealaltă ușă a încăperii. Convins că rămăsese singur, își greblă părul cu degetele răschirate și-și înăbuși pornirea de a urla. Nutrise mari speranțe că putea avea încredere în Pelut Vniel, iar acum că se năruiseră aproape nu mai rezista.

Făcu un pas înainte și se rezemă cu fruntea de sticla rece a ușilor. Secretul prosperității naleniene stătuse în hărțile întocmite de familia Anturasi. Qiro, patriarhul lor, era un om venal, arțăgos, plin de țâfne, însă genialitatea sa în materie de hărți le compensase pe toate. Cyron îl răsfățase din greu pe bătrân. Atâta vreme cât realiza hărțile care dădeau siguranță navelor naleniene în largul mării, prosperitatea lor continua să fie nesfârșită.

Problema era că dispăruse Qiro.

Imposibilitatea dispariției sale l-ar fi umplut de uimire pe Cyron, dacă n-ar fi umblat chiar el prin Anturasikun, fără să-i dea de urmă. Turnul fusese o cușcă măreață menită unui geniu, iar bătrânul protesta doar ocazional față de captivitatea sa. De parcă vastele cunoștințe despre lume însemnau chiar libertatea.

Îl îngrijora cel mai mult harta de pe peretele camerei de lucru a lui Qiro. Lumea fusese trasată cu mare grijă, fiecare detaliu fiind precis. Cyron se minunase întotdeauna de ea și de câte alte amănunte

fuseseră adăugate de când Keles și Jorim plecaseră în expedițiile lor. Prințul nu avea nici o îndoială că reprezenta lumea cât se putea de exact.

Încurcătura era că dezvăluia un nou continent spre sud-est, care ocupa ceea ce fusese cândva o parte neexplorată a oceanului. Continentul fusese denumit *Anturasixan* și după toate semnele părea un tărâm populat de popoare diverse și antice.

Culturi de care nimeni din cele Nouă Principate nu auzise vorbindu-se vreodată.

Mai rău, fusese desenat cu sângele lui Qiro, iar legenda însoțitoare afirma simplu: „Aici sunt monștri".

Un fior de gheață străbătu spinarea lui Cyron. Qiro, genial cum era, considerase cu aroganță că-și afla locul drept în rândul zeilor. Dacă descoperise acel tărâm – sau, mai rău, *îl făurise* cu ajutorul magiei – nu se știa ce fel de creaturi bântuiau pe acolo sau care le-ar fi intențiile în privința Principatelor.

Ar avea toate motivele să vrea răzbunare! Nepoata lui, Nirati, fusese măcelărită în mod oribil de un criminal rămas neidentificat și neprins. Prințul ordonase investigații de mari proporții, însă până acum nu dăduseră roade și se îndoia că vor da vreodată. Crima va rămâne nerezolvată, iar mânia lui Qiro va fi nețărmurită.

Cyron ar fi vrut să-i împărtășească lui Pelut veștile despre Qiro, însă consimțirea acestuia la minciună însemna că nu era de încredere pentru o informație atât de delicată. Și totuși, dacă nu-i dezvăluia această posibilă amenințare, nu exista nici o cale prin care

națiunea să fie pregătită să-i facă față. *Dacă las să transpire doar anumite informații, m-aș preta la același joc ca el.*

Prințul își îndreptă spinarea și-și plimbă palma peste față. Presiuni dinspre nord, presiuni dinspre sud; zvonuri de nemulțumiri ale lorzilor nalenieni din teritoriu, toate-l dărâmau încetul cu încetul. Se duse spre scaunul său și se lăsă greoi în el.

Poate că ar trebui *să-l pun pe Pelut să dirijeze el totul. Mai bine să se prăbușească el decât eu.*

Zâmbi, apoi își lăsă capul pe spate și începu să râdă, încercând să nu permită vreo nuanță de isterie.

Se auzi un ciocănit discret, apoi ușa se deschise suficient de mult încât să dezvăluie un servitor îngenuncheat, cu fruntea lipită de podea.

– Are Măria Sa nevoie de ceva?

– Nu, Shojo, e-n ordine.

– Bine, Stăpâne. Bărbatul vârstnic se apucă să tragă ușa înapoi.

– Nu, așteaptă, nu pleca, ceru Cyron, apoi inspiră adânc și expiră încet. Trimite un mesager către Doamna de Jais și Jad. Dacă nu o deranjează, m-ar bucura plăcerea companiei ei astă-seară. Trebuie să mă relaxez.

– Prea bine, Alteță.

Shojo își ridică fața suficient cât prințul să-i surprindă umbra unui zâmbet. Nu pentru că prințul o poftea pe legendara curtezană a națiunii să-l servească; nu găsea nimic scandalos în asta. Din contră, considera că nu o chema suficient de des.

– Shojo.

– Da, Alteță?

– Nu trimite mesagerul. Du mesajul chiar tu. Tu vei face toate aranjamentele.

– Voi avea grijă, Stăpâne.

– Mulțumesc, încheie prințul și-și plecă fruntea în timp ce bărbatul trase ușa la loc. Dacă și Pelut Vniel m-ar servi la fel de bine, vorbi pentru sine Cyron clătinând ușor din cap. Însă n-o face, așa că povara viitorului națiunii apasă numai pe umerii mei, Dar câtă vreme? se întrebă simțind că undeva pândea apocalipsa. Și din ce parte va veni prăpădul?

5

Ziua a 12-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Lui Nirati Anturasi îi plăcea mai mult să fie vie. Locuia acum într-un paradis care fusese o fantezie a copilăriei, împărtășită numai bunicului ei. Îl crease pentru ea, plasându-l în inima unui continent vast. În Kunjiqui, florile aveau petalele mereu deschise, norii nu se adunau niciodată pe cer, iar izvoarele erau răcoroase. Indiferent ce mâncare și răcoritoare și-ar fi dorit, i le aduceau mici creaturi ciudate, care – dacă lua de bună expresia oglindită în ochii lor mari – o venerau.

O tulbura doar amintirea faptului că murise. Zăcând goală pe iarba de la marginea unui pârâu, cu un deget de la picior cufundat în apă și un pește auriu gras ciupind-o de el, încerca să-și amintească

circumstanţele, dar nu reuşea. I se părea că-şi abandonase vechiul ei trup tot aşa cum îşi azvârlea hainele, venind pe Kunjiqui ca nou-născută, neprihănită, dar puţin mai înţeleaptă şi mult mai atentă decât înainte.

Moartea era fără îndoială neplăcută şi nu simţea nici o tragere de inimă să se preocupe de ea, exceptând momentele când nu o abătea nimic de la gândurile ei. Acele clipe de pace pură surveneau rar pe Anturasixan, fiind multe de făcut şi, i se garantase, încă mai o aşteptau destule.

După cum îi alcătuise bunicul ei sanctuarul, tot aşa făcea şi refăcea Anturasixanul. De acolo de unde stătea, îl vedea profilându-se ca un punct întunecat pe soarele aproape de apus. Ştia că se orienta spre nord, dar numai deoarece în faţa ochilor se înălţa încet un lanţ muntos ascuţit, cu dinţii suri străpungând cerul. Într-o clipită zăpada se aşeză pe piscuri, iar în următoarea se topi şi se prelinse în văile ascunse privirii ei.

Nu se minunase cum de se întâmpla căci, într-un fel, el fusese mereu în stare. Când Qiro Anturasi adăuga detalii unei hărţi, însemna că ele existau cu adevărat. Trasase lumea pentru nenumăraţi negustori şi navigatori nalenieni. Aici îşi definea propriul său continent, retuşându-l şi remodelându-l de parcă ar fi modificat detaliile pe o hartă.

Nirati auzi un chiţăit de încântare şi înălţă capul. O creatură pirpirie, ca un om în miniatură, nici măcar de statura unui copil de doi ani, venea săltând prin iarbă. Takwee ar fi părut cu totul umană dacă

n-ar fi existat puful fin, ivoriu, care o acoperea. Capul, ușor prea mare față de trup, avea ochi mari, aurii, un botișor puțin proeminent, și-l încununa o superbă coamă aurie, care îi cobora pe spate și se aduna într-un smoc la capătul cozii.

Takwee se născuse într-una dintre provinciile din Anturasixan. Nirati nu știa dacă era singura de felul ei în Kunjiqui, însă nu părea să sufere de singurătate. O mulțumea să-și petreacă timpul mânând creaturile care o serveau pe femeie să-i spele și să-i împletească părul. Ciripea și fluiera veselă, deși Nirati nu înțelegea nici o iotă din ce-i spunea, însă chițăitul preceda de obicei un singur lucru.

În urma micii creaturi se vedea un bărbat urcând dealul spre nord. Înalt și vânjos, cobora acum spre ea cu o încredere nepăsătoare. Părul lung și negru îi dansa pe umeri. Nuanța acestuia se potrivea cu barba și cu stratul gros de păr de pe pieptul larg. Legătura care-i acoperea șalele era de un albastru-închis, ca ochii lui, iar Nirati simți cum crește în ea bucuria la apropierea lui.

Se ridică, însă nu făcu nici un efort de a se acoperi cu ceva. Ea și Nelesquin deveniseră iubiți. De fapt, o cucerise în câteva minute de când se văzuseră. Amintirea încă o șoca, nu pentru că nu se dăruise niciodată unui bărbat atât de repede, ci pentru că părea să fie lucrul cel mai firesc din lume. De parcă întâlnindu-l pe el descoperise iubitul dintotdeauna hărăzit.

– Stăpân al meu, ai fost plecat mult timp astăzi, vorbi Nirati zâmbind.

– Iar fiecare clipă departe de tine a fost ca o lovitură de bici.

Se apropie şi se aşează la picioarele ei, apoi se aplecă şi o sărută. Se trase însă înapoi după numai o clipă, uitându-se în ochii ei, apoi zâmbi înainte de a o săruta din nou, mult mai apăsat şi mai lung.

Nirati întrerupse sărutul, dar rămase cu fruntea lipită de a lui.

– Şi de ce-ai fost plecat atâta vreme?

Îl străbătu un tremur uşor, ceea ce o surprinse. Bărbatul se ridică şi se desprinse din îmbrăţişare, cu ochii întredeschişi.

– Amintirile revin încet, Nirati, şi nu toate sunt plăcute. Am adunat mai multe pietre sacre şi le-am consultat. A fost de folos, dar mi-au şi dezvăluit o seamă de lucruri, deşi a trebuit să le sortez, ca să mă pot concentra. Bunicul tău şi cu mine vom lucra foarte bine împreună, deşi lipsa lui de concentrare ne afectează pe amândoi.

– Nu sunt sigură că înţeleg.

Nelesquin zâmbi şi o mângâie pe picior.

– De exemplu, draga ta Takwee. O creatură minunată, ajută la multe, dar nepotrivită cu treburile pe care le avem de dus la capăt.

Takwee, auzindu-şi numele, se uită spre ei de pe malul pârâului, unde se ghemuise. Zâmbi dezvelindu-şi toţi dinţii, apoi îşi întoarse privirea la apă. Lătră cu îndârjire, apoi se avântă în adânc, împrăştiind un mic banc de peşti de un verde-deschis.

Nirati râse de bufoneriile ei şi Nelesquin i se alătură.

– Cred că bunicul tău a modelat-o pe Takwee după fennych. A lucrat din amintiri, n-a auzit adevăratele descrieri sau a căutat să le uite. Se pare că mult din adevărul din lume s-a pierdut.

– N-am nici cea mai mică îndoială că așa este, stăpâne, spuse ea cu un zâmbet îngăduitor.

– Sunt pedepsit că-ți spun concluziile mele fără a-ți fi împărtășit toate gândurile, îi răspunse el dând din cap. Fă-mi pe plac, te rog.

– După cum dorești.

– Povestește-mi ce știi tu de Împărăteasa Cyrsa.

Nirati se încruntă, nefiind sigură ce avea în comun ultima împărătească cu Anturasixanul.

– N-o cunosc decât din poveștile spuse tuturor copiilor, stăpâne. La vremea invaziei turasynde, a adunat toți marii eroi ai Imperiului. I-a dus înspre apus, împreună cu întreaga vistierie, ca barbarii să o urmărească până în provinciile îndepărtate. Apoi au dat o bătălie în urma căreia a fost eliberată multă magie, care a devastat provinciile, aducând Vremea Gheții Negre. Milioane de oameni au murit când vrăjile și anii lipsiți de vară dominau lumea. Unii afirmă că a fost ucisă în bătălie, alții că așteaptă în Ixyll să apară o amenințare pentru Imperiu, când se va întoarce cu armata ei să reîntroneze pacea și ordinea.

– Și eu m-am gândit la fel, vorbi Nelesquin clătinând din cap. Este o eroină.

– Da. A salvat Imperiul.

– Însă tot ea l-a divizat în cele Nouă Principate, nu-i așa?

– Da, dar numai ca să-i împiedice pe cei flămânzi de putere să distrugă totul cât era plecată. Oare să nu fie așa, stăpâne? se încruntă Nirati.

– Într-un fel, presupun că așa este, pentru că orice legendă care supraviețuiește generației martore devine *adevăr*. Nu-i ce-mi amintesc *eu*. Ci o poveste care ascunde un monstru și împotriva acestuia vom lupta noi, bunicul tău și cu mine.

Nelesquin își întoarse capul de la ea și privi spre nord-vest, spre tărâmul numit cândva Imperiul.

– Nu-i nici o îndoială că Cyrsa a fost una dintre multele neveste ale ultimului împărat. Avea un adevărat harem, iubea pacea, dar și femeile și băutura. Un om slab, din ce se povestea. Totuși, speram că într-o bună zi va fi în stare să aleagă un moștenitor dintre nenumărații săi fii. La un moment dat, eram și eu îndreptățit la această poziție, dar să nu ne abatem. Cyrsa n-a fost dintotdeauna nevasta lui, ci o târfă ordinară, dăruită de un nobil care dorea un favor. Ea l-a răsfățat și i-a abătut atenția într-o vreme când numai de un împărat absent n-am fi avut nevoie.

Ochii lui Nelesquin se îngustară, iar expresia i se întunecă și mai mult.

– Când au năvălit turasynzii, ne-am rugat cu toții de el să acționeze. Eram gata să adunăm o armată, însă după fiecare veste despre atacurile lor s-a retras câte puțin. Știa foarte bine ce efect ar fi avut asupra Imperiului lupta cu ei, așa că nu s-a putut hotărî să ordone o astfel de distrugere. Cu toate astea, intențiile sale bune au condamnat Imperiul. Cyrsa a acționat.

L-a asasinat pe Împărat în patul lui, Soshir găsind-o dezbrăcată și mânjită cu sânge. Trebuia s-o omoare pe loc, dar n-a făcut-o. Dorea să-i fie consort, așa că a susținut-o când s-a pretins Împărăteasă. A poruncit să se strângă o oștire și să mărșăluiască spre apus. A fragmentat Imperiul, l-a jefuit și a fugit din capitală.

Nalesquin privi spre Nirati și expresia lui se destinse.

– Îți spun sincer că am fost mândru în tinerețile mele, însă n-am fost prost ori lipsit de talent. Împărțirea Imperiului de către târfa aia m-a făcut prinț în Erumvirine, Provincia Coroanei. Putea să-mi astâmpere ambițiile, dar nu s-a întâmplat așa. Mi-am adunat și eu vasalii loiali și-am plecat cu ea. Am bănuit o trădare și-am fost răsplătit cu una. Am murit în Ixyll din cauza ei. O înspăimânta într-atâta prețuirea de care mă bucuram, încât mi-a împrăștiat armata și m-a oferit ca sacrificiu turasynzilor.

Nirati strânse ochii în timp ce amintirea durerii o copleși. Își trase picioarele de sub ea și le strânse la piept. Apoi deschise încet ochii.

– Dar dacă ai murit, cum se face că ești acum aici?

Nalesquin, cu privirea pierdută în depărtare, clătină din cap.

– Nu știu și nici nu mă interesează cum. *De ce* se întâmplă, asta mă nedumerește. Iar din conversațiile noastre și din ce-am învățat de la bunicul tău, cred că știu răspunsul. Dacă am dreptate, lumea se va confrunta cu o primejdie și mai mare decât Vremea Gheții Negre.

– Cum așa?

– Gândește-te: Cyrsa n-a fost deloc o femeie proastă. Știa de urgia pe care bătălia ei o va dezlănțui. N-avea însă nici o idee dacă omenirea va supraviețui sau nu, dar era sigură că va fi devastată. De aceea s-a pregătit să pună stăpânire pe lume după refacerea acesteia. A plănuit să se reîntoarcă peste un timp, când lucrurile vor sta aproape la fel ca atunci când a plecat.

– Dar cum va ști că este timpul?

– Simplu, îi răspunse cu un zâmbet funest. A creat un sanctuar în Ixyll unde să aștepte în anii de magie dezlănțuită. Turasynzii o percep altfel decât noi, iar ea a capturat și torturat destui dintre șamanii lor ca să le cunoască toate secretele. Și-a creat un sanctuar și-așteaptă, ca un păianjen, pitită în siguranță în mijlocul plasei sale. Când magia se va reduce suficient, vor veni și exploratorii. Tot ce-ar avea de făcut ar fi să-i prindă, să afle totul de la ei și să-și pregătească revenirea.

– Dar fratele meu Keles se îndreaptă spre Ixyll, interveni Nirati cu ochii căscați.

– Știu. Mi-a spus bunicul tău. Totuși, putea fi și mai rău. Dacă ar fi reușit să dea de urma ei mai devreme, Anturasixan n-ar mai fi existat. N-am mai fi avut nici un refugiu de unde să luptăm împotriva ei.

– Putem lupta împotriva ei?

– Oh, da, mai mult ca sigur, îi răspunse și zâmbetul său deveni mai cald. Cu ajutorul meu, bunicul tău pregătește o armată care o va înfrunta. Eforturile sale inițiale au avut rezultate modeste, învață el

repede, dar nu are nici o pregătire în arta războiului. Însă munții pe care i-a înălțat astăzi sunt plini de fier, iar eu am pregătit creaturi care-l vor extrage și-l vor prelucra, producând oțel pentru armuri și arme. În alte provincii vom crește războinici demni de acest nume, a căror pricepere în luptă va fi formată cu grijă. Vom fi pregătiți.

– Dar Ixyllul se află la cale lungă de aici.

– De acord, dar urmărim și un al doilea țel. Vom avea nevoie de o bază de operațiuni, așa că în primul rând armatele vor recâștiga ce mi se cuvine prin moștenire. Voi deveni iarăși prinț de Erumvirine. Apoi ne vom consolida poziția și vom aștepta sosirea ei.

– Iar cel de-al doilea țel?

Nelesquin zâmbi blând și o trase în poala lui.

– Nu-ți amintești când ți-am spus că vei fi răzbunată? Știu ce ți-au făcut. Nu cunosc făptașul, dar va fi aplicată o pedeapsă, iar prinții rebeli vor fi puși cu botul pe labe. Pe tărâmul Imperiului se va restabili ordinea, să o înfruntăm pe Cyrsa împreună. Să procedăm altfel ar fi o sminteală.

– Da, stăpâne.

Nirati se ridică, afundându-și degetele în părul lui negru.

– Iar odată ce-i răpusă, ne întoarcem acasă?

– Desigur, încuviință Nelesquin solemn din cap. Voi readuce lumea la perfecțiunea care-a fost Imperiul și împreună vom face din această lume un paradis.

6

Ziua a 12-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului.
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 736-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Cel puțin a treia oară în acea zi Jorim Anturasi se întrebase dacă toți zeii începuseră așa. Stătea pe o platformă circulară de piatră așezată pe fundul unei încăperi de forma unui bol. Fusese îngropată la nivelul de jos al celei mai mari piramide de ceremonii din Nemehyan. O piatră de formă stelară fusese prinsă de tavanul aflat la circa șase metri mai sus, deasupra lui. *Maicana* poporului amentzutl – clasa domnitoare a magicienilor – ciopliseră și așezaseră piatra acolo cu ajutorul vrăjilor. O străpunseseră cu găuri minuscule, așa că piatra plângea. Lacrimile ei curgeau peste el.

Apa îl muiase tot, lipindu-i de trup roba aurie, cu dragonii negri brodați pe ea. Considera situația

enervantă, însă în această zi, a cincea din ritualul purificării sale, cel puțin urma să fie bine spălat. Îndurase câte un ritual pentru fiecare zi din legenda creației amentzutle, cu fiecare ceremonial centrat pe elementul simbolic din acea zi, deși secvența se derula, de fapt, de la coadă la cap. Prima zi și-o petrecuse într-un copac, jungla fiind ultimul act al creației. În cea de-a treia zi, a pământului, locuise într-o peșteră. Supraviețuise și acestei încercări, precum și celei a focului, care îl condusese la cea a apei.

Picuratul neîncetat era suficient să-l aducă în pragul nebuniei, așa că se străduia din răsputeri să-l ignore și să se concentreze la prezicerea sa. De comun acord cu Anaeda Gryst, căpitanul *Lupului furtunii*, Jorim nu-i comunicase nimic despre descoperire bunicului său. Nimeni din Nalenyr nu avea habar unde se afla expediția sau peste ce dăduse. În afară de asta, în ultimele lui tentative de a comunica, nu reușise să realizeze legătura de la minte la minte. Știa că bunicul său se afla acolo și fratele său la fel, însă amândoi păreau destul de perturbați și nu era sigur nici măcar că-i remarcaseră încercările de contact.

N-ar fi contat prea mult nici dacă ar fi observat, căci tot n-ar fi putut să le transmită întreaga sa experiență. Ca membru al expediției în care plecase *Lupul furtunii*, navigase cu cea mai mare navă a Nalenyrului până departe, în vasta Mare de Răsărit. La capătul ei cel mai îndepărtat dăduseră peste un continent de care nimeni din cele Nouă Principate nu știa nimic. Oamenii care-l locuiau își spuneau amentzutli și

credeau că Jorim îl încarna pe zeul lor, Tetcomchoa, care se întorsese să-i salveze în vreme de primejdie de moarte.

Ca lucrurile să se complice şi mai mult, amentzutlii au identificat pericolul în ascensiunea zeului-demon Mozoloa în apus. Iar Iesol Pelmir, funcţionarul de la bordul *Lupului furtunii*, remarcase o legătură ciudată între unul dintre celelalte nume ale lui Mozoloa şi cel al unui vechi prinţ imperial, Nelesquin. Iesol spunea că existau legende care susţineau că Nelesquin, la fel ca Împărăteasa Cyrsa, se va ridica din mormânt şi se va întoarce în cele Nouă Principate, dar numai pentru a-şi vărsa mânia.

Un urlet ascuţit îi întrerupse meditaţia. Îşi întoarse capul şi văzu o creatură mică şi îndesată rostogolindu-se şi alunecând în interiorul ceaunului umed. Un moment, Jorim se gândi la un ursuleţ pe care-l văzuse cândva jucându-se în sanctuarul zoologic al Prinţului Cyron, mai ales atunci când se lăsa deodată jos, împroşcând apa şi alunecând direct în balta acumulată în mijlocul încăperii. Creatura privi în jur, ciulindu-şi urechile moţate. Făcu apoi un salt înainte, cu blana şiroind, şi se agăţă de Jorim.

– Jrima, Jrima, bucuros la inimă.

– Şi eu, Shimik, spuse Jorim şi-l apucă pe fennych ridicându-l ca un tată pe fiul său. Cât de mult te-ai schimbat de când nu te-am văzut!

Fennul se eliberă din strânsoare, apoi se îndepărtă şi se răsuci lent. Blana care-i acoperea trupul voinic avusese cândva mai multe nuanţe de maro, însă se

schimbase considerabil în timpul petrecut împreună cu amentzutlii. Pe cap devenise în mare parte aurie, însă avea dungi de culoarea jadului. Culorile se amestecau într-un model asemănător crestei de dragon care orna roba lui Jorim. În sfârșit, din frunte îi răsăreau două smocuri de păr mici, ca penele din decorațiunile măștilor de aur ale amentzutlilor.

– Mai mult auriu. Nu-i ceva neașteptat.

– Ce-i surprinzător e că se menține atât timp la fel, completă o femeie înaltă și zveltă, cu părul negru și ochii căprui, care mergea de-a lungul marginii bazinului.

Purta robele permise ei în calitate de căpitan al *Lupului furtunii*, cea de acum fiind una bleumarin, cu capete albe de lup brodate pe ea.

– A devenit destul de agitat când te-au luat și a dispărut în junglă să te caute.

Fennul dădu încet din cap, cu ochi săi întunecați mărindu-se.

– Pierdut Jrima, pierdut.

– Nu pierdut, doar plecat.

– Jrima *găsit!*

Țipătul de încântare al fennului o făcu pe căpitanul Gryst să zâmbească, iar omulețul care se târa în urma ei râse. Fiecare părticică din Iesol Pelmir îl definea drept funcționar, din creștetul său pleșuv, până la degetele pătate cu cerneală. Deși purta o robă de la bordul navei – albă, cu capete negre de lup, mult mai mici decât pe veșmântul Anaedaei Gryst – nimeni nu l-ar fi putut lua drept marinar.

Jorim privi la vizitatorii săi.

– N-ați fi aici dacă *maicana* n-ar fi îngăduit.

– Da. Au fost de acord. Interesant popor, vorbi Anaeda așezându-se pe marginea bazinului, de unde-și lăsă picioarele să atârne. Deși toți sunt gata să sprijine planul meu de a ridica ancora peste o săptămână, fac foarte puțin ca să-mi aprovizioneze navele. În fiecare zi promit că totul va fi gata peste o săptămână, însă aceasta nu dă semn că s-ar termina prea curând.

– Adevărat? se încruntă Jorim. Ne-am exprimat foarte clar intenția de a pleca. Nu m-aș fi gândit că ne vor înșela în acest fel.

Funcționarul ridică mâna.

– Maestre Anturasi, nu cred că sunt vicleni. Precum spune și Maestrul, „un copac este înalt până când vulturul zboară pe deasupra lui".

– Citezi din Urmyr, nu din Cartea Înțelepciunii Amentzutle?

– Nu, însă există pilde similare.

– Și care sunt impresiile dumitale despre înșelăciune, Ministre Pelmir? se interesă Anaeda ridicând din sprâncene.

– Iertați-mă, căpitane, se crispă funcționarul. S-ar putea ca pentru noi o săptămână să însemne ceva, iar pentru ei cu totul altceva.

– Am văzut calendarul lor, clătină ea din cap. Săptămâna lor are nouă zile, la fel ca a noastră.

– Dar noi ne aflăm în *centenco*. Suntem în afara calendarului lor.

– Cum adică? se încruntă Anaeda.

Jorim oftă, în vreme ce Shimik alerga în jurul platformei, cu capul dat pe spate și cu limba afară, încercând să prindă picăturile de apă.

– Amentzutlii concep trecerea timpului într-un ciclu de șapte sute treizeci și șapte de ani. După epuizarea unui ciclu, intră într-o perioadă numită *centenco*. Asemănătoare cu festivalurile noastre.

– Dar ale noastre durează o săptămână, apoi intrăm într-un alt trimestru.

– Așa e. Pentru amentzutli, *centenco* durează tot o săptămână, dar e cu putință să aibă mult mai mult de nouă zile. Suficient cât să poată începe un nou ciclu. Cred că au fost vremuri când s-a întins și pe o perioadă de ani de zile.

Anaeda îi aruncă o căutătură încruntată.

– Deci atunci când au fost de acord să te instruiască și să-ți redea puterile divine „într-o săptămână", s-au referit la sfârșitul lui *centenco*.

– Da.

– Asta-i de neacceptat, clătină ea din cap. Ne aflăm într-o expediție pentru Nalenyr. Tocmai am descoperit că amentzutlii și continentul lor sunt de cea mai mare importanță. Nu pot permite ca flota mea să fie blocată aici o perioadă nedefinită. Prioritățile misiunii noastre sunt de o însemnătate crucială, mult deasupra îngrijorărilor privind amenințările dinspre apus. Dacă primejdia există cu adevărat, Nalenyrul s-ar putea să nu aibă nici o idee că este amenințat, iar noi avem datoria de a-l informa pe prinț de existența pericolului.

– N-am nimic împotrivă, dar trebuie să ţinem cont de alte două aspecte, preciză Jorim ridicându-se încet.

– Care ar fi acelea?

– Motivul principal pentru care am căzut de acord să nu-l informez pe bunicul meu despre descoperirea noastră a fost că dezvăluirea ar provoca haos în Nalenyr. Nenumărate nave ar fi trimise spre Caxyan fără hărţile potrivite, iar cei care ar reuşi să găsească drumul până aici le-ar provoca suferinţe amentzutlilor.

Jorim îşi prinse mâinile la ceafă.

– Alte naţiuni ar considera că asta ar îmbogăţi Nalenyrul peste măsură, atât de mult încât nu-i va mai sta nimeni împotrivă, şi vor ataca. Să comunicăm informaţii despre amentzutli înainte de a-i studia temeinic ar fi o prostie.

– Dar căpitane, dacă-mi îngăduiţi, avem o problemă şi mai mare.

Anaeda şi Jorim se uitară amândoi la Iesol, aşa că el continuă:

– Dacă primejdia-i reală, atunci amentzutlii văd în Tetcomchoa-renăscut singura lor salvare. Jorim trebuie antrenat să-şi accepte puterile, altfel toate avertizările din lume vor fi în van.

– Dar s-ar putea să greşească.

– Într-adevăr, căpitane, dar veţi alege ce porţiuni veţi confirma din credinţele lor fără nici o informaţie care să vă ajute, explică Iesol ridicând din umeri. Puţinul pe care l-am înţeles eu din istoria lor sugerează că au dreptate.

– Ştiu, pufni ea.

– Anaeda, tu doar vrei să nu fii blocată aici, fără nimic de făcut, interveni Jorim zâmbind. Simt neastâmpărul din tine.

– Nu-i vorba numai de mine, ci de întreaga expediție. Când exploram, aveam un scop. Fără nici o ocupație, echipajul se va destrăma. A început deja.

– Chiar așa? se încruntă Jorim. Ce s-a întâmplat în timp ce eu treceam prin ritualurile astea?

Anaeda își înălță bărbia, având pe chip o expresie impasibilă.

– Echipajele sunt superstițioase. Circulă zvonuri că ar urma să fii uns *maicana*. Că vei învăța să te folosești de vrăji, iar despre *vanyeshi* se spun multe povești.

Vanyesh. Cuvântul trimise fiori pe șira spinării lui Jorim. Urgia, care adusese Vremea Gheții Negre, se declanșase din cauza lui Nelesquin și a *vanyeshului* său. În vreme ce toți cei care se antrenau suficient de mult în orice disciplină sperau să ajungă Mistici, *vanyeshul* se străduia să stăpânească magia tot cu ajutorul magiei. Poveștile despre ei erau îngrozitoare și cu ele se speriau îndeobște copiii, dar adulții resimt și ei ușor aceeași teamă.

– Deci toată lumea crede că voi deveni un nou Nelesquin?

– Nu chiar toată lumea. Unii știu de ultimul *vanyesh*, captiv în Moriande. Cunosc despre Kaerinus că vindecă oamenii în timpul Festivalului și mai spun că *maicana* amentzutl nu par să facă rău nimănui. Totuși, au văzut lucruri ciudate în timpul călătoriei.

Sunt departe de casă, iar lucrurile neobișnuite îi fac să nu se simtă în largul lor.

– Înțeleg.

Jorim lăsă privirea în jos și așteptă să se scurgă apa din pletele-i împletite.

– Nu numai ei se tem de instruirea mea. Însă nu contează deloc dacă le e frică sau nu că ajung ca Nelesquin. De asta mă tem *eu*.

– Tu, să te temi tu de ceva? căscă ochii, surprinsă, Anaeda.

– Numai de mine, continuă el și privi spre Iesol. Ce vorbe are Maestrul pentru situația asta?

– Multe, Maestre Anturasi, dar în Cartea a Noua, Capitolul Cinci, Versetul Nouă, se regăsește cel mai bine problema, detalie slujbașul, apoi îngenunche și recită cu glas solemn. Iar Maestrul a spus: „Înțelepciunea zămislește adesea puterea, însă odrasla distruge tot atât de des lucrătura tatălui."

– Da, atinge destul de bine chestiunea, fu el de acord, străbătut de un fior

– Ți-e teamă de putere? râse Anaeda. Nu-i posibil. Ai fost crescut în sânul uneia dintre cele mai însemnate familii din Nalenyr. Orice mormăit scos de bunicul tău este luat drept poruncă de prinț. Tu nu te poți teme de așa ceva.

– Nu mă tem de ea, ci de ce-aș putea face cu ea, accentuă, apoi o privi. Știi de bunicul meu, dar nu-l cunoști pe unchiul meu, pe verișorii mei și pe copiii lor. N-ai avut cum să vezi în ce fel i-a afectat puterea exercitată de el. Unchiul Ulan a fost cândva

egalul său, dar după ce l-a subapreciat ani de zile, asta l-a terminat. De-abia dacă-mi pot aminti o ocazie în care Ulan să nu tremure în prezența bunicului meu. Da, am crescut în apropierea puterii, și știu prea bine cum mutilează pe cineva.

– Nu trebuie să fie neapărat așa, Jorim.

– Nu? Opinia lui Urmyr pare să indice că nu există alt rezultat.

Anaeda privi spre funcționar.

– Cu tot respectul, dar nu are întotdeauna dreptate. Puterea distilează și concentrează ceea ce se găsește deja acolo. A navigat în slujba prințului din Nalenyr sub comanda unor căpitani buni sau răi. La bordul unei nave, cuvântul lor este lege, te supui fără nici o crâcnire. Unii sunt cruzi și trăiesc răspândind frica, fiind consumați de ea. Alții sunt deștepți și curajoși, iar echipajele lor prosperă sub comanda lor. Dacă spusele lui Urmyr ar fi un adevăr absolut, nici n-am avea flotă. N-am avea nici un conducător, pentru că în clipa când cineva ar ajunge la putere ar fi consumat de ea. Și nu-i adevărat, știm cu toții.

Jorim își înclină capul spre ea.

– Ești un exemplu bun. Severă și dreaptă, aprigă să disciplinezi, dar lauzi la fel de repede. Pedepsești, dar poți să și ierți și să asculți de glasul rațiunii. Te pot accepta ca dovadă a ceea ce-ai spus. Atunci problema se schimbă în de unde *știi* cum vei ține în frâu puterea?

– Puterea distilează, ai uitat? pufni ea imediat în râs. Uită-te la felul în care conduci tu totul. Uită-te

la viața ta, la momentele când a trebuit să comanzi sau să rabzi sub cârmuirea altora. Modul în care acționezi acum și în trecut te va face să afli.

El zâmbi, însă femeia ridică mâna.

– Mai este ceva foarte important. Trebuie să te gândești la consecințe atunci când greșești.

– Cu forțele unui demiurg la cheremul meu, consecințele ar putea fi catastrofale.

– N-am nici un dubiu, zise ea, apoi se ridică și se întinse după Shimik. Te lăsăm acum, ca să meditezi. Imaginează-ți ceva cumplit, apoi dublează grozăvia sau tripleaz-o. De-abia atunci vei începe să întrevezi cât de prost se pot sfârși lucrurile.

Umerii lui Jorim se lăsară.

– Îmi îngreunezi situația.

– Nu, te ajut să-ți definești problemele, îl străpunse Anaeda Gryst cu privirea. Dacă tu crezi că nu poți face față confruntărilor ca bărbat, n-ai vrea să ți se întâmple asta ca zeu.

– Nu cred că am de ales.

– Poate că nu, admise ea și îl luă pe Shimik de labuță. Dar ar fi mai bine să găsești în tine răspunsul provocării, pentru că eșecul ar fi cea urgia urgiilor.

7

Ziua a 15-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Contele Junel Aerynnor se foi ţeapăn pe canapeaua din modestul său apartament. Reuşi chiar să schiţeze o grimasă, de ochii oaspetelui său. Deşi rana de cuţit pricinuită în urmă cu o săptămână nu se vindecase, nu-l durea nici pe departe atât de tare pe cât îl lăsase să creadă pe musafirul său. Exista un avantaj când te dădeai slăbit. Fusese antrenat în astfel de vicleşuguri ca agent al Deseirionului, aşa că adaptase uşor rolul pe potriva misiunii.

Lordul Xin Melcirvon îşi aruncă sabia pe aşternutul boţit şi trase un scaun de lemn, meşterit rudimentar. Îi oferea un uşor avantaj în înălţime, de care nu s-ar fi bucurat dacă ar fi stat amândoi în picioare.

Junel avea părul negru tuns mai scurt decât vizitatorul său, iar trupul mai înalt şi mai zvelt decât cel al lordului neaoş. Amândoi aveau ochii deschişi la culoare, albaştri ai lui Junel, căprui-auriu ai lui Melcirvon, însă ai oaspetelui erau o idee prea apropiaţi ca să sugereze inteligenţă sau să inspire încredere.

Melcirvon zâmbi aproape cu sinceritate.

– Am fost trimis imediat ce s-a aflat de rănirea ta. Mi s-a spus să te asigur de orice ajutor vei solicita. Voi face aranjamentele necesare, discret, bineînţeles.

– Sunt veşti cât se poate de minunate, prietene, dar nu-i necesar nici un deranj, răspunse el şi se şterse cu mâna pe faţă, de parcă ar fi picat de oboseală. Prinţul Cyron s-a îngrijit să fiu oblojit. A fost foarte amabil şi, dacă aş fi vrut, aş fi fost acum instalat foarte confortabil în Wentokikun, ca oaspete.

Melcirvon nu reuşi să-şi ascundă reacţia. Sângele îi pieri de pe faţă.

– Faptele sale devin tot mai... scandaloase!

– Cum adică?

Bărbatul din ducatul apusean Gnourn îi făcu un semn cu mâna.

– În clipa în care am aflat ce ţi s-a întâmplat, am bănuit – *ştiam* – că prinţul te-a doborât.

Junel îşi reprimă un hohot de râs, dar apoi se decise să abandoneze prefăcătoria.

– Milord, te rog să nu mă minţi. Mă îndoiesc că stăpâna ta te-a trimis aici cu această intenţie.

– Dar niciodată...

Junel ridică mâna.

– Ea nu mă crede prost, așa că te rog să nu-mi compari inteligența cu a ta. Ai fost trimis să afli dacă am trădat-o pe stăpâna ta și pe complicii ei prințului. Vrea să știe dacă, în timp ce bolesc aici, nu cumva vorbesc despre lucrurile discutate la începutul lunii, când am trecut prin Gnourn. Iar dacă ai fi prins de umbrele prințului la sosirea în Moriande sau la plecare, ar ști că am vorbit. Atunci ar fi gata să nege că a auzit ceva de tine sau de trădarea ta.

Melcirvon clipi nedumerit.

– Dar dacă ne-ai trădat prințului, deja ar fi trimis trupe să ne vină de hac.

– Într-adevăr. Dar nu s-a întâmplat, așa că sunteți în siguranță.

– Deci nu Cyron a pus să fii înjunghiat?

– Nu, asta-i sigur. Prințul Pyrust însă ar fi putut. Are agenți prin Moriande și mi-a măcelărit restul familiei. Mi-o fi ajuns rândul.

Oaspetele dădu încet din cap. Când vizitase ducatul, se prezentase drept un om de legătură prin care un număr de nobili deseieni nemulțumiți să-i poată contacta pe lorzii nalenieni din interior. Nimănui nu-i plăcea regimul menținut din capitală și-ar fi fost bucuroși să-l vadă azvârlit de la putere. Deseienii erau dispuși să strecoare bani, arme și ceva trupe în Nalenyr. Când va sosi momentul potrivit, regiunile din apusul fiecărei provincii se vor revolta și vor bloca partea de vest a Helosundiei. Ar fi o lovitură crâncenă și nici unul dintre prinții Cyron și Pyrust nu va avea forța de a o opri. Primul care-și va dirija

forţele spre războiul din interior va rămâne descoperit în faţa invaziei din partea celuilalt.

Lorzii nalenieni din interior îl primiseră bine, pentru că bogăţia adunată de negustorii din capitală nu ajungea în sus, pe Râul de Aur, în proporţii semnificative. Invocând ameninţarea deseiană, Cyron încă le lua taxa de apărare, apoi cheltuia banii cu expediţiile de explorare, de beneficiile cărora lorzii din interior nu se bucurau niciodată. Odată ce-şi declarau independenţa, îşi puteau vinde recoltele Nalenyrului la preţuri mult umflate, îmbogăţindu-se şi rezolvându-şi o mulţime de nemulţumiri, care variau de la simple mofturi, la chestiuni importante.

Ceea ce nu ştiau lorzii vestici, şi nu vor afla decât atunci când va fi prea târziu, era că Junel nu-l reprezenta decât pe *unul singur* dintre nobilii deseieni: chiar Prinţul Pyrust. Misiunea consta în stârnirea unei rebeliuni printre lorzii din interior, obligându-l pe Cyron fie să-şi împartă forţele, fie să-şi piardă jumătate din teritoriu. Indiferent ce decizie lua, va slăbi Nalenyrul, iar Prinţul Pyrust va năvăli.

– Atunci el a pus să fie ucisă femeia Anturasi? întrebă Melcirvon cu ochii mijiţi.

– Bineînţeles, şi a mai măcelărit aici o femeie, după ce ne-am logodit.

Junel îşi coborî privirea şi lăsă tristeţea să-i învăluie chipul, iar musafirul său îi respectă suferinţa păstrând tăcerea. Îi trebui toată stăpânirea de sine să nu-şi curbeze buzele într-un rânjet, aşa că se mulţumi

să-și imagineze hăcuirea lui Melcirvon, așa cum făcuse cu ambele femei.

– Nici nu-i de mirare atunci că stăpânii tăi vor să scape de el, se înfioră cel din Gnourn. La cât e de rău Cyron...

– Acum o clipă erai sigur că Cyron și-a pus agenții să mă înjunghie, râse Junel. Crezi că stă vreo clipă pe gânduri înainte de a porunci uciderea cuiva? Spionii lui sunt peste tot, am fost avertizat de multe ori în timpul șederii mele.

– Păi, desigur...

– Nu, prietene, nu există nici un fel de „desigur" aici. Am să-ți spun de ce. Pe cât de mult îl urăști tu pe Prințul Cyron, pe deseieni îi urăști și mai mult. Nu-i vina ta, fii liniștit, pentru că Dinastia Komyr se folosește de multă vreme de amenințarea invaziei ca să-i controleze pe toți.

– Dar Deseirionul *chiar* a invadat Helosunde.

– Indiscutabil, însă ești un smintit dacă nu te gândești că lucrurile sunt mai profunde de-atât. Ia amintește-ți ce imagine despre mine ai avut înainte să ne întâlnim, zâmbi ușor Junel. Ai decis că sunt un tip uscățiv, slab, în cel mai bun caz un imbecil, fără cunoștințe de istorie sau despre obiceiuri. M-ai crezut un mucos, deținător al unui titlu, și mai credeai că aș fi ușor de păcălit, ca să servesc pe mai departe scopurilor tale. Recunoaște.

Melcirvon se așează, cu fața învăpăiată de roșeață.

– Poate că am avut idei eronate, milord...

– N-ai avut idei *eronate*, ci *preconcepute*, şi le-ai permis să te orbească. Şi voi recunoaşte că am avut prejudecăţi similare, însă le-am depăşit servind o cauză mult mai nobilă decât persoana ta sau a mea. Trebuie să faci la fel, Xin, altfel prejudecăţile te vor pierde.

Îşi coborî vocea şi se aplecă înainte, obligându-l pe oaspete să facă la fel.

– În tinereţea mea, îi consideram pe toţi nalenienii leneşi, graşi, indolenţi şi proşti. Trăieşti într-o ţară luxuriantă. Dealurile şi văile înverzite din Gnourn sunt necunoscute la mine în ţară, unde viaţa-i grea. Oricum, am aflat că voi aveţi o forţă interioară. Sunteţi înţelepţi şi curajoşi. Deosebiţi binele de rău şi sunteţi gata să luptaţi împotriva nedreptăţilor.

Expresia lui Melcirvon se modifică de la nedumerire şi iritare la una de încântare şi mândrie.

– Îţi mulţumesc, milord.

Junel dădu din cap. *Sunteţi proşti şi leneşi. Linguşeala este prima capcană aruncată prostului, iar tu ai căzut cu totul în ea. Încă puţină pânză de păianjen înfăşurată şi vei fi cu totul al meu.*

– Ştii, Xin, mă bucur că te-a trimis aici stăpâna ta. Cred că a îndurerat-o foarte mult să-ţi rişte pielea, dar te ştia de încredere. O femeie foarte isteaţă, care-ţi acordă o încredere binemeritată. Ceea ce promite lucruri măreţe în privinţa ta şi nădăjduiesc că-mi vei permite să te recomand stăpânilor mei. În eventualitatea nefericită că s-ar întâmpla ceva cu ea, avem nevoie de un om care să ne scoată din dezastru şi să

ducă la bun sfârșit obiectivele noastre comune. Îmi faci această cinste?

Melcirvon clipi din nou, apoi dădu sfios din cap.

– Mă onorezi, prietene.

– Ești mult prea îngăduitor.

Junel își feri din nou ochii o clipă, apoi îl privi.

– Cum aș putea să-ți fiu de folos?

Întrebarea îl luă pe nepregătite pe musafirul său.

– Am fost trimis să te văd și să mă îngrijesc de sănătatea ta.

– Și ai adus cu tine fondurile necesare?

– Da. Am aranjat să-ți înmânez banii în deplină confidențialitate, dar din moment ce prințul plătește...

– Chiar el, prietene, și-ar trebui să-l facem să plătească dublu.

– Ce vrei să spui?

Junel își lăsă încet picioarele peste marginea canapelei și-și ridică spatele. Simțea copcile prinse pe spinare, dar în afară de dorința vagă de a se scărpina acolo rana era ușor de ignorat.

– Stăpâna ta ți-a dat bani, însă nu am nevoie de ei, mulțumită generozității prințului. Ai putea duce banii înapoi în Gnourn ori ai putea face ceva mult mai profitabil cu ei. Există unele posibilități de investiție în acest oraș – speculații comerciale –, unde suma s-ar dubla sau tripla într-o lună. Dacă ai proceda așa, ar fi mai mulți bani de folosit împotriva prințului.

– Sunt absolut sigur că stăpâna mea va aproba acest plan, dădu Melcirvon încet din cap.

– L-ar aproba, *dacă* ai informa-o despre el.

– Dar...

– Ascultă-mă, prietene, pentru că aici e vorba de viitorul tău.

Junel tuși ușor și arătă spre un urcior și o cupă, aflate pe o măsuță.

– Apă, te rog.

Oaspetele îi aduse repede cupa și așteptă nerăbdător să termine de băut. Reumplu cupa, apoi se așeză din nou, cu urciorul în poală.

– Explică-mi, te rog.

– Stăpâna ta consideră deja banii aceștia cheltuiți, așa că nu le va duce lipsa. Și nu înseamnă că-i furi, de vreme ce vor folosi cauzei. Cel mai important lucru, va deveni o investiție ascunsă. Dacă nenorocirea ar lovi scopurile noastre, ai mai avea o sumă de bani la îndemână să te salvezi sau să continui finanțarea rebeliunii. Luându-ți această precauție, se vede clar câtă intuiție și inițiativă ai.

– Nu se poate nega ce spui, vorbi Melcirvon și privi pe gura ulciorului, de parcă apa ar fi fost un oracol care l-ar fi ajutat să se hotărască. Investiția va fi în siguranță?

– Te vei folosi de oamenii la care apelez chiar eu pentru investițiile mele.

Melcirvon își ridică privirile, iar un zâmbet i se lăți pe față.

– Dacă tu ai încredere în ei, atunci voi avea și eu.

– Foarte bine. Te duci cu banii pe strada Aripioara albastră, numărul douăzeci și șapte.

– Pare un semn de bun augur.

– Aşa m-am gândit şi eu. Acolo ceri să discuţi cu Tyan, un omuleţ cu o cicatrice în semilună întinsă pe bărbie. Pomeneşti numele meu şi-i spui să investească banii aşa cum ar face-o şi pentru mine. El obţine surplusul de încărcătură de pe nave şi-l plasează pe pieţele unde cei care le apreciază cu adevărat valoarea plătesc bine. Te vei pune de acord cu el asupra unui sistem de parole care-ţi va permite ţie sau trimisului tău să retrageţi bani. Să nu spui nimănui despre cod, nici măcar mie.

– O parolă, da.

Junel zâmbi şi aproape că-l avertiză pe om să nu se folosească de numele mamei, cum se întâmpla de obicei.

– După ce-ai rezolvat totul, dă-te la fund, dispari prin Moriande vreo câteva zile. Există case unde aurul tău contează mai mult decât numele tău. Vino să mă vezi peste trei sau patru zile. Voi avea mesaje pentru stăpâna ta. În vreme ce te relaxezi, ţine ochii şi urechile căscate să iei pulsul capitalei. Sper că vei afla lucruri pe care neputinţa mea de acum mă împiedică să le descopăr.

– Da, desigur. Cât timp te aştepţi să mai rămâi pe aici? întrebă Melcirvon încruntat.

– O zi sau două. Medicul personal al prinţului are grijă de mine. Nădăjduiesc că peste vreo două zile voi fi declarat apt ca să-mi ofer omagiile familiei Anturasi şi să mă întâlnesc cu prinţul.

– Nu-i periculos?

– Prima nu, cealaltă... puțintel, răspunse Junel, ridicând din nou din umeri. Dacă prințul m-ar bănui, nu și-ar trimite doctorul, nici n-ar vrea să discute cu mine. În preajma lui aș afla multe lucruri care să ne ajute. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum.

– Bineînțeles, consimți Melcirvon, care se ridică și se trezi cu urciorul în mâini, apoi îl puse jos și se înclină. Succesul nostru va fi asigurat.

– Într-adevăr, așa va fi, mulțumită eforturilor tale curajoase, îi zâmbi Junel, în vreme ce bărbatul își vârî sabia înapoi în cingătoarea robei. De-abia aștept să ne vedem peste câteva zile.

Se ridică din nou pe canapea și privi pe fereastră cum Melcirvon se grăbea spre strada Aripioara albastră. Dacă se va ivi momentul prielnic, documentele găsite acolo vor arăta că Tyan este agent deseian sau chiar din Virine și îi va lega pe lorzii din apus de fondurile folosite la cumpărarea de arme și tocmirea de mercenari. Dacă lorzii din interior nu vor fi convinși să pună la cale propria lor rebeliune, Junel va le va da în vileag complotul.

Diferențele erau neglijabile. Oricum, atenția lui Cyron va fi abătută și va fi obligat să acționeze. Țara sa va fi destrămată, iar dinastia slăbită. S-ar putea prăbuși singură, ori se va pogorî Prințul Pyrust asupra ei s-o zdrobească.

Semințele distrugerii Nalenyrului fuseseră sădite.

8

Ziua a 17-a, Luna Lupului, anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Muronek, Erumvirine

Dunos se zgribuli, strângându-și brațul sănătos la pieptul costeliv. I se făcuse pielea de găină și-ar fi dat orice să-și poată acoperi trupul gol cu vreo pătură zdrențăroasă, dar chiar și această alinare îi fusese refuzată. Trebuia să stea pe un scaun șubred de lemn și să se holbeze la lumânarea neagră, groasă, în timp ce i se topea miezul. Arunca o lumină slabă și nici o urmă sesizabilă de căldură.

Nu tremura doar de frig. Mâna stângă, noduroasă, a babei și felul în care zgâria cu ghearele groase și inegale hârtia de orez îi înfiora carnea. Pumnul ei osos se strângea în jurul pensulei din dreapta și, în pofida tremurăturilor, reușea să traseze niște cuvinte

atât de frumoase pe cât era ea de pocită. Dunos putea citi doar câteva dintre ele, cele formate din mai puțin de șase semne, însă nu aveau nici o noimă, așa risipite pe foaia dreptunghiulară.

O parte din el ar fi vrut s-o rupă la fugă din coliba vrăjitoarei. În fond, nu avea decât zece ani, aproape un copilandru. Străbătuse drumul lung spre miazănoapte, până în Moriande. Întâlnise un spadasin Mistic și participase la o tămăduire în capitala naleniană. Fusese atins de farmecele ultimului *vanyesh*, Kaerinus. Dacă maestrul *xingnei* nu-i vindecase brațul, ce să aștepte de la femeia asta? Nu era nimic în comparație cu un vrăjitor care supraviețuise Urgiei.

Dar nu fugi. La fel ca locuitorilor din Muronek, frica i se cuibărise la piept și-i slăbise picioarele. O urau mulți, dar tot la ea veneau în vremurile de restriște. Cu ajutorul unei poțiuni sau tincturi, răpunea febra sau ușura durerile. Pe cât se temeau oamenii de ea – obligând-o să trăiască la marginea orașului, în întunecimea pădurii –, tot pe atât aveau nevoie de ea.

Dar și mai important pentru Dunos, părinții lui voiau să rămână. Tatăl său fusese plin de nădejde când plecaseră spre Moriande, însă brațul stâng al băiatului rămăsese tot chircit, chiar și după tămăduire. Odată ce pierise și cea mai aprinsă dintre speranțele lor, părinții îl dăduseră pe mâna Uttisei, o vrăjitoare care bântuise visele mamei sale încă din copilăria petrecută la Muronek.

Nu îndrăznea să le spună părinților că, pe măsură ce deveniseră tot mai disperați să-l vadă odată întreg,

lui îi păsa tot mai puțin. Moraven Tolo, spadasinul pe care-l întâlnise, fusese cu el la tămăduire. Amarul lui Dunos din cauză că brațul nu i se vindecase fusese evident, dar spadasinul îl liniștise. „Magia a promis doar să ne vindece, nu să ne dea ce vrem. Ne-a dat ce ne trebuia."

Remarca îl zăpăcise, dar se gândise profund la ea pe drumul lung înapoi spre moara familiei sale. Adevărat, brațul său stâng era aproape nefolositor. Dacă trebuia să aducă apă din fântână, nu ducea decât o singură găleată odată, dar facea două drumuri, iar diferența conta foarte puțin.

Îl durea că infirmitatea sa însemna că nu va deveni niciodată spadasin, așa cum visase el cândva, dar îl durea și mai mult că tatăl său se gândea că nu putea fi nici măcar morar. Moraven spusese că nu-i cu neputință să ajungă spadasin, însă pentru părintele său părea hărăzit cerșetoriei. Luaseră până la urmă un alt băiat calfă, prețuindu-i vigoarea de bou de povară, chiar dacă o însoțea și prostia animalului.

Așa că Dunos ședea înfrigurat și înfricoșat într-o colibă scăldată în vrăji, nădăjduind că dorințele tatălui său se vor adeveri, decis să arate că, deși nu era cum și-l voia el, tot putea fi loial și supus.

Cotoroanța lăsă pana jos și suflă asupra hârtiei să grăbească uscarea cernelii. Se întoarse să-l privească și era atât de sașie, încât ochiul ei drept aproape că se închisese, în vreme ce stângul se căsca nefiresc. Zbârciturile îi brăzdau fața precum crăpăturile din noroiul întărit. Părul i se uscase și se încâlcise, iar

șuvițele ei albe, ieșeau dezordonate de sub clema de lemn și piele.

O limbă groasă îi umezea buzele, iar când își deschidea gura, vedea câțiva dinți înnegriți de putreziciune.

– Ai o minte preocupată, măi, băiete.

– Da, mătușico.

– Poți să citești ce-am scris aici?

– Câte ceva.

– Nu contează. E bine că poți.

Ridică foaia de hârtie și i-o întinse.

– Ia-o.

Dunos ridică mâna dreaptă, însă vrăjitoarea sâsâi.

– Nu *asta*, prostule. Stânga! Poți s-o folosești puțin, nu?

Băiatul înălță încet mâna stângă. Nu-i plăcea nici măcar s-o privească, i se părea neomenească. Oasele-i erau ca niște rămurele, iar carnea ca pielea veche, tăbăcită. Se concentră, forțându-și palma să se deschidă și cotul să se îndoaie. Își strânse buzele, hotărât să nu-i scape nici un țipăt, oricât îl durea. *Dar nu doare atât de mult ca înainte, nu?*

Nu lăsă ca impresia posibilei vindecări a brațului să-i abată atenția. Prinse cu degetul mare și arătătorul foaia albă și ea-i dădu drumul. Greutatea hârtiei făcu să i se încline brațul. Un colț se aplecă spre flacără, dar izbuti s-o tragă înapoi, cu ochii strânși de efort.

Cotoroanța dădu încet din cap.

– Bravo. Acum mototolește-o. Fă-o ghem, cu mâna stângă. Dă-i drumul, băiete. Acum!

Strigătul ei ascuțit îl făcu să tresară. Se supuse, întrebându-se cum să încapă foaia de hârtie în pumnul său. În timp ce o strângea, simți o înțepătură în braț. Senzația aducea cu cea din timpul tămăduirii și cu cea din urmă cu un an, când găsise piatra albastră, lucitoare. Se întinsese după ea, atingând-o. Apoi nu-și mai amintise nimic, până se trezise, doi kilometri mai jos pe râu.

Degetele sale strânseră încet hârtia de orez. O simțea uscată la atingere, la fel ca pielea sa. Hârtia foșni. Deși strânsoarea nu se diminuă, degetele păreau să câștige tot mai multă forță, pe măsură ce se mișcau. Încet, încet, hârtia dispăru în pumnul său – acela jalnic și sfrijit – și o strânse pe cât de tare putu.

Nu spuse nimic. Singurul zgomot care se auzea venea de la copacii foșnind afară și horcăitul babei. Continuă, dorind ca hârtia să se facă tot mai mică și mai mică, mai mică decât piatra, mai mică decât orice. Voia să devină atât de mică încât să dispară cu totul.

– Deschide palma, băiete. Dă-mi-o.

Degetele sale zvâcniră deschizându-se, de parcă ar fi fost un dispozitiv mecanic. Hârtia căzu în palmele ei. O luă, despăturind-o încet. Dunos își lăsă mâna să cadă pe masă, ținând-o acolo, fără s-o mai ascundă într-o parte.

Cotoroanța netezi foaia pe masă, dând din cap și mormăind în acest timp. Cu o unghie murdară începu să urmărească urmele îndoiturilor, ciocănind întâi triunghiurile, apoi unindu-le de pătrate și romburi. Unghiile ei dansară tot mai repede peste hârtie, sunând ca frunzele uscate lovind pietrele de pavaj.

Se uită din nou la el, cu ambii ochi holbați și tiviți cu alb.

– Ce ești tu, băiete? De ce să ucizi un zeu? De ce-ai venit să ne distrugi pe toți?

Își punctă întrebările lovind cu pumnul în masă. Lumânarea pâlpâi o clipă, apoi ceara se împrăștie pe hârtie.

Cuprinse foaia, urmând încrețiturile. Ceara neagră adăugă sensuri unor cuvinte și șterse altele. Dunos citea foarte puțin, însă unul dintre înscrisuri – cel al lunii – se vedea foarte clar.

Semnul lui Grija, lupul. Zeul Morții.

– Răspunde-mi, băiete!

– Nu știu ce vreți să spuneți.

Ea se întinse, apucându-l de păr, trăgându-i fața deasupra hârtiei.

– Uite! Semnul zeului morții! Liniile, toate conflictele. Triunghiuri în triunghiuri, toate sunt urgii, pătrate care arată că nu există deznodământ! Moarte și distrugere pretutindeni. Moarte, pieire tuturor.

Vocea ei se transformă într-o șoaptă răgușită, în timp ce pumnul i se strânse, iar unghiile ei lungi i se înfipseră în scalp.

– Pieire pentru toți, în afară de tine, Dunos. Ce ești tu?

– Nu știu.

Mâna stângă a lui Dunos apăru de undeva și-și croi drum. Auzi ceva trosnind, iar ea țipă. Baba se lăsă pe spate clătinându-se, aproape căzând de pe

scaun, apoi se ridică și încercă să-și ridice brațul frânt. Nu fu în stare.

Hârtia începu să se miște, împăturindu-se singură. Se opri, se desfăcu, îndoindu-se și îngustându-se, după care se îndreptă. În câteva clipe, se transformă singură într-un lup de hârtie, cu trupul decorat cu toate cuvintele scrise de Uttisa.

Cotoroanța se căută prin robă după un talisman circular, pe care-l ridică la ochiul stâng.

– Ești lucrătura *lui*, Dunos. Îi aparții lui Grija. Ești cățelușul morții și va veni să te ia.

– Nu, nu sunt, spuse Dunos înșfăcând hârtia cu mâna stângă și dând lupul pradă flăcărilor. Nu voi fi cățelușul lui!

Flacăra se mări și lupul dispăru într-o vâlvătaie strălucitoare. Însă, în loc să audă trosnetul flămând al flăcării, un urlet de lup singuratic se rostogoli prin aer în timp ce fumul se risipi în neant. Și deși mâna îi rămăsese în flamă, nu simți nici durere, nici căldură și se întrebă dacă nu cumva zeul Morții îl luase deja.

Deodată, ușa cocioabei sări în țăndări, în interior. Bucăți de scânduri rupte acopereau podeaua murdară. Resturile ușii rămaseră agățate de o balama îndoită și, cu o clipă înainte ca vântul de afară să stingă lumânarea, privirea lui Dunos surprinse niște forme mătăhăloase năvălind. Umeri largi rupseră canatul, iar zgomote aspre, guturale și bolovănoase umplură coliba, de parcă dihăniile ar fi frecat pietre ascuțite.

Uttisa urlă, însă țipătul ei se frânse repede. Ceva cald și umed îl împroșcă pe Dunos. Închise pleoapele, apoi le șterse de sânge. *Au omorât-o!*

Nu voia să-și deschidă ochii pentru că nu voia să vadă ce făceau creaturile acelea. Trosnetul oaselor și sunetul umed al dinților care sfâșiau carnea îi spuneau mult mai mult decât ar fi zărit. Se hotărî însă că a vedea era mai bine decât să-și închipuie, așa că-și deschise ochii și descoperi că avusese dreptate pe jumătate.

Ar fi trebuit să fie beznă totală, dar brațul său stâng licărea într-o lumină cenușie, care nu arunca nici o umbră. Și alte părți ale trupului său licăreau, cele împroșcate cu sângele Uttisei. Dar mai ciudat decât toate, lumina din jurul brațului său stâng dezvăluia un membru vânjos și sănătos.

Cele trei creaturi ghemuite înfulecau din cotoroanță fără să-l ia în seamă. Erau cu totul lipsite de păr și, deși vedea că aveau pielea acoperită de solzi, strălucirea fantomatică nu dezvăluia nici o urmă de culoare. Dinții triunghiulari care le umpleau boturile nu se ostenire prea mult cu vrăjitoarea. Ridicau bărbia când înghițeau, dar nu aveau un gât vizibil, iar umerii lor robuști se ridicau deasupra vârfului rotunjit al capului. Nu văzu nici urechi, iar ochii lor mari și rotunzi aveau culoarea neagră, lucioasă, a pietrelor de râu.

Se sprijineau pe picioare scurte, dar zdravene. Brațele lor lungi rupeau cu ușurință oasele hârcii, iar cu ghearele lungi scobeau măduva din interior.

Își lingeau gelatina cenușie prinsă pe degete, grohăind de încântare.

Dunos nu avea nici o idee despre dihănii și nici nu voia să mai zăbovească pentru a afla. Țâșni spre intrare înainte ca vreuna dintre ele să aibă vreo șansă să reacționeze, apoi o rupse la fugă cât îl țineau picioarele. Își simțea brațul stâng aproape ca și cum s-ar fi mișcat normal. Aruncă o singură dată o privire peste umăr, să vadă dacă nu era urmărit. Nu văzu nimic, însă nu încetini nici un pic.

Alergă de-a lungul cărării din pădure, spre Muronek, gândindu-se să dea alarma. Dar pe când se apropia de marginea pădurii, priveliștea mai multor focuri îl avertiză asupra unui pericol și mai mare. Orașul era atacat, iar undeva mama și tatăl său erau în primejdie.

Sau sunt deja morți!

Nu! Dunos își dirijă neliniștea și teama în fugă și goni printr-o poartă în ruine. Oriunde în jurul său colcăiau monștri, târând din case oamenii care urlau. Mulți sângerau din răni ușoare, alții își pierduseră membrele. Se prăbușeau pe străzi, cu viața scurgându-se în bălțile de sânge, urlând până ce-i amuțea moartea.

Incendii sălbatice luminau orașul. Oameni în flăcări goneau pe străzi până când cădeau și ardeau cu totul. Simți căldura, dar cumva îndepărtată. Continuă să alerge, sărind peste rugurile umane, bucurându-se când un *vhangxi* se clătină afară dintr-o vâlvătaie, iar partea de sus a bestiei era deja în flăcări.

Numise așa creaturile după un demon din cel de-al Treilea Iad, și țâșni într-o parte când cel arzând se îndreptă spre el.

Alergă pe Calea Dragonului Verde, apoi o tăie spre nord, pe Drumul Pantalonarului. Refuză să privească spre vest, spre casa locuită de bunicii săi, dar când o luă spre vest, pe Dragonul de Aur, nu mai rămăsese nimic, în afară de ruguri, din casele din partea asta a orașului. Continuă să fugă, ritmul scăzând numai când dădu de un cadavru zăcând în drum. Căldura incendiilor pârlise roba aurie, iar capul îi fusese retezat ca de cuțit, dar nu mai avea nici o îndoială că era bunica sa.

Se holbă la flăcările alb-aurii care mistuiau casa. Focul urla, iar lemnul pocnea cu putere. Undeva în interior zăceau părinții săi. I se puse un nod în gât. Genunchii îi tremurară și ar fi căzut, dar auzi un alt zgomot. Venea din interior, și, deși era imposibil, o auzi pe mama lui chemându-l pe nume.

Fără să ia în seamă pericolul, țâșni în foc. La al treilea pas făcut în clădire, dușumeaua cedă sub el. În timp ce cădea în hăul de dedesubt, bârnele de deasupra trosniră. Ultimul lucru pe care-l mai văzu fu grinda principală a casei rupându-se în două și căzând peste el.

Dunos nu avea nici o idee cât timp zăcuse în cenușa care fusese casa bunicilor săi; cenușa care fusese orașul Muronek. Noaptea se transformase în lumină și aprecie că trecuseră câteva zile, pentru că

cenușa din care se ridicase se răcise deja. Urmele de scrum îl vopsiseră în dungi negre și cenușii.

La început se deplasă cu prudență printre ruine, apoi prinse curaj. Câini scheletici și pisici sălbăticite se furișau prin oraș. Mult mai maiestuoase și mai numeroase, păsările hoitare erau cățărate pe cele mai înalte ridicături existente, coborând în stoluri și gonind potăile de lângă bucățile apetisante de hrană.

Dunos nu voia să vadă cu ce se ospătau. În timp ce cerceta împrejurimile, culese o oală ciobită dintr-un loc, un cuțit înnegrit din altul, iar, mai spre marginea orașului, adună resturi de robe și sandale – toate de mărime mare – de pe cadavrele pe jumătate mâncate. Spălă veșmintele și făcu baie în râul din afara orașului, apoi se îmbrăcă și porni la drum.

Nu avea habar încotro mergea, nu înțelegea nici cum de supraviețuise atacului și incendiului. Știa doar că scăpase și că trebuia să meargă tot mai departe. Jurase că nu va fi cățelușul lui Grija. Cu cât așternea o distanță mai mare între el și acest măcel, cu atât avea mai multe șanse să se țină de cuvânt.

9

Ziua a 20-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Deși părăsise abia de-o săptămână și jumătate complexul mortuar în care se trezise, Ciras Dejote se văzu față în față cu o altă provocare. Tărâmul mereu schimbător numit Ixyll îl solicita din plin. De-abia dacă îndrăznea să doarmă, darămite să-și lase atenția să se abată fie și pentru o clipă. Chiar și peisajul cu aspectul cel mai inofensiv putea ascunde o primejdie de moarte și faptul că trebuia să fie mereu pregătit începea să-l macine.

Însă nici un erou nu s-ar da îndărăt de la o încercare așa ca a noastră!

Privi peste buza văii de forma unui ceaun. În nord se întindea ca o elipsă, iar soarele pe cale să apună

se reflecta blând în stratul fluid şi auriu care acoperea întregul peisaj. Forme tăcute de copaci şi tufe se iţeau de dedesubt, dar rămâneau mascate, ca şi cum erau acoperite de un strat gros de zăpadă.

Singura culoare neobişnuită din vale juca din tufă în copac şi pe stânci, ca o minge alunecând pe gheaţă. Borosan se ghemui la buza văii, privind cum *thanatonul* său încerca să-şi găsească un sprijin cu picioarele ca de păianjen. Când, în cele din urmă, se lovi de ceva, încetinindu-i alunecarea, îşi înălţă corpul sferic pe cele patru picioare, dar izbuti să facă doar un pas sau doi înainte de a-şi relua alunecarea vijelioasă.

Borosan clătină din cap, apoi scrise o notiţă în ceaslovul deschis în poală.

– Nu-i bine. Distanţele pe care le vrea Keles vor fi nepotrivite. Măsurarea distanţelor cu pasul nu-i posibilă aici.

Nerăbdarea îi strânse lui Ciras stomacul, dar expiră încet şi se linişti.

– Ţinând cont de oră, am face mai bine să ne aşezăm tabăra.

Borosan scrijeli o altă însemnare fără să-şi ridice privirile.

– Poate că şi valea va fi precum câmpia de acum două zile. Se va schimba la noapte.

– Doamne fereşte! se înfioră Ciras.

Câmpia aceea fusese un adevărat paradis atât timp cât strălucise soarele pe cer. Îşi astâmpără foamea cu fructe proaspete, apa curgea dulce în pârâiaşe, iar animale mici – rubedenii de-ale iepurilor, din câte-şi

dădu seama Ciras – zburdau pașnice. Se hotărâseră să-și petreacă noaptea acolo, dar în clipa când soarele asfinți, totul se schimbă. Un val de magie dezlănțuită țâșni din sol, de parcă pământul s-ar fi scuturat de căldura acumulată peste zi. Odată cu asta dispăru și frumusețea locului, dezvăluind un tărâm plin de putreziciune. Brusc, mărul pe jumătate mâncat din mâna sa colcăia de viermi. Pâraiele purtau sânge, iar iepurii deveniră *turbați.*

Le sacrificară un cal de povară și de-abia reușiră să scape cu viață.

Incidentul fusese doar unul dintre multele de-a lungul călătoriei lor. Îi așteptau și altele, pentru că se aflau în Ixyll. Cu mai bine de șapte sute de ani înainte, trupele Împărătesei Cyrsa au luptat și au învins hoardele turasynde venite din pustietățile de miazănoapte. Bătălia a dezlănțuit destulă energie magică ca să învăluie întregul tărâm și să declanșeze Urgia, care aproape că a distrus omenirea. Deși vrăjile dezlănțuite s-au retras din teritoriile civilizate, aici în Ixyll încă domneau.

Atâta varietate și multele lucruri de văzut făceau imposibilă catalogarea lor, dar Borosan Gryst părea decis să ducă treaba la capăt. Deși practicant de *gyanri* – vrăjitoria mecanică, pe care Ciras o privea cu dezgust –, îmbrățișase și rolul de cartograf, continuând munca începută de Keles Anturasi. Scrupulozitatea lui pentru măsurătorile exacte le redusese deplasarea la o nimica toată.

Iar nerăbdarea de a o găsi pe Împărăteasa Adormită atinsese proporții.

Abandonându-l pe Borosan, Ciras coborî panta dealului, declanşând cu cizmele alunecarea pietrişului. Ajunse la micul cerc năpădit de iarbă unde-şi ridicaseră tabăra. Acesta şi copacul din apropiere, de care-şi legaseră caii, erau singurele porţiuni relativ normale ale peisajului, iar copacul înmugurea cu ciorchini de ţepi de cristal care răsunau în adierea care mişca ramurile.

Se duse în centrul cercului şi închise ochii. Ascultă zgomotul ca de clopoţei şi felul în care se schimba. Uneori în note discordante, alteori în armonii, el încerca să găsească un tipar. Trebuia să existe unul, din moment ce crengile aveau o distanţă limitată de mişcare, iar adierea rămânea destul de constantă. Ascultând pe cât de concentrat putea, îl descoperi. Şi, odată ce reuşi, îşi trase sabia din centura de la şold.

Izolat de lume, execută toate poziţiile de scrimă pe care le cunoştea. Se undui din Scorpion în Lup când îşi imagină un sunet ascuţit drept o lovitură de jos în sus. O pară, apoi străpunse într-o notă subtilă ceea ce-ar fi fost inima adversarului său. O răsucire şi se modelă în Câine, apoi un salt de Pisică şi o tăietură îl purtară deasupra unui alt atac disperat, iar el îşi decapită duşmanul dintr-o lovitură.

Cum sunetele erau limitate, tot aşa şi abilităţile duşmanilor săi. Forma umană se mişca numai în anumite feluri şi făcea numai anumite lucruri. Toţi oamenii cu care se confruntase aveau limitele lor. Viteză şi forţă, lungimea unui braţ şi ştiinţa formelor îi făceau diferiţi, dar existau unele lucruri pe care nu

le putea face nici unul. În acele limite zăcea posibilitatea victoriei.

Şi mai erau apoi cei ajunşi la stadiul de *jaedunto.* Îi văzuse pe câţiva dintre aceşti Mistici foarte deosebiţi, ale căror abilităţi de a lupta cu sabia depăşeau firescul. Nu se mai aplicau aici limitările impuse de normalitate. Misticii ajungeau dincolo de putinţa unui muritor de rând.

Ciras sperase că avea în el seminţele unei astfel de măreţii. Considerase, arogant, ca şi împlinit acest lucru când venise la Moriande şi la *serrianul* Jatan, cerând să fie antrenat. Phoyn Jatan i-l dăduse spre instruire lui Moraven Tolo, ceea ce Ciras luase prima oară drept o respingere. Însă, încet, află că învăţătorul lui era el însuşi un Mistic, iar lecţiile pe care avea să i le dea lui Ciras cuprindeau mult mai multe decât Arta Spadei.

Din nou, Ciras luă asta drept o respingere, însă contemplaţia – pentru care avusese timp din belşug în ultima săptămână şi jumătate – îl adusese la concluzia că fusese învăţat disciplinele de care ar fi avut nevoie *dacă* ajungea un *jaedunto.* Răbdarea nesfârşită părea să fie foarte comună printre ei şi se străduia zilnic să şi-o educe.

Toleranţa părea altă calitate şi, fiind în tandem cu Borosan Gryst, îi cerea să înveţe şi asta. Magia era o forţă teribilă şi puternică în această lume. Se ajungea la ea numai prin studierea unui subiect şi prin perfecţionarea abilităţii. Un Mistic avea înţelepciunea şi tăria de a stăpâni o asemenea forţă. Şi cum magia

se limita numai la cei care lucraseră din răsputeri să o atingă, civilizația era ferită de o altă Urgie.

Gyanri sfida această logică și prin urmare i se părea ceva dezgustător lui Ciras. Un *gyaridin* crea dispozitive care-și obțineau energia motrice din *thaumston*, un minereu încărcat cu magie dezlănțuită. Un *gyanrigot* făcea orice. În îndepărtatul Tirat, insula sa natală, văzuse luminile albastre ale unuia, foarte la modă printre negustori. *Thanatonii* lui Borosan, într-o mare varietate de forme și mărimi, se târau, făcând măsurători, cărau lucruri și chiar ucideau tot felul de creaturi, această ultimă abilitate accentuându-i părerea defavorabilă.

Desigur, Ciras prefera să vadă un *thanaton* alunecând în vale în locul lui. Iar faptul că puteai trimite unul dintre modelele mai mici să ucidă și să aducă vieţuitoare pentru hrană făcea explorarea mai ușoară. Stăteau și de pază, dând alarma dacă se petrecea ceva ciudat.

Însă deși voia să-i urască pe creatorii acestor mașinării, Borosan nu era chiar un om rău. Nu avea habar de antrenamentul fizic, dar nu abandona sau se plângea atunci când îl puneai să facă o muncă. Uimirea neţărmurită cu care privea lumea i se părea lui Ciras aproape copilăresc și, deși n-ar fi recunoscut asta nici sub cele mai cumplite cazne, era ceva ce regretase mereu că pierduse în copilărie.

Dacă aș avea asta, n-aș fi atât de nerăbdător.

– Ciras.

Spadasinul se răsuci, oprindu-se și ghemuindu-se în poziția celui de-al Patrulea Scorpion, cu sabia

deasupra capului, cu vârful orientat înainte. Pe față îi șiroia transpirația, însă nu și-o șterse. Îi năclăia barba pe care și-o lăsase în timpul călătoriei, iar adierea îi răcorea fața. Încet, deschise ochii și privi sus pe deal, la Borosan.

Gyanridinul își închise ceaslovul și-i făcu semn să vină.

– Ciras, vino până aici.

– Imediat, răspunse tânărul și se ridică.

– Nu, chiar cred că ar trebui să vezi asta.

– Borosan, trebuie să-mi termin exercițiile.

– Dar eu...

O apariție aurie se înălță deasupra lui Borosan. O palmă cu degete lungi se închise peste capul și umerii omului, apoi îl trase în spate. Brațe aurii îl cuprinseră, iar pielea metalică îl învălui. Când apariția își deschise gura, cu colții licărind amenințător, Borosan slobozi un urlet din gât.

Ciras porni în fugă spre deal. Cu sabia în mâna dreaptă, râcâia pământul cu stânga pentru mai multă aderență. Alunecă numai o singură dată, dar își reveni imediat și ajunse pe creasta dealului câteva clipe mai târziu.

Apariția – cu pielea fluturând, ca și cum o robă aurie i-ar fi acoperit picioarele și brațele – zbura în picaj către o gaură imensă și întunecată, deschisă în inima văii. Ciras presupuse că *thanatonul* fusese deja absorbit în ea. Între el și apariție se ridicase un trio de războinici aurii, care înaintau spre el. Unul purta o sabie ca a lui. Al doilea avea o lamă curbată, de turasynd. Cel de-al treilea nu avea nici o sabie, însă

pielea aurie sublinia conturul unui războinic viruk. Ghearele erau mortale numai prin mărimea lor.

Deși îi trecu prin minte că Borosan mai mult ca sigur pierise, iar șansele propriei sale supraviețuiri erau minime, nu se gândi nici o clipă la retragere. Un prieten era la ananghie. Să știe că-l abandonase ar fi însemnat să trăiască în rușine o viață întreagă. N-ar fi fost o viață care să merite trăită.

Nu o viață demnă de balade.

Sări în vale și din clipa în care călcâiele sale atinseră suprafața aurie își dădu seama că existau și momente când nu puteai fi eroic. Picioarele îi fugiră de sub el și căzu pe spate. Cumva, reuși să-și păstreze sabia în mână, dar începu să alunece spre gaură, iar dușmanii săi se scurgeau pe urmele sale să-l măcelărească.

Ciras își înfipse cu putere călcâiele în suprafața aurie, alunecoasă. Pintenii săi se afundară, sfâșiind-o. Ieși un fluid auriu, vindecând rănile, însă el reuși să încetinească. Zâmbind, își întoarse sabia și o vârî la subsoară. Ținându-se de mâner și împingând cu umărul, se folosi de sabie ca de o cârmă pe corabie. Tăie o brazdă prin aur, îndreptându-se spre o stâncă masivă.

Frânând puternic din călcâie, încetini suficient încât să nu se izbească prea dur de stâncă. Se împotrivi, îndreptându-și poziția, și se săltă pe picioare. Apoi se lipi cu spatele de stâncă și se ghemui când primul războinic ajunse la el, lovind în jos cu iataganul său.

Ciras se trase spre dreapta și lama se izbi zăngănind de stâncă, smulgând o bucată de materie aurie. Chiar înainte ca aurul să țâșnească, închizând rana, își roti sabia

administrând o lovitură din rever care străpunse gâtlejul turasyndului. Capul sălta, dezvăluind oasele albe. Aurul le acoperi repede în timp ce căpățâna se roti, expresia încremenită pe față vădind o surpriză totală.

Însă trupul nu se prăbuși. În loc de asta, se întinse, prinse capul și-l puse la loc pe gât. Buzele se despărțiră într-un rânjet feroce, iar maxilarul tremură, ca într-un hohot de triumf.

Tocmai la mijlocul hohotelor lovitura de răspuns a lui Ciras îl surprinse din nou. Ținând mânerul săbiei cu ambele mâini, îl despică pe turasyndian din creștet până la pelvis, zdrobind fiecare vertebră. Trupul se clătină spre dreapta și stânga. Aurul încercă să acopere oasele, dar ele se înnegriră după numai o clipă sau două de la expunerea la aer. Putreziciunea întunecă aurul, iar carnea căzu de pe oase ca o pulbere.

Deși s-ar putea să fi acționat nebunește sărind la luptă, Ciras Dejote învățase destule să nu creadă că știa precis cum mergeau lucrurile, însă avea destule informații ca să aibă o părere decentă. În timp ce al doilea spadasin venea, se desprinse de stâncă și alunecă spre el. Se lăsă în genunchiul drept, controlându-și ușor direcția, se feri de o lovitură și o întoarse.

Sabia sa trecu prin carnea de aur peste coapsa stângă a războinicului. Când tăie până la os, femurul putrezi imediat. Războinicul se prăbuși și, cu încă o lovitură rapidă, îi despică fața. Putregaiul negru cuprinse craniul, iar capul se surpă în interior, ca un pepene mult prea copt. Odată cu asta, aurul se scurse din schelet, iar oasele negre se topiră.

Ciras își înfipse unul dintre pinteni în aur și sălță înapoi. Alunecă pe sub ghearele tăioase ale virukului. Răsucindu-și sabia, o împlântă în sol, agățându-se de ea. Apoi, folosindu-se de propria mișcare, se roti cu picioarele și trimise o lovitură în piciorul drept al adversarului. Aurul se împrăștie când pielea se despică.

Virkul se prăbuși, dar se răsuci pe burtă. Când Ciras se întoarse să se confrunte cu el, creatura se aruncă înainte, numai că el se feri, apoi își trase sabia și lovi. Rată mâna, însă tăie adânc în stratul de aur care acoperea solul văii. Deschise o brazdă adâncă și lată, dezvelind pământul și covorul gros de ierburi palide de dedesubt.

Aurul țâșni să închidă tăietura, dar nu înainte ca ierburile să-și recapete culoarea și să se ridice. Rana se închise, dar prin stratul de aur se iteau câteva frunze verzi. Dincolo de ele, virukul se ridică în genunchi și se repezi cu ghearele spre ierburi

Ciras își miji ochii, apoi lovi de jur împrejur cu sabia, căscând o altă tăietură în stratul de aur. Mai multe plante răsăriră și o floare cu petale de un roșu strălucitor ieși prin deschizătură. Intersectă asta cu o altă brazdă, iar colțurile locului de intersectare se înnegriră. Alte două tăieturi în cruce și reuși să izoleze o porțiune din stratul de aur care începu să tremure și să se retragă. Ierburi țepoase se iviră prin brazdă, iar pământul de dedesubt supse tot aurul.

Ridicându-se în picioare pe parcela înverzită, Ciras reteză capul virukului și-l trimise de-a rostogolul

direct spre gaură. Începu să avanseze spre ea, tăind o cărare verde pe fundul văii.

Înainte să ajungă mai departe, o pereche de obiecte țâșniră din gaură și se răsuciră spre el. *Thanatonul* ajunse pe cărare și-și scoase imediat picioarele, verificându-și starea. Borosan, care se împleticea în urma lui, se rostogoli și mai mult când ajunse la iarbă, însă-și reveni în poziția șezut, cu ceaslovul încă strâns la piept.

Tuși, apoi scuipă un ghemotoc de flegmă aurie.

– Cred că era vie.

– Cred că încă mai este, Maestre Borosan. Tocmai descoperise că ești la fel de gustos ca unele dintre îmbucăturile de care-am avut și noi parte pe drum.

Gyanridinul se strădui să se ridice în picioare, iar Ciras îl sprijini.

– Pe harta mea voi marca locul acesta ca fiind foarte periculos.

– Mai bine marchează-l ca numai bun pentru fermieri, spuse Ciras și tăie o brazdă prin aur, deschizând o cale spre vârful dealului. Pe cât de amenințător se dovedește a fi un om înarmat cu o sabie, cred că ar fi foarte vulnerabil înaintea plugarilor.

– Probabil că ai dreptate, zâmbi Borosan. Ar trebui să ne grăbim. Mai avem câteva ore de lumină și pare să fie destul de mult până la locul de tabără.

– Nu, rămânem aici peste noapte, vorbi Ciras întorcându-i zâmbetul. Știind cât de repede se vindecă locul s-ar putea dovedi un lucru util. Împărăteasa așteaptă de multă vreme. Cred că încă o zi nu-i va pune prea mult răbdarea la încercare.

10

Ziua a 25-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

În pofida focului care duduia în încăperile lui, Prinţul Pyrus purta mantie. Considera camera mult prea încălzită pentru gustul său, dar oaspetele pe care-l aştepta va fi pe jumătate îngheţat şi extenuat. Căldura va fi binevenită şi nutrea mari speranţe că tânărul Keles Anturasi se va simţi binevenit aici.

Se hotărâse să-l primească în încăperile sale particulare în loc de alte spaţii mai grandioase. Nu avea nici o iluzie în privinţa cartografului nalenian şi a loialităţii sale. În decursul întâlnirilor anterioare îi făcuse câteva propuneri, dar Keles le respinsese

politicos şi ferm. De fapt, Pyrust îi respecta loialitatea faţă de familie şi naţiune.

Faptul că interesele Deseirionul cereau să fie zdrobite, constituia o altă problemă.

În uşă se auzi un ciocănit discret şi prinţul se uită într-acolo.

– Intră.

Uşa se deschise fără zgomot. Pyrust aproape că nu-l recunoscu pe tânărul din prag. De la ultima lor întrevedere, acesta se alesese cu o cicatrice încreţită pe frunte. În decursul îndelungatei sale călătorii pierduse în greutate. Oboseala îi tivise cu cercuri roşiatice ochii căprui.

Deşi era în mod evident extenuat, ochii lui Keles încă mai scăpărau de inteligenţă şi surprindere. Reuşi chiar să încropească o jumătate de plecăciune, dar se împletici şi se propti de cadrul uşii. Urmă o grimasă când umărul său drept atinse tocul.

Pyrust veni să-l apuce de cotul stâng şi umăr, ajutându-l să se îndrepte.

– Le-am poruncit să te aducă aici cât se poate de repede. Dacă te-au istovit, am să pun să fie ciomăgiţi. Chiar omorâţi.

Keles clătină încet din cap.

– Mi-e indiferentă soarta lor. Mi-au ucis o prietenă, dar şi-au făcut datoria.

Pyrust îl conduse la scaunul de lângă foc, iar Keles se prăvăli în scaunul masiv de lemn. Îşi lipi braţul drept de piept şi capul i se aplecă spre stânga. Se uită spre flăcări.

– Știi că n-am să lucrez pentru tine.

– Ai fost categoric încă din Moriande.

Pyrust se duse spre bufetul din încăpere și turnă vin negru în două cupe de cositor. Le luă și le oferi lui Keles.

– La noi este obiceiul de a ne întâmpina oaspeții cu vin. Urmează orez și brânzeturi. Poți alege cupa pe care o preferi.

Keles privi spre el, apoi întinse mâna stângă și luă cupa din mâna beteagă a prințului.

– Dacă sunt oaspete, mi se permite să plec atunci când doresc?

Pyrust îl privi pe deasupra cupei sale de vin.

– Înțelegi că nu-i posibil. Nu ți se va permite nici să comunici cu familia ta. Știu că poți ajunge la bunicul și fratele tău cu mintea. Pot cere să fii drogat ca să nu reușești, dar aș prefera să-mi dai cuvântul că nu vei încerca.

Keles bău, apoi se încruntă.

– Accepți cuvântul meu?

– Da, încuviință Pyrust și așeză cupa pe polița de deasupra căminului. Ești un om deștept și pricepi cum stau lucrurile. Dacă bunicul tău află că ești aici, Cyron va amenința cu războiul. Și, mai mult ca sigur, sângele va curge în valuri înainte să te întorci la Moriande. Pe de altă parte, vestea prezenței tale aici va fi comunicată cu încetineală, prin canalele Ministerelor. Acestea îl vor informa pe prinț într-o manieră care cere multă diplomație. Vom negocia, iar ceea

ce-ar câștiga prin vărsare de sânge va plăti cu timpul petrecut de tine aici.

– La ce ți-ar folosi? întrebă Keles îndreptându-și spatele și sprijinindu-și cotul de brațul scaunului. Am spus doar că n-am să lucrez pentru tine.

– Sper să te conving, zâmbi Pyrust. Crezi că vreau hărțile întregii lumi? Toți le vor, iar dacă mi-ar fi oferite, nu le-aș da la o parte. Au permis navelor naleniene să navigheze departe, ajungând pe tărâmuri noi, și să descopere noi parteneri de afaceri. Au adus în Nalenir o prosperitate care i-ar permite lui Cyron să răscumpere provinciile și să refacă imperiul.

– Iar dorința ta e să nu se întâmple.

Pyrust dădu din cap, iar ochii săi verzi se îngustară.

– Nu mi-am ascuns niciodată ambiția de a deveni împărat. Ambiția însă nu este o virtute pe care s-o satisfaci ușor. Crede-mă când îți spun că nu doresc hărțile Anturasi pentru întreaga lume și nici nu ți le voi cere.

– Sunt mult prea obosit ca să pricep ceva, vorbi Keles clătinând încet din cap. Dacă nu asta vrei, atunci ce?

Pune întrebarea mai repede decât mi-aș fi imaginat.

Pyrust luă cupa din mâna lui și-o așeză pe polița căminului.

– Vino cu mine, te rog.

Keles se ridică. Pyrust își dădu jos mantaua și o puse pe umerii tânărului cartograf. Încet, sprijinindu-l de cotul stâng, îl conduse spre peretele exterior al încăperii, deschise o ușă și-l invită pe balconul dinspre sud.

Soarele tocmai asfințise, lăsând cerul noros pătat cu cenușiu. În jurul lor, de la turnul prințului până la Râul Negru și dincolo de el se întindea Felarati. Prințul cunoștea bine orașul și-l iubea, însă îl vedea așa cum era, fără romantisme sau patriotism local.

– Spune-mi ce vezi, Keles Anturasi. Vorbește-mi despre orașul meu.

Pyrust simțea tremurul care străbătea trupul cartografului. Acesta studie încet orașul, începând cu cartierele din vest, întinse de-a lungul Râului Negru, și terminând cu cele din est, spre Gâlcă, unde ceața începuse deja să crească precum mucegaiul pe clădirile întunecate.

– Am să-l compar cu Moriande și știi că va avea de suferit, începu Keles uitându-se spre el. Și mai știi că nu-i vorba doar de patriotism local.

Pyrust dădu solemn din cap.

– Felarati a crescut fără prea multe planuri. A început de pe lângă golf, pe partea dinspre nord. Sudul a fost teren agricol și a profitat de inundațiile de primăvară. Pe măsură ce populația a crescut, ați adăugat diguri și clădiri, dar tot mai aveți inundații pe ici, pe acolo, iar sistemul de canalizare este neglijat constant.

Keles arătă spre fabricile care împrăștiau fumul în mijlocul orașului.

– Poți vedea că în amonte de fabrici apa este mai curată decât în aval, ceea ce înseamnă că oamenii care locuiesc mai aproape de mare au o apă de proastă calitate. Aveți o mulțime de boli pe aici. Nici în sus

pe râu nu-i cu mult mai bine, din cauza aluviunilor din râu. Dacă ar inunda din nou câmpurile, pământul vostru ar fi mult mai fertil, dar acum se părăginește. Aerul duhnește a fum și a canalizare. Orașul este întunecos, iar oamenii suferă în mod clar de melancolie.

– Asta-i tot ce-mi poți spune? făcu Pyrust ridicând bărbia.

Keles se încruntă din nou, apoi își continuă cercetarea vizuală.

– Aveți o dezvoltare insuficientă pe malurile râului pentru a face față comerțului pe care vi l-ar permite hărțile Anturasi. Deja știu că Râul Negru nu este navigabil pe o distanță semnificativă. Am călătorit adesea pe uscat de la o stație pe râu la următoarea ca să ajungem aici. Capacitatea de a transmite bogăția spre și dinspre interior ar fi limitată numai la transporturile cu căruțele. Chiar dacă fabricile dinaintea noastră ar reuși să construiască *gyanrigoți* de transport, costurile pe distanțe mari v-ar anula orice profit. Să-ți mai spun ceva, Alteță. Mi-am ținut ochii larg deschiși în timpul călătoriei prin țara ta. Poporul tău muncește din greu, dar oamenii nu sunt decât niște schelete ambulante, lucrând un pământ aspru și neiertător, vorbi Keles apoi ezită o clipă. Totuși, din puținul lor ne-au oferit tot ce aveau, când au auzit că ne îndreptam spre curtea ta. Poporul tău nu are mai nimic, cu toate astea te iubește și-ar face orice pentru tine.

– Poate că se tem ce s-ar întâmpla dacă mă indispun.

– Unii se tem, în mod sigur, dar majoritatea celor pe care i-am întâlnit vorbeau de tine cu mare

afecțiune. Uni îți spuneau chiar Tăticul. Cum e posibil să ai aici de toate, iar ei atât de puțin?

– Vrei să zici cum de-mi pasă atât de puțin de ei, când lor le pasă atât de mult de mine.

Keles dădu din cap.

– Hai înăuntru.

Pyrust îi făcu semn, arătând spre scaunul de lângă foc. Așteptă ca oaspetele său să-și reia locul, apoi își împreună mâinile la spate. Privi spre flăcări, apoi începu să vorbească cu glas scăzut.

– Știi că deseienii sunt oameni aspri. Supraviețuim hrănindu-ne cu mândrie. Am fost dintotdeauna un popor de hotar, respingând huzurul din miazăzi. Sudul este slab, ne tot spunem mereu și mereu, deși nutrim visul secret că într-o bună zi vom cunoaște și noi plăcerile traiului de acolo. Eu sunt considerat un om dur, crud până la limita barbariei. Prinților din sud le convine să mă caracterizeze așa, iar mie-mi convine să-i las. Deși nici unul dintre ei nu mă crede cu adevărat în stare de o invazie, se tem de ce i-aș face unei armate de invazie. Imaginea lor despre mine le ține ambițiile în frâu, iar asta îmi simplifică enorm viața.

Pyrust se îndreptă spre cămin și-i întinse lui Keles cupa lui de vin, apoi o luă și pe a sa.

– Realitatea problemei este mai săracă decât iluziile. Am vise în care văd schimbarea națiunii mele. Toate aceste lucruri pe care mi le-ai subliniat – sesizându-le imediat – îmi bântuie nopțile pentru că simt devotamentul poporului meu, dar mă văd lipsit de puterea de a-i salva, începu prințul, apoi sorbi din vin, savurând

gustul sec. Ceea ce-ai spus despre malul sudic este adevărat, dar cum să mă descurc? Dacă ar exista o soluție, aș aplica-o, însă ea îmi scapă. Ce-ai face dacă ai fi în locul meu? Cum ai acționa dacă ai putea face ceva?

– *Orice?* clipi Keles și-și strânse buzele.

– Dă frâu liber fanteziei.

– Aș reda terenul agriculturii. La doi kilometri înspre sud, pe dealuri, construiește locuințe și pune în funcțiune un sistem de canalizare. Cu un apeduct adu apă din amonte.

– Să mut și fabricile?

– Otrăvesc râul, îl aprobă Keles din cap. Deviază o parte a râului ca să formezi un mic lac. Să folosească apa din el. Nu știu dacă-i posibil, dar merită încercat.

– Foarte bine, zâmbi Pyrust. Se va face. Am să încep de mâine, declară el, arătând cu pocalul spre balcon. Ai să te întorci acolo mâine seară și vei vedea cum progresează planul tău.

– Poftim? Poți să faci asta?

– Bineînțeles că pot, prietene, se încruntă prințul. Este tărâmul meu. Ceea ce-ai sugerat tu îl va îmbunătăți. Va fi făcut tot.

– Nu, nu, nu. Stai! strigă Keles, strâmbându-se de durere pe când arăta spre sud. Va trebui să te asiguri că drenajul este corect. Trebuie să faci un plan care să fie aplicat pe teren.

– Ah, vezi tu, probabil așa se lucrează în Nalenyr, dar acolo vă bucurați de luxul de a-i avea pe cei capabili să facă asemenea planuri. Dacă am fi avut astfel de oameni, nu crezi că am fi făcut și noi de mult

așa ceva? clătină Pyrust încet din cap. De asta te-am adus aici, Keles Anturasi. Ai văzut doar, hărțile ar fi nefolositoare poporului meu, care n-ar avea cum să profite de pe urma lor. Dar tu ai făcut studiul topografic al Râului de Aur. Știi cum să schimbi orașul meu ca să beneficieze de comerț și de oameni. Despre asta te-am întrebat eu în Moriande.

– E adevărat, așa a fost, încuviință tânărul, ridicându-și fruntea.

– Te rog să înțelegi, Keles, că visul meu pentru Deseirion nu este acela de a-l transforma în noua capitală imperială, ci de a-l transforma într-o națiune pe care noul împărat ar primi-o în imperiul său. Schimbările pe care le-ai descris mă apropie mai mult de această posibilitate. Nu avem noi abilitățile de a le aplica la fel de eficient cum ați face voi în sud, dar poporul meu este puternic și dispus să îndure privațiuni pentru prințul lor și națiune.

– Dar dacă faci totul repede, fără planificarea adecvată, vor apărea suferințe inutile. Nu înțelegi?

– Pot vedea zborul șoimului, dar nu am aripi, răspunse Pyrust ridicând din umeri. De aceea merg, chiar dacă picioarele mele ar putea protesta. Călătoria, deși mai rapidă când ai aripi, trebuie să înceapă oricum.

Keles privi spre foc, apoi din nou la prinț.

– Cât timp ai să mă ții aici?

– Încă nu m-am hotărât.

– Atunci îți propun un târg. Patru luni. Am să fac niște studii, am să schițez niște planuri, am să instruiesc niște oameni.

– Asta-mi oferi tu. Ce trebuie să-ţi ofer eu?

– Te vei supune planurilor mele şi programului meu.

– Acestea pot fi negociate?

– N-am să exagerez. Am să-ţi ofer cele mai bune estimări. În schimb, mă vei aduce la Moriande la vremea Festivalului Recoltei.

– Şi dacă munca ta nu va fi terminată? ridică Pyrust din sprâncene.

– Am să prelungesc şederea mea aici. Cu alte două luni.

Prinţul închise o clipă ochii, apoi privi la Keles.

– Poţi să-mi transformi ţara în decurs de şase luni?

– Aş putea încerca. Tu va trebui să faci călătoria.

– S-a făcut, primi Pyrust şi ridică pocalul. Vei avea la dispoziţie tot ce-i mai bun în ţară atât timp cât eşti oaspetele meu. Dacă vei avea vreo trebuinţă, îţi va fi îndeplinită. Dacă ai vreo dorinţă, va fi satisfăcută. Iar tu însuţi vei avea recunoştinţa veşnică a naţiunii mele.

Cartograful zâmbi, înălţă cupa, apoi bău.

Pyrust le făcu semn servitorilor care deschiseseră uşa şi aceştia aduseră tăvi cu brânzeturi şi orez.

– Mănâncă şi bea. Vrem să te simţi cât se poate de acasă aici.

– Mulţumesc, Alteţa Voastră.

Pyrust zâmbi, ascunzându-se după cupă. *Da, bucură-te de distracţie, Keles Anturasi. Începând cu această zi şi pentru tot restul vieţii tale, Deserionul va fi casa ta. Acum ne oferi ideile tale, dar curând ne vei preda şi secretele tale. Aşa trebuie să stea lucrurile.*

11

Ziua a 26-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prințul Cyron stătea pe Tronul Dragonului, fără a se preface că se bucură la vederea Marelui Ministru Pelut Vniel, care se apropia cu craniul ras plecat. Îndurase două săptămâni de întrevederi, în decursul cărora demnitarul îi spusese că nu avea de ce să fie îngrijorat, adică având același comportament ca și până atunci. Deși îl presase să-i ofere mai multe detalii, nu venise în întâmpinarea cererii sale. Apoi îl surprinse solicitându-i o întrevedere în camera de audiențe.

Asta nu-i a bună.

Prințul nu îmbrăcase robele oficiale de stat pentru întrevedere. N-ar fi suportat mătăsurile sufocante

și preferase libertatea de mișcare oferită de veșminte mult mai practice. Alesese pantaloni și o robă de mătase neagră, cu o mantie de fir de aur. Pe robă și mantie erau brodați dragoni, cu fir de aur pe negru și fir negru pe auriu. Era încins cu un brâu auriu și renunțase la sabie.

Aș putea fi tentat s-o folosesc.

Ministrul își târșâi pașii înainte, cu capul plecat. Robele sale aurii cădeau în falduri, ascunzându-i trupul. Individul ar fi putut fi un șarpe alunecând înainte, însă Cyron goni imaginea. L-ar fi apropiat pe Vniel prea mult de un dragon, și nu merita.

În cele din urmă, bărbatul îngenunche – deși *se încolăci* ar fi fost o descriere mai exactă a mișcărilor sale – și făcu o plecăciune suficient de adâncă încât fruntea să-i atingă podeaua.

Prințul îi răspunse dând din cap.

– Ce ai de raportat? Ai dat de capătul fraudelor cu transporturile de orez spre nord?

– Dacă ce-aș avea de raportat ar fi atât de neînsemnat, Alteță.

Glasul lui tremura, iar asta-l surprinse pe Cyron. Nu avea nici o îndoială că Vniel putea fi un actor desăvârșit, dar era și egocentric, iar frica nu ocupa prea mult din repertoriul său.

– Am vești grave.

Să știe deja că a dispărut Qiro Anturasi?

– Dă-i drumul.

Ministrul înălță capul și păli vizibil.

– Au răzbătut niște informații dinspre nord, de la Erumvirine. Țara este atacată. Creaturi hidoase, mai rele decât demonii din cele Nouă Iaduri, au ieșit din ocean. Ne-au asaltat broaște otrăvitoare care zboară și jivine ciudate, ca niște maimuțe. Înaintează spre interior, îndreptându-se către Kelewan.

Ochii de un albastru deschis ai lui Cyron se îngustară.

– Broaște otrăvitoare zburătoare?

– Tonul vostru mă ia în râs, Alteță, dar ce folos ar fi să vă servesc astfel de povești aiuritoare dacă n-ar fi și adevărate? vorbi Vniel părând foarte ofensat. M-ați acuzat că ascund informații, așa că propria mea credibilitate a avut de suferit. Dacă ceea ce v-am spus acum n-ar fi aievea, aș fi compromis și m-ați înlocui. Și aș merita.

Cyron se aplecă înainte, mângâindu-și falca cu mâna stângă.

– Ce dovezi există?

– Despre creaturi? Nimic altceva decât relatările refugiaților. Dar se întâmplă ceva în estul Erumvirinei. Nimic din lemnul tăiat lângă Derros n-a mai ajuns la Kelewan. Dările pe comerțul din regiune n-au fost aduse în capitală. Un pluton de soldați, trimis să afle pricina întârzierii, nu s-a mai întors.

– Desigur, acestea sunt semne că se petrece ceva rău pe acolo, dar să fie vorba chiar de o invazie? Pot fi multe alte explicații. Lorzii estici s-ar fi putut revolta. Vreo molimă...

Vorbele Prințului Cyron se stinseră când își aminti visul pe care-l avusese, cel în care un dragon zăcea răpus, iar o armată de furnici negre devorau un urs în timp ce-și croiau drum spre nord să se ospăteze din uriașa reptilă. Dragonul era simbolul național nalenian, iar ursul reprezenta Erumvirine.

Iar furnicile?

Prințul se înfioră. Harta lui Qiro Anturasi adăugase un nou continent, tărâmul monștrilor. Dacă atacaseră, poate că începuseră din Erumvirine. Ar fi avut mai multă noimă dacă ar fi navigat direct pe Râul de Aur, mai ales dacă Qiro dorea să răzbune uciderea nepoatei sale. O eroare de navigație i-ar fi putut aduce în Erumvirine, dar Cyron refuza să admită posibilitatea. *Nu există nici o șansă ca trupe asociate lui Qiro Anturasi să facă o eroare de navigație.* Ori nu aveau nici o legătură cu el, ori aveau un anumit interes să captureze mai întâi Erumvirine.

Aruncă o privire spre ministrul său și văzu speranța înflorind în ochii lui Vniel.

– Ai știi dacă a avut loc o revoltă pentru că birocrații ar afla asta. Deci, n-ai habar despre ce-i vorba, așa-i?

– Știu doar ce v-am spus deja, Alteță, clătină ministrul încet din cap.

Cyron se lăsă pe speteaza tronului și se simți de parcă o sută de *quori* de orez i-ar fi ajuns brusc pe piept. Pe cât de mult îi ura pe birocrați, ei protejaseră întotdeauna societatea. Indiferent cât de depravat devenea un suveran, ei îi izolau pe oameni la fel

cum o făceau și cu conducătorul. Ofereau stabilitate și se asigurau că, atunci când se declanșa distrugerea, nu ajungea prea departe.

Dar acum nici chiar ei nu știau ce se întâmplă. Invazia – ori ceea ce năvălise în estul Erumvirinei – le depășea controlul. Își folosiseră atât de multă vreme uneltele înșelătoriei și abaterii atenției în a controla evenimentele, încât nu mai cunoșteau o altă cale de a rezolva problemele. Nu se pregătiseră să țină piept urgențelor; făceau tot ce le stătea în putință să le prevină. Și ajunseseră să creadă că-i unul și același lucru, dar nu era.

Groaza crescândă a lui Cyron trecea dincolo de evenimentele din Erumvirine. Dacă birocrația dădea greș acolo, putea da greș oriunde. Înainte, birocrații fuseseră în mare parte imuni la orice, din moment ce toată lumea avea nevoie de ei la menținerea ordinii. Însă odată ce pierdeau această putere și începeau să intre în panică, națiuni întregi s-ar prăbuși împreună cu ei.

– Ce-mi porunciți să fac, Prințul meu?

– Lasă-mi timp să mă gândesc, ceru el sforțându-se să stea drept, apoi își coborî privirea. Ce știi despre riposta militară a Virinei?

– Mare parte dintre trupele viriniene se află în provinciile din vest și centru, Alteță, păzind granițele cu Moryth și Ceriskoron. Au început să deplaseze trupe spre est, dar lent. Prințul Jekusmirwyn s-a mândrit întotdeauna cu chibzuința sa. Încă n-a ridicat populația la luptă pentru apărarea națiunii.

– Miniștrii au dat alarma, iar el n-a fost receptiv la mesajul lor?

– Așa ca dumneavoastră, stăpâne, este suspicios față de ei, preciză Vniel ridicând din umeri. A fost și neînțelegerea Miromil.

– Ah, da, aprobă Cyron din cap, dus pe gânduri. Negocierile pentru măritișul fetei lui cu Prințul Moștenitor din Miromil au fost tensionate în mod inutil, fiecare echipă de miniștri citându-l greșit pe conducătorul ei ca să încetinească lucrurile.

– Erori de transcriere...

– Scutește-mă, și nu care cumva erori din acestea să provoace întârzieri inutile și pe la noi, se încruntă prințul. Când ai aflat prima oară de toate astea?

– Acum o săptămână, dar atunci nu însemnau decât povești de groază, spuse Vniel și deschise brațele drapate în mătase aurie. În timp ce întrezăream focul acolo unde doar fumega, au sosit atât de multe rapoarte, încât n-am reușit să le ordonez într-o poveste coerentă.

– Te îngrijora că membri birocrației sunt în pericol, mai ales cei din cadrul legațiilor noastre din Erumvirine, nu?

– Dați vina pe mine pentru asta, Alteță, după cum vă este voia, dar fără ei am fi orbi, răspunse ministrul cu ochii mijiți.

– Scutește-mă de iritările tale, îl întrerupse Cyron ridicând mâna, iar eu am să fac la fel. Ceva atacă Erumvirine în est, ceva ce tu nu înțelegi. Un eventual succes presupune consecințe nemaivăzute. Refugiații vor

fugi spre nord, vest și sud. În nord se vor ascunde în munți. Dacă și Kelewanul cade, oamenii vor porni pe Drumul Imperial spre nord sau se vor îndrepta spre sud. Vor împrăștia panica, iar asta *nu* trebuie să se întâmple. Există unii prin cele Cinci Principate care vor deveni foarte ambițioși.

În timp ce vorbea, zugrăvea lumea ca pe o imensă tablă de joc. Bunicul său se folosise de soldați de jucărie ca să poarte războaie imaginare, iar învățămintele obținut pe această cale i-au permis să-l răstoarne de pe tron pe prințul nalenian de dinaintea sa și să fondeze Dinastia Komyr. *Dacă ți-aș fi urmat exemplul cu mai multă atenție, bunicule.*

Ceea ce se întâmpla în cele Cinci Principate era nemaivăzut. Fiecare dintre aceste cinci națiuni se opunea celorlalte. Unite, puteau reprezenta o amenințare pentru cele patru mai mari. Eforturi precum mariajul dinastic pe care-l aranjase Jekusmirwyn contribuiseră mult la învrăjbirea unei țări împotriva alteia. Dar chiar dacă cele cinci principate s-ar fi unit să atace Erumvirine când era slăbit, tot ar fi trebuit să se confrunte cu invadatorii principatului. Și chiar dacă ar fi reușit, existau șanse foarte mari ca alianța lor să se spulbere încă înainte de a începe marșul spre nord, printre munți, și să pună piciorul pe pământ nalenian.

Cyron nu se putea baza pe faptul că Erumvirine se apără singur. Chiar dacă i-ar fi respins pe invadatori, refugiații ar fi creat probleme serioase în sud. Va trebui să trimită trupe ca să mențină ordinea și

să fie pregătit să-şi apere ţara dacă invadatorii se mişcau spre nord.

Din nefericire, trupele de trimis spre sud ar trebui retrase de la hotarul cu Helosunde. Ar fi forţat să trimită spre sud şi unii dintre mercenarii săi helosundieni, ceea ce ar i-ar lăsa frontiera de nord vulnerabilă. Deşi se îndoia că Prinţul Pyrust ar lovi sudul şi l-ar ataca, suveranul deseian ar putea profita de ocazie să-şi consolideze controlul în Helosunde. Din moment ce trupele lui acţionau ca o stavilă în faţa nesăbuinţei helosundiene, aşa cum făceau şi cu ambiţiile deseiene, să retragă trupe spre sud ar fi ca şi cum ar fi invitat haosul să domnească la graniţa sa de nord.

Vedea cu ochii minţii soldaţii mărşăluind de la un punct la altul şi trupe de alte naţionalităţi intrând să acopere vidul de putere. Durata operaţiunii de dislocare a trupelor dintr-un loc şi aducerea altora în loc s-ar fi dovedit critică. Dacă ar reuşi să-l ţină pe Pyrust suficient timp în necunoştinţă de cauză, ar aduce trupe din interior pe poziţie, pentru apărarea principatului.

Totuşi, chiar dacă ar încerca, nu vedea cum puteau fi manevrele eficiente. Trupele deseiene avansau mult prea repede, iar unităţile helosundiene se evaporau. În afară de asta, Pyrust se căsătorise cu Jasai, sora Prinţului Eiran. Dacă se folosea de influenţa ei pentru a convinge consiliul helosundian de guvernare să cadă de acord asupra unui armistiţiu, deseienii ar putea năvăli în Nalenyr în timp ce Cyron lupta să-şi menţină frontiera de sud de netrecut.

– Te înspăimântă asta la fel de mult ca și pe mine? întrebă prințul răsuflând zgomotos.

– Sunt îngrijorat, Alteță, dar sunt sigur că eu nu văd lucrurile așa cum le vedeți dumneavoastră.

Cyron își puse mâinile în șold.

– Nu am altceva de ales decât să trimit trupe spre sud, iar acestea trebuie retrase din garnizoanele din nord, fiind cele mai bune unități ale noastre. Pot și voi solicita trupe lorzilor din interior și le voi trimite în nord. Din nefericire, nu am aproape nici un control asupra acțiunilor omologilor tăi din Helosunde. Dacă faptele lor din trecut constituie un indiciu, vor face cea mai puțin deșteaptă mutare posibilă, ceea ce va invita Deseirionul la acțiune. Nu le pot permite să afle ce amenințare ne paște dinspre sud, pentru că o vor folosi să se târguiască. Înțelegi, nu-i așa?

– Pe de-a-ntregul, milord.

– Bine. Atunci mai am două posibilități. Una ar fi să mă încred în Pyrust. Ar putea fi convins să trimită trupe în ajutorul Erumvirinei, însă este puțin probabil. Nu are capacitatea navală de transport pentru a-și trimite trupele acolo repede. La fel ca mine, se va uita spre hotarul lui sudic, ceea ce va însemna un avans spre frontiera mea nordică, iar dacă o consideră vulnerabilă, va înainta până la Râul de Aur, care, în mod firesc, reprezintă următoarea linie de apărare.

– Iar cealaltă opțiune pe care o aveți este să nu-i spuneți nimic?

– Exact. N-am să-i spun nimic și sper să nici nu afle nimic, decât prea târziu ca să profite de informații.

– Ultima opțiune este singura viabilă, afirmă Vniel după ce stătuse o clipă cu ochii închiși.

– De acord, însă succesul ei depinde de menținerea secretului, sublinie Cyron privind intens la ministrul său. Nu vei permite ca informațiile să părăsească Nalenyrul. Nu vei permite să plece nici din Moriande. Rețeaua de birocrați nu va fi pusă la curent. Știu că te pricepi să ascunzi informații, dar acum trebuie să le ascunzi de ceilalți ca tine.

– Dar, Alteță, dacă procedez așa compromit stabilitatea lumii, vorbi ministrul cu buzele tremurânde. Dacă birocrația se frânge, totul este pierdut.

– Ești naiv, Vniel, oftă prințul. Birocrația s-a frânt deja. Tu nu știi ce se petrece. Cu toți agenții tăi din sud, ești tot orb. Ce-ai să faci când frații tăi din Virine se vor milogi de tine pentru ajutor, despre care știi foarte bine că nu le va servi deloc să se salveze? Le vei trimite ajutor sau vei păstra resursele ca să înarmezi și să protejezi poporul nostru și să salvezi Nalenyrul?

– Servesc patria noastră, Alteță.

– Nu-mi da răspunsul pe care crezi că aș vrea să-l aud. Gândește. Vei afla în sufletul tău ce trebuie să faci.

– Aș salva Nalenyrul, rosti demnitarul cu capul plecat.

Cyron încuviință din cap, după ce ascultase întâia dată un adevăr rostit de acest om.

– Aștepți de la confrații tăi din Deseirion și Helosunde să reacționeze altfel? Poate că lucrați cu toții

la păstrarea forței lumii, dar când începe să fie devorată, veți lupta să salvați bucata voastră din ea. Nu-i un cusur, ci realitatea. Trebuie să-mi juri, pe viața ta și a copiilor tăi și a copiilor lor, că vei face tot ce este necesar pentru a păstra informația despre invazie secretă atât timp cât va fi necesar. Dacă nu, totul va fi pierdut.

– Va fi după cum doriți, Alteță, consimți Vniel cu solemnitate.

– Bine. Acum du-te și adu-mi toate rapoartele pe care le ai despre nivelul de pregătire al poporului în confruntarea cu o invazie. Cifrele reale, nu cele care m-ar face fericit. Mai degrabă vărs lacrimi acum, înainte de a-mi apăra țara, decât printre ruinele ei.

12

Ziua a 28-a, Luna Lupului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 727-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Jorim Anturasi rămase singur în întuneric, după ce uşa grea de aur se închise în urma sa. Oprise toată lumina, lăsându-l în bezna încăperii subterane. Chiar şi când fusese deschisă, puţina lumină care răzbătea îl lăsase să vadă nu mai mult decât capătul căii de acces, la vreo patru metri în interior.

Păşi înainte prudent, dibuind marginea cu vârful cizmelor. Putea auzi o cădere de apă, sunetul reverberându-se prin cavernă, însă zgomotul slab nu-l ajută să se orienteze. Dar susurul apei îl ajută să-şi aducă aminte cum se formase incinta. Deşi era limpede că amentzutlii lucraseră unele porţiuni ale ei, lăsaseră neatinsă mare parte a cavernei.

Vârful încălțărilor atinse marginea căii de acces. *Încă un pas și voi fi pe cale să ajung vrăjitor.* Acest gând îi trimise un alt fior, dar în urma lui se strecură nerăbdarea. Fusese întotdeauna un aventurier și un explorator, iar acum va fi primul om din cele Nouă Principate care va explora magia. Poate că-i distrusese pe cei ca Nelesquin și pe ceilalți *vanieshi* ai săi, dar virukii o foloseau în mod evident, la fel și *maicana.* Sau, într-o manieră mult mai controlată, orice Mistic.

În mintea sa se înghesuiră toate poveștile de groază despre *vanieshi*, dar își aminti de Kaerinus. Supraviețuise din timpul Urgiei. Era acum ținut într-o închisoare din Moriande, iar în timpul Festivalului Recoltei oficia tămăduirile. *Dacă asta nu-i o bună întrebuințare a puterii lui, care-ar fi atunci?* Sora sa, Nirati, chiar fusese vindecată la ultimul Festival și, deși nu remarcase nici o schimbare vizibilă la ea, o văzuse mult mai fericită după aceea decât oricând înainte.

Își scuturâ umerii hainei să le slăbească strânsoarea și făcu un pas înainte, în beznă. Piciorul stâng lovi ceva solid, acolo unde n-ar fi trebuit să se afle nimic, dar nu-l surprinse. Mai făcu un pas, iar de data asta piciorul drept întâlni doar un gol și el începu să cadă.

În sus.

Panica puse stăpânire pe el în timp ce urca tot mai repede și mai repede. Se strânse ghem, năucit de-a binelea, apoi intră în apă, cu capul înainte. Rece și nemiloasă, îl acapară. Începu să se scufunde, dar tot simțea de parcă ar fi continuat să urce, ceea ce era

imposibil. Fără nici o lumină, n-avea nici o posibilitate de orientare.

Apoi, înaintea lui înflori o scânteiere aurie, care începu să crească. Se întinse și porni înot spre ea. Pe măsură ce se apropia, văzu că izvora de undeva de sus. *Dar vine dintr-o direcție care ar fi trebuit să fie dedesubt!* Tot năucit, se îndreptă spre ea, strecurându-se printr-un tunel îngust, terminat printr-un grilaj de lemn masiv.

Jorim se ghemui sub grătar și își propti mâinile și picioarele în pereții tunelului, Se împinse în sus, ignorând arsura din plămâni, și grilajul începu să se ridice încet. Opintindu-se din greu, îl ridică și simți cum marginea acestuia îi alunecă de-a lungul spatelui.

Lumina de sus dispăru, dar Jorim înotă vârtos spre locul unde se făcuse nevăzută. Mult mai repede decât se așteptase ajunse din nou la aer, iar picioarele sale găsiră un sprijin solid pe marginea tunelului. Rămase acolo o vreme, cu capul și umerii deasupra apei, trăgându-și răsuflarea.

Rămase în beznă până când ritmul respirației îi reveni la normal. Apoi privi în jur, dar la început nu reuși să vadă mai nimic. După câtva timp, la stânga sa apăru o lumină blândă, verzuie. Se răsuci spre ea și descoperi că strălucirea creștea în intensitate, iluminând trei persoane, doi bărbați și o femeie. Purtau toți bucăți de pânză în jurul șalelor și măști aurii. Deși nu le putea distinge chipurile, îi recunoscu după imaginile cu șerpi de pe măști drept trei dintre cei mai vârstnici *maicana*.

Femeia, flancată de însoţitorii ei, ridică mâinile la nivelul umerilor.

– În zămislirea ta în acest loc, ai trecut prin toate elementele. Cu ajutorul lor vei ajunge la *mai*. Redobândirea a tot ceea ce ne-ai încredinţat tu, Tetcomchoa, va începe aici.

Şi însoţitorii ei îşi înălţară braţele, apoi şi le apropiară deodată toţi, cu aceeaşi mişcare, asemănătoare izbirii cremenii de oţel. Şi ca şi cum mâinile ar fi fost de oţel, zburară scântei. Dansau în aer, de parcă s-ar fi ridicat într-o coloană de fum, apoi se uniră într-o singură scânteie care se înălţă deasupra capului lui Jorim.

Se răsuci să vadă unde căzuse. O flacără firavă începu să ardă într-un opaiţ de lut. Se afla pe o insuliţă din lac, alcătuită din discuri concentrice de piatră, în trepte, precum piramidele pe care le ridicaseră amentzutlii. Pe cea mai de sus, pe partea opusă flăcării şi lui, îngenunchease o tânără suplă, cu capul plecat, căreia părul lung şi negru îi ascundea sânii.

Nauana. Jorim zâmbi, n-o mai văzuse în timpul ritualul său de purificare. Tot ce ştia despre credinţele amentzutlilor, aflase de la ea. Îi servise ca legătură cu *maicana* şi tot prin ea transmisese ordinele necesare distrugerii mozoyanilor invadatori.

Se întoarse spre bătrâni, însă lumina lor dispăruse deja. Cum nu mai avea alternativă, se apropie încet de insulă şi urcă treptele. Din barbă şi din păr i se scurgeau şiroaie de apă, în jos pe trupul zvelt. Nu avu nici o ezitare, deşi apa îi dezvăluia goliciunea,

pentru că amentzutlii nu împărtășeau tabuurile poporului său legate de nuditate. Ajungând pe penultima treaptă, se lăsă în genunchi pe platforma de sus, cu fața spre Nauana.

Ochii ei întunecați licăreau.

– Bun venit, Tetcomchoa. *Maicana* m-au ales pe mine să te învăț căile magiei. Dacă n-ai nimic împotrivă, putem începe.

Jorim înclină aprobator din cap, urmând formalitatea cuvintelor și atitudinii ei.

Tânăra privi o clipă spre flacără, apoi din nou în sus. În glasul ei se strecură o notă tânguitoare.

– Am să-ți cer un singur favor, Stăpâne Tetcomchoa. Am să-ți înapoiez ceea ce le-ai dat acelor *maicana*. Te rog să nu mă umilești pentru că-ți arăt ceea ce deja știi. Să nu mă privești de sus. Călăuzește-mă și tot ce am va fi al tău.

Jorim își lăsă colțul buzelor să se curbeze într-o umbră de zâmbet.

– N-am să te umilesc niciodată, Nauana. Nu știu nimic și sunt nerăbdător să învăț.

Ea rămase tăcută o clipă, apoi arătă cu un deget spre flacără.

– Prima oară, vei învăța cea mai importantă dintre invocații. Vezi flacăra. Ce elemente conține?

Jorim se concentră. Amentzutlii dezvoltaseră o cosmologie interesantă, legată de cei șase zei ai lor, dintre care jumătate aveau două aspecte. Cele trei elemente unice sau aspecte ale oricărui lucru erau solidul, fluidul și vaporii. Tetcomchoa, zeul-șarpe, domnea

asupra elementului vapori, din moment ce fumul se ridica şi se răsucea la fel ca şerpii. Alţi trei zei, cu aspectele lor duale, acopereau elementele pereche umbra şi lumina, caldul şi recele, distrugerea şi vindecarea. În lumea amentzutlilor, totul putea fi descris ca un amestec al acestor elemente.

– Observ că are patru elemente: căldură, lumină, distrugere şi vapori.

Ea încuviinţă din cap şi completă:

– De asemenea, vindecă, iar prin distrugere sunt create lucruri noi. Aminteşte-ţi de Omchoa jaguarul, care şi-a ucis fratele geamăn, pe Zoloa, şi l-a mâncat, aşa că în el sunt doi, ca unul singur. Flacăra are cinci elemente, cu toate în echilibru, permiţându-i să crească. În acelaşi timp, elementele umbră şi frig au fost dezechilibrate.

– Înţeleg.

– Bine, atunci te vom face să vezi şi sensul altor lucruri.

Întorcându-se, îşi scufundă un deget în apă şi apoi lăsă o picătură să cadă pe opaiţ. Ajunse aproape de flacără, sfârâi şi ridică un norişor de aburi.

– Ai văzut apa, care este un fluid, transformându-se în vapori. Ştii că apa poate fi şi un solid.

– Da, gheaţă.

– Dar ştii că nu poate fi toate aceste trei elemente în acelaşi timp, deşi rămâne mereu apă.

Jorim dădu din cap. Nu se mai gândise niciodată în această manieră, dar văzu că aproape totul se găsea în aceste trei stări. Văzuse metal transformat într-un

fluid în furnal și nu avea nici o îndoială că dacă ar fi fost suficient de fierbinte s-ar fi înălțat în văzduh ca un abur.

Nauana închise ochii pe jumătate.

– Însăși natura existenței unui lucru – care-l face să fie ceea ce este, indiferent de formă – explică felul în care el există în *mai*. *Mai* este la fel ca lumina de la soare, dar sunt mulți sori, și strălucesc întotdeauna. *Mai* este pretutindeni și definește totul. Ceea ce vedem, atingem, gustăm și trăim sunt cu toate *maichom*, tu i-ai spune umbră vrăjită. Numai prin *mai* vedem lucrurile așa cum sunt, și cunoscându-le tot prin *mai* le putem modifica și folosi.

Tânăra se opri și întinse mâna spre flacără, cu palma deschisă.

– Folosește mâna să simți căldura. Simte căldura. Vezi cum se joacă lumina peste pielea ta. Privește flacăra dansând. Cuprinde totul.

Jorim inspiră adânc, apoi expiră lent. Ridică mâna dreaptă și o întinse spre flacără. Lumina se jucă pe ea, stârnind umbre în vreme ce se răsucea și aluneca. O duse suficient de aproape ca să simtă primele senzații de căldură, apoi și mai aproape. Căldura se intensifică și acolo unde palma sa o eclipsase, lumina răzbătea acum roșiatică prin pielea sa. Privi flacăra, urmărindu-i unduirile și comparându-le cu creșterea și scăderea intensității căldurii și tremurul umbrelor.

Invitația ei de a „cuprinde" flacăra îl nedumeri un moment. Voia ca el să ia aspectele fizice – ceea ce simțea – și să le aplice în lumea imaginară dominată

de *mai*. Ştia că magia exista, dar la modul în care accepta existenţa lucrurilor pe care nu le văzuse niciodată. Deşi *văzuse* Mistici duelându-se, şi astfel cunoscuse şi dovezile magiei, rămăsese, totuşi, departe de realitatea ei. Femeia voia ca el să treacă dincolo de această limită.

Identifică toate caracteristicile flăcării şi încercă să le ţină minte pe toate, fără a acorda nici uneia întâietate, nici chiar atunci când lumina strălucea puternic şi căldura creştea în intensitate. Deschizându-se înaintea lor, cuprinzându-le pe toate, nu făcea la fel ca mai toată lumea, adică să atenueze lucrurile. Majoritatea oamenilor, deşi ştiau ce elemente conţinea focul, tindeau să se concentreze asupra unuia sau altuia. Dacă-ţi trebuia lumină, aprindeai o torţă. Dacă te cuprindea frigul, făceai focul. Dacă voiai să cureţi mirişte sau tufele, le ardeai, apoi împrăştiai cenuşa pe câmp, ca îngrăşământ. Focul era luat nu drept ceea ce era, ci ca mijloc de acţiune.

Jorim refuza să fie la fel de leneş în gândire. Se forţă să perceapă flacăra ca un amalgam al propriei sale experienţe senzoriale. Ascultă, privi, simţi. Îşi trecu mâna prin flacără, înainte şi înapoi, simţind cum îi mângâia pielea. Surprinse mirosul înţepător de păr pârlit ridicându-se din mână.

Şi apoi îşi dădu seama. Pentru o clipă, înţelese că nu era numai atât. Un amestec a tot ce înconjura adevărata sa esenţă, ca o coajă miezul de nucă. Simţi interiorul. Exista, însemna adevărul focului. În momentul când conceptul de *adevăr* i se dezvălui ştiu

că în acest fel mintea sa va clasifica esența. Adevăr. Distilare. Ceva în lipsa căruia focul n-ar fi existat.

Capul îi zvâcni în sus.

– L-am simțit. Adevărul focului.

– Foarte bine, zâmbi Nauana. Stăpânul meu își recapătă cu repeziciune cunoștințele. Adevărul, așa cum îi spui, este parte din învățăturile secrete. Când îți dai seama de el, ai și cheia. Adevărul este definit de *mai*. Cu acesta poți schimba adevărul, redefinindu-l. Însă, la prima lecție, nu ai nevoie decât de o picătură ca să modifici două dintre aspectele acestei flăcări deosebite.

– Care aspecte?

– Flacăra există pentru că a fost folosit suficient *mai* să-i stabilizeze dezechilibrul. Atunci când flacăra există, frigul și umbrele sunt ținute la respect. Vei atinge *maiul* și vei reechilibra lucrurile, vorbi ea privindu-l în ochi.

Jorim se pomeni dând din cap nepăsător, deși mâna-i tremura, iar stomacul începu să i se strângă. Prima lui confruntare cu magia, simțirea adevărului unei flăcări, era pasivă, învăța să vadă lucrurile într-un fel nou. Mai avusese asemenea experiențe de nenumărate ori înainte. În calitate de cartograf, vedea lumea destul de diferit de ceilalți.

Se îndârji. Nu știa dacă era cu adevărat Tetcomchoa renăscut sau nu. Nu știa dacă putea folosi magia, cel puțin nu dincolo de cum ar fi folosit-o un cartograf Mistic, dacă ajungea atât de bun. Învățarea modului *cum* s-o folosească, nu însemna însă că *ar* și

ajunge s-o facă. Învățarea în sine nu dăuna, ci doar felul cum era folosită.

Iar dacă amentzutlii au dreptate în legătură cu centenco, *a refuza să înveți ar putea fi un dezastru.*

Jorim își liniști gândurile și se întinse să afle din nou adevărul despre foc. Avu de lucru, dar refăcu drumul care-l adusese acolo mai înainte și-l descoperi. Reflectat din foc, precum lumina soarelui într-o oglindă, află *maiul*. În mintea lui se dovedi a fi moale și elastic, la fel ca terciul de ovăz, însă nu era fluid. Când încercă să-l apuce, țâșni, așa că nu mai încercă să-l prindă și, în loc de asta – de parcă ar fi fost ceva viu –, îl împunse.

Îl strecură printre umbrele degetelor sale și-i induse senzația de frig pe care o simțea pe ceafă din cauza părului ud. Se folosi de *mai* să întărească umbra și frigul, îmbărbătându-le. Le împinse înainte, iar ele săriră asupra flăcării la fel cum fremăta și se retrăgea apa pe o plajă. Cu fiecare val succesiv, mareea rece și întunecoasă se amplifica, iar flacăra se micșora.

În cele din urmă, fu înăbușită, scufundând instantaneu încăperea în beznă.

Vocea Nauanei umplu caverna, răsunând într-o tonalitate blândă și fermă.

– Iată prima lecție. Este mai ușor să restabilești un echilibru tulburat prin *mai*, decât să dezechilibrezi ceva. Cheia ține de echilibru. Pe măsură ce devii tot mai puternic, vei reuși să folosești din plin *maiul*, dar trebuie să fii atent să nu dezechilibrezi prea multe lucruri.

– Ce se întâmplă atunci?

– *Maiul* se găsește pretutindeni, chiar și în noi. Ne dă viață.

Vocea ei deveni mai rece.

– Dacă încerci o invocație prea intensă, echilibrul va fi menținut. *Maiul* va fi atras din cea mai apropiată sursă, adică din tine. Te-ar putea ucide. Te *va* epuiza.

– De unde știi când ceea ce încerci să faci este prea mult?

– Când nu te istovești din prima încercare.

Din degetele ei țâșni o scânteie, iar opaițul se aprinse din nou. Îl privi cu un aer solemn.

– Iar acum, Stăpâne Tetcomchoa, vei restabili din nou echilibrul. Și apoi iarăși. Vei face asta până când vei fi mulțumit de felul în care stăpânești această invocație, după care o vei face din nou.

– Simțământul meu de suficiență nu-i destul de bun? zâmbi el.

– Este, stăpâne, dar tot așa sunt și poruncile pe care le-ai rânduit atunci când ne-ai oferit darul cunoașterii.

Nauana făcu un semn cu capul spre flacără.

– Începe, te rog. *Centenco* înseamnă dezechilibru în lume. Numai tu, un zeu, îl poți restabili așa cum ar trebui să fie.

13

Ziua a 28-a. Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Armoniei, Liankun
Moriande, Nalenyr

Pelut Vniel îngenunche lângă o măsuță. Penelul din mâna dreaptă era înălțat deasupra foii imaculate de hârtie de orez. Cerneala atârna într-o picătură groasă la capătul firelor. Nu știa dacă nu cumva se va mări și va cădea, împrăștiindu-se pe hârtie, stricând-o, sau dacă va rămâne acolo, unde trebuia, așteptându-l să atingă hârtia cu pensula, într-o sclipire de inspirație.

La fel ca problema pe care mi-a prezentat-o prințul.

Trăsăturile i se înăspriră ușor. Komyrii, de la bunic la nepoți, nu pricepuseră niciodată felul în care funcționa lumea. Își exprimau cu măreție falsa

admirație față de valoarea ministerelor; lăudau felul în care lucrau și le îndemnau să facă mai mult. În particular – dar unde pe lumea asta erai cu adevărat în particular? –, se revoltau împotriva tergiversărilor și pasivității, de parcă ar fi fost ceva rău.

Nu înțeleseseră că birocrația însemna cărămida lumii. Împăratul Taichun avusese această intuiție atunci când organizase și oficializase ministerele pentru administrarea imperiului. Urmyr, cel mai ilustru dintre generalii săi, fusese plasat în fruntea lor. Le dăduse poruncile care le ordonaseră viața și le stabiliseră misiunea. De la bun început, totul fusese foarte limpede: birocrația nu era un mijloc prin care ideile și practicile revoluționare să se răspândească ușor prin imperiu. Dimpotrivă: constituia o frână în calea ideilor nechibzuite, care puteau lecui problemele imediate, dar, pe termen lung, s-ar fi dovedit fatale societății.

Pelut Vniel nu trebuia să caute în trecut mai departe de Imperiul Viruk și de istoria lui ca să afle ce consecințe avea eșecul. Acolo îi folosiseră pe sothi ca birocrați, iar ei funcționaseră perfect. Fiind un popor înrobit, la fel ca oamenii, forța de muncă a imperiului, virukii le-au ignorat sfaturile în problemele de politică internă. Drept rezultat, divergențele doctrinare i-au dezbinat, iar războiul civil rezultat le-a distrus teritoriile și-a spulberat pentru totdeauna puterea imperiului.

Studie picătura de cerneală și descoperi în ea o asemănare cu luna neagră Gol'dun. Legendele o socoteau

ultimul loc de refugiu al răului virukian, deşi conflictele din istorie dovediseră că era o mare minciună, toţi miniştri ştiau că dacă eşuau în îndatoririle lor, o altă lună neagră se va ridica pe cer să marcheze sfârşitul omenirii.

Pelut Vniel îl admira pe Cyron într-o oarecare măsură, pentru că reuşise ca nimeni înaintea lui să-i motiveze pe miniştri să-şi urgenteze activitatea. Desigur, mita pe faţă fusese încercată în trecut, cu un anumit succes, însă extinderea comerţului sub Dinastia Komyr necesita o distribuire internă a bogăţiei. Acest lucru era supravegheat de miniştri, iar posibilităţile de a se îmbogăţi nu trecuseră neobservate sau neexploatate. Miniştrii, acţionând în propriul lor interes, se mişcaseră repede, iar acest lucru crease o avalanşă de rivalităţi interne, atât în Nalenyr, cât şi în marea birocraţie.

Graba cu care se mişcau miniştri să faciliteze expansiunea comerţului adusese şi ea multe probleme, nu în ultimul rând ambiţii în rândurile funcţionarilor inferiori şi dorinţa de avansare mai rapidă. Miniştrii care se simţeau ameninţaţi au încercat să-şi întărească poziţiile acumulând câtă avere puteau, apoi şi-au mituit subordonaţii sau au cumpărat devotamentul altora. Acest lucru a destabilizat birocraţia şi-a trebuit să i se pună capăt.

Komyrii n-au socotit niciodată că birocraţia făcea parte din adevărata natură a lumii. Stolurile de păsări zburau în formaţii asemănătoare organizării birocraţiei. Cerul avea nenumărate stele aşezate în constelaţii

structurate conform propriilor ierarhii, deşi le guvernau capriciile soarelui. Chiar şi cele Nouă Ceruri şi Iaduri aveau subordonările lor, iar să treci de la una la alta era cu totul imposibil. Iar zeii, cu spiritele minore supuse lor, organizaseră cetele divine ca pe o birocraţie.

Pur şi simplu, aşa decurgeau lucrurile.

Atunci când se abandona ierarhia, în lumea reală se petreceau dezastre de proporţii apocaliptice. Când fermierii stârpeau toţi lupii dintr-o regiune, iepurii se înmulţeau nestingheriţi şi le distrugeau recoltele. Iată pedeapsa divină pentru nerecunoaşterea ordinii naturale şi încercarea de a o submina.

Cerinţa lui Cyron presupunea o crimă şi mai mare împotriva Divinităţii. Cooperarea în cadrul birocraţiei era în firea lucrurilor. Aşa a fost întotdeauna, chiar şi după ce imperiul se împărţise în nouă. De atunci, fusese întărită, din moment ce numai prin ea se păstra natura imperiului, deşi evenimentele locale îi schimbau pe cei aşezaţi pe tron. Ţinând seama că împăratul putea schimba un guvernator de provincie, acum birocraţia permitea înlocuirea unui lider care ameninţa stabilitatea. Era doar o parte din ce trebuia să facă sistemul birocratic.

Pelut Vniel înţelegea punctul de vedere al lui Cyron. Această nouă invazie răsturnase întreaga ordine naturală a societăţii. Ameninţa totul, iar el se temea de ce s-ar întâmpla dacă Erumvirine ar fi căzut, iar invadatorii ar fi avansat în Nalenyr. Spre deosebire de prinţ, care se temea să nu fie alungat de pe

tron, dinastia sa fiind produsul unei uzurpări, Pelut ştia că birocraţia era mult mai rezistentă decât şi-ar fi imagina Cyron. În vreme ce invadatorii probabil năvăliseră în provinciile estice, miniştrii organizau cu siguranţă lucrurile în teritoriile ocupate pentru a asigura continuarea cursului normal al vieţii.

Virukii avuseseră nevoie de miniştri. Oamenii la fel. De ce nu le-ar trebui şi invadatorilor? Nu era nici o îndoială că vor avea nevoie. Odată cu trecerea timpului, vor ajunge să se bazeze pe ei şi, din nou, lucrurile vor fi repuse pe făgaşul lor firesc, iar viaţa va continua aşa cum fusese hărăzită.

Însă prinţul ameninţa ordinea naturală. Ordonându-i să păstreze tăcerea, pusese birocraţia naleniană deasupra tuturor celorlalte. Îi cerea să creeze un nou nivel al aparatului birocratic, ceea ce numai un împărat hotăra. Cyron îşi aroga puteri şi o poziţie la care nu avea nici un drept, încercând să schimbe ordinea naturală dintr-un capriciu cu totul nefiresc.

Deşi Pelut Vniel se considera el însuşi cel mai bun candidat la funcţia de Mare Ministru al noului imperiu, ştia că respectând dispoziţiile, consecinţele vor fi fulgerătoare, dezastruoase şi inevitabile. Ar stârni birocraţia fiecărei naţiuni împotriva celeilalte. Invadatorii s-ar confrunta cu un inamic dezbinat. Înaintarea lor ar fi de neoprit. Numai rămânând uniţi în faţa ameninţării, omenirea ar avea şansa supravieţuirii.

Lui Cyron îi scăpa un aspect fundamental în analiza evenimentelor. Revoluţiile dinastice apăreau şi dispăreau. Sângele fierbinte putea câştiga un tron, însă

cu timpul se tempera și cea mai viguroasă dinastie. Birocrația îi ținea în frâu și pe cei mai ambițioși. Zădărnicea alianțe sau oprea armate întregi, totul prin depeșe trimise greșit sau redirijarea aprovizionării. Invadatorii, dacă nu cumva aveau propria lor birocrație, vor avea nevoie de miniștri.

Cu timpul, vor deveni dependenți de noi, iar noi vom fi stăpânii lor.

Pelut Vniel se simți vinovat numai preț de o clipită că se gândise la colaborarea cu un dușman care, din cât se părea, nu era unul omenesc și în mod sigur căuta să subjuge întreaga seminție umană. Colaborarea cu un astfel de inamic nu însemna un păcat. Fermierul cu ogorul năpădit de iepuri îi vâna și-i mânca, protejându-și familia pentru vremurile fără iepuri. Tot așa va fi și cu birocrații. Ei vor salva omenirea în așteptarea momentului când dușmanul va fi slăbit și ar putea fi alungat.

Bineînțeles, asta-l lăsa înaintea problemei reprezentate de Cyron. Se confrunta cu o dublă dilemă. Prima nu era o problemă prea gravă. Ca să scape de prinț, totul se reducea la a alege pe cineva care să-l înlocuiască. Nenumărați lorzi din interior ar fi fost fericiți să-i ia locul. Cum lordul Melcirvon nu se pricepuse niciodată la scrisori sau cifruri, își încredințase întreaga corespondență confidențială unui funcționar care, la rândul său, o copia punând-o la dispoziția ministerului, în speranța obținerii unor favoruri. Oferirea de informații ministerelor se dovedise întotdeauna o modalitate de avansare, una preferată mai

mult de Pelot decât cumpărarea de funcții cu averile proaspăt acumulate.

Scrisorile lui Melcirvon dezvăluiau o rețea întinsă de lorzi din interior trădători. Tot ce le trebuia ca să izbândească era să adune o armată și să aștepte momentul potrivit de atac. De fapt, Cyron le oferise motivul, iar Pelut va avea grijă ca o solicitare de trupe să ajungă în interior. Vor fi trupe rebele, care vor asigura frontiera naleniană din nord.

Lorzii din interior îi puteau oferi și soluția celei de-a doua probleme. Prințul, în mod special, dar și tatăl său mai înainte încurajaseră casele negustorești în inițiativele lor comerciale. Pe măsură ce se îmbogățeau, au construit nave noi, tot mai mari. Birurile percepute i-au permis lui Cyron să lanseze nave și mai mari și să le trimită în expediții la fel ca aceea în care plecase *Lupul furtunii.*

Era destul de riscant de condus, dar Pelut ar fi putut pune la cale o revoltă care l-ar înlocui pe Cyron pe tron cu un triumvirat de lorzi acționând ca suverani asociați. Ei vor impune taxe pentru a se îmbogăți, pe ei și teritoriile lor de baștină, și-i vor sărăci pe negustori, încetinind dezvoltarea economică. Vor anula programele de construcții navale ale lui Cyron și vor opri finanțarea oricărei expediții.

Cu ajutorul câtorva sugestii bine plasate și dedicându-se problemelor de securitate locală, ar învrăjbi trioul divizându-l în diferite facțiuni antagoniste și ar urma prăbușirea, oferindu-i posibilitatea de a ajunge la conducerea unui consiliu de guvernare care,

spre deosebire de omologul său din Helosunde, n-ar fi unul smintit.

Penelul coborî şi mângâie la repezeală hârtia. Cerneala neagră se risipi pe suprafaţa albă, iar Pelut începu să zâmbească. Ridică din nou pensula şi dădu din cap. Într-un moment de inspiraţie, desenă hieroglifa serenităţii, adică exact ceea ce-ar putea aduce planul său.

Ridică hârtia de pe masă şi-şi dădu seama, prea târziu, că se grăbise. O picătură de cerneală se scursese în jos, adăugând un simbol care schimba serenitatea în ambiţie, apoi îşi continua drumul în josul paginii, atingând un alt simbol.

Ambiţia se transforma în haos.

Puse din nou hârtia jos. O persoană mai superstiţioasă ar fi descifrat nenorociri în semnul prevestitor la care tocmai asistase, dar Pelut Vniel se mândrea cu faptul că era eliberat de orice superstiţii. Ştia exact ce însemna dâra, iar zâmbetul său se lăţi pe când dădea din cap.

Graba va răpune tot binele. Ştia că Maestrul Urmyr scrisese asta într-una dintre cărţile sale. *Şi trebuie să folosesc o cerneală mai bună.*

14

Ziua a 28-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an a Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

În clipa în care m-am trezit, am știut că *nu* eram acel Moraven Tolo de până atunci sau, mai bine zis, care făcuse parte din mine. Constituia un aspect a ceea ce fusesem și – cine știe? – o sclipire din ceea ce voi deveni. A fost folositor și, fără nici o îndoială, ar mai fi, dar el și eu eram doi indivizi diferiți.

Nu știam cât de mult timp trecuse, iar locul în care m-am trezit nu făcea decât să-mi sporească buimăceala. Aveam acces la amintirile lui Moraven, însă ele păreau ca un vis. Nu puteam fi sigur care dintre ele erau adevărate, ori care anume făceau parte dintre visele lui. De fapt, fusesem ca un somnambul

câtă vreme îmi stăpânise trupul. Totuşi, chiar şi în această stare, ştiusem că trecuse timpul.

Dar acest loc – în mod clar un complex mortuar – dezvăluia puţine semne de degradare şi purta marca unor constructori imperiali. Adunându-mă, m-am ridicat încet. M-am clătinat când ameţeala m-a învăluit, apoi am rămas rezemat de un perete până când lumea a încetat să se mai învârtă în jurul meu.

Când totul a revenit la normal, am păşit spre cel mai apropiat sarcofag. Pe capac fusese dăltuită efigia unei femei, iar sculptorul făcuse o treabă minunată. Am recunoscut-o pe Aracylia Gyrshi şi i-am mângâiat obrazul de piatră rece. Numele i-l ştiam, iar pierderea ei o resimţeam ca pe un pumn strângându-se zdravăn în jurul inimii mele. Probabil i-aş fi recunoscut vocea dintr-un cor întreg. M-am văzut cu claritate cosându-i rana care-i lăsase cicatricea ondulată de pe frunte.

Însă nu-mi puteam aminti cine sunt.

– Te-ai trezit, văd.

Vocea nu mă surprinse, deşi ar fi trebuit. Prin ea se strecurase şi o notă familiară. Am privit încet spre dreapta şi-am găsit un soth gloon căţărat pe un alt sarcofag.

– Şapte ochi nu mint. Sunt treaz. Cândva, erai cunoscut ca Enangia.

– Un nume vechi, şoptit numai de duhuri, vorbi sothul, înclinându-şi ţeasta albă, dezgustătoare. Eu sunt Urardsa acum. Şi cum să-ţi spun ţie?

– Spune-mi după numele ştiut de tine.

– Cel mai recent era Moraven Tolo.

Am refuzat să mușc momeala aruncată de el. Știa cine eram, însă nu voia să-mi zică. Logica sothilor le cerea să nu dezvăluie această informație, iar eu nu aveam răbdare pentru jocurile lui, nici trebuința de a ști. Numele și identitățile nu însemnau nimic, în cel mai bun caz erau niște etichete, în cel mai rău, măști ascunzând prăbușirea.

– Atunci am să mai fiu o vreme Moraven Tolo.

Gloonul rămase tăcut, ceea ce preferau ei să facă decât să chicotească bezmetici, cum ar face oamenii într-o situație similară.

– Cât timp ai zăcut închis aici?

– Destul de mult ca imperiile să fie uitate, iar lumea să devină ca nouă.

Am clătinat din cap. Nu știam cine eram, dar știam că era mai bine să nu-i pui unui gloon întrebări care necesitau un răspuns precis. M-am gândit la ultimele amintiri pe care le avusese Moraven Tolo și-am formulat o altă întrebare.

– Vorbește-mi, te rog, de dispunerea însoțitorilor mei, de localizarea lor aproximativă și de intențiile lor.

Ochii aurii ai gloonului se închiseră.

– Învățăcelul tău și *gyanridinul* se îndreaptă spre nord-vest, pe Drumul Mirodeniilor, nădăjduind s-o găsească pe Împărăteasa Adormită și s-o trezească, pentru a salva Imperiul. Nu au deloc habar despre ce pândește acolo, însă unul dintre ei este inventiv, iar celălalt dorește să devină erou, așa că vor avea succes.

– Vezi viitorul. Cât de lung le este firul vieții? am întrebat, arcuindu-mi sprâncenele.

– Destul de lung încât să ajungă să-și dorească să nu fi fost așa, explică sothul și trăsăturile i se înăspriră. Nu vor scăpa nevătămați din aceste încercări.

– Keles Anturasi?

– Dispărut. Se presupune că l-au capturat agenții deseieni. Nu mă întreba de firul vieții sale, pentru că este încurcat, iar una dintre bucle a fost deja trasă prin moarte. N-am mai văzut niciodată un astfel de nod, nu-i unul pe care să-l pot dezlega.

Am dat din cap.

– Virukul și keru s-au dus după el?

– Fac tot ce pot.

– Și m-au lăsat cu tine.

Am plecat de lângă lespedea Aracyliei, ducându-mă spre bocceluța cu lucruri lăsate pentru mine. Hainele aspre, de pânză groasă, care trebuiau să mă protejeze de magia dezlănțuită din Ixyll, fuseseră împăturite cu grijă. De asemenea, îmi lăsaseră hrană de drum, o gamelă și un săculeț cu bani. Cu toate, arătau ca niște ofrande modeste, lăsate la altarul unei zeități pe jumătate uitate de la marginea drumului.

Mai era și sabia mea.

Mai bine zis, sabia lui Moraven. Am ridicat-o și-am tras lama din teaca de lemn lăcuit. Se arăta curată. Cu un singur tăiș, ascuțită și atât de șlefuită, încât părea că luminează de la sine putere, era o bucată arătoasă de metal. Avea echilibrul perfect, mânerul confortabil, iar pe buze îmi poposi un zâmbet

neintenţionat, pe când o agitam desenând cercuri şi meandre. Lama cu un singur tăiş nu se număra printre preferinţele mele, dar dacă nu aveam altceva mă descurcam bine şi cu atât.

Am băgat sabia din nou în teacă şi-am pus-o la locul ei, peste coapsa mea stângă.

– Mi-au lăsat şi cai sau sunt prins aici pe vecie?

– Nu sunt cai, răspunse sothul, apoi sări de pe lespede şi se ridică în picioare. Nu vei mai rămâne multă vreme aici.

– Ai prevăzut tu că am s-o iau la pas, sau ce?

Gloonul mă privi intens, cu toţi ochii lui. Am început să simt un gol în stomac, însă am refuzat să mi se citească pe faţă neliniştea. Îşi miji ochii, apoi îi deschise din nou larg. Se încrunta din greu.

– Există oameni simpli, a căror viaţă este ca un fir întins. Alţii au noduri pe fir, ori li se amestecă împreună cu altul, sau cu alte două. Totuşi, unii au mai multe şuviţe, pentru mulţi ani. Tu ai bucăţi. Bucăţi tăiate, care apar şi dispar. Se împletesc cu ale altora, le încurcă, şi sunt puncte unde viaţa ta face ca viitorul să fie de neînţeles. Pentru tine nu există nici o prezicere.

Eram hotărât să-l chestionez mai departe, dacă n-ar fi apărut o strălucire din adâncul mausoleului. A început ca o scânteie de un albastru-închis, aproape violetă, apoi a devenit roşie. Dispăru o clipă, apoi reizbucni, crescând cu fiecare ciclu încheiat. După cinci sau şase cicluri, ajunse o sferă de şapte metri în diametru, în interiorul căreia am deslușit conturul unui om.

Sfera se surpă dezvăluind un bărbat aşezat pe o platformă lunguiaţă de lemn, încadrată într-un chenar de aur. La margine, o balustradă se ridica la un sfert de metru înălţime, iar pe laturile bazei stăteau ataşate discuri de aur, câte unul pentru fiecare dintre cele opt puncte cardinale. Cel mai surprinzător, în faţa bărbatului se afla un glob imens, aşezat pe un suport balansier. Deşi nu puteam vedea prea clar globul înalt de doi metri, ştiam că pe suprafaţa lui era întinsă o hartă a lumii. Aşa am înţeles că o mai văzusem înainte, şi, ca o confirmare, bărbatul de pe platformă privi spre mine şi zâmbi.

Mi-am plecat capul spre el cu respect, iar el mi-a întors gestul.

– Eu sunt Moraven Tolo şi cred că ne-am mai întâlnit. Nu-ţi cunosc însă numele.

– Când ne-am întâlnit, arătai mult mai rău. Mă bucur că ţi-ai revenit de pe urma rănilor.

– Da, însă am o cicatrice pe piept şi pe spate, am răspus şi am trecut cu mâna stângă peste semn. Înseamnă că ne-am întâlnit acum mai bine de două sute cincizeci de ani, nu?

– Depinde cum măsori anii.

Păşi spre mine, apoi lovi unul dintre discuri, trăgându-l în jos spre baza paralelă de lemn.

– De data asta, cred că poţi rezista unei călătorii.

– Călătorie?

I-am pus la îndoială comentariile, dar încă mai adunam monedele şi raţiile de drum.

– Este clar că așa cum ai intrat, tot așa poți ieși. Unde te vei duce?

– *Unde* nu are așa mare importanță, ci *când.*

Puse la pământ un alt disc, pe cealaltă parte, și dădu din cap spre Urardsa.

– Vii și tu.

Gloonul îl privi cu ceva mai multă consternare decât îmi adresase mie.

– Cine ți-a spus asta?

– Tu, sau îmi vei spune.

Bărbatul luă bocceaua cu bunurile mele și le puse pe platforma de la picioarele sale.

– Apropo, eu sunt Ryn Anturasi. Țineți-vă bine. Nu va dura mult.

Am apucat balustrada cu mâna dreaptă.

– Încearcă să te ții cu cealaltă. Când vom ajunge acolo unde mergem, vei prefera să ai liberă mâna cu care tragi sabia.

Am dat din cap și-am pus sabia pe coapsa dreaptă.

Urardsa se duse pe cealaltă parte a obiectului. Se agăță cu ambele mâini și făcu o grimasă.

Bărbatul puse mâna pe glob. Am recunoscut unele contururi pe el, deși harta Imperiului fusese împărțită în multe națiuni diferite. Știam de asta din amintirile lui Moraven, dar încă mi se părea ceva tulburător. Regiunile erau reprezentate prin incrustații de piatră și lemn, fiecare bucățică, am presupus, fiind adusă chiar din acele locuri.

Ryn înlătură două bucățele de piatră cioplită, care păreau să fie partea din față și din spate a unui

delfin. Cred că erau confecționate din magnetit, pentru că rămăseseră lipite în timp ce le punea jos și se atașară de glob. Partea din față o plasă pe Ixyll, cam pe unde ne aflam noi acum, iar cealaltă bucată o puse pe imperiu. Trase de un mâner în partea din dreapta a globului și începu încet să se învârtească. Mișcarea de rotație pe care o imprimase, ar fi făcut ca soarele să răsară dinspre vest, în loc de est.

– Țineți-vă bine.

Răsuci globul atât de repede, încât bucățile de magnetită deveniră pete neclare de culoare, apoi trase înapoi maneta și o fixă la loc.

Din mintea lui Moraven am extras amintirea globului de magie dezlănțuită, când explodase, iar acum simțeam ceva aproape la fel. În locul deflagrațiilor tunătoare, un val magic se desprinse pulsând din glob și-mi tăie respirația câteva clipe. Ne înconjura o sferă fremătătoare, roșu cu albastru. Dintr-odată, sfera se evaporă și magia dezlănțuită reveni, trecând prin mine și anulând vibrația pe care o stârnise.

Înainte să-mi dau seama dacă începuse călătoria noastră, ea se termină, iar în urechi îmi răsuna zgomotul familiar de bătălie. Am sărit de lângă disc, cu sabia în mână. Întorcându-mă spre zarva luptei, m-am pomenit pe un debarcader modest, la jumătatea drumului spre un delușor acoperit cu cadavre. Gloonul soth se ghemui pe un morman de cadavre, iar o nouă strălucire, tot mai stinsă, anunță plecarea lui Ryn.

Nu m-a mirat că era atât de grăbit să dispară. La un pătrar distanță în jurul dealului, un șuvoi constant

de jivine mătăhăloase, cu braţe lungi şi trup solzos, se repezeau în sus. Îşi azvârleau la o parte propriii morţi şi răniţi, îngrămădindu-i în mormane informe, înălţate până la baza dealului. Pe culme luptau trei oameni. Pe doi i-am şi recunoscut.

M-am aruncat în bătălie fără nici o ezitare. Am făcut-o fără să-mi urlu vitejia sau faptele, nici nu i-am informat pe cei de sus ce-aveam de gând. M-am amestecat cu ea, am devenit parte din ea şi-am început să schimb natura luptei.

Există şi din aceia care vor spune că să fii Mistic înseamnă să foloseşti magia ca să ajungi mai bun decât alţii. Într-adevărat, acesta-i efectul, dar mijloacele sunt aproape necunoscute. Nu mă mişc eu mai repede decât alţii, ci îi percep mişcându-se mai lent. Văd fluxurile de energie din bătălie. Ştiu în ce direcţie se vor deplasa, pe unde se pot mişca şi cum aş putea să-i opresc mai lesne.

Iar pentru mine, asta înseamnă să-i ucid.

Creaturile mătăhăloase se sprijineau pe picioare zdravene, dar scurte. Genunchii lor, o alcătuire fină de muşchi şi tendoane, se dislocau cu uşurinţă când îi străpungeam cu sabia. Neavând gât, nu le puteam decapita, dar o lovitură rapidă de-a latul gâtului tăia artere. Sângele ţâşnea şi trupurile cădeau. Capetele, deşi masive, nu aveau aproape nici o structură osoasă care să le protejeze ochii largi şi plaţi, iar cutia craniană s-a dovedit a fi la fel de casantă ca bucăţile de noroi uscate de soare.

La prima trecere am măcelărit un rând întreg, format din şapte indivizi, ceea ce-mi aduse o răsplată neaşteptată. Un om, cu faţa sfârtecată fâşii-fâşii, căzuse, iar sabia sa străpunsese una dintre bestii. Am întors-o pe spate şi i-am tras sabia din burtă, întorcându-mă să mă confrunt cu jivinele care mă urmăreau.

Făcând asta, mi-am dat seama că nici una nu se luase după mine, deci ţineau cu tot dinadinsul să-i copleşească pe cei de sus. Ştiam că ar fi trebuit să simt un soi de uşurare. Moraven ar fi simţit-o, dar eu nu eram el. Nu aveam simţămintele lui.

Iar ceea ce simţeam era insulta.

La întoarcere, nu m-am mai năpustit asupra lor, de-a dreptul m-am plimbat printre ele, cu capul sus, sfidător. Una dintre săbii fulgera, urma cealaltă, străpungând ochi, deschizând gâtlejuri. Loviturile duble aveau suficientă forţă să răsucească orice bestie despicată, astfel ca măruntaiele ei să le împroaşte pe suratele ei. Lăsau în urmă tăieturi, nu mortale, dar dureroase – mi-a luat ceva până să pricep ce considerau bestiile dureros –, destul ca urletele lor să bage groaza în celelalte.

Oricum, se părea că nu cunoşteau frica, iar din această cauză creatorul lor le hărăzise pieirii. Cineva neşcolit în arta războiului şi-ar putea închipui că războinicul nu trebuie să ştie ce-i aia teama, dar e o greşeală. Un războinic neînfricat continuă să meargă înainte, chiar şi în faţa morţii inevitabile. Războinicul perfect nu-i acela fără teamă, ci acela care nu permite fricii să-i întunece judecata.

I-am tot lovit și tăiat, dintr-odată fericit că Moraven îmi deprinsese trupul cu atâtea lucruri noi, dar enervat că abandonase stilurile de luptă care-mi plăcuseră mie atât de mult. Pentru că jivinele continuau să vină fără oprire, am putut să exersez și să-mi regăsesc abilitățile. Am învățat să înfig sabia doar atât de adânc cât să facă să explodeze inimile și să sfâșie plămânii, sau să deschid arterele, ori să le găuresc stomacul. Am luptat cum n-o mai făcusem de secole.

Cei trei de pe coama dealului coborâră și mi se alăturară, furându-mi prada de sub nas, dar nu m-am supărat. Deja măcelăriseră multe dintre jivine, așa că li se deschisese pofta; însă fugiseră și au ratat șansa de a recâștiga terenul pe care l-au pierdut. Pe femeie o cunoșteam din mintea lui Moraven, la fel cicatricea de pe obrazul ei. Nu purta coif și era înveșmântată într-o robă simplă, zdrențuită de multă vreme. Avea aspectul cuiva care se ascunsese săptămâni la rând. Își folosea bine sabia și ucidea fără nici un regret.

Pe cel de-al doilea spadasin nu-l văzusem. Purta un coif cu un leopard vânând, dar roba și tunica sa nu mai fuseseră spălate de multă vreme. Nici el, nici femeia nu păreau să aibă mai mult de treizeci și ceva de ani, dacă făceai abstracție de oboseala, sângele și murdăria care-i acopereau.

Băiatul însă nu păcălea pe nimeni. Pe brațul său stâng, vestejit, fusese legată o mânecă a unei cămăși de zale și o țepușă ieșea pe locul unde-ar fi trebuit să-i fie degetele. În cealaltă mână avea o sabie, ruptă la jumătate și ascuțită din nou. Duritatea ochilor săi

vorbea foarte grăitor despre ceea ce văzuse, în pofida vârstei sale. Tocmai intra în cea de-a doua decadă a vieții sale, asta-mi aminteam de la Moraven.

Și numele lui. Dunos.

Bestiile – pe care Dunos le numea *vhangxi* – au tot continuat să vină până n-a mai rămas nici una, iar eu, din respect pentru însoțitorii mei, nu m-am pornit să le vânez. Cum ni se alăturase și Urardsa, am intrat în noapte, mergând spre apus. Ei au dormit timp de mai multe ore, iar în zori am mers mai departe. Când am răzbit până la un drum, ne-am alăturat unui șuvoi de refugiați.

Și așa a început lunga călătorie spre Kelewan și spre ceea ce sperau ei că este un avanpost care nu va cădea.

15

Ziua a 29-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Ciras Dejote descoperi cu surprindere că nu-l mai ura pe *gyanrigotul* lui Borosan. Îi respecta *gyanridinului* priceperea cu care făurea mașinării. În timpul zilei, cât rămăseseră la adăpostul cavernei, în timp ce afară cădea o ploaie torențială – care avusese ca efect topirea unui munte, în depărtare –, Borosan modificase unul dintre șoricarii de mărimea unei tigve, crease încă unul asemănător și-l făcuse să funcționeze pe *nesrearckul* mai mare. Aducea cu cei mai mici, pentru că avea un corp sferic susținut de patru picioare ca de păianjen, însă dispunea de un armament mai complex. În vreme ce modele mai mici puteau să tragă săgeți suficient cât să străpungă tot felul de

dăunători, *thanatonul* mai mare avea o arbaletă și o rezervă de săgeți.

Inițial, mașinăriile magice nu funcționau în Ixyll, dar lui Ciras nu-i păsase prea mult. Excesul de magie dezlănțuită le făcuse inutilizabile, așa că Boroson continuase să le mestereasă în timpul călătoriei. În cele din urmă, și-a dat seama că dacă acoperea ceea ce numea el „diferitele lor mecanisme" cu veșmintele de protecție purtate de oamenii din Ixyll, acestea erau izolate față de magia dezlănțuită. O altă modificare permitea *thaumstonului* să se reîncarce pe timpul nopții, astfel că *gyanrigoții* funcționau mai bine ca oricând.

Cu trei asemenea mașinării ajutând la studierea regiunii puteau să de deplaseze mult mai repede. Chiar și Borosan devenise nerăbdător să continue, iar Ciras nu găsi nici un motiv să se plângă. Deși îi respecta decizia de a culege date pentru Keles Anturasi, noua misiune încredințată era s-o găsească pe Împărăteasă și s-o aducă acasă. Amândoi își dăduseră seama că avea prioritate înaintea ridicărilor topografice, așa că se grăbeau.

Pe cât de mult ajunsese să aprecieze utilitatea *gyanrigoților*, încă nu putuse să se împace cu un aspect al *gyanri*. Disciplina magiei mecanice putea aduce oamenilor anumite abilități. O sabie *gyanrigot* transforma un războinic într-unul formidabil, cel puțin atâta vreme cât *thaumstonul* era încărcat. Odată ce se consuma, soldatul avea toate șansele să piară.

Ciras se antrenase zilnic, ani de zile, pentru a dobândi măiestria în lupta cu sabia. Dacă alții erau

capabili să obţină rezultate fără nici un efort, atunci însăşi disciplina scrimei se va ofili. Dacă succesul nu mai necesita nici o pregătire, nu va mai munci nimeni şi chiar mijloacele de acces la magie vor fi pierdute.

Era pe deplin convins că Borosan nu putea sesiza nimic din toate acestea. Maşinăriile sale îşi vedeau conştiincioase de misiunile lor, calculând distanţe între repere, măsurând ridicăturile şi depresiunile. Făceau atât de multe lucruri pe care şi oamenii le puteau executa, însă numai supunându-se unor riscuri mari, încât avantajul folosirii lor nu putea fi tăgăduit. Keles ar fi fost mai mult decât încântat să vadă informaţiile adunate de ei.

Însă va veni şi momentul când cineva, lipsit de priceperea Anturasilor la cartografie, va putea folosi un *gyanrigot* pentru a aduna date folosite la desenarea propriilor sale hărţi. Necesitatea explorării se va risipi, deoarece, foarte curând, oamenii vor putea trimite maşinării. Chiar dacă unele dintre ele vor fi consumate de creaturi precum aurarul, pierderea unei maşinării era de preferat pierderii unui om.

Atâta timp cât maşinăriile nu pot judeca, oamenii vor fi întotdeauna gata să plece în explorări.

În pofida rezervelor sale, ajunsese să fie destul de încântat că *gyanrigotul* exista. În timp ce se deplasau spre nord-vest, dădură peste urmele unui alt grup. Ciras recunoscu semnele. Oamenii aparţinuseră unui grup de bandiţi pe care-i urmăriseră în cea mai mare parte a Dolosanului. Le-au pierdut urma după ce intraseră în Ixyll, dar înainte dăduseră peste dovezi că

indivizii profanau mormintele şi-i măcelăreau pe prospectorii de *thaumston.*

Urmele dezvăluiau că grupul avea un avans de trei zile. Deplasându-se cu viteză, scurtară semnificativ distanţa şi dădură peste ei mai devreme decât s-ar fi aşteptat. Dacă bandiţii n-ar fi aprins focul, Ciras şi Borosan ar fi dat peste ei în mica vale unde-şi aşezaseră tabăra. Avertizaţi, descălecară, se apropiară pe jos şi trimiseră *gyanrigotul* în recunoaştere în tabăra tâlharilor.

În timp ce aşteptau întoarcerea maşinăriei, Ciras se târî până la buza văii şi se uită în jos. Văzu numai trei dintre bandiţi, însă o gaură rotundă fusese scobită pe o lespede de piatră şi presupuse că Tragedreptul era pe undeva prin împrejurimi. Sălbaticul, un individ uriaş şi jegos, se odihnea lângă târnăcopul greu, de oţel, cu care săpase gaura. Ghetestrâmte stătea pe partea cealaltă a găurii, la câţiva metri de locul unde zăceau un arc şi o tolbă cu săgeţi. Mai aproape de Ciras, cu spatele spre spadasin, cu focul între el şi gaură, Piciorstrâmb se ghemuise cu mâinile deasupra focului. La cingătoare avea o sabie, dar se chircise aşa cum ar fi făcut un ţăran, aşa că îl elimină din rândul ameninţărilor reale.

Ceva trosni din interiorul găurii, azvârlind afară un jet de praf. Nici unul dintre bandiţi nu afişă o altă reacţie în afara unei curiozităţi vagi. Apoi un cilindru lung şi îngust ţâşni. Jumătatea de jos se despică la impact, dezvăluind o sabie veche, cu un mâner ruginit. Sabia răsună când lovi pământul, însă nici unul dintre ei nu se mişcă s-o ridice din praf.

Tragedreptul ieşi din gaură, destul de murdar încât să pară că stătea acolo de pe vremea Urgiei. Tuşi, lovindu-se cu pumnul în piept, în timp ce cu mâna stângă ridica în aer premiul cel mare. De pe craniul ridicat de el de desprinseră bucăţi de carne, dar mare parte a scalpului zbârcit rămase la locul său. Ciras văzu chiar şi o panglică albă împletită într-una dintre şuviţele de păr uscat.

Tragedreptul îl azvârli la pământ. Se spulberă din cauza izbiturii, transformându-se în praf. Râse, iar ceilalţi i se alăturară, apoi se lăsă pe vine şi începu să răscolească pulberea cu degetele lui murdare.

Adună între degete nişte praf şi-l duse la nas.

Ghetestrâmte azvârli o pietricică spre el.

– Nu. Păstrează-l. Valorează mai mult decât tine.

Tragedreptul dădu din umeri.

– Doar voiam să văd cât e de bun. Avem destul. Mai sunt vreo zece pe-acolo. Şi săbii, poate chiar un arc pentru tine.

Priză pulberea cadavrului.

Capul îi zvâcni înapoi şi-şi holbă ochii. Trupul i se scutură violent şi-ar fi trebuit să cadă pe spate, dar cumva ţâşni în sus, de parcă ar fi fost ridicat de gâtlej. Tragedreptul trăsese pe nas numai o singură dată, adânc, şi dâre groase de muci verzi i se prelingeau din nări precum ceara. Tuşi din nou, apoi scutură spasmodic din cap de patru ori.

Zâmbi cu întreaga lui gură ştirbă, fericit.

– Cel mai bun din tot ce-am găsit.

Ghetestrâmte azvârli spre el încă o pietricică.

– Spui asta la fiecare mormânt.

Mâna individului se undui într-o mişcare fluidă şi prinse pietricica din zbor.

– Dar de astă dată am dreptate.

Ciras se ridică şi o luă în jos spre tabăra lor, mergând ca la plimbare. Coti, să-l ţină pe Piciorstrâmb în dreapta sa şi focul între el şi ceilalţi trei. Se sforţă să păşească nepăsător, fără a-şi trăda nici o clipă repulsia pe care o simţea faţă de păngăritorii morţilor.

Nu lăsă să i se citească nici teama. Dacă *thaumstonul* putea pune în mişcare maşinăriile, pulberea cadavrelor îi putea întări. Praful unei ţesătoare Mistice putea să-i transmită priceperea cuiva care l-ar fi inspirat. Tot aşa şi pulberea unui războinic. Cât de mult din măiestria lui, nimeni n-ar fi putut spune. Practica era condamnată şi singurele surse de informaţii despre ea erau istorisirile şoptite în jurul focurilor de tabără.

Piciorstrâmb se răsuci spre Ciras.

– Pe cele Nouă Iaduri, cine mai eşti şi tu?

Sabia tânărului părăsi teaca pentru o singură lovitură, care străpunse gâtul omului din faţă până la ceafă. Secţionă şira spinării şi lăsă intactă doar o fâşie mică de piele şi muşchi sub urechea dreaptă. Capul lui Piciorstrâmb căzu pe umăr, în timp ce din gât ţâşni sângele, apoi se prăbuşi secerat.

Ghetestrâmte sudui, aruncându-se după arcul său.

– Blestemat fie *xidantzu!*

Se rostogoli şi se ridică cu arcul în mână, dar în clipa când reuşi să potrivească o săgeată şi se pregătea

să tragă de coardă Ciras ajunsese deja la el. Arcașul începu să se răsucească spre el, însă sabia spadasinului se abătu asupra lui. Trecu prin cotul drept. Antebrațul zbură cât acolo, propulsat de coardă.

Arcașul se uită terorizat la ciotul rămas, apoi o a doua lovitură îl orbi.

Pe când Ciras se răsuci spre dreapta, uriașul dispăru în beznă, iar Tragedreptul azvârli în aer sabia antică. O prinse cu dexteritate. Adoptă o poziție de luptă, cu mâna stângă întinsă, cu dreapta agitând sabia și trupul expus. Stătea într-o postură în care s-ar fi putut găsi un scandalagiu nepriceput la o palmă de moarte. De fapt, așa cum era, obosit, murdar, acoperit de funingine, părea mai mult mort decât viu.

Ciras nu atacă. Se îndepărtă cu un pas de arcașul pe moarte, apoi făcu o plecăciune spre adversarul său. O menținu cât să arate respect, apoi se ridică din nou.

– Ești un *xidantzu* ciudat, se încruntă Tragedreptul. Măcelărești doi și apoi mă onorezi?

– Nu pe tine, ci războinicul al cărui craniu l-ai zdrobit și a cărui sabie o porți.

– Ha!

Bărbatul încercă un început de zâmbet, apoi îl apucară din nou convulsiile. Răsuci cu ușurință sabia sus și în cerc, de parcă s-ar fi antrenat cu ea toată viața.

– Știi, era unul dintre cei mai buni de-aici. Mai bun decât ai fi putut tu spera.

– N-am nici o îndoială, răspunse Ciras și îl pofti înainte făcând semn cu mâna stângă. Dar tu n-ai cum să fii.

Tâlharul atacă şi dublul efect al prafului şi săbiei se manifestară cu uşurinţă. Îl recunoscuse pe individ şi-i dăduse numele pentru că-şi târa puţin piciorul drept. În timpul atacului său se mişca mult mai armonios şi cu mai multă precizie. Şerpui în poziţia Dragonului, tăind cu sabia în jos şi într-un arc de cerc, apoi în sus, încercând să-i sfâşie partea dreaptă.

El alunecă spre stânga, apoi pivotă din nou pe piciorul drept şi lovi din rever spre spinarea banditului. Oţelul răsună izbind oţelul, când Tragedreptul se răsuci spre el mai repede decât ar fi fost posibil şi pară lovitura ţintind în sus. Răsucindu-şi încheietura, atacă la rândul său.

Durerea lăsă o dâră cruntă sub subsuoara lui Ciras. Sări într-o parte, simţind cum îi curgea deja sângele. Nu mai văzuse niciodată un astfel de atac şi cunoştea foarte bine postura Dragonului. Mai mult, simţi zbârnâitură prin aer, foarte asemănătoare cu ceea ce se întâmplase când se dezlănţuiau furtunile magice prin Ixyll.

Magie! Nu era posibil, dar tâlharul se folosea de magie.

Descoperirea îl obligă să mai facă un pas înapoi. Piciorul său drept se opri pe antebraţul tăiat al arcaşului. Glezna i se răsuci şi căzu. Ajunse jos pe cotul drept, lovindu-se de o piatră. Sabia i se răsuci între degetele amorţite şi zăngăni pe pământ.

Tragedreptul păşi apăsat spre el, zburâ cât colo braţul arcaşului, apoi ridică sabia cu ambele mâini, de parcă ar fi fost un pumnal. Lumina flăcărilor dansa

pe expresia de încântare de pe fața sa, iar pentru câteva clipe Ciras putu descifra urme de moliciune acolo, ca și cum trăsăturile fantomatice ale războinicului mort s-ar fi suprapus peste chipul său.

– Este atât de bine să lupt din nou, râse bărbatul.

Ridică sabia și mai sus, spinarea i se arcui, iar gura i se deschise într-un rânjet înspăimântător. Apoi întregul trup i se cutremură și vârful unei săgeți de arbaletă țâșni prin coșul pieptului. Forța loviturii îl azvârli prin aer spre mormânt. Se izbi o dată, crunt, apoi se rostogoli și rămase nemișcat pe burtă, chiar lângă gaură.

Brațe delicate, minuscule, potriviră o altă săgeată și *nesrearckul* alunecă înainte și se ghemui.

Ciras zâmbi și-și ridică sabia. Se ridică încet, pipăindu-și glezna, apoi se aplecă spre *gyanrigot.* În spatele lui, Borosan păși în valea luminată de foc, ocolind cadavrul lui Piciorstrâmb.

– Unde-i al patrulea?

– A fugit.

– Cât de tare ești rănit?

Spadasinul își dezveli brațul drept și se cercetă.

– Mi-a trecut prin carne, n-a atins nimic altceva. Dacă mi-ar fi tăiat artera, aș fi fost mort într-un minut. Așa, am să supraviețuiesc.

– La fel și eu, *serrdin.*

Ciras se întoarse, iar cadavrul se răsuci pe spate. Apucă un pumn de praf de mort și-l vârî în gaura căscată în piept. Trupul se smuci, iar spinarea se arcui suficient de violent încât banditul să salte în sus. Se proțăpi bine, apoi îi făcu semn cu dreapta, chemându-l.

Dar este imposibil! Pe Ciras îl străbătu frica. Tragedreptul fusese mult mai rapid şi mai pregătit decât el. Folosise magia şi-l tăiase. Nu se putea pune cu o astfel de creatură, mai ales când era clar că nu putea fi răpusă. Să rămână şi să lupte cu un astfel de adversar imbatabil ar fi fost o adevărată sinucidere.

Îl cuprinse panica şi fu cât pe ce să se întoarcă şi s-o rupă la fugă. Însă ştia ce s-ar fi întâmplat. Arătarea l-ar fi prins precum un şoim când se repede la un iepure. L-ar secera. Ar muri cu faţa în noroi, cu spinarea despicată, pentru a se dovedi că murise ca un laş.

Deşi nu era un maestru sau Mistic, Ciras nu putea fi laş. Trecându-şi sabia în mâna dreaptă, îşi înfăşură mâneca robei în cingătoare, să nu-i fluture. Îşi şterse sângele de pe mână, apoi luă din nou sabia.

Aşteptă. Folosise postura Dragonului, iar cele mai bune pentru a respinge atacul erau Tigrul şi Lupul. *Dar bănuieşte asta.* Însemna că s-ar putea opri la Vultur sau Călugăriţă, poate şi Câine. Prin minte îi alergau diferite permutări ale posibilităţilor de luptă. Indiferent cât de repede îşi adapta tacticile, creatura reacţiona şi mai rapid, iar rezultatul ar fi fost la fel de sumbru ca în cazul când ar fi fugit.

Ciras luă poziţia de atac şi inversă felul în care ţinea sabia. O întoarse în aşa fel încât să se alinieze de-a lungul antebraţului, cu vârful ridicat înspre umărul drept. În loc să folosească sabia pentru a-şi apăra trupul, se folosi de trup pentru a ascunde lama.

– Borosan, dispari de-aici. Ia şi *nesrearckul* cu tine.

– Nu înțeleg.

Ciras începu să se retragă încet, cu ușurință.

– Tragedreptul e mort, dar trupul său este legat acum de acest loc. Cunoști poveștile despre praful de cadavru. Imaginează-ți cât de puternic ar putea fi un leș dacă zace aici de la Urgie.

– Oh, oh, înțeleg, răspunse inventatorul și începu să urce dealul.

– Ce-ai de gând să faci?

– Am să-l omor.

Se pregăti și făcu un semn cu capul spre cadavru.

– Dacă nu reușesc, amintește-ți să însemni acest loc pe harta ta ca unul foarte periculos.

– Am să-l vânez și pe el, râse cadavrul.

– Nu, n-ai s-o faci, spuse Ciras și arătă spre gaura de la intrarea în mormânt. Dacă pleci de-aici, cineva o să-i despoaie pe camarazii tăi. Nu poți permite să fie dezonorați.

– Nu, nu pot.

Arătarea se lansă spre el. Forma Dragonului se modifică în Tigru, însă Ciras își menținu sabia la locul ei. Se întoarse spre stânga, străduindu-se să pareze atacul lansat din dreapta creaturii. Lovitura era menită să-l decapiteze și trecu vâjâind pe lângă fața sa. Manevra lăsase adversarul descoperit în fața unui contra-atac, dar chiar când tânărul simulă o lovitură din umărul drept, sabia îi coborî din nou pentru a para o lovitură de jos.

Din nou, Ciras se desprinse din încleștare, orientându-se mereu spre dreapta. Poate că arătarea nu

mai era Tragedreptul, însă beteşugul de la piciorul drept încă-l afecta. Spadasinul se mişca foarte calculat, încetinind ca să-l facă să atace, apoi se avânta spre dreapta. Creatura ţâşni, ocolindu-l pentru a-i preveni atacul şi a-l prinde în capcană, dar el alergă în direcţia opusă.

Cadavrul, iluminat din spate de foc, înălţă din umeri.

– Deci aşa a ajuns Imperiul? Să se bazeze pe laşi nepricepuţi, care mai degrabă o iau la goană decât să lupte?

Ciras îl aprobă din cap.

– Imperiul pentru a cărui salvare ţi-ai dat viaţa e mort. În locul lui s-au ridicat cele Nouă Principate. Tu şi toţi ai tăi aţi fost uitaţi. De fapt, vorbi Ciras, începând să se răsucească spre dreapta şi expunându-se cu spatele la creatură, eşti dincolo de dispreţ. *Nesrearck*, săgetează-l încă o dată!

Creatura începuse deja o lovitură directă spre spinarea sa, dar aruncă o privire la panta dealului. Sabia i se ridică, odată ce atenţia i se abătuse într-acolo, iar spadasinul ajunse, din răsucire, pe genunchiul stâng. Întorcându-se, schimbă direcţia sabiei rotind-o într-o lovitură cu ambele mâini, dirijată cu stânga. În vreme ce tăişul cadavrului îi trecu vâjâind la două degete pe deasupra capului, sabia lui se înfipte înapoia genunchiului drept al creaturii, ieşind pe partea cealaltă.

Cadavrul continuă să se rotească şi îşi începu căderea. Mutându-şi sabia în mâna dreaptă, Ciras se

ridică şi izbi în jos. Când cadavrul căzu la pământ, sabia sa îi despică scăfârlia în două.

Cadavrul răscoli ţărâna, apoi se întinse şi zgârie piatra. Începu să se tragă singur înapoi, spre urmele albicioase ale prafului de mort. Ciras nu putu face altceva decât să-şi închipuie că va încerca să-şi repare capul spulberat şi să se repeadă din nou la el.

L-ar fi tăiat în bucăţi, însă nu dorea să-l dezonoreze pe războinic. Se mulţumi să lase hoitul să se târască mai departe, pentru că între el şi praful de mort ardea focul.

Se deplasă în direcţia vântului, să nu fie nevoit să respire nici un pic din fumul care se ridica din cadavru. Borosan apăru la buza văii şi zâmbi.

– Mă bucur să văd că ai învins.

– Ar fi trebuit să te afli deja la o distanţă destul de mare de aici, se încruntă Ciras.

– N-am putut să te abandonez.

Nesrearckul apăru lângă el.

– Am reajustat *thanatonul*. L-am fi răpus.

Înainte ca Ciras să întrebe ceva, un panou se deschise pe suprafaţa maşinăriei, dezvăluind mecanismul arbaletei. În locul săgeţii era pregătit de lansare unul dintre şoricari.

Spadasinul dădu din cap.

– L-ar fi sfâşiat din interior?

– Cam asta era ideea.

– Mai bună decât ce-am reuşit eu, adică o mulţime de speranţe, zâmbi Ciras. Mi-a arătat o mişcare

necunoscută, iar eu nu i-am dezvăluit nici un stil de luptă. Asta l-a năucit.

– Dar ai rămas vulnerabil și ai fi putut fi ucis, se încruntă Borosan.

– Adevărat, dar nu s-a întâmplat. Nu de data asta.

Ciras își băgă sabia înapoi în teacă.

– Data viitoare sper să am un plan mai bun.

16

Ziua a 34-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Keles Anturasi se frecă la ochi, apoi privi din balconul turnului bibliotecii spre malul din sud al Râului Negru. În mai puțin de o săptămână, transformarea Feleratiului începuse într-o manieră pe care n-ar fi crezut-o posibilă. A doua zi după ce vorbise cu prințul, călărea spre sud. I-au trebuit două zile pline să facă o ridicare topografică preliminară, mai mult pentru că-l urma o suită întreagă, formată din optsprezece oameni. Îi sorbeau fiecare cuvânt, îi imitau fiecare mișcare și, în general, îi stăteau în drum.

Deseienii l-au surprins. Trăind în Nalenyr, crescuse în spiritul istorisirilor despre sălbatici însetați

de sânge care-i măcelăreau pe helosundienii nevinovați doar ca să se distreze. Mulți nalenieni credeau că deseienii nu erau altceva decât niște imbecili înguști la minte, care munceau fericiți într-o națiune lipsită de orice culoare, pentru că erau cu toții proveniți din încrucișările dintre ei. Deși era perfect adevărat că aceste două imagini nu se puteau împăca una cu alta, Keles află că oamenii aveau rareori probleme în a menține veridicitatea unor stereotipuri multiple, atâta vreme cât erau toate înjositoare.

Însă deseienii cu care lucra nu erau în nici un caz ucigași sau proști. Deși nu avuseseră parte de instruirea de bază de care se bucura populația din Nalenyr, erau isteți și chiar inventivi. Și, așa cum menționase Prințul Pyrust, multă vreme făcuseră destule cu aproape nimic, așa că atunci când aveau cu ce să lucreze se adaptau foarte repede la noutate și foloseau bine uneltele.

Mai repede decât ar fi crezut că era posibil, învățăceii săi fură capabili să muncească sub o supraveghere minimă. Îi puse să execute sarcinile mai simple, cum ar fi trasarea drumurilor și alinierea clădirilor. Câteva dintre ajutoarele sale erau vrăjitoare de apă, una dintre ele fiind aproape de statutul de Mistic. Le puse să găsească locurile unde se puteau săpa fântâni și trage canalizarea. În cea de-a doua zi, fusese trasat un nou cartier pentru Felarati. Va putea găzdui de două ori mai mulți locuitori decât zona pe care o înlocuia.

În cea de-a treia zi, Pyrust dădu ordinul începerii construcției. Keles se opusese, arătând că nu aveau

nici unul din materialele de construcţii necesare. Însă prinţul spusese, pur şi simplu:

– Suntem în Deseirion, Keles. Avem tot ce ne trebuie.

Foarte curând, oamenii începură să vină şuvoi prin intrarea de sud a oraşului, aducând cu ei piatră şi lemn – ceea ce mai rămăsese din casele lor. Fiecare bărbat, femeie şi copil aducea ceva pe locul cel nou. O treime dintre ei rămase să lucreze, iar ceilalţi plecară să mai aducă materiale.

Chiar şi acum, după aproape o săptămână de la demararea proiectului, şirurile de oameni se întindeau de la nord la sud şi invers. Păreau aproape ca nişte furnici şi, în mod sigur, lucrau cu aceeaşi idee fixă în minte. Iar de departe, dinspre vest, un şuvoi de fermieri sosi în cartierul părăsit să facă terenul din nou rodnic.

Era atât de diferit de ce se întâmpla acasă încât n-avea timp să i se facă dor. Nu exista aici destul din Moriande încât să-i amintească de sud. Deşi Deseirionul nu era nici pe departe atât de plin de culoare şi de viaţă ca locul său de baştină, părea nou şi uluitor.

Era clar că dacă Prinţul Cyron ar fi încercat să facă ceea ce tocmai realiza Pyrust, străzile din Moriande s-ar fi umplut imediat de oameni prostestând faţă de acţiunile sale. Întregul oraş ar fi fost cuprins de revoltă. Lorzii din interior – care se opuneau oricărei directive provenite din capitală – ar fi ameninţat cu o revoltă pe faţă. Totuşi, dacă ar fi fost

întrebați, toți cetățenii ar fi spus că-l iubeau pe Cyron tot atât de mult pe cât îl iubeau deseienii pe Pyrust. Dacă ar fi fost convocați – cu excepția lorzilor de pe continent –, ar fi fost dispuși să lupte pentru a-l proteja pe Cyron și națiunea sa.

Pentru Keles era limpede că-i judecase greșit pe deseieni și descoperi că reeducarea sa era un proces mai degrabă dur și descurajant. Deseienii erau încântați să-și mute casele, cărămidă cu cărămidă, cu câțiva kilometri mai la sud. Nu avea nici o îndoială că și le-ar fi mutat atât de departe încât să ajungă la Moriande, dacă li s-ar fi cerut. Deși mulți dintre nalenieni se temeau de o invazie dinspre nord, avea dubii serioase că vreunul dintre ei înțelegea ce șanse de izbândă ar putea avea o astfel de invazie.

Oricum, nalenienii nu erau singurii care-i subestimau pe cei din alte națiii. Pyrust îl subestima clar pe Keles, pentru că proiectele de renovare întâmpinau probleme care ar fi necesitat ani întregi pentru rezolvarea lor.

Probleme care îi vor face să plătească de mii de ori pentru uciderea Tyresseï. Străzile laterale foarte apropiat trasate vor lăsa incendiile să facă ravagii în tot orașul. Drumurile principale late vor permite un trafic intens, dar într-o bună zi singurele care vor circula pe acestea vor fi trupele naleniene.

Cea mai mare problemă nu era una special creată de Keles. Deși oamenii puteau să-și mute casele, Pyrust nu le permitea să dărâme zidul sudic al orașului. Noul cartier va fi așezat în afara zidurilor, iar până când

prințul reușea să adune suficientă piatră pentru a construi alte ziduri, sau să le extindă pe cele vechi, cartierul va fi vulnerabil. Deși riscul unei invazii era scăzut, dacă Cyron s-ar fi decis să avanseze spre nord, Pyrust s-ar fi trezit cu o problemă uriașă de rezolvat.

Iar dacă mută fabricile în afara zidurilor, va pierde chiar mai mult.

Pentru a rezolva astfel de chestiuni, prințul avea nevoie de Keles. Cartograful nalenian nu-și făcuse nici o iluzie că va fi lăsat vreodată să plece. Ca bunicul înaintea sa, deținea prea multe informații pentru a putea fi pus în libertate. Pyrust îi va construi un turn și-l va ține în Felarati, oferindu-i privilegii pentru noi planuri. Dacă devenea necooperant, ar fi dat ordin să fie ucis.

Lui Keles nu-i plăcea nici una dintre variante, ceea ce însemna că trebuia să evadeze, deși nu cunoștea nici o metodă acceptabilă. Nu era imposibil să dispară, dar prințul i-ar tortura în mod sigur pe cei care nu l-au împiedicat să evadeze. Până nu găsea o cale să-i ferească pe oameni de represalii, ori să se întărească pe sine pentru a le accepta, era prins în capcană.

Îl contraria faptul că era gata să proiecteze un oraș care ar permite unui năvălitor să măcelărească mii de oameni, ceea ce contrazicea împotrivirea sa față de expunerea la primejdii a celor pe care-i cunoștea. El îi învinovățea pe deseieni pentru moartea Tyressei, dar cei pe care-i cunoștea erau în mod clar nevinovați, nu comiseseră ei crima. Ar fi avut sens să încerce să împace aceste două contradicții, însă dacă permitea

dorinței sale de răzbunare să persiste ar fi pierdut o anumită legătură cu Tyressa. Indiferent cât de mult îl rănea acea legătură, n-ar fi renunțat la ea.

Așa că mii de deseieni erau sortiți pieirii.

– Sunt remarcabili, nu-i așa, Keles Anturasi?

Luat prin surprindere, tânărul se întoarse și se trezi privind o blondă micuță cu ochi albaștri ca de gheață. Ar fi putut-o crede foarte tânără, însă în acei ochi se cuibărise o vigilență fără vârstă. *Mai degrabă străveche.*

– Vă rog, aveți deja un avantaj asupra mea.

– Da, am. Să-l folosesc?

– Asta rămâne la discreția voastră.

O parte din el ar fi vrut să scape de ea, spunându-i că lucra pentru prinț, însă avea ceva tulburător de familiar.

– Și aveți dreptate, deseienii sunt remarcabili.

Ea încuviință, dând ușor din cap, și se apropie de balustrada balconului, așezându-se lângă el. Purta o robă de mătase de un albastru mai întunecat și mai bogat în nuanțe decât ochii ei. Pe piept, mâneci și pe spate fuseseră brodați șoimi în zbor. Aripilor stângi le lipseau câte două pene – o emblemă care o desemna drept membră a curții prințului. Șoimii erau însă mai puțin surprinzători decât culoarea robei – majoritatea deseienilor purtau haine în culori vii numai în ocazii deosebite, din moment ce vopselele trebuiau importate din sud cu mari cheltuieli.

Femeia se uită spre coloanele șerpuitoare ale oamenilor.

– Încercăm să-i tot minimalizăm și să-i desconsiderăm și cu toate astea sunt capabili să dărâme întregul oraș. La fel de necruțători precum un val, nu-i așa?

– Se pleacă în fața voii stăpânului lor.

– Și dumneavoastră faceți la fel, Maestre Anturasi?

Se răsuci spre el, cântărindu-l deschis din priviri.

– Eu sunt oaspetele său. Am cumva de ales?

Ea zâmbi și se întoarse să privească din nou spre sud.

– N-am nici o îndoială că ați găsit multe modalități de a păstra aparențele, dar în sinea voastră opuneți rezistență.

Keles nu spuse nimic.

– V-a obosit, deja, jocul, nu-i așa?

– Vă arde de joacă? Eu am de lucru.

Arătă în spate, spre masa din bibliotecă, plină de schițe împrăștiate peste tot.

– Și eu, Keles.

Se răsuci și-l prinse de braț.

– Ce-ar fi dacă ți-aș spune că am misiunea de a te seduce și de a avea grijă să-ți dorești să rămâi aici pentru totdeauna?

– Aș spune că e prea târziu sau prea devreme, răspunse el ridicând din umeri. Dacă prințul m-ar fi otrăvit ca să pară că m-am îmbolnăvit, iar tu te-ai fi ocupat de mine, redându-mi sănătatea, poate că m-aș fi îndrăgostit de tine.

– Așa s-au cunoscut părinții tăi, nu? zâmbi ea.

Keles tresări, iar ea râse.

– Vezi, Maestre Anturasi, noi știam că ai cădea la bănuială. Și, așa cum ai sugerat, este încă prea devreme, pentru că momentul prielnic pentru a-ți căuta compania va fi cam într-o lună, în timpul festivalului însămânțării. Știi că aici, în Deseirion, vom fi cu *toții* în câmp, arând și însămânțând? Este o muncă unde-ți rupi șalele, iar tu te vei trezi pe câmp, lucrând alături de o nobilă deseiană. Veți face conversație, ea va râde și va fi pedepsită pentru asta. Tu te vei simți vinovat și vei încerca să-i oferi o compensație. Ea-ți va spune că ești deosebit, un vis care i s-a îndeplinit. S-ar putea ca nici măcar să nu-și cunoască rolul jucat, deși n-aș prea crede. Sunt șanse foarte mari ca ea să fie una dintre agentele speciale ale Mamei Umbrelor. Mă îndoiesc că mai ești încă flăcău, dar ea va fi altfel decât oricare altă femeie cu care te-ai culcat vreodată.

– Ce sunt eu, de te-am făcut să spui toate astea? se încruntă el. Dacă ai spus adevărul fie și numai pe jumătate, atunci trebuie să presupun că Mama Umbrelor mă supraveghează tot timpul. Va ști că am discutat, probabil și ce s-a discutat.

– S-ar putea, însă în acest moment atenția ei este orientată în altă parte.

Femeia zâmbi și privi înapoi spre ușa bibliotecii.

– Iar cei care au misiunea de a te ține sub observație nu au de gând să raporteze nimic despre întâlnirea noastră. În fond, am permisiunea de a veni să mă consult cu tine.

– Așa să fie?

– Chiar de la prinț.

Tânărul se sprijini cu spatele de balustrada de lemn a balconului.

– Acum *eu* sunt cel sătul de acest joc. Nu știu cine ești și nici nu-mi pasă. Lasă-mă în pace.

– Nu pot, Keles Anturasi, răspunse femeia, studiindu-i o clipă chipul, după care lăsă privirile în jos. Dacă nu ești destul de inteligent ca să-ți dai seama cine sunt, poate că-mi pierd vremea discutând cu tine.

El îi cercetă fața. Se vedea clar că nu era cu totul de sânge deseian. Nu-i pomenise pe deseieni drept „poporul meu". Făcea parte din casa princiară, avea o culoare helosundiană și... *Cum de nu mi-am dat seama?* Vocea ei. Vorbea cu accent nalenian, pe care nu-l sesizase tocmai pentru că-i era atât de familiar. Asta, în combinație cu inteligența și aroganța ei, ducea la o singură concluzie.

– Ești soția prințului.

– Sunt Jasai de Helosunde.

– Prin Orașul Nou umblă vorba că prințul va avea un fiu înainte de sfârșitul anului.

– Nu, Keles Anturasi, *eu* voi avea un fiu, precizează ea scrutându-i chipul. Depinde de tine să decizi dacă se va naște aici, sau ai să mă ajuți să-l nasc în libertate.

17

Ziua a 35-a, Luna Lupului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Junel Aerynnor se strecură cu totul neobservat în adâncimea întunecoasă a bârlogului opiomanilor. Hainele sale, pe care obișnuia să le poarte la vânătoare, fuseseră pătate demult cu tot felul de otrăvuri și substanțe necunoscute. Murdăria de pe cotul drept conținea, de fapt, o otravă foarte puternică. Dacă-și înfigea cotul în gura cuiva cu suficientă forță, garanta că oricine ar fi încasat lovitura murea în câteva minute.

Deși Șarpele Visător era situat în zona veche a docurilor – unde nobilimea naleniană se aventura rareori –, nu tremură nicicum la gândul că trebuia să treacă prin împrejurimi. Tâlharii și criminalii abundau, iar sentimentul primejdiei îi dădu fiori. Desigur,

era ceva trecător, dar și-l dorise în acele nopți când nu plecase încă la vânătoare. Străduința sa era să evite necazurile, iar dacă dădea greș avea de gând să-i ucidă cât putea de repede pe cei care-i făceau probleme.

Însă în această noapte nu ieșise nici la vânătoare, nici să flirteze cu primejdia. Un mesaj îl convocase la o întâlnire. În el se strecuraseră aluzii la anumite lucruri care dovedeau că cineva îl urmărise. Era limpede că simțiseră că ascundea ceva și ajunseseră la concluzia că era vorba de dependența de opiu. Deloc de mirare, având în vedere că-și pierduse două iubite, măcelărite în cel mai oribil mod, fusese rănit și el, și nu erau genul de lucruri care să încânte familiile ale căror fiice ar vrea să le curteze.

Cel puțin, n-au ajuns până la adevăr. Deși lorzii din interior știau că era gata să susțină o revoluție pentru alungarea de pe tron a Prințului Cyron, credeau prostește că era motivat doar de lăcomie. Dacă va reuși să le dea o mână de ajutor, era limpede că-l vor răsplăti prin concesiuni comerciale avantajoase. Lucrurile stăteau așa pentru că propria lor gândire era marcată de lăcomie și nu reușiseră să vadă nimic dincolo de ea.

Nu avea deloc habar cum ar reacționa dacă ar ști că era un agent al Deseirionului. Că un război civil le va devasta națiunea, făcând-o pradă ușoară pentru Prințul Pyrust, se situa dincolo de puterea lor de înțelegere.

Junel își croi încet drum prin pivnița cu tavanul jos. Paturile fuseseră clădite câte trei, cu un spațiu

între ele de nici un metru. Drogaţii se strecurau în aşternuturile murdare, iar un băiat de-al casei le aducea câte o pipă şi un boţ de opiu maroniu. Majoritatea zăceau acolo cu orele, până rămâneau fără nici un ban, iar paznicii musculoşi îi azvârleau afară.

Urmând instrucţiunile pe care le primise, se duse până în spate şi acolo ajunse pe un coridor ascuns de o draperie. Acolo tavanul era ceva mai înalt, deşi coridorul se îngusta. Capacitatea de a mânui o armă într-un cadru atât de restrâns era serios diminuată, oferind paznicilor un mare avantaj faţă de oricine ar fi fost pus pe scandal. Junel nu avea nici o îndoială că undeva mai în faţă, într-una dintre încăperile laterale, o trapă se deschidea direct în canalizare, iar cei decedaţi din cauza viciului lor, ori în urma unor violenţe, dispăreau fără prea multă zarvă.

A patra uşă la stânga era crăpată. O deschise de-a binelea şi intră, închizând-o după el. Mica încăpere fusese bogat amenajată, având în centrul un covor gros şi plin de culoare, adus din Ceriskoron, nenumărate tapiserii acopereau pereţii şi lămpi elegante de bronz ardeau pe suporturile aşezate în trei dintre colţuri. O masă şi un singur scaun erau aşezate în centru, aşa că Junel se aşeză şi se întoarse să privească spre paravanul cu patru panouri din cel de-al patrulea colţ, cel fără nici o lampă vizibilă.

Imaginea de pe paravan îl şocă pentru că era îngrozitor de prevestitoare. Pe mătasea aurie erau pictaţi Dragonul nalenian şi Şoimul deseian aruncându-se asupra unei haite de Câini helosundieni. Ceea ce

însemna că paravanul data de dinainte de Dinastia Komyr, când prinţul anterior se aliase cu deseienii pentru a contracara o ameninţare helosundiană. Paravanul era impresionant nu numai prin imaginea sa şi prin vechime, dar şi pentru că supravieţuise dincolo de cucerirea deseiană a Helosundei.

Iar persoana din spatele lui intenţiona în mod clar să supravieţuiască vreme îndelungată.

Deşi în spatele paravanului ardea o lampă, nu se vedea nici o siluetă. Nu numai că ascundea identitatea proprietarului, dar îl ajuta să-şi înăbuşe şi să-şi mascheze vocea. *Nu-i cineva care face lucrurile la întâmplare şi-ar putea fi agentul unui stăpân mult mai puternic.* Junel îşi dădu imediat seama că nu era cineva asociat cu lorzii vestici, din moment ce nici unul dintre ei nu înţelegea subtilitatea şi nici nu se folosea de ea.

– Mă onoraţi acceptându-mi invitaţia.

Vocea, care răsună ca o şoaptă, nu dezvălui nimic mai mult decât sexul vorbitorului.

– Primiţi întreaga noastră compasiune pentru tragediile suferite. Cum merge însănătoşirea?

– Carnea mi se vindecă, dar inima este mai înceată.

– Da, rănile din suflet sunt cele mai greu de vindecat. Dar acestea sunt vremuri care necesită remedii drastice.

– Îmi voi aminti de sfatul vostru înţelept, consimţi Junel din cap.

– Sperăm că va fi luat în seamă. Nădăjduim să ne ajutaţi să dirijăm evenimentele în aşa fel încât să evităm marile suferinţe pe care le-am putea îndura toţi.

– Va fi plăcerea mea, continuă el cu ochii îngustați.

Personajul fie dorea să înceteze relațiile cu lorzii din interior, fie să le extindă. Cu un alt jucător intrat în competiție, obiectivul său ar fi atins mult mai ușor sau ar fi putut complica lucrurile.

– Suferiți de slăbiciunile tinereții, Conte Aerynnor, pentru că numiți plăcere ceva ce va fi dificil de realizat și oferiți pe degeaba ceva ce-ar trebui să fie foarte prețuit. Sau poate că încercați să ne amăgiți cu falsa voastră nevinovăție, își făcu loc o undă de dispreț prin șoaptă.

– Ar fi bine să fie ultima posibilitate, altfel n-aș fi persoana cu care ați dori să vă aliați.

– Cât se poate de adevărat. Vom porni de la această presupunere. Există lorzi în provinciile vestice care nu sunt încântați de politica prințului. Ei sunt convinși că Dinastia Komyr și-a depășit perioada de utilitate. Ar prefera s-o vadă încheiată, iar unul dintre ei să preia controlul. Știți foarte bine despre ce-i vorba.

Junel nu răspunse.

– Există trei dintre vestici care doresc cel mai mult Tronul Dragonului. Ducesa de Gnourn ar fi cea mai capabilă, însă din nefericire rodul pântecului ei dovedește o predispoziție pentru idiotenie și distrugere. Deși ea ar avea puterea de caracter și iuțeala de minte să preia tronul, dinastia va muri odată cu ea. Contele Lionel Vroan din Ixun este prea bătrân. Are doi fii adulți și două fiice, iar noua sa soție, helosundiana, tocmai i-a dăruit încă o fiică. Ar putea fi considerat

drept cel mai înclinat spre problemele helosundiene și astfel să fie în grația femeilor keru, deși devotamentul lor pentru Cyron este nețărmurit. Se bucură de respect în rândul națiunii și este cunoscut multora pentru că a luptat alături de fratele mai mare al prințului și a fost bocitorul principal la îngropăciunea lui.

– Cunoscut nu este totuna cu îndrăgit, zâmbi Junel.

– Adevărat. Dacă zvonurile despre moartea primei sale soții ar fi curățate de suspiciuni, în acest caz ar fi o alegere tolerabilă, preciză bărbatul din dosul paravanului apoi își drese vocea. În cele din urmă ar mai fi Contele Donlit Turcol de Jomir. Tânăr și energic, chiar carismatic, i-ar putea câștiga pe oameni de partea sa. Dar, vai, n-are copii dăruiți de soția sa, ci doar bastarzi împrăștiați peste tot, făcuți cu multele sale ibovnice, și nu pare interesat să-și stăpânească pulsiunile sexuale.

– Nu mai vedeți nici un alt candidat în vest?

– Nu contează ceea ce vedem noi, ci ceea ce vedeți dumneavoastră, Conte Aerynnor. Ne-a scăpat careva?

– Cel de-al patrulea fiu al ducesei, Nerot, a fost subestimat, spuse Junel și se lăsă pe speteaza scaunului. În timp ce mă aflam în Gnourn am jucat șah cu el. Se preface filfizon ca s-o amuze pe maică-sa și să distragă atenția curții, dar eu nu sunt chiar așa de ușor de dus de nas.

– Dar nu cumva e cam plăpând?

– Este adevărat, nu i s-a vindecat niciodată cum trebuie un picior rupt, dar asta nu i-a afectat și mintea. N-am să spun acum că ar putea fi genul de prinț care

l-ar pune cu botul pe labe pe Pyrust, însă n-ar distruge Nalenyrul, explică Junel ridicând din umeri.

Din spatele paravanului nu se auzi nimic, apoi șoaptele reîncepură.

– Ne bucură să auzim aceste vești. Iar dacă una dintre fiicele lui Vroan s-ar mărita cu Nerot, posibilitatea unui nepot urcat pe tron ar întări alianța.

– Eu am avut impresia că amândouă sunt măritate. Nu cumva una-i soția Contelui Turcol?

– Aveți dreptate în ambele privințe, însă viața-i nesigură. Dacă una dintre ele ar deveni văduvă, atunci s-ar ivi și ocazia.

Iar în eventualitatea unui război civil, cei trei moștenitori Scior care stau între Nerot și tron ar putea păți unele accidente.

– Mă tot gândesc: vreți să mă faceți să cred că n-ați știut nimic de Nerot, sau vreți să fiți siguri că știu de asta? se încruntă Junel.

– Nesemnificativ, din moment ce acum știm amândoi ce posibilități oferă. Iar mintea ta o ia înainte, așa că vom anticipa. Cu ceea ce știm noi despre oamenii din interior și planurile lor, îi putem ajuta sau pune capăt acțiunilor lor. Am ajuns la dumneavoastră pentru că le-ați câștigat deja încrederea și le facilitați activitățile. V-ați transformat în unealta care le va permite să alunge de la putere Dinastia Komyr. Ați devenit esențial pentru planurile noastre.

– Mă bucur că sunteți încredințați că vă voi fi de folos, încuviință Junel din cap. Presupun că doriți să știți cât va costa cooperarea mea.

– Este vorba de aur? Sau vă gândiți că una dintre fiicele lui Vroan, rămasă văduvă, ar putea poposi bucuroasă în patul vostru, aducându-vă în poziția de consort atunci când ar urca pe tron?

Această ultimă idee îl făcu să tresară, pentru că nu se gândise niciodată la așa ceva. Fusese antrenat în maniera umbrelor să fie un spion și un asasin credincios Casei Jaeshi și Prințului Pyrust, ceea ce elimina ideea de loialitate de sânge. Într-adevăr, întreaga sa familie fusese acuzată de trădare și măcelărită. Îi trădase pe ai lui stăpânilor săi, iar uciderea lor îi oferise motivul perfect pentru a fugi în sud.

Niciodată în viața lui, Junel nu avusese altă ambiție decât aceea de a deveni un *vrilri* cât se poate de bun, poate chiar să devină Mistic, așa cum era Mama Umbrelor. Nu cochetase niciodată cu ideea de a o înlătura, deși ar fi acceptat bucuros o asemenea onoare. Însă aici și acum se întrebă cum ar fi să devină mai mult decât un agent al prințului, să ajungă egalul său. Era posibil și ar fi putut influența evenimentele să se asigure că așa va fi.

– Aurul este întotdeauna bine-venit, dar, așa cum ați remarcat, există prea puțini candidați pentru susținerea unei dinastii. Nu sunt o marionetă, însă nu sunt nici păpușar. Înțeleg puterea suficient de bine pentru a mă supune ei și a ști că împotrivirea înseamnă distrugere.

– Speram ca aceasta să fie replica, se auzi șoapta, în care se strecură o nuanță mai profundă. Stați liniștit, aurul, dincolo de orice închipuire și avariție, va fi al

vostru. Ceea ce vă mai rezervă viitorul depinde de conduita voastră. Dacă previziunile serviciilor noastre de informații se dovedesc a fi adevărate, s-ar putea ca o nouă dinastie să se ridice din mormintele familiei Aerynnor. Beneficiind de alianța corespunzătoare, este posibil să vă pomeniți chiar pe Tronul Șoimului, pe cale să deveniți Împărat.

– O înălțare amețitoare.

– Cu toate astea, una accesibilă.

Iar voi ați mers cam prea departe. Să-l tenteze cu poziția de prinț-consort nalenian era ceva încă în limitele rațiunii. Dar să-și imagineze că ar putea inspira o națiune era mult prea mult. Părea mai probabil ca, odată ce-ar fi urcat pe tron, sentimentele antideseiene ale nalenienilor ar fi fost stârnite pentru a-l răsturna de la putere. Locul nașterii sale îi va fi, pe veci, punctul vulnerabil.

Așa că atunci când ajung pe tron, pur și simplu va trebui să-l cedez Prințului Pyrust. Junel își păstră o expresie impasibilă pe față, apoi dădu din cap, convins că patronul său ascuns îl privise prin paravan în tot acest timp.

– Ce-ați vrea să fac, stăpâne?

– Am vrea să-ți continui negocierile cu vesticii. Curtea de la Nerot și, dacă este posibil, fă cunoștință cu văduva lui Turcol. Pentru început ar fi destul.

– Doriți rapoarte?

– Dacă va fi necesar, va fi aranjată încă o asemenea întrevedere. Avem alte surse de informare, iar ele ar trebui să fie suficiente.

Bărbatul ascuns se opri o clipă.

– Îți cerem să fii foarte prudent. Trădarea ar fi o nenorocire, iar consecințele sale absolut regretabile.

Așa că, dacă sunt descoperit și capturat, nu voi apuca să trăiesc destul cât să dezvălui ceva.

– Voi ține cont, zâmbi Junel.

Apoi aproape că adăugă „domnule ministru" comentariului său, însă nu era prea bine să facă mult pe deșteptul. Urzeli de acest fel nu puteau fi realizate fără complicitatea birocrației. Iar dacă un ministru era nevoit să se implice atât de direct, însemna că birocrații îl considerau pe Cyron un risc. Sprijinul lor putea face să reușească și cel mai hazardat plan.

– Îți spun rămas-bun, Junel Aerynnor. Dacă lucrurile decurg bine, n-am să te mai salut încă o dată decât dacă voi avea onoarea să mă adresez cu „Prințul meu".

– Până atunci, pace vouă.

Lampa din spatele paravanului se stinse, iar tapițeriile de pe perete se unduiră. Însă Junel nu se ridică, pentru că și dacă ar fi descoperit butonul care deschidea ușa secretă, patronul său plecase demult. Cine era nu conta, de fapt, absolut deloc. Pentru planurile lui conta că avea sprijinul unui element nalenian puternic. Succesul de-abia aștepta să vină.

Se ridică și se întinse, iar dorința de a vâna îl copleși încet. *Nu, nu încă, amână. Răsplata va fi cu mult mai mare.*

În afară de asta, acum am mult de gândit și chiar și mai multe de plănuit. Să plănuiesc așa cum ar face-o un prinț.

18

Întâia zi, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Sentimentul tot mai intens de teamă care creștea în ea o surprinse pe Nirati Anturasi, deși, în general, iubea surprizele. Un iubit care face o surpriză și care dă semne că aceasta nu este și ultima îi păruse întotdeauna că dă dovadă de o dragoste curată. Îngrijorarea nefirească o îndemnă să rămână lângă pârâul ei, dar ea o sfidă.

Cu Takwee în brațe, începuse călătoria spre regiunile vestice din Kunjiqui. Știa că locul spre care se îndrepta era la mulți kilometri distanță – cu siguranță mai departe decât Moriande de Kelewan –, totuși, deplasarea ei nu va dura decât câteva minute. Aceasta era natura paradisului pe care îl crease bunicul său,

nu trebuia să fie niciodată prea departe de inima lui şi nici să se obosească în timp ce se ducea undeva.

Nu mergea prea departe, ori pentru mult timp. Zilele se topeau una într-alta, până la punctul în care trecerea lor nu însemna nimic. Noaptea dura doar atât cât dorea, la fel şi ziua. Dacă poftele ei se schimbau destul de repede, ziua şi noaptea se puteau modifica într-o clipită. Făcuse o dată ca vremea să treacă aşa, dar nu credea că durase prea mult. Parcă ar fi râs de timp – dar cum ar fi putut şti?

Astfel de miracole nu erau neobişnuite în lumea bunicului, care înălţase munţi şi scufundase pământul pentru a crea o mare interioară. Despicase pământul cu un simplu semn cu mâna şi-l unise din nou cu o mângâiere. Urzea locuri unde anii treceau într-o clipă şi altele unde o oră trecea în nouă ani. Făcea toate astea cu un anumit scop, consultându-se cu Nelesquin, care, la rândul său, căuta sfaturi de la pietrele sale prezicătoare.

Şi toate astea pentru mine.

Îndreptându-se spre vest, îi trecu prin minte că nu-l mai văzuse pe Qiro Anturasi în ultima vreme. Regretă imediat, apoi îşi compuse pe faţă un zâmbet. Lui îi plăcea când zâmbea. Fusese atât de blând în felul cum se îngrijea de ea, iar ea-i datora toate dăruirea posibilă.

Aşa că, ţinând cont de surpriza lui Nelesquin şi de perspectiva de a-şi vedea bunicul din nou, n-avea nici o idee de ce simţea o asemenea teamă. *Acesta-i paradisul. Ce-ar putea merge rău?* Desigur, orice putea merge rău, totul. Aşa cum îi spusese odată fratele ei Keles, „pentru că ai dat cu banul de doisprezece ori

şi a căzut întotdeauna soarele, a treisprezecea oară va cădea luna".

Îi auzi glasul de parcă ar fi mers alături de ea. Nirati se întoarse şi văzu imaginea neclară, fantomatică, a fratelui ei geamăn mergând la pas cu ea.

– Keles, tu eşti?

El se măsură curios cu privirea, apoi o examină pe ea.

– Aşa sunt sau aşa-ţi place ţie să-ţi aminteşti de mine?

Întrebarea lui o luă pe nepregătite. Îl lăsă să o ia înainte şi se uită la spatele lui, însă nu văzu urmele lăsate de ghearele virukului.

– Eşti tu, dar nu ca-n realitate. Unde te afli? Te visez sau comunicăm în maniera în care discuţi tu cu bunicul?

– Trebuie să fie un vis. Comunicarea cu bunicul n-a fost niciodată atât de limpede, nici n-am putut vreodată să ajung la tine, Nirati.

Ea dădu din cap, avea în mod sigur dreptate. Apoi Takwee apucă braţul aproape transparent al lui Keles. *Poate Takwee să-mi vadă visele?*

– Unde-ar trebui să visez că te afli?

– În Felarati, ca oaspete al Prinţului Pyrust.

– Să fie oare posibil? râse Nirati. Mai degrabă te-aş visa în Ixyll. Dar dacă eşti acolo, nu te du după Împărăteasă. Te va tortura doar şi te va amăgi.

– Împărăteasa Adormită? De ce-ar face aşa ceva? Ne aşteaptă să ajungem la ea pentru a ne ajuta să refacem Imperiul, vorbi Keles şi îi zâmbi lui Takwee,

care gânguri încântată. Atâta timp cât visezi, îmi spui unde te afli?

Nirati își desfăcu brațele, lăsând-o pe Takwee, alarmată, să atârne de încheietura mâinii drepte.

– Mă aflu în Kunjiqui. Bunicul l-a făcut pentru mine. L-a creat și... și m-a adus aici când am murit.

Așa este, chiar am murit?

– Nu poți fi moartă, Nirati. Morții nu visează.

Oh, dar eu cred că da. Cred că visează că sunt din nou în viață.

– Ai dreptate, Keles. Sunt sigură. Dar visele nu sunt niciodată așa, nu? întrebă ea și-și strânse mâinile la piept, zgribulindu-se.

– Nu. Ce mai știi de bunicul, de Jorim sau de mama?

– Nu am vești despre Jorim, dar nu-ți face griji pentru el. Dacă l-aș visa în Felarati, el s-ar visa plecat de-acolo din nou. Cu mama n-am nici un contact. Bunicul este bine și lucrează fericit. Nu ești în legătură cu el?

– Situația de aici este suficient de complicată încât să nu-mi doresc să mă interogheze. Nu-mi pot permite să fiu distras de accesul lui de mânie. Când am să termin, va avea o hartă completă a unui nou Felarati. Poate că asta-i va face plăcere, dar nu și eșecul meu în terminarea studiului Ixyllului.

– Te iubește. Ne iubește pe toți.

Se întinse să-i mângâie fața, însă degetele ei trecură prin imagine. Totuși, fața lui se întoarse după mâna ei, iar el i-ar fi sărutat palma dacă buzele nu i-ar fi trecut prin ea.

– Nirati, bubui glasul lui Nelesquin din vârful unui deal îndepărtat. Repede, scumpo.

Odată cu ecourile stârnite de vocea lui se evaporă și imaginea fratelui său. Takwee mieună întristată, primul semn de nemulțumire din partea ei. Lui Nirati i se strânse puțin inima, însă salvă amintirea zâmbetului lui Keles. Îl refăcu pe fața ei, apoi din trei pași întinși ajunse lângă Nelesquin.

El își lăsă mâinile pe umerii ei și o răsuci cu fața spre direcția din care venise. O sărută pe ceafă, apoi își așeză pe ochii ei palmele mari.

– Cine-a fost cel cu care te-am văzut?

– Fratele meu geamăn, Keles. L-am visat.

– Ah, de-abia aștept să-l întâlnesc.

– L-am avertizat de Cyrsa.

– Mai bine ar fi s-o avertizeze el de mine, râse el ușor. Acum, dragostea mea, surpriza pe care ți-am promis-o. Lasă-mă să ne întoarcem de jur împrejur.

Nici unul dintre ei nu se clinti. În loc de asta, întregul vârf al dealului prinse să se rotească încet. Ținându-și mâna pe ochii ei, își îndoi coatele înaintea umerilor ei și-o ținu strâns la pieptul său lat. O ținu acolo o clipă, apoi își sprijini bărbia de capul ei.

– Iată, iubirea mea, ce-am realizat.

Își dădu palmele la o parte, iar ea deschise ochii. Începu să clipească repede din cauza luminii solare, care scânteia ca din mii de vârfuri de ac, și aproape că schimbă ziua cu noaptea pentru a-și feri ochii. *Dar ar străluci la fel de tare și în întuneric, sunt sigură.*

Mai jos, pământul se scufundase între două șiruri de munți. Câmpii vaste izolau poalele dealurilor de degetul de apă de un albastru-închis, pătruns în adâncimea teritoriului. Pe acel ocean îngust se legănau zeci de vase, nici unul la fel de mare ca *Lupul furtunii*, însă fiecare suficient de masiv încât să poată transporta sute de soldați. Alte nave așteptau lângă cheiuri sau în docurile uscate, gata să fie lansate.

La baza dealului, nouă formațiuni – pe o adâncime de nouă șiruri, cu o lățime de nouă oameni – așteptau în poziție de drepți, mândre în zalele lor argintii, cu coifurile strălucitoare. Lumina soarelui sclipea în armele lor și Nirati știa că fiecare dintre nave putea transporta câte o asemenea unitate. Îi aminteau de șirurile ordonate ale armatei naleniene și de keru, cu toate că acești oameni aveau o piele cu o nuanță albăstruie, păr negru precum pana corbului și – dacă cei apropiați erau modelul tuturor – ochi de culoarea chihlimbarului, ca de pisică.

Cei doi bărbați care se apropiau de ei se deosebeau de ceilalți prin faptul că armurile și coifurile lor fuseseră suflate cu aur. La douăzeci de pași, cei doi se opriră, se lăsară într-un genunchi și fiecare își lovi umărul stâng cu pumnul, salutând. Își plecară capul și menținură plecăciunea pentru mai mult timp decât văzuse ea vreodată.

Mai mult decât în fața unui prinț. Apoi îi trecu prin minte că mai *văzuse* astfel de plecăciuni și înainte. *În templu, când cineva cere milostenia zeilor.*

Își înălțară capul și se ridicară amândoi în picioare când Nelesquin le făcu semn să se apropie. Se opriră, totuși, la o distanță respectuoasă – cât să nu poată fi atinși –, dar afișau o aroganță pe care ea o găsi atât atrăgătoare, cât și înfiorătoare.

Nelesquin făcu un semn cu mâna spre cel cu panașul încâlcit pe vârful coifului.

– El este Gachin. Este Dost al armatei din Durrani. Keerana este locțiitorul lui

Ochii lui Gachim se îngustară, iar vârfurile ascuțite ale urechilor sale deveniră vizibile când își scoase coiful. Cu toate astea, îi adresă un zâmbet respectuos.

– Zeița ne onorează vizitându-ne la îmbarcare. Invazia imperiului a început, dar o vom consolida, așa cum doriți, zeiță.

Invazie? După cum doresc eu? Își aminti vag că Nelesquin menționase necesitatea de a interveni ca pavăză împotriva Cyrsei, însă invazia nu făcea parte din aceste planuri. Și totuși, în vreme ce încerca să-și amintească exact despre ce anume se discutase, o parte din ea știa că invazia era singura cale prin care planurile lui puteau fi realizate.

– Zeița nu este bucuroasă? întrebă Keerana, privind-o cu atenție

– Mă indispune doar gândul că plecați atât de repede după ce ne-am întâlnit, scutură ea repede din cap. Sunt sigură că veți izbândi în misiunea voastră.

– Așa va fi, zeiță, apoi veți veni cu Stăpânul nostru Nelesquin și veți locui în Kelewan. Vom mătura

casa lui Qunn de pe faţa pământului şi vă vom construi cel mai frumos templu, vorbi Gachin şi-şi plecă încrezător capul.

– Deşi nici un templu, interveni subordonatul său, n-ar putea nici măcar să se apropie de frumuseţea voastră, zeiţă.

Nelesquin râse, apoi scăpă de cei doi cu un semn din mână.

– Plecaţi la navele voastre. Cuceriţi Kelewanul şi asiguraţi principatul Erumvirine. De acolo vom pleca în marş spre nord.

Gachim făcu din nou o plecăciune, însă locţiitorul lui înălţă din sprâncene.

– Stăpâne, v-aş ruga să vă daţi acordul într-o chestiune.

– Vorbeşte, spuse Nelesquin şi-şi încrucişă braţele pe piept

Deşi tonul lui nu fusese prea amabil, pe Keerana nu-l apucă deloc tremuratul.

– Stăpâne Nelesquin, odată ce vom avea onoarea de a vă readuce Kelewanul în posesie, vă cer permisiunea de a lua o treime din forţele noastre şi de a porni în marş spre sud. Am studiat tot ce ne-aţi pus la dispoziţie şi cred că acei Cinci Prinţi, în gelozia şi pizma lor, vor ataca. Doresc să-i pedepsesc deîndată, pentru ca următoarele planuri ale stăpânului meu să nu sufere amânare.

Nelesquin medită asupra cererii, apoi dădu din cap.

– Foarte bine, ai permisiunea mea, cu condiția ca trupele să nu fie necesare pentru consolidarea cuceririlor noastre.

– După cum porunciți, stăpâne.

Keerana făcu o plecăciune adâncă, apoi se retrase împreună cu Gachin.

– Sunt perfecți, nu-i așa? zâmbi Nelesquin spre Nirati, privind în vale. Deștepți, respectuoși, ambițioși, plini de idei. Se vor descurca foarte bine.

– Dar nu cumva o invazie va dezlănțui aceleași distrugeri petrecute și pe timpul Urgiei? se încruntă ea.

– Nu, nici pe departe. Aceasta-i minunea Anturasixanului, glăsui bărbatul deschizându-și brațele pentru a-l cuprinde în întregime. Am fost instruit în toate cele legate de magie și, așa cum bunicul tău a creat acest loc, noi am modificat realitatea. Am folosit magia asupra teritoriului și a celor care-l locuiesc. Nici unul dintre durranieni nu va ajunge vreodată Mistic, dar nici nu le trebuie așa ceva. Aici, în această vale, am zămislit generații după generații de-ale lor, stârnindu-i unii împotriva altora. Ai văzut la Gachin și Keerana. Subordonatul îi va lua locul într-o clipă, cu tot cu ascendența primului în ultimul război. Durranienii sunt geniali în luptă, iar necombatanții sunt tămăduitori pricepuți, ajutând la menținerea în viață a tovarășilor lor.

– I-ai recreat pe *vanyeshi?* se înfioră Nirati

El păși spre ea și o luă în brațe.

– Să nu crezi poveștile despre *vanieshi.* Noi n-am folosit magia ca să obținem puterea, ci mai degrabă

pentru a anihila ceea ce-a declanșat magia dezlănțuită. Am fost întotdeauna priviți cu neîncredere deoarece o putere atât de mare este dificil de controlat. Dar nu aici. O controlezi chiar tu. Uite cum ai reușit să faci ca ziua și noaptea să treacă după cum dorești. Tu nu ești malefică, nici puterea nu-i.

– Lordul Nelesquin explică foarte bine, nepoată.

Auzind vocea lui Qiro, ea se întoarse și reuși să-și mențină zâmbetul pe față în pofida ororii care o străbătea. Bunicul ei era etern și neschimbat. Înalt, subțire, de o mândrie dincolo de aroganță, cu păr alb des, un barbișon tot alb și mustăți, Qiro Anturasi fusese întotdeauna o imagine a puterii. Conducea Anturasikunul la fel ca un împărat, fiind tratat de mulți de parcă ar fi fost mai presus de unul.

Dar acum devenise ceva mai puțin impozant. Sub ochi avea cearcăne adânci și întunecate. Părul îi era încâlcit, iar barba îi crescuse neîngrijită. Încă-și mai ținea capul sus, dar umerii îi erau prăbușiți. În timp ce se îndrepta spre ea, piciorul i se mișca țeapăn, de parcă șoldul ar fi refuzat să funcționeze. Iar ochii, acei ochi cu priviri înghețate, care fuseseră întotdeauna scotocitori, erau acum pierduți dincolo de ea.

Se desprinse din îmbrățișarea lui Nelesquin și alergă spre bunicul ei. Îl strânse tare în brațe și-l simți cutremurându-se în mâinile ei. El îi întoarse gestul, dar slăbit, sprijinindu-se greoi de ea.

– A trecut prea mult timp, bunicule.

– Nu, fetițo, n-a trecut nici o clipită. Au fost săvârșite multe, vorbi el, mângâindu-i părul cu o mână

rigidă. Stăpânul meu, Nelesquin, mi-a dat multe porunci, dar când voi termina mi-a spus că am să pot să fac ce vreau. În curând am să pot.

– Cred că are nevoie de odihnă, i se adresă Nirati lui Nelesquin. Am să-l iau înapoi în Konjiqui și-am să-l îngrijesc. Vei permite, stăpâne?

– Este o idee excelentă, râse Nelesquin. Ai făcut o treabă minunată, Mare Maestre Anturasi. Am știut eu că fac bine când te-am ales. Mi-ai răsplătit încrederea mult peste așteptări.

L-a ales? Nirati se încruntă, apoi se strecură pe sub brațul drept al bunicului și-l trase pe umărul ei.

– Vino, bunicule. Am să-ți spun povești. Am să-ți vorbesc despre Keles și despre aventurile lui

– Keles? făcu bătrânul, după care vocea i se îmblânzi și deveni aproape melancolic. Era o pacoste, exact ca și taică-tu.

– Nu, îl confunzi cu Jorim, bunicule.

Puse mâna stângă în jurul șoldului său și fu șocată să descopere cât era de slab. L-ar fi putut ridica și duce cu ușurință la sanctuarul ei, ca pe un copil.

– L-am visat pe Keles și zicea că este în Felarati. Îți poți imagina?

– Un nepot de-al meu în Orașul Întunecat? Nu, nu-i permis. Am să opresc asta.

– Mai târziu, bunicule, după ce te vei fi odihnit, spuse Nirati și mări strânsoarea. Întotdeauna ai spus că lucrezi cel mai bine după odihnă.

– Da, da, și voi face cea mai bună treabă, îi dădu el dreptate și o sărută pe frunte. Întotdeauna am să fac tot ce pot pentru tine.

– Și eu pentru tine, bunicule, îi zâmbi ea cu sinceritate și-l așeză.

După ce-și admiră flota navigând spre nord-vest, Nelesquin se alătură femeii.

19

A 3-a zi, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Jorim Anturasi progresase atât de repede în studiile sale, încât *maicana* luă asta ca un semn sigur că era Tetcomchoa renăscut. Chiar şi el începuse să se întrebe dacă nu cumva era adevărat. Continua să-şi spună că nu, însă bucuria totală pe care o simţea învăţând vrăjitoria îl făcea să pună la îndoială multe dintre convingerile nutrite de el de-a lungul întregii vieţi. Încă mai accepta faptul că magia era un lucru rău, dar poate numai cea *scăpată de sub control* era nefastă, ca orice făcut fără nici un respect pentru tradiţii şi fără nici o disciplină.

Îngenunche în anticamera încăperii sale particulare, de partea cealaltă a mesei rotunde de lemn, în

faţa Nauanei. Ea se dovedise un profesor competent, iar el reuşise să treacă de la invocaţiile simple la cele mai complexe. Cheia tuturor, aşa cum insistase ea în prima zi, era să găseşti acel *mai* care definea lucrurile.

Adevărul era legătura spre magie şi putea fi folosit pentru a invoca şi modifica echilibrul lucrurilor. Se putea face şi mai mult, cineva putea folosi magia pentru a transforma fizic obiectele. Dar în pofida faptului că existau metode tradiţionale pentru a face ceva, cel mai bine era că, de obicei, apăreau diferite căi prin care putea fi creat un efect. Pe măsură ce deprindea vrăji tot mai complexe, ajungea din ce în ce mai repede la rezultatele dorite. Şi, adesea, metodele rafinate, deşi necesitau o concentrare mai mare, îl oboseau mai puţin decât cele directe.

Ochii întunecaţi ai Nauanei îl urmăreau pătrunzători în timp ce Jorim luă găletuşa de lemn de la Shimik şi turnă nisip auriu în mijlocul mesei. Îi aruncă înapoi fennului găletuşa goală, apoi îl scărpină în dosul urechii. Shimik căzu pe spate într-o tumbă şi se rostogoli spre dormitorul lui Jorim.

– Tetcomchoa, nu înţeleg de ce-ai pus nisipul chiar aici. Lecţia de acum nu necesită nisip.

– Ştiu, Nauana, dar mi-a venit o idee şi doresc să încerc ceva.

Jorim atinse nisipul cu vârful degetului şi-l înlătură pe tot, cu excepţia unui singur grăunte.

– Dacă funcţionează, cred că vei vedea ceva total miraculos.

Ea zâmbi, dar se desprinse de marginea mesei.

– După cum dorește stăpânul meu.

– Mulțumesc pentru că-mi arăți atâta încredere.

Se străduí să se relaxeze, apoi se concentră asupra grăuntelui de nisip. Deoarece era atât de mic, descoperi în primă instanță că avea dificultăți în a-l identifica. Starea solidă era aspectul cel mai lesnicios al descrierii, adăugându-se o sclipire luminoasă. Localizându-l în interiorul *maiului*, găsi o legătură puternică între grăunte și restul nisipului, ceea ce nu-l surprinse din cale-afară. Aflase deja că un lucru era în relație cu altul la fel și că partea unui lucru era întotdeauna legată de celelalte părți.

Începu, încet, să se joace cu echilibrele realității. Prima dată se folosi de magie pentru a face grăuntele suficient de ușor ca să plutească. Nu era dificil, ținând cont cât de puțin cântărea. Partea anevoioasă era să-i mențină greutatea în așa fel încât să nu țâșnească spre tavan. După câteva ezitări în sus și-n jos, reuși să-l fixeze la un deget deasupra vârfului unghiei.

Apoi începu să se joace cu căldura. Dirijă *mai* în el și simți că începea să se încălzească. Știind că era la un pas de realizare, introduse încă puțin. Grăuntele de nisip se încălzi și deveni incandescent.

Apoi explodă într-un norișor de vapori.

– Ești bine, stăpânul meu? clipi Nauana, apoi se aplecă înainte

– E-n ordine, dădu el din cap, dar îl străbătu o undă vagă de oboseală.

– Acesta a fost un miracol, stăpâne?

– Nu, nu chiar. Privește!

Apucă o mână de nisip, o ridică la înălțime între ei, apoi o lăsă să se scurgă încet. Folosindu-se de *mai*, prinse nisipul în cădere și-l menținu suspendat în aer, sub forma unei mici sfere.

– Nici ăsta nu este, nu încă.

Ea nu spuse nimic, dar privea intens sfera.

Din nou, Jorim localiză nisipul prin *mai*, dar de această dată îi folosi întreaga conectivitate. Începu, încet, să-l reechilibreze, pentru a se încălzi tot mai mult. Pe măsură ce se încingea, își aminti de greșeala sa anterioară și aplică *mai* pentru a modifica un alt echilibru. Cu multă prudență, în timp ce permise căldurii să urce în continuare, schimbă echilibrul nisipului de la solid la fluid.

Când sosise prima dată cu *Lupul furtunii* pe tărâmul amentzutlilor, nu remarcase o seamă de lucruri obișnuite în cele Nouă Principate, dar inexistente aici. Unul erau caii, iar celălalt roata, mai precis folosirea ei dincolo de o jucărie. În vreme ce unii dintre membri expediției preferau să-i eticheteze drept primitivi lipsiți de orice speranțe, transportul pe roți era foarte nepractic pe teritoriul lor muntos, accidentat. Când soldații din expediție folosiseră carele de luptă împotriva mozoyanilor, amentzutlii au fost foarte impresionați și chiar au pus pe seama lui miracolul apariției lor.

Un alt lucru care le lipsea era cunoașterea fabricării sticlei. Ceea ce știa Jorim despre ea nu trecea de noțiunile de bază, însă pricepuse că nisipul, încins suficient de mult, devenea un fluid gros, vâscos, care

putea fi modelat. Deşi nu avea nimic din priceperea unui sticlar, *maiul* şi abilitatea de a-l controla îi ofereau câteva mijloace de a manipula sticla.

Sfera de nisip începu să strălucească şi să lumineze, aprinzând vizibil bucuria pe chipul Nauanei. Chiar şi Shimik tremura de încântare în faţa uşii. Pe măsură ce strălucirea creştea, Jorim menţinu cu prudenţă nisipul sub control, încetinind fluxul de *mai* în căldură, grăbind transformarea lui în fluid. Destul de curios, continuă să se încălzească, ceea ce avea un singur înţeles. *Se topeşte, iar asta necesită căldură, indiferent cum. Modelând acest echilibru, îl oblig să fie tot mai fierbinte.*

Nisipul se topi şi deveni sticlă, atârnând ca un soare miniatural strălucitor. Folosind *mai*, îl îngustă la mijloc şi împărţi masa galbenă, strălucitoare, în două lacrimi. Le rotunji pe amândouă şi sesiză o expresie de uimire pură şi bucurie oglindindu-se pe faţa Nauanei.

Şi acum să vedem dacă pot s-o fac până la capăt.

De când observase că lucrurile conţineau un adevăr, fusese atras spre studierea lui. Cu toate că nu-i era permis să folosească magia în afara şedinţelor de antrenament, petrecuse mult timp simţind adevărul din lucruri şi definindu-le prin *mai*. Pe măsură ce învăţa să le vadă, începuse să înţeleagă cosmologia amentzutlilor şi putea identifica noţiunile prin înţelesul lor din *mai*. Îl pusese chiar şi pe Iesol să ascundă lucruri banale în cutii de lemn sigilate, şi putea să simtă ce erau, fără să le vadă.

Concentrându-se, extrase adevărul mesei aducându-l în mintea sa, apoi îl proiectă în sticlă. Cele

două globuri gemene se contopiră, apoi se aplatizară într-un disc coborând ușor. Trei picioare mici se scurseră și înghețară.

Nauana suspină surprinsă și-și acoperi gura cu mâna.

Jorim zâmbi și se întinse pentru a-i atinge esența cu *mai*. Făcând asta, își dădu seama că nu încercase așa ceva până acum cu o ființă vie și nu știa la ce să se aștepte. O simțea fizic, la suprafață. Cam la fel cum făcuse și cu masa, proiectă acel sens al ei în sticlă.

Aceasta se subție și mai mult, devenind un disc subțire, care se rotea între ei. Deși continua să strălucească, rămăsese suficient de translucid încât să poată vedea prin el. Sticla se modelă singură peste imaginea trăsăturilor ei, luând forma feței sale. Pomeții ridicați, nasul drept și buzele pline. Sticla se scurse pentru a-i forma maxilarul și urechile. Urmă chiar și conturul capului ei și apoi se vărsă închipuindu-i gâtul și umerii, pentru a deveni un bust perfect, dar fără ochii ei.

Sticla nu putea lua forma ochilor, așa că se subție și apărură două găuri, permițându-i să privească prin ele și s-o vadă.

Făcând asta, trecu de suprafață și găsi adevărul ei.

Căldura reveni la el străbătându-l, parte roșeață, parte teamă, a lui și a ei, bucurie și încântare... atât de multe emoții încât nu le putea cataloga pe toate. Curgeau într-un râu măreț, de culorile curcubeului, cu vârtejuri și vaduri, curenți repezi și locuri unde apa stătea aproape neclintită. În timp ce râul

şi scurgerea lui rămâneau puternice, compoziţia lui se modifică.

Abia conştient, coborî sticla pe masă. Punând-o în vârful grămezii de nisip rămas, îşi întinse mâna dincolo de ea. Făcu un gest şi ea se ridică, la fel ca el. Jorim înconjură masa şi o luă în braţe. Gura lui o găsi pe a ei şi se sărutară.

În clipa când buzele li se atinseră, tot ceea ce simţise el prin *mai* se intensifică. Senzaţia se transmitea pe aceleaşi căi ca magia, confirmându-i ceea ce ştia deja. Apoi se amplifică, în clipa în care o surprinse simţindu-l prin *mai*, iar el se deschise în faţa ei, arătându-i cine şi ce era.

Fără a fi conştient de gesturi, dar dându-şi seama că se mişcaseră, Jorim se trezi lungit în patul său, alături de ea. Nici unul nu purta prea multe veşminte şi desfăcând câteva noduri scăpară de acoperământul de pe şale. Se întinse lângă ea, cu mâna dreaptă deplasându-se la un deget deasupra pielii ei. De pe umăr pe sân, trecând de un sfârc întărit şi în jos pe curbura sânului, peste abdomenul plat spre şold şi pe coapsa ridicată, o putea simţi în *mai*. Îşi coborî palma peste pielea ei, pe coapsă, şi alunecă încet în sus, centimetru cu centimetru. Netezimea caldă a pielii, vibraţia sângelui de sub ea, zvâcnetul muşchilor, mângâierea mătăsoasă a părului, totul se combina cu ceea ce putea simţi. Surprinse fiorul care o străbătea, atât prin *mai*, cât şi în felul în care-şi ridicase bărbia în timp ce-i mângâia sânii. Cu un deget făcu rotocoale în jurul sfârcului şi putu simţi senzaţia propagându-se în tot trupul ei.

O dorea cu intensitate și furie. O considerase întotdeauna frumoasă dincolo de imaginație. Blândețea cu care-l învăța tot și credința ei în el reprezentaseră mereu un înțeles mai generos a ceea ce era ea. Însă acum, legată de gândurile ei prin *mai*, putea vedea atât de mult.

Ea-l privi drept în ochi, dar nu spuse nimic. Apoi, prin *mai* pulsară noi senzații. El își închise ochii și privi cum ea se deschidea pentru el. Fusese capabil s-o citească fizic și înainte, apoi emoțional, dar niciodată nu putuse vedea adânc în eul ei. Nu i-ar fi putut afla secretele fără să n-o distrugă.

Însă ceea ce nu i-ar fi putut lua niciodată îi oferea acum de bună voie. O văzu copil, născută în casta *maicana*. Străbătuse aceleași lecții pe care i le împărtășise și lui. Îi vedea profesorii așa cum îl învățase ea și află că fusese foarte dăruită. *A învățat la fel de mult ca mine, dar mai devreme, chiar înainte de a împlini nouă ani.*

O privi adâncită în alte studii, pe când se familiariza cu sfârșitul ciclului calendaristic. Profesorii ei o avertizaseră asupra ororilor din *centenco*. De la ei auzi el de promisiunea reîntoarcerii lui Tetcomchoa. Îi surprinse convingerea fermă că numai Tetcomchoa îi putea salva de la orice nenorociri le rezerva viitorul și hotărârea ei de a fi cât mai pregătită să-l ajute.

Petrecuse ore în șir rugându-i-se. Îi oferise sacrificii. Crease rugăciuni și cântece. Îi gonise pe toți petitorii, nu pentru că nu i-ar fi plăcut de ei, dar pentru că a accepta curtea, căsătoria și familia ar fi fost

abateri de la ceea ce știa că va fi viața sa. Era pregătită pentru întoarcerea lui Tetcomchoa.

Ziua sosirii lui îi reveni în minte. Jorim intră în încăperea din vârful Templului lui Tetcomchoa. Soarele îl lumina din spate, așa că tot ceea ce văzuse ea prima dată era o siluetă. Se așteptase să fie mai înalt. Șuvițele împletite din părul lui o nedumeriseră un moment, apoi el ieși din umbre și-l privi mai îndeaproape. Roba lui era decorată cu șarpele încolăcit, simbolul zeului.

Atunci, pentru prima dată, îi văzu chipul. Arătos, așa cum nici un bărbat amentzutl nu i se mai păruse. Însă expresia de pe fața lui – una de uimire și umilință, cu o undă de neliniște și teamă – îi spuse totul. El era Tetcomchoa, venit să-i salveze, gata să facă tot ceea ce era necesar dacă amentzutlii îi returnau puterile împărtășite cu ei.

Se pregătise întreaga ei viață tocmai pentru asta, iar acum, în pragul începerii misiunii, învățase încă ceva despre ea și Tetcomchoa. Învățase că-l iubea pe zeu dintotdeauna. Nu și-l reprezentase niciodată în minte și, totuși, acum stătea în fața ei și n-ar fi putut fi nimic altceva. Alții ar fi putut fi doar convinși, însă pentru ea era numai certitudinea.

Știa că era Tetcomchoa.

– Dacă îi place stăpânului meu, vorbi ea mângâindu-i fața

– Tu îmi faci plăcere, Nauana, răspunse el și întoarse capul sărutându-i palma.

Ea roși, apoi se ridică pe-o parte și-și lipi trupul de al lui. Îl rostogoli pe spate, apoi se ridică deasupra lui. Îl încălecă și-l cuprinse.

– Te-am iubit...

– Știu, Nauana, încuviință Jorim din cap.

Își plimbă mâna prin părul ei, apucând-o de ceafă și-i coborî gura spre a lui. Se sărutară din nou, un sărut care avea gustul fructelor dulci și al mării. Se pierdură amândoi în acel sărut și unul în celălalt.

Și așa, pierduți, creară împreună o altă vrajă.

20

Ziua a 5-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prințul Cyron îi considera pe cei doi bărbați îngenuncheați înaintea lui un studiu al contrastelor, deși mai mult pentru atitudinea lor decât pentru aspectul lor fizic. Contele Donlit Turcol avea avantajul staturii sale și al mușchilor, atât asupra lui Cyron, cât și asupra Prințului Eiran din Helosunde. Prinții aveau același păr castaniu-deschis și ochi albaștri, deși ai lui Cyron erau mult mai reci, în vreme ce Turcol avea un păr castaniu-închis, purtat într-o coadă groasă, și ochi cenușii, inexpresivi. Îl uimise întotdeauna prin firea lui prădalnică și considera că asta depășea poveștile despre aventurile amoroase ale contelui.

Amândoi oaspeţii săi erau cam de-o vârstă cu el, relativ tineri. Eiran era cel mai mic şi cel mai nou purtător de responsabilităţi. Cyron se pregătise întreaga sa viaţă pentru tron, iar Turcol aşişderea, umbrindu-şi un frate mai mare pentru a deveni singurul moştenitor al tatălui său. Această ambiţie evidentă, pe care nu se străduise deloc s-o mascheze, nici măcar prin cel mai şubred artificiu, constituia cea mai mare diferenţă dintre el şi Eiran. Acesta nu deprinsese încă gustul ambiţiei, de-abia dacă învăţase să aspire la ceva.

– Cred că trec printr-un moment dificil încercând să te înţeleg, Conte Turcol, se încruntă Cyron. Ţi s-a înmânat o copie a ordinelor trimise tatălui dumitale, în Jomir, şi cumnatului tău din Ixun. Mi-ai spus că vei fi pus la comanda soldaţilor pe care provinciile mele îi vor oferi, conform ordinului. Nu-i, oare, acesta adevărul?

– Este, Alteţă, dădu bătos din cap Turcol.

– Ai protestat faţă de trimiterea trupelor tale la frontierele noastre din nord.

Cyron îşi întinse mâna dreaptă, indicându-l pe Eiran, îngenuncheat de cealaltă parte a covorului roşu, întins de la tron, spre uşile sălii de audienţe.

– Te vei duce acolo să ajuţi la apărarea poporului Prinţului Eiran. Nu înţeleg care-i problema.

Turcol se foi, agitaţia sa fiind trădată de faptul că-şi strânse încet pumni. Alesese să îmbrace robe de un verde vegetal, tivite cu aur, împodobite cu blazonul familiei, un mic dragon încolăcit pentru somn. Era

limpede că intenționa să-i amintească lui Cyron că familia Turcol ocupase cândva Tronul Dragonului.

Pumnii i se deschiseră.

– Este o chestiune de onoare, Alteță. Ne-ați convocat în serviciul vostru, apoi ne exilați în tărâmurile din nord. În același timp, în Moriande sunteți înconjurat de mercenari helosundieni. Vă păziți de propriii oameni, așa cum ar face un cuceritor cu cei pe care-i oprimă.

Eiran își coborî, un moment, fruntea, iar Cyron îi făcu semn cu capul.

– Dacă nu vă supărați, milord Turcol, Alteță, poate că aș putea explica de ce, atunci când am aflat că unitatea este adunată din Jomir și Ixun, am cerut să fie staționată la noi.

– Poftim? își mijì Turcol ochii.

Simte capcana, dar n-o poate evita.

– Oamenii mei au învățat multe de la nalenieni, ca oaspeți ai voștri, continuă prințul helosundian. Keru, care servesc ca gardă a prințului, fac asta numai din devotament pentru el. Ele achită astfel o datorie națiunii naleniene păzindu-le conducătorul la fel de bine pe cât suntem și noi de protejați. Mai mult decât atât, Contele Vroan și-a luat o mireasă helosundiană, cinstindu-ne, iar noi îi suntem recunoscători pentru eforturile sale de a lupta pentru noi. A recuperat din Helosunde și trupul Prințului Aralias.

Eiran păstra un ton blând și vorbirea înceată. Nerăbdarea lui Turcol se contura pe fața sa în cute tot mai adânci. Dacă nu i-ar fi despărțit doi metri de

covor, Cyron era sigur că lordul vestic l-ar fi pălmuit pe Eiran. *L-aș căsăpi pentru insolența lui.*

– Vrea lordul meu să treacă la subiect? ceru Turcol cu nările fremătând.

– Vă rog, iertați-mă, mimă Eiran surprinderea și-și trase umil capul între umeri. Fiindu-i atât de îndatorat Contelui Vroan și auzind atâtea despre valoarea, înțelepciunea și curajul vostru, am știut că, avându-i pe oamenii voștri printre ai mei, ar fi exact ce ne trebuie. Generațiile noastre mai tinere aud numai istorisiri amare despre ce-am pierdut. Dumneavoastră, lordul meu, și oamenii voștri, ne veți aminti că putem învinge din nou.

– Dar trupele de la frontieră sunt retrase din liniile voastre, Prințe Eiran, se încruntă vesticul.

– N-aș vrea ca fratele meu prinț să fie nevoit să exprime ceea ce trebuie, zâmbi Cyron. Știi, Conte Turcol, că Alteța sa a condus atacul asupra Meleswinului. Trupele sale au cucerit orașul, doar că au fost copleșite de către deseieni. Sora sa a fost capturată și obligată să se mărite cu tiranul deseian. Suntem responsabili pentru mare parte din toate acestea.

– Am auzit chiar noi, cei din interior, dădu Turcol din cap.

– Grozav. Ceea ce n-ați auzit este că trupele helosundiene au fost înfrânte. Cei mai buni generali ai lor au fost uciși, armatele lor împrăștiate. Adevărul este că în timp ce trupele helosundiene de elită au devenit gărzile mele keru, celelalte efective sunt deplorabile. Dacă deseienii ar afla de calitatea forțelor de

la acea frontieră, ai avea o întrevedere cu Prințul Pyrust, nu cu mine.

Și ți-ar transforma mațele în cingătoare și ți-ar azvârli zâmbetul afectat potăilor din stradă, să se bată pentru el.

Chiar dacă ar fi făcut vreo încercare de a-și ascunde simțămintele, Cyron se îndoia că oaspetele său nobil și-ar fi dat seama de asta. O lumină înviora acei ochi cenușii, și aproape că putea auzi gândurile țăcănind prin mintea omului, de parcă avea un creier de *gyanrigot*, construit din mecanisme, sârme și pârghii. Turcol măsura Tronul Dragonului pentru el însuși, dându-și seama că, în cazul în care trupele helosundiene erau atât de slabe încât nu-i puteau opri pe deseieni, ar putea să conducă el, cu ușurință, o armată spre capitală și să înceapă o nouă dinastie Turcol.

– Alteță, dacă situația este atât de grea pe cât sugerați, atunci există motive în plus ca trupele mele să fie aduse imediat aici, în capitală. Nu ne putem compara cu keru, asta se știe foarte bine, însă am putea să vă oferim protecție în timp ce keru își apără propria țară.

– Acesta a fost planul luat în considerare de mine în prima instanță, dădu Cyron încet din cap, dar apoi mi-am dat seama că o astfel de mișcare i-ar pune în gardă pe deseieni asupra stării deplorabile a helosundienilor. Nu, am să-i mut pe ei spre sud, la frontiera cu Virine, acolo unde nu vor fi confruntați cu nici o amenințare și ar putea fi antrenați. În locul lor, am să pun trupele tale și-am să adun alte unități de prin mlaștinile din vest pentru sprijin. Pyrust își va

imagina că fac o rotație a trupelor doar ca să-l irit și nu va bănui altceva, chiar dacă ar visa că drumul spre sud este deschis, explică prințul, apoi așteptă câteva clipe și zâmbi. Ceea ce, cu trupele dumitale la locul lor, dragul meu conte, nici n-ar fi posibil.

– I-am transforma visul în coșmar.

– Sunt convins că așa ați face, zâmbi Cyron și mai mult. Îți mulțumesc că accepți misiunea cu atâta eleganță. „Coșmar." Am să țin minte că ai spus asta.

– Dar, stăpâne... înțepeni Turcol.

– N-ai de ce te teme, Pyrust nu va afla niciodată de bravada ta lăudăroasă. Dacă te atacă, vreau să fie surprins de cât de ușor ești de învins.

Lordul vestic se foi pe genunchi, dar Cyron deschise brusc un evantai de mătase, ascunzându-și fața. Deși se putea vedea prin el, tot ce zăreau cei doi vizitatori era capul rânjit al unui dragon. Audiența se terminase, iar odată cu ea și orice altă discuție.

– Milord Turcol, am hărțile și lista de provizii pe care le vei dori, se înclină Eiran. Vă rog să veniți cu mine.

– Precum voiește Dragonul.

Cei doi bărbați făcură o plecăciune spre tron, apoi se retraseră, rămânând aplecați până ajunseră la ușă, fără a-și întoarce nici o clipă spatele spre el. Odată ce deschiseră ușa, trecând dincolo, două blonde keru, înalte, o închiseră din nou, iar Cyron își strânse și el evantaiul. Îl strecură în lăcașul minuscul din brațul drept al tronului, apoi se ridică și dispăru într-un pasaj lateral.

Avusese impresia că va rămâne într-o dispoziție mohorâtă, însă mireasma discretă de iasomie îl făcu

să zâmbească. Se grăbi să străbată pasajul, slăbindu-şi legăturile robei oficiale. Urcă pe treptele în spirală, iar parfumul deveni tot mai puternic. Se gândea că era la doi paşi de prada sa şi chiar crezu că aude foşnetul discret al papucilor pe treptele de piatră de deasupra. Apoi ajunse la panoul care ducea spre apartamentele sale private, îl făcu să gliseze şi păşi într-o încăpere învăluită în mireasma iasomiei.

Ea îngenunchease lângă măsuţa joasă, pe podeaua de lemn deschis la culoare, turnându-i o ceaşcă de ceai auriu.

Parfumat cu iasomie.

Cyron ar fi fost foarte fericit să-şi abandoneze roba într-o grămadă violetă, s-o ridice pe femeie şi s-o ducă în patul său, însă dacă ar fi făcut asta, ar fi pângărit aura de pace întreţinută de ea. În absenţa lui rearanjase până şi mobilierul. Anticamera fusese întotdeauna simplă, aşa că nu ar fi avut nevoie de cine ştie ce ajutor şi o ştia mai puternică decât părea. În cele din urmă, nu conta ce mutase, ci cum şi unde.

El preferase să păstreze masa şi laturile scaunelor paralele cu pereţii şi cu linia duşumelelor. Ea le răsucise. Stativul sabiei fusese mutat de lângă uşa dormitorului spre colţul unde un scaun îl ascundea pe jumătate. Măsuţa joasă la care îngenunchease pentru a-i pregăti ceaiul fusese adusă mai aproape de mijlocul încăperii, dar nu chiar în centru. Mobilierul, poziţionat înainte în ideea unei maxime utilităţi, forma acum insule într-un ocean străbătut de adierea iasomiei.

Iar pe masă, într-o vază subțire, se afla o singură ramură dintr-o tufă de iasomie, cu trei flori rămase pe ea. Petalele albe ale celorlalte fuseseră împrăștiate la întâmplare, de la fereastră spre masă, ca și cum creanga ar fi zburat singură. Deși păreau împrăștiate la nimereală, Cyron nu avea nici o îndoială că Doamna de Jais și Jad pusese fiecare petală acolo unde se afla. Erau semne dintr-o limbă pe care el n-o va înțelege niciodată și totuși, la fel ca baladele cântate în dialecte neștiute de el, o găsea frumoasă.

Ochii ei argintii se ațintiră brusc în direcția lui, apoi așeză ceainicul și se înclină adânc.

– Iertați-mă, Alteță. Nu v-am auzit venind.

– Sunteți foarte îngăduitoare, pentru că bocănitul meu pe treptele alea a fost la fel de răsunător precum roțile carelor pe piatra de pavaj.

Se apropie de masă și alunecă în genunchi vizavi de ea. Făcând asta, crenguța de iasomie mai pierdu o petală, care căzu fluturând pe fața de masă. Nu știa cum reușise ea asta, dar știa că fusese mâna ei.

– Îmi cer iertare pentru că v-am luat prin surprindere.

– Spre necazul lor, sunt mulți cei care vă găsesc plin de surprize, nu-i așa, stăpâne?

Cyron zâmbi, apoi înălță ceașca minusculă de ceramică. Lăsă aburii ceaiului să-i mângâie fața și să-i umple nările. Bău și, cât timp îi trebui ceaiului să-i încălzească măruntaiele, împinse întreaga lume departe de el. Îl cuprinse un simțământ de pace care-i mângâie inima. Expiră încet, apoi bău din nou, înainte de a lăsa ceașca.

– Ați fost prevestitoare, sugerând cum va aborda Contele Turcol negocierile. S-a *bazat* pe onoarea lui, iar Prințul Eiran a făcut tot ce i-am cerut. L-a flatat, apoi a tăcut, astfel că am putut prelua controlul. I-am oferit lui Turcol deschiderea de vis, iar el mi-a răspuns cu un comentariu de coșmar. I-am mulțumit pentru că acceptă misiunea, apoi am pus capăt discuției. Era prins în capcană, povesti Cyron în timp ce-i studie chipul neted, fără cute. Felul în care l-ați descifrat a fost fără cusur.

– Nu l-am descifrat, pentru că n-am vorbit niciodată cu el, clătină din cap Doamna de Jais și Jad. Îl cunosc numai din descrierile altora.

– Nu l-ați privit niciodată când a fost la Casa Plăcerilor de Jad?

Ea nu răspunse, dar își ridică ceașca și bău. Ochii ei argintii îl fulgerară peste buza cupei, iar degetele sale mângâiară blazonul cu dragonul de aur, întors spre el. Își lăsă încet ceașca jos, apoi zâmbi.

– Casa Plăcerilor de Jad este selectivă cu cei pe care-i acceptă. Contele Turcol n-a fost admis.

– Nu? înălță Cyron din sprâncene. Cred că asta i-a jignit vanitatea.

– Alteța Voastră are în mod sigur dreptate.

Ea rămase tăcută și mai turnă ceai.

Prințul zâmbi. În vreme ce Doamna de Jais și Jad prezida asupra Casei Plăcerilor de Jad, novicele ei erau prezente în toate straturile societății naleniene. Unele dintre elevele sale deveneau concubine, la fel ca ea, iar unele își înființau propriile școli.

Altele veniseră acolo pe ascuns, erau instruite și trimise înapoi la casele lor cu un sentiment de îndatorare față de ea. Cyron nu avea cum să afle cât de departe se întindea rețeaua ei de influență, dar având în vedere că era în Moriande de mai mult timp decât era pe tron Dinastia Komyr, trebuie să fi fost vastă. Deși se îndoia că putea rivaliza cu tentaculele birocrației din ministere, nu avea dubii că s-ar putea să fie mult mai eficientă în culegerea unui anumit tip de informații.

– Dacă aș putea întreba...

– Orice, stăpâne.

– Ați aflat multe despre Virine?

Ochii ei se închiseră pe jumătate.

– În aceste zile ne parvin foarte puține informații din acele locuri. Războinicii se îndreaptă spre est pe furiș, să nu alarmeze, dar armata se mobilizează. Par să se miște atât de repede, încât familiile și însoțitorii taberelor nu pot ține pasul. Mulți au fost avertizați să se deplaseze spre vest.

Cyron dădu încet din cap.

– Iar despre Est?

Ea culese de pe masă petala căzută și o frecă de obraz, apoi o puse din nou jos. Pe ea licărea o singură lacrimă.

Mai rău decât mi-aș fi putut imagina. Simți un imbold brusc de a-i spune cât de puține știa despre invazie și despre precauțiile lui pentru a împiedica răspândirea ei. Ținând cont de modul în care sugerase să trateze cu Contele Turcol, s-ar putea foarte bine să

fi ghicit cam ce se petrecea. Deşi totul fusese făcut fără multă zarvă, soldaţii cărora li se ordonase să se pună în mişcare spre sud şi-au luat rămas-bun de la cei dragi şi, fără îndoială, veştile ajunseseră până la ea.

O privi, iar în vârful degetelor simţea furnicături la amintirea moliciunii pielii ei sub atingerea lui. Dădu încet din cap, apoi zâmbi.

– Stăpâne? îi întoarse ea zâmbetul.

– Am decis să mă încred în tine.

– Este înţelept, Alteţă?

– Un lucru înţelept şi necesar. Ai ochi şi urechi acolo unde eu n-am, mai ai şi o minte capabilă să înţeleagă şi să comunice în mod subtil. Am nevoie de tine. Nalenyrul are nevoie de tine.

– Îmi faceţi o mare onoare cu această încredere, Alteţă.

– Şi-ţi transmit şi o mare povară.

Cu voce scăzută, Cyron explică tot ce ştia despre invazie. Ea, în stilul ei subtil, îi oferi informaţii suplimentare. Când el menţionă că invadatorii ajunseseră nu mai departe de Muronek, ea-l corectă cu blândeţe:

– Cred, Alteţa Voastră, că voiaţi să spuneţi Talanite.

Primi destul de bine pomelnicul lui de evenimente şi nu păru mai alarmată decât dacă i-ar fi sugerat că în acea seară va ploua. Când el termină de vorbit, o privi şi rămase tăcut. Îşi goli ceaşca de ceai şi o puse din nou pe masă.

I-o umplu. Punând ceainicul jos, îşi lăsă mâinile pe coapse şi se întoarse spre sud, de parcă ar fi putut vedea până departe, la Kelewan.

– Ca provincie a capitalei imperiului, Virine n-a fost niciodată în siguranță în întreaga istorie. Au populație mai mare, mai multe grâne, mai mult din toate, în afară de spiritul pe care-l posedă nalenienii. Am locuit multă vreme acolo, în Orașul Ilustrat, însă m-am mutat în nord, căutând viitorul. Propria lor mulțumire de sine le va aduce distrugerea, dacă nu cumva le-a și adus-o.

Stomacul lui Cyron începu să se strângă.

– Atunci invazia ne va distruge și pe noi?

– Nu sunt clarvăzătoare. Precauțiile voastre sunt înțelepte. E necesar să fie luate pe furiș, să nu izbucnească panica, vorbi ea, apoi își roti încet ceașca vreo câteva grade. Va veni un moment când veștile se vor împrăștia peste tot și trebuie să fiți pregătit să răspundeți. Aceasta-i o reminiscență a invaziei turasynde: toți trebuie chemați la oaste și va fi nevoie să garantați că nu va urma o altă urgie.

– Aș putea să promit așa ceva? clipi prințul.

– Nu, dar mai contează? scutură ea din cap. Urgia *s-ar putea* să omoare, dar invadatorii *sigur* vor ucide. Morții nu vă vor cere socoteală, iar supraviețuitorii vă vor binecuvânta pentru că n-a fost mai rău.

– Pentru cineva care spune că nu-i clarvăzătoare, iată o prognoză destul de cruntă.

Îl fixă cu o privire care-l făcu să-l treacă fiorii.

– O prezicere poate fi ignorată, dar avertismentul meu nu. Acceptați și acționați în consecință, altfel Dinastia Komyr nu va trece de anul acesta.

21

Ziua a 6-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Prințesei, la est, Erumvirine

Când gloonul soth și băiatul cu un singur braț încercaseră prima dată să se alăture caravanei cu refugiați în urma căreia mergeau războinicii mei, s-au ridicat împotriva lor o mulțime de glasuri. Alăturarea lor adusese grupul la douăzeci și șapte, ceea ce a fost văzut ca de bun augur. Însă cei care se temeau de gloon spuseră că el n-ar trebui să fie pus la socoteală și că băiatul nu era nici măcar pe jumătate bărbat. Urardsa făcu vreo câteva pronosticuri pline de speranță și păru chiar sincer, deși eu nu eram sigur că el credea în propriile vorbe, sau dacă nu cumva încerca să mă facă pe mine să le duc la îndeplinire.

Moraven o cunoscuse pe Pavynti Syolsar înainte, dar noul ei nume, Ranai Ameryne, i se potrivea mult mai bine. Timpul petrecut de ea la *serrianul* Istor îi oferise o direcție și un scop, iar prezența lui Dunos i le întărise. Și-a amintit de ea, iar ea l-a recunoscut vag. Se pregătise să-l antreneze pentru a fi spadasin, deși un cuțit lung era tot ce avea momentan la dispoziție. Cu toate astea, provocase pierderi serioase în luptele de hărțuială de care am avut parte și se putuse furișa suficient de neauzit ca să fie un *vrilridin*.

Dacă nu ajungea spadasin ar fi un câștig pentru arta asasinilor.

Cealaltă persoană pe care am salvat-o de pe deal se prosternase pe loc înaintea mea când a aflat cine sunt. Își spunea Deshiel Tolo și le-a spus celorlalți că era verișor de-al meu. Mi-a cerșit iertarea și i-am acordat-o. Un spadasin foarte iscusit și de bun renume. Când nu stătea trântit pe burtă, era la fel de înalt ca și mine, deși cântărea mai puțin. Părul său negru și lung și ochii cenușii contribuiau la asemănarea dintre noi și era destul de ușor să crezi că puteam fi luați drept verișori sau frați. Blazonul pe care-l purta, leopard la vânat, și aplecarea sa spre dialectul sudic îl dezvăluiau drept cineva provenit din cele Cinci Principate.

Ținând cont de măiestria lui în lupta cu sabia și de trebuințele noastre, l-am iertat.

Puținii refugiați s-*au* trezit că sunt foarte norocoși. Deși s-au grăbit cât au putut de mult, Drumul Prințesei nu era făcut pentru viteză. Majoritatea traficului

comercial trecea pe râu în sus, pentru că drumul şerpuia ca o cale pitorească, legând capitala de coastă. Prinţesa din Virine mergea acolo în fiecare an, înainte de sezonul musonilor, aşa că l-au înfrumuseţat. În anumite locuri au ridicat dealuri, albia pâraielor a fost modificată şi-au fost plantate chiar şi păduri, pentru a da umbră. Fusese un proiect ambiţios, care îi răpusese însă pe mulţi dintre ţărani în timpul construirii sale, iar acum ucidea şi mai mulţi.

Indiferent cât de repede încercau refugiaţii să se deplaseze, nu-l puteau întrece pe duşman. Ne convenea şi asta, pentru că-i foloseam drept momeală. Duşmanul trimitea iscoade, să-i depisteze pe cei rămaşi în urmă, deşi îi atacau mai mult de foame, decât ca să împiedice aflarea înaintării lor.

De-a lungul Drumului Prinţesei, iscoadele lor dispăreau.

Nu eram numai noi trei, iar înainte de bătălia de la Pârâul Cântător îi depăşeam numeric pe refugiaţi. Cercetaşii mei îi adunau pe cei voinici şi energici, indiferent de experienţa lor în luptă. Nu m-am sinchisit să le aflu numele, ceea ce m-a scutit de neplăcerea de a observa că le-am uitat atunci când mureau, dar vreo doi dintre ei meritau efortul.

Pe la asfinţitul celei de-a şasea zile, ştiam că echilibrul situaţiei începuse să se schimbe. Patru oameni care fugeau spre est s-au alăturat grupului, numărul ajungând la treizeci şi unu. Pe cât de mult am încercat, n-am putut manipula cifrele în aşa fel încât să descopăr vreun semn că sorţii ne surâdeau. Apoi au

sosit primele rapoarte din partea cercetașilor mei că se apropia un grup de *vhangxi*. Păreau să fie mai numeroși decât celelalte grupuri de iscoade și mai disciplinați, ceea ce m-a făcut să cred că deveniseră mai inteligenți sau mai prudenți. Aș fi preferat să cred în ultima posibilitate, însă orice comandant care-și face planurile bazându-se pe prostia inamicului său este la rândul său un prost.

Am privit și-am așteptat într-o poiană la umbra unor copaci cu frunze roșii, acolo unde ne-am așezat tabăra. Refugiații care ni se alăturaseră povestiseră că nu exista nici o urmă de dușmani înspre vest, iar momeala noastră luă asta drept un semn bun. Așa că, în loc să-și amenajeze poziții defensive, s-au adunat cu toții să stea la taclale și să schimbe noutăți.

Dacă nu-i puteam ține în loc pe *vhangxi*, vor fi măcelăriți cu toții. Și pe cât de mult le detestam prostia, totuși, încă mai aveam nevoie de ei. I-am instruit pe Deshiel și Ranai, apoi am preluat comanda unui grup de vreo zece bărbați care, înainte de a se fi întâlnit cu noi, treieraseră grâne și vânaseră broaște. Cei doi dispărură cu oamenii lor în întuneric, iar noi am așteptat, așa cum am mai făcut-o și în alte nopți.

Totuși, în această seară am făcut ceva ce n-am făcut înainte. În trecut, aș fi blocat drumul așa cum ar fi făcut un tâlhar, prăbușind un copac de-a curmezișul lui. *Vhangxii* s-ar opri ca să-l dea la o parte. Și în acest timp, noi ne-am fi năpustit asupra lor din față și de pe ambele laturi ale drumului, măcelărindu-i fără milă.

De data asta însă, am procedat puţin altfel. Grupul meu s-a ascuns pe partea de nord a drumului, în spatele unor tufe ţepoase de agrişe. Ranai şi-a poziţionat oamenii, între care şi cei câţiva arcaşi ai noştri, la douăzeci de metri mai jos, pe partea sudică. Deshiel s-a aşezat mai înspre est şi spre noi, gata să dea ocol prin nord şi să le taie retragerea iscoadelor. Din moment ce oamenii lui Ranai vor lansa atacul, fiind astfel mai vulnerabili, am cioplit nişte ţepuşe şi le-am înfipt în pământ înaintea poziţiei ei, în speranţa că năvălitorii *vhangxi* se vor trage singuri în ţeapă când vor ataca.

Duşmanul se furişă în sus pe drum, având mare grijă în timpul deplasării. Până atunci, se înghionteau unul pe altul, ca nişte copilandrii la joacă, însă acum veneau cu ochii lor plaţi larg deschişi, privind pădurea. Cu astfel de ochi uriaşi am presupus că vedeau foarte bine noaptea, dar cât de bine... puteam doar să-mi dau cu presupusul. Înainte, nu contase prea mult, din moment ce-i vom ataca de aproape, nu cred că asta conta şi pentru noi.

Ranai lăsă să treacă de poziţia ei vreo şase, apoi săgeţile negre zvâcniră în beznă şi-i secerară. Patru căzură, loviţi în piept, şase se răspândiră de pe drum spre poziţia ei şi alţi şase năvăliră în direcţie opusă. Atacul frontal împotriva unei trupe de ambuscadă era singura cale de a o înfrânge, dar *vhangxii* nu mai făcuseră niciodată aşa ceva. Mai mult chiar, acţiunea lor sugera că ne analizaseră tacticile şi, anticipând o capcană, îşi planificaseră contraatacul.

Căzură și alte săgeți, secerând încă o pereche. Cei care îi urmaseră înaintară în salturi. Unii intrară în pădure aproape imediat, dar ceilalți trecură de punctul lansării ambuscadei, apoi țâșniră înainte, încercând să încercuiască trupa lui Ranai. Acest lucru dezvălui gândire tactică la un nivel încă nemaiîntâlnit. Știau ce facem și-și dăduseră seama cum să ne contracareze acțiunile.

Ceea ce însemna că venise vremea să facem altceva.

Fără să catadicsesc să-mi trag săbiile, am ieșit din ascunziș și-am luat-o la fugă pe drum. Între două bătăi de inimă – sau între șase bătăi de inimă, dacă țineam cont și de ale lor – oamenii mei mă urmară. Veneau la fel de tăcuți ca moartea și, când am arătat spre sud, au intrat în pădure și i-au lovit pe *vhangxi* din flanc.

Mai departe înspre est, în beznă, cineva urlă un ordin și un număr și mai mare de bestii mătăhăloase veniră în goana mare.

Nu aveam timp să mă gândesc la ceea ce auzisem. Dușmanul, care se deplasase spre nord, ieșise acum din pădure pentru a ataca în sud, doar că, în drum dăduse de mine. Prima mea lovitură de sabie despică un *vhangxi* de la șale până la umăr. Măruntaiele îi ieșiră într-o revărsare umedă și se prăbuși peste grămada aburindă. Scoțându-mi cea de-a doua sabie, am despicat o căpățână înainte de a mă retrage prin răsucire din calea ghearelor care loveau aerul și pe care, dintr-o lovitură circulară, le-am amputat cu mâini cu tot, de la încheieturi.

O altă lovitură rapidă l-a terminat și pe acesta, apoi lovituri încrucișate îl decapitară pe următorul.

Căzut într-un genunchi, l-am lăsat pe unul dintre săltăreți să treacă pe deasupra mea. Ghearele lui sfâșiară aerul în timp ce sabia din mâna mea dreaptă îi trecu prin burtă. Căzu cu o bufnitură, sălță și se rostogoli, încurcându-se singur în propriile mațe.

Ridicându-mă, m-am dat înapoi. Niște gheare îmi trecură la un centimetru de față, însă asta n-a însemnat mai mult decât mângâierea adierii de primăvară. Lovitura ratată răsucise creatura, întorcând-o cu spatele la mine. Am ridicat fulgerător sabia din stânga și-am izbit cu latul pe spinarea ei. Vârful i se curbă, iar energia acumulată se revărsă chiar asupra vertebrei de sub îmbinarea dintre gât și umeri. Fără să sfâșie pielea ori să desprindă un singur solz, lama sfărâmă osul, retezând coloana vertebrală.

Vhangxiul se prăbuși, capabil doar să-și mai deschidă și să-și închidă botul pe când se chinuia să tragă o gură de aer care oricum nu-i mai era de folos.

Dinspre sud răzbătea zarva bătăliei. *Vhangxii* mârâiau în timp ce loveau sau erau loviți, și numai dispariția bruscă a oricărui sunet făcea diferența între situații. Oamenii urlau, fiecare în alt fel. După tonul vocii îmi puteam da seama cine va trăi și cine nu. Mintea mea înregistra sunetele și-am înțeles că ne descurcam mai bine decât aș fi crezut, însă această ambuscadă va fi, pentru multă vreme, și ultima.

Apoi un bărbat apăru călare pe drum. Cel puțin, așa arăta, ca un om și purta armură. Își struni calul când mă văzu în mijlocul măcelului. N-am văzut nici o urmă de teamă pe fața lui și m-am bucurat.

Vhangxii, neavând nici un fel de expresii faciale descifrabile, fuseseră nişte duşmani nesatisfăcători.

Călăreţul în armură se uită spre mine şi vorbi. Mi se adresă într-un dialect pe care nu-l mai auzisem de multă vreme. Moraven nici nu ştia de el. La vremea când ajunsese în îngrijirea lui Phoyn Jatan, o asemenea limbă oficială şi precisă, la fel ca dialectul special prin care era exprimată, ieşise demult din vogă. Cei care o folosiseră muriseră în cea mai mare parte, iar limba dispăruse odată cu ei.

Stăteam acolo, cu săbiile năclăite, apoi mi-am plecat capul. Deşi aveam dificultăţi la rostirea cuvintelor, am încropit un răspuns şi m-am dat la o parte din drum, să-i fac loc. Cu vârful sabiei din dreapta am descris un cerc. Diametrul era cât lăţimea drumului. Când am ajuns la punctul de pornire, m-am răsucit pe călcâie, întorcându-i spatele. Apoi m-am dus în partea opusă, mi-am băgat săbiile în teacă şi m-am întors cu faţa spre el.

Îşi scoase coiful, apoi platoşa de pe piept şi mănuşile de metal. Nu se mai osteni să-şi dea jos şi pulpanele armurii, cămaşa de zale şi apărătorile pentru picioare, deşi regulile de duel formal pe care le oferise interziceau loviturile la picior. Roba sa şi tunica purtau blazonul cu laba de urs, ceea ce l-ar desemna drept un simplu cetăţean din Erumvirine.

Şi-un orb ar fi putut observa că nu era. Urechile ascuţite i se iţeau prin părul negru. Pielea lui avea o nuanţă albăstruie, care-l făcea mai puţin vizibil în noapte. Însă ochii căprui licăreau precum cei ai

pisicilor. Am presupus că putea vedea în întuneric la fel de bine ca ele şi că avea reflexe pe măsură. Deşi nu părea să se fi grăbit cu nimic, era gata să atace.

Se înclină înspre mine, menţinând plecăciunea suficient de mult cât să fie respectuoasă, dar chiar atât cât mi se cuvenea. I-am întors-o, cam cât merita un ţăran, novice în ale săbiei. Deşi îşi masca bine reacţiile, ochii i se strânseră suficient ca să-mi indice că aş fi primul lui trofeu.

Zarva luptelor din pădure de potoli. Dar, mai important, simţeam vibraţii de *jaedun.* Cele mai puternice proveneau de la Ranai, ceva de la Deshiel. Cele mai slabe erau de la Grieka, însă controlarea înţepăturilor ei fusese întotdeauna dificilă. Am surprins chiar şi urme de la Luric Dosh şi ale măcelului provocat de el cu o suliţă, scrijelindu-şi propriul său cerc cu sânge de *vhangxi.*

Adversarul meu îşi trase sabia şi adoptă prima dintre poziţiile defensive Cocostârc. Cu piciorul de înaintare ridicat, cu talpa plasată pe genuchiul drept, braţul stâng ridicat în aer şi sabia înălţată, dar în spate, poziţia arăta impresionantă, însă era rareori practică în orice luptă reală. Deşi contracara bine poziţiile Tigru şi Lup, nu le acordase atenţie. Poate că purtam eu blazonul tigrului negru la vânătoare, dar i-aş masacra trupele ca Vultur. Ar fi trebuit să adopte postura de Şarpe pentru a se confrunta cu mine, însă desconsiderarea mea îl rănise şi voia să arate că înţelegea unele dintre formele mai complexe.

Și eu le înțelegeam, așa că am rămas pe loc, așteptând. Am admirat cum își menținea echilibrul. Mâinile nu-i tremurau, altfel ar fi trădat oboseala. Nu se legăna deloc. Aștepta, știind că alesese o postură care invita un atac. Ținând cont de aroganța mea, era limpede că se aștepta la unul și, dacă aș fi avut vreo posibilitate să-i măsor îndemânarea, poate că l-aș fi obligat. Așa, necunoscându-i puterile, singura invitație pe care o puteam accepta era cea de a mă alătura lui în cerc.

Nu știu cât timp am așteptat, însă oamenii mei i-au răpus pe ultimii dintre *vhangxi* în acest răgaz. Un povestitor ar fi măsurat durata în zile. Unii dintre însoțitorii mei, și toți ai săi, îl măsurau în vieți întregi. Toate zgomotele luptei încetaseră, iar tovarășii mei – jumătate din câți fuseseră înainte – se opriseră la o distanță respectabilă în afara cercului. Unii priveau, iar alții – cei înțelepți – își trasară propriile lor cercuri pentru protecție și se uitau prin lentilele amuletelor menite să țină vrăjile la distanță.

Adversarul meu, încă fără să arate nici o urmă de oboseală, își întinse, încet, piciorul stâng și se lăsă în jos, ghemuit pe dreptul. Sabia sa rămăsese ridicată, dar coborî spre a fi îndreptată către mine. Brațul său stâng se îndoi în jos, antebrațul în paralel cu șoldul, pe când adopta, în cele din urmă, cea de-a treia poziție a Cobrei, deși cei care priveau o indentificară drept Scorpion.

Am ridicat piciorul drept, atingând cu talpa genunchiul stâng. Îmi țineam sabia ridicată cu mâna

stângă, mai sus decât el. Braţul meu drept îl imita pe al său stâng. Mi-am permis un zâmbet compătimitor şi mi-am îndoit inelarul şi degetul mic în interior, de-abia dacă se apropia de perfecţiunea Cocostârcului închipuit de el. Îmi băteam joc de el şi ştia asta; şi-am făcut-o îndrăznind să-l provoc la atac.

Nu-şi ascunse în nici un fel consternarea. Dacă aştepta, la fel ca mine, nu făcea decât să mă imite. Dacă ar fi atacat, ar fi însemnat că avea mai puţină răbdare, că era mai impetuos, mai puţin maturizat. *Mai puţin valoros.* Apoi, din nou, dacă m-ar fi ucis, nimic n-ar fi contat.

Atacă.

În vreme ce năvălea, am descifrat cum se aştepta el să decurgă duelul. Va lovi cu vârful săbiei spre gâtul meu, iar sabia mea va coborî să pareze. I-aş azvârli sabia la o parte, dar el va lovi din încheietură şi va folosi impulsul transmis de mişcarea mea pentru a mă spinteca, de la piept până la şold, pe partea dreaptă.

Se avântă întinzându-şi sabia, ca pentru o străpungere. Piciorul drept făcu pasul, iar stângul se îndoi. Vârful sabiei sale, fără nici cea mai mică ezitare, ţâşni spre gâtul meu. Ochii-i urmăreau ţinta şi, de asemenea, sabia mea, aşteptând s-o vadă coborând, aşteptând primul contact. La acea vibraţie, şi-ar răsuci încheietura şi m-ar despica. Lovitura lui mi-ar atinge mâna dreaptă, retezând tendoane şi muşchi, poate chiar rupând osul. Aş fi rănit grav, iar finalul duelului ar fi decis.

Însă, cu toate planurile și anticipările lui, nu aflase calea spre victorie. Nu-mi *țintise* cu adevărat gâtul, ci îndreptase lovitura *spre* el, știind că lama lui nu-l va atinge niciodată. Se pregătise pentru reacția mea, iar când aceasta nu se produse – deși lovise cu iuțeala unei Cobre – rămăsese fără țintă reală.

Pe când ataca, m-am întins. Piciorul meu drept alunecă în jos și se plasă doar puțin dincolo de călcâiul său stâng. M-am aplecat spre dreapta, iar sabia lui zvâcni peste umărul meu stâng. Sabia mea se înălță puternic, fără măcar să fi început vreodată să coboare.

Și cum am ajuns față-n față, i-am citit imediat frica.

Iar el mi-a descifrat triumful.

Mâna mea dreaptă se apropie de mânerul celeilalte săbii și-o scoase într-o clipită. Tăișul ascuțit ca briciul lovi pe sub pulpanele sale și se înfipse adânc la îmbinarea coapsei cu vintrea. Am ridicat-o într-o tăietură lungă și-am scos-o împroșcând sânge femural fierbinte.

Începu să se prăbușească încet, pe spate.

O clipită pentru mine, o veșnicie pentru el.

A încercat să lovească din încheietură și să-mi taie gâtul pe când se prăvălea, dar gulerul robei mele a amortizat lesne atacul lui firav. Am văzut cum, în cădere, oroarea și deznădejdea înfloreau pe fața sa transformându-se apoi într-o mască a disprețului.

Cealaltă sabie a mea zvâcni în jos și capul i se rostogoli departe, scutindu-mă de ultima sa opinie.

Ranai, stând aproape de mine, căzu într-un genunchi. Expresia și tonul vocii ei trădau nedumerirea și o iritare vagă.

– La ce am asistat, Maestre?

– Un dușman care credea că mimând postúrile noastre, folosind săbii ca ale noastre și formule străvechi, este demn de respect și onoare.

Am arătat cu sabia spre est.

– A fost onorabil ceea ce-au făcut până acum?

– Nu, Maestre,

– Indiferent cum apar, asta este însăși natura lor. Să nu uiți. Să nu te lași ademenită.

Am lovit cu piciorul sabia din mâna lipsită de viață a dușmanului meu.

– Nu sunt ceea ce pretind că ar fi, iar noi nu putem fi ceea ce cred ei că suntem. Așa cum ne-a învățat cândva Taichun, cineva trebuie să-și cunoască dușmanul pentru a-l înfrânge. Este adevărat. Avem o singură cale spre victorie.

– Să aflăm cât putem de multe despre ei? întrebă ea, ridicându-și privirile.

– Nu, Ranai.

Mi-am șters săbiile de roba mortului, apoi le-am băgat din nou în teacă.

– Ne vom face noi înșine de neștiut și astfel ei nu vor putea învinge niciodată.

22

Ziua a 7-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Oricât ar fi încercat, Ciras Dejote nu putea scăpa de senzaţia că erau priviţi. Nu vedea pe nimeni în Pustietăţi; nu găsi nici o urmă de paşi – nici măcar vechi – care să-i spună că mai era şi altcineva acolo. Dar, în pofida absenţei oricărei dovezi, ştia că erau priviţi, iar Borosan nu-l ajuta cu nimic, fiind mereu de acord cu el.

Ar fi fost încântat să pună asta pe seama paranoiei sau a influenţei spadei pe care o purta acum, dar îşi avea originea în ceva mult mai profund. După ce omorâse ceea ce devenise Tragedreptul, pornise în căutarea uriaşului. La început, urmele individului înspăimântat erau uşor de urmărit. Trecuse de locul

în care tâlharii îşi legaseră caii şi călcase în bălegar. Dârele se estompară până la urmă şi Ciras se întoarse la tabără unde aşteptă venirea zorilor pentru a putea continua vânătoarea.

În tabără curăţaseră cadavrele şi îngrămădiseră pietre deasupra, să-i întârzie pe jefuitorii care se furişau prin Ixyll. Se mulţumiră cu hrană rece în acea noapte şi amândoi scriseră rugăciuni pe fâşii de pânză, lăsate ca flamuri la intrarea în mormânt.

Când se treziră, flamurile se găseau la locul lor, iar gaura din piatra de mormânt se refăcuse cu totul. Ciras îşi plimbă palma peste ea şi nu numai că nu simţi nici o încreţitură acolo unde fusese astupată, dar nici măcar o scrijelitură pe locul unde târnăcopul îşi ratase ţinta.

Ca lucrurile să se înrăutăţească, după ce adunară caii jefuitorilor şi-şi continuară drumul spre vest, găsiră hoitul uriaşului, sau mai bine zis ceea ce mai rămăsese din el. Ceva curăţase mare parte din carnea de pe oase şi le împrăştiase, însă amândoi putură să reconstruiască destul din schelet atât cât să-l identifice. Chiar mai mult, făcând asta reuşiră să aprecieze, în mare, cauza morţii.

Ceva de vreo 30 de centimetri în diametru îi străpunsese pieptul, pulverizându-i şira spinării, *şi* transformase în praf roca pe care stătea. Borosan estimă că trebuie să fi fost tras ca în ţeapă de ceva propulsat de o balistă. Absenţa totală a oricărei aşchii de lemn lăsa însă dubiile să planeze asupra explicaţiei, dar Ciras nu putu sugera ceva mai bun.

Totuși, ambele evenimente ar fi putut fi considerate drept o pedeapsă magică pentru că pângăriseră mormântul. Problema – în afară de faptul că nimeni din cele Nouă Principate nu știa cum să facă astfel de farmece de la Urgie încoace – provenea din faptul că sabia rămăsese la Ciras. Chiar și înainte de a fi purificat hoiturile și de a se fi îngrijit de propria sabie, unsese și curățase spada. În prima noapte, dormise cu sabia așezată lângă a sa și nu-și putea imagina de ce-i fusese lăsată.

Trecând călare pe lângă un deal, atinse cu mâna stângă mânerul vechii spade. Studiindu-i lama, învățase multe despre ea. Deși nu recunoscuse marca fabricantului ei, ștanțată pe lamă, forma sa indica Virine ca origine.

Sigiliile inscripționate de-a lungul lamei rezistară oricărei descifrări, deși atât Borosan, cât și el făcură tentative. Fuseseră scrise în vechiul limbaj imperial. Deși amândoi aveau știință de carte și avuseseră chiar de-a face cu înscrisuri imperiale, de la Urgie încoace Ministerele Armoniei revizuiseră și modernizaseră cele șase mii cinci sute șaizeci și unu de caractere pe care trebuia să le cunoască cineva ca să se poată considera instruit. Funcționarilor li se cerea să învețe de nouă ori pe atât, iar miniștri – se spunea – știau chiar și mai multe.

Însă adevărata dificultate în descifrarea mesajului ținea de faptul că părea să se modifice. Ciras observase, dar nu comentase nimic. Borosan, fără să-i spună, copiase inscripțiile, apoi descoperise că se

schimbaseră. Au încercat să vadă dacă nu cumva se modifica în funcţie de ziua în curs, vreme şi direcţia în care se îndreptau, dar, dacă exista un tipar al schimbărilor, nu-l puteau descifra.

Amândoi au ajuns la aceeaşi concluzie în privinţa sabiei: îi aparţinuse unuia dintre *vanyeshii* Prinţului Nelesquin, deşi fiecare admitea că nu ştia aproape nimic despre ei. Odată cu trecerea timpului, orice adevăr în privinţa lor se pierduse. În afară de faptul că fuseseră vrăjitori şi-l însoţeau pe un prinţ malefic, nici unul dintre ei nu avea altă informaţie.

Ciras îşi struni calul, oprindu-se lângă armăsarul lui Borosan. Urcaseră un deal care domina o câmpie vastă, dar joasă, curbată în depărtare între două şiruri de munţi.

– Ne va lua două zile să străbatem câmpia, dacă o traversăm de-a dreptul, nu crezi?

Borosan dădu din cap.

– Dacă ne ţinem pe-aproape de unul dintre şirurile de munţi, am putea găsi apă. Toate acele vinişoare verzui care duc spre câmpie indică apă, dar eu aş evita cât pot de multe văi.

– De acord. Şi mai cred că ai dreptate. Magia dezlănţuită curge precum apa şi se adună în zonele joase. Toate văile pe care le-am văzut până acum colcăiau de ea mai mult decât în oricare loc.

Borosan clătină din cap, de parcă nu l-ar fi ascultat cu prea multă atenţie. Ciras se obişnuise. Inventatorul se lăsă pe spate, trase un jurnal dintr-unul din desagii şeii şi scrise o însemnare.

– Așezăm tabăra aici?

– Da, în josul dealului, lângă pârâu.

Se retraseră să-și pregătească șederea. Nici unul dintre ei nu știa ce fusese în Ixyll înainte de Urgie, și să anticipeze ce va fi zi de zi era imposibil. Magia dezlănțuită răsese totul în unele locuri, iar în altele ierburile formaseră pajiști, iar copacii crescuseră în poieni. Se dovedise însă că de cele mai multe ori copacii erau ciudați, adică puteau să aibă flori extraordinare, care deveneau fructe cât pumnul în câteva ore, numai pentru a izbucni în flăcări la scurt timp după. Iarba părea mai normală. Deși rareori era verde, caii o păsteau fără să sufere apoi de ceva.

Își așezară tabăra pe o pajiște albastră și adunară vreascuri, asigurându-se întâi că erau uscate bine și că erau lemne. Borosan aprinse un foc, iar Ciras se îndepărtă bine de tot de el înainte de a-și începe exercițiile.

Inventatorul se uită spre el, după ce tânărul se dezbrăcase până la brâu.

– În cele din urmă te-ai decis s-o folosești?

Spadasinul dădu din cap și-și băgă sabia străveche la cingătoarea care-i cuprindea mijlocul.

– Un spadasin este o unire dintre din om și sabie. Spada pe care am purtat-o cu mine a fost păstrată în familia mea generații la rând. Nu este descântată – nu-i ca vreuna de-a *gyanrigoților* tăi –, dar mă ajută să mă concentrez. Este greu de explicat.

Borosan își încălzi mâinile la foc.

– Mi s-a explicat că este mai ușor să mergi în cizme care-au fost deja purtate decât în cele noi-nouțe.

– Dar tu iei astea în derâdere.

– Nici vorbă, clătină el din cap. Tu crezi că o spadă bine folosită te ajută să te concentrezi. Dacă eu m-aș folosi de *gyanri* ca să fac o sabie, scopul meu ar fi acela de a ajuta un războinic. Diferența ar însemna că atât concentrarea, cât și călăuzirea ar fi mai puternice, pentru că persoana care ar folosi-o ar ști foarte puține despre luptă.

– Ar fi o greșeală îngrozitoare, făcu Ciras o mutră acră.

– Asta am ajuns să învăț prin însoțirea mea cu tine, Maestre Dejote, zâmbi Borosan. Dacă am să mă aventurez în proiectarea de arme, am să mă ocup de armuri, pentru a-i ține pe oameni în viață.

– Dar asta nu-i mai grozav decât...

– Nu-i? Obiectezi față de *thanatonii* mei pentru că pot ucide fără să gândească. Același lucru ar fi valabil și pentru spadele și sulițele *gyanrigot*. Ar face pe oricine capabil să lupte și să ucidă fără nici un antrenament. Sunt de acord că a-i ajuta pe oameni să ucidă fără nici o reținere este ceva rău. Însă contrariul n-ar trebui să fie adevărat. Eu i-aș salva pe oameni de la moarte. Aș face orice ca să le salvez viața.

Spadasinul își încrucișă brațele pe piept. Nu-i convenea că Borosan îi întorsese propriile argumente. Ceva nu era în regulă cu ce spunea, dar la o primă privire era dificil de contrazis. *Dacă am să spun că este greșit să încerci să-i împiedici pe oameni să moară, sunt la fel de smintit ca aceia care ucid fără nici o discriminare. Moartea este moarte, iar dacă noi credem*

că ar trebui limitată, nimeni nu poate alege cazuri și apoi să fie și logic.

– Dacă reușești să faci pe cineva invulnerabil, atunci va fi la fel de periculos înarmat cu un simplu cuțit, ca având o sabie *gyanrigot.*

– Dar probabil că nu va face prea mult rău, *iar* armura îl va proteja doar până la epuizarea *thaumstonului.* Într-o confruntare cu cineva ca tine, nu va putea face nici un rău. Atacurile tale ar consuma *thaumstonul* și în cele din urmă l-ai răpune.

– Și ce s-ar întâmpla dacă cineva îi pune la dispoziție o sabie *gyanrigot?*

Întrebarea smulse o grimasă de pe fața lui Borosan.

– Nu m-am gândit.

– Ar trebui să se țină cont și de așa ceva, comentă Ciras.

Apoi se îndepărtă de inventator, în vreme ce bărbatul dolofan se apucă să-și caute jurnalul. Inspiră adânc, expiră încet, și începu exercițiile.

Trase sabia și trecu în cea de-a treia poziție a Dragonului. Închizându-și ochii, își imagină vizavi de el un adversar în cea de-a patra ipostază a Lupului. Ciras bătu din picior și bărbatul se avântă spre el cu o lovitură joasă. Spadasinul sări cu ușurință deasupra lamei și era gata să-și compună cea de-a șasea poziție a Dragonului. Însă, piciorul său drept zvâcni și-l izbi pe adversar în față, răsucindu-i capul.

Ateriză într-o poziție ghemuită și se întoarse, conștient de prezența unui alt adversar care venea din spate. Acest oponent era un turasynd din clanul

Tigrului. Braţele şi pieptul îi erau acoperite de fâşii de blană portocalie. Spada grea a acestuia şuieră în jos, într-o lovitură care l-ar fi spintecat, însă propria lui sabie se înălţă şi descrise o mişcare circulară, din ambele mâini, pentru a para.

Ar fi lovit la rându-i, pe lăţimea trupului turasyndianului, conştient de un alt atac din spate. Făcu o străpungere, cu spatele, peste umărul său drept, şi putu simţi lama trecând prin stern şi inimă. Privi în sus şi-l văzu pe adversarul său turasynd imaginar înălţându-se deasupra lui, transfigurat atât de lamă, cât şi de surpriză. Duşmanul îşi ridicase sabia deasupra capului, ţinând-o cu ambele mâini, şi era tot în coborâre, dar Ciras îl prinse de încheieturi şi trase, azvârlindu-l înainte, înspre celălalt Tigru.

Se ridică şi se răsuci, lovind orbeşte la înălţimea şoldului. Un al treilea Tigru se frânse peste tăişul săbiei. Ciras îşi trase sabia, eliberând-o şi continuând mişcarea de rotaţie. Coborî vârful sabiei, apoi o repezi în sus, nimerindu-l pe primul Tigru în bărbie, tocmai când acesta-şi azvârlea deoparte camaradul mort. Amândoi căzură pe spate într-o învălmăşeală de membre, îngăduindu-i să sară peste ei şi să se întoarcă pentru a se confrunta cu ceilalţi duşmani.

Numărul de turasnynzi părea nelimitat. Erau nenumăraţi şi nerăbdători. Năvăleau spre el, răsărind câte doi pentru fiecare dintre cei căzuţi. Ciras se retrăgea, apoi ataca, tăia, para şi riposta. Le culca săbiile, apoi izbea deasupra lor sau se făcea ghem, evitând o lovitură şi străpungând adânc printre măruntaiele

duşmanului. Sabia lui ţâşnea, despicând subsuori şi vintre, gâtlejuri şi burţi. Nu avea timp să aplice loviturile măiestrite care ar fi retezat un cap sau o încheietură de la mână.

Scenele se învălmăşeau pe măsură ce duşmanii lui veneau tot mai repede. Unii îi apăreau întregi, staturi firești, iar alţii mult mai mari decât ar fi putut fi în realitate. Unii i se înfăţişau chiar în diferite stadii de putreziciune, de parcă ar fi răzbit la suprafaţă dintr-un mormânt, pentru a-şi încerca încă o dată norocul cu omul care-i răpusese. Indiferent de cum arătau sau se mişcau, Ciras luptă cu fiecare, punând capăt vieţii lor iar şi iar.

Apoi se răsuci spre dreapta, în acelaşi fel în care retezase piciorul lui Tragedreptul. Lama sa muşcă adânc din partea stângă a adversarului. Îi străpunse roba şi tunica, trecu prin toate şi ajunse la şira spinării, pe care ar fi retezat-o dacă nu s-ar fi oprit Ciras, dacă n-ar fi lăsat să-i alunece spada.

Dar o făcu şi se prăbuşi în genunchi. Vedeniile cu care luptase se risipiră. Sabia bufni la pământ înaintea lui şi ochii-l usturau de transpiraţie. Ar fi fost fericit dacă transpiraţia i-ar fi ars cu totul, dar ştia că nici măcar asta nu i-ar fi nimicit imaginea a ceea ce văzuse.

Borosan îngenunche lângă el şi-i împinse în mâini burduful cu apă.

– Ce-i cu tine, Ciras?

Spadasinul nu răspunse. Ridică burduful şi dirijă şuvoiul de apă peste faţă şi cap. Îl scutură, împrăştiind

picăturile, însă celălalt nu se plânse. Luă o gură de apă, o scuipă, apoi bău și înghiți. Așteptă o clipă, să vadă dacă putea să șadă, apoi deschise ochii, dar se holbă drept înainte, pe lungimea lamei.

– Cât timp am exersat?

– Nouă minute, poate optsprezece, dar nu mai mult, răspunse inventatorul ridicând din umeri. Nu m-am prea uitat, decât după ce ai început să mormăi.

– Ce-am spus? întrebă spadasinul privindu-l.

– Nu știu, însă nu mi-a plăcut. Odată ce ai început să vorbești, au prins a se petrece lucruri ciudate.

Borosan arătă spre stânga lui Ciras.

Acesta urmări direcția indicată de degetul său. Pajiștea albastră purta urme pe locul unde exersase. Picioarele sale devastaseră iarba, însă urmele pașilor săi erau pline de sânge.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Mi-am început, ca și altă dată, exercițiile, apoi s-au transformat în ceva diferit. Adversarii mei au devenit turasynzi. Veneau în șiruri nesfârșite, vorbi tânărul privind în jur nedumerit. Poate că au murit toți aici. Bărbatul căruia i-a aparținut spada i-a întâlnit aici și i-a ucis. Fantomele lor au recunoscut sabia și-au căutat să se răzbune.

Ochii bicolori ai lui Borosan se căscară.

– Încep chiar acum să adun lucrurile.

– Asta ar fi înțelept, zâmbi Ciras.

Rămase în genunchi și privirea-i stărui ceva mai mult asupra lamei sabiei. L-ar fi ajutat pe Borosan să strângă tabăra, dar pentru moment se bucura că

însoțitorul său era ocupat cu asta. Știa că inventatorul îi va pune la un moment dat întrebarea firească și voia să aibă răgaz pentru a se gândi la un răspuns, dacă i-l va da vreodată.

De ce m-am oprit?

Imaginea lamei tăind prin robă reveni. Roba fusese albă până în clipa când sângele începuse să o înroșească. Pata purpurie se ridica încet spre blazonul brodat cu fir negru pe spatele tunicii. Un tigru la vânătoare.

Un blazon pe care-l mai văzuse.

Iar identificarea lui îl făcu să-l recunoască și pe cel pe care-l ataca. Statura, forma și lungimea părului său. Ciras știa chiar că bărbatul avea o cicatrice pe partea stângă, care se potrivea perfect cu lovitura.

Se uită în jos, spre lamă.

– De ce te-am văzut eu înfigându-te în spatele Maestrului meu?

Nici lama, licărind în roșu și auriu în lumina focului, nici sigiliile ieșind din umbră nu-i oferiră vreun răspuns.

23

Ziua a 7-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Prințul Pyrust asculta raportul Mamei Umbrelor din scaunul în care stătuse Keles Anturasi. Focul ardea în stânga sa, trosnind și împrăștiind scântei. Își întinse picioarele, ignorând căldura.

– Îmi este greu să ascult acest raport, Delasonsa. De aici pot vedea activitatea măreață depusă de Anturasi. Redarea unei suprafețe atât de mari de teren pentru a fi cultivat nu ne va rezolva criza alimentară, dar ajută. A garantat că Felarati va continua să crească și după ce eu nu voi mai fi. Pentru mine, valoarea lui este considerabilă.

– Înțeleg asta, Alteță, își înclină capul cotoroanța. Însă comportamentul său față de soția voastră este inacceptabil.

– Pentru cine?

– Pentru mine... pentru altcineva, iar acela ar trebui să fie domnia voastră, preciză ea ridicându-și capul. Vă poartă copilul în pântec.

Ochii lui Pyrust se închiseră pe jumătate.

– Copilul ei se va naște ca moștenitor al meu. Știe. Cu toții știm și nu poate face nimic să schimbe lucrurile. Nici chiar zvonurile cum că acest copil ar fi zămislit cu Anturasi nu vor conta. În afară de asta, mi-ai spus că nu s-au culcat încă împreună.

Mantia cenușie a bătrânei se închise și-i învălui silueta, făcând-o să pară și mai pirpirie.

– Asta nu pentru că soția dumneavoastră n-ar încerca, Alteță.

– Atunci e greșeala ei.

– În vreme ce ea nu poate fi ucisă, Anturasi da. Oamenii noștri l-au găsit în Ixyll, foarte bolnav. Au făcut tot ce le-a stat în putere ca să-l ajute, dar a căzut pradă unei boli. I-am putea returna cadavrul sau îl putem arde și înapoia cenușa. Ba chiar i-am putea trimite Prințului Cyron capetele nevrednicilor care nu au fost în stare să-l aducă aici destul de repede.

– Acestea sunt urzeli pe care le vom păstra pentru viitor.

Pyrust se ridică și se întoarse cu spatele spre foc.

– Lăsând la o parte ambițiile, scopul meu este acela de a face ca națiunea mea să fie mai puternică.

Anturasi pune umărul la asta. Cât despre soția mea... el nu va mai părăsi niciodată Deseirionul. N-are decât să facă ce-i place, atâta vreme cât soția mea îmi mai dăruiește un copil, ori trei. Știu că pentru tine asta este o chestiune de onoare și apreciez devotamentul tău față de familia mea, dar amintește-ți că acei copii sunt sânge din sângele meu, și lor le datorezi loialitate.

Delasonsa își ridică fruntea, cu ochii în flăcări.

– Feriți-vă de frustrările ei, Alteță. S-ar putea s-o considerați o iapă de prăsilă, însă ea se consideră altceva. V-ar putea face rău.

– Și de-asta vei continua s-o supraveghezi. De asemenea, vei găsi pe altcineva care să-l seducă pe Anturasi.

– Treaba-i ca și făcută.

Bătrâna îi înfruntă privirea prinzând-o cum se prindea o muscă în plasa de păianjen.

– Iar dacă încearcă să fugă, să-i omor?

– Pe ea cu siguranță. Anturasi este prea prețios să-l pierdem așa de ușor.

– După cum vă este voia, Alteță.

– Mulțumesc, făcu Pyrust și-și strânse mâinile la spate. Deunăzi, Marele Ministru mi-a dat raportul asupra situației de peste hotare și-am remarcat o curioasă lipsă de informații despre Erumvirine. El a sugerat că s-ar putea ca banditii din Helosunde să-i fi întârziat pe curieri. N-am mai auzit nici un raport despre banditi. Mi-ai fi spus de ei, nu?

– Dacă ar fi existat și altfel decât în imaginația ministrului dumneavoastră, bineînțeles că v-aș fi spus,

Alteţă, clătină încet din cap Mama Umbrelor. Se întâmplă ceva în sud. Cyron trimite spre frontiera cu Virine mercenarii helosundieni şi Garda Dragonilor nalenieni. Strânge trupe din comitatele din interior pentru a apăra nordul. Aceste manevre sunt benefice pentru noi, pentru că agenţii noştri au incitat la rebeliune în aceste regiuni, iar el tocmai le-a oferit motivul de a se apropia mai mult de capitală, cu tot armamentul.

– Se întâmplă ceva în sud? ridică din sprâncene Pyrust. Asta-i cam departe de precizia obişnuită a rapoartelor tale, Delasonsa.

– Aşa este, Alteţă, dar acesta-i adevărul. Sursele mele din Virine sunt neobişnuit de tăcute. Există însă destule schimburi de mesaje, limitate, ca să-mi dau seama că încă mai trăiesc, dar nu au nici o informaţie credibilă de oferit.

Focul vâjâi câteva clipe, apoi un buştean erupse într-o puzderie de scântei şi jăratic, împrăştiindu-se mult dincolo de scaunul gol al Prinţului. Amândoi săriră înapoi, apoi se dădură şi mai în spate când scânteile începură să se rotească, acoperind tăciunii ca într-o îmbrăţişare strânsă. Focul se învârteji, ridicându-se într-o coloană care se contură într-o siluetă umanoidă, cu cap de lup. Înspăimântătoarea creatură înşfăcă scaunul, trăgându-l mai aproape de vatră şi aşezându-se.

Pyrust se holbă o clipă spre creatură, apoi se lăsă într-un genunchi şi făcu o plecăciune adâncă.

– Bun venit, Grija, Stăpân al Morţii. Mă onorezi.

– Nu fac eu așa ceva, Pyrust. Îți dau o șansă. Te îndrepți spre tărâmul meu – la fel ca toți muritorii –, dar singura întrebare este cât de mulți dintre ai tăi mi-ai trimis? Morții tăi îți vor fi sclavi pe tărâmul meu.

Delasonsa, care rămăsese pe loc, pufni.

– Prințul este prea înțelept ca să fie sedus de minciunile tale. Poate că-i vor fi sclavi mii, însă el va fi sclavul celui care-l va ucide. Care-i avantajul de a avea mulți sau puțini?

Grija râse încetișor, cu fălcile căscate.

– Mă voi delecta continuând această discuție pe tărâmul meu, Mamă a Umbrelor. Dar tu nu.

O mână incandescentă țâșni spre ea și bătrâna se prăbuși.

– Ai dreptate s-o prețuiești atâta, Pyrust, pentru că te apără precum o leoaică și-ar apăra puii. Dar crede că te-ar putea apăra și de mine, ceea ce este o nebunie. N-ar face decât să prelungească o discuție care ar fi cel mai bine să fie scurtă.

Prințul dădu din cap.

– Când mi-ai vorbit ultima dată, ai spus că-i voi conduce pe mulți pe porțile tărâmului tău.

– Asta a fost valabil atunci și va fi și mai mult acum. Am văzut o mulțime de isprăvi mărețe de-ale tale, însă circumstanțele s-au schimbat. Doi, care erau hărăziți tărâmului meu, mi-au scăpat. Au murit, dar cu toate astea trăiesc, sfidând tot ce-i rânduit în ceruri. Este un semn care anunță venirea unui al zecelea zeu.

Pyrust, care nu-și bătuse niciodată capul prea mult cu zeii, găsi această perspectivă surprinzătoare.

– Ar putea exista un al zecelea zeu?

– Tot așa m-ai putea întreba dacă ar putea fi de zece ori pe-atât, ori de zece ori mai puțini. Au existat nenumărați zei. Virukii aveau zeii lor, iar sudul la fel. Chiar și indivizii au zei diferiți. Noi îi pervertim pe muritori, iar ei ne schimbă. Totul nu-i decât obiectul trăncănelii nesfârșite și plictisitoare dintre preoți, iar eu nu permit asta decât în cel de-al Șaselea Iad.

Zeul în flăcări se aplecă înainte.

– Pentru tine, Pyrust, este ceva nesemnificativ. Dar contează că mi-au scăpat doi oameni hărăziți tărâmului meu. Au reușit pentru că al zecelea zeu invadează cerurile. Și, așa cum e în cer, tot așa-i și pe pământ, forțele terestre ale celui de-al zecelea zeu invadeaza Erumvirine.

Prințul deseian se ridică încet.

– De-asta nu mai răzbat nici un fel de vești spre nord.

– Tot de-asta Fiul Tronului Dragonului își aruncă trupele spre sud. Intenția sa ar putea fi una bună, dar mijloacele folosite și momentul, nu.

O limbă de foc linse colții strălucitori.

– Invazia inițială i-a trimis pe mulți pe tărâmul meu și, poate, a fost menită să-mi abată atenția de la cei care lipseau. Acum a venit un al doilea val, iar apărătorii Virinei nu pot face față.

– Unde atacă? Arată-mi, își mijì Pyrust ochii căprui.

– Să-ți arăt ție?

– Da, luate-ar naiba. Ești zeu. Ai conjurat un trup, conjură-mi și mie o hartă.

Grija râse, apoi întinse o mână alungită înapoi spre cămin. Luă o părticică din foc de parcă ar fi fost nisip şi-l turnă pe podea, unde se împrăştie la câteva palme distanţă de trupul neclintit al Delasonsei. Flăcările deveniră un fluid incandescent, prin care se desenară linii întunecate, marcând râuri şi frontiere. Flăcările săltară formând munţi, apoi la marginea dinspre est a Erumvirinei dispărură complet.

Pyrust simţi cum i se strânge stomacul. *Un sfert din naţiune s-a dus. Invadatorii se îndreaptă direct spre Kelewan.* Îl străbătu o străfulgerare de pizmă. Visul său de a intra triumfător în Kelewan se dusese, pentru că ştia că oraşul pe care l-ar cuceri acum nu s-ar mai putea compara cu cel după care tânjise atât de multă vreme.

– Cât a trecut de când au năvălit?

– O lună.

– Şi au ajuns atât de departe? Sunt impresionat.

– Nu trebuie să te temi.

– Frica nu-mi aduce nimic. Respectul pentru duşmanul meu este însă vital.

Zeul morţii se lăsă pe vine şi privi spre el.

– Nu face pe deşteptul cu mine, Pyrust

Înfruntă fără nici o teamă privirea lui Grija.

– Dacă e să fiu secera ta, nu te mai plânge că sunt ascuţit.

Zeul se aşeză din nou şi chicoti.

– Nu eşti singura seceră.

– Am să chibzuiesc bine la ceea ce mi-ai spus, dădu prinţul din cap.

– Și vei acționa?

– Într-un fel sau altul, tot vei afla.

Grija se holbă un moment la el, apoi dădu scurt din cap.

– Ia deciziile cu chibzuială. Dacă există un al zecelea zeu, atunci va fi și un al Zecelea Iad, și-am să-l rezerv special pentru tine.

Înainte ca prințul să fi putut răspunde, personajul îngrozitor făcu implozie și se scurse înapoi în cămin. În afară de trupul Delasonsei și de flăcăruile care încă mai pâlpâiau pe scaun, nu rămăsese nici un semn al vizitei zeului. Pyrust așteptă, gândindu-se că s-ar putea trezi din coșmar, dar nu se întâmplă.

Prințul deseian se încruntă. Când Grija i se arătase prima dată, cu multe luni în urmă, i se păruse că visele sale de a deveni împărat se vor adeveri. Cu siguranță, orice campanie s-ar fi terminat cu multe pierderi de vieți omenești. Fie că ar fi învins sau ar fi pierdut, populația tărâmului Zeului Morții s-ar fi mărit.

Însă această manifestare însemna ceva cu totul diferit. Dacă Zeul Morții era suficient de puternic ca să intervină în treburile oamenilor, ar fi putut pur și simplu să răpună o zecime dintre trupele zeului. Însă faptul că oamenii scăpaseră de la moarte însemna că puterea sa se reducea. Războiul era dus pe pământ tot așa precum în ceruri și era limpede că Grija avea nevoie de un aliat pământesc. *Sau aliați. La urma urmei, nu-s singura seceră.*

Lăsând la o parte gâlcevile politice divine, informația pe care o primise era folositoare. Știa că Cyrus

își deplasa trupele, iar acum aflase și de ce. Trupele de la frontiera naleniană de nord nu erau de încredere, poate chiar gata de răzmeriță. Năvala în Helosunde și apoi în Nalenyr n-ar fi fost posibilă în nici un caz fără vărsare de sânge, dar acum părea.

De asemenea, este și necesară.

Spusese Grija, însă Pyrust știa, chiar și înainte ca Zeul Morții să-i fi oferit detaliile. Cyron ar fi putut să fie un geniu în organizarea națiunii și în acumularea de bogății, dar nu era comandant militar, așa cum fuseseră toți ceilalți prinți ai dinastiei Komyr. Dacă ar fi fost, n-ar trimite trupe la sud de frontiera sa cu Erumvirine; le-ar trimite direct în Erumvirine. Era mult mai bine să duci orice război pe teritoriul altuia, indiferent dacă intenționai să-l ocupi sau să-l cedezi mai târziu.

Pyrust avea de ales. Între națiunea sa și Nalenyr se întindea Helosunde. Chiar dacă invadatorii decideau să se întoarcă spre nord și să vină pe coastă, liniile lor de aprovizionare s-ar întinde dincolo de orice limită în momentul când ar ajunge în Deseirion, iar Pyrust putea garanta că pe tărâmul său nu vor găsi de mâncare nici măcar o singură îmbucătură. Trupele sale, deși nu atât de numeroase ca ale altor națiuni, erau bine antrenate și vor lupta din greu. Ar putea să țină dușmanul pe loc în Helosunde și să-și păstreze teritoriul intact.

Sau aș putea să-i împing și mai mult spre sud. În vreme ce o parte din el încă visa la cucerirea Moriandei și Kelewanului, restul ființei lui analiza acum apărarea lor. *Dacă suntem învrăjbiți, ne vom prăbuși.*

Însă nimeni nu va fi de acord să se unească sub flamura Șoimului. Chiar dacă Cyron și-ar da seama că era singura șansă de supraviețuire a națiunii sale, nu s-ar învoi. Cedarea comenzii trupelor omologului deseian ar declanșa sfârșitul dinastiei sale.

– Dar voi avea nevoie de trupele sale și de țara lui pentru a ne putea apăra cu toții.

Se încruntă. Dacă invazia celui de-al zecelea zeu îl speriase atâta pe Zeul Morții, nu avea cum să vadă altceva aici decât un dezastru pentru omenire.

Prințul se lăsă în genunchi lângă Mama Umbrelor și-o zgâlțâi de umeri. Ea se cutremură, apoi se rostogoli. Era sigur că ar sări în sus cu un pumnal în mâini, dar îl păstra ascuns pe sub mantie.

– Alteță, v-am dezamăgit.

– Nu, Delasonsa, nici pomeneală. Avem multe de făcut.

– Ce anume, Prințul meu?

Pyrust se ridică.

– Vei trimite vorbă agenților tăi din Nalenyr. Trebuie să înceapă să încurajeze o rupere a relațiilor dintre lorzii din interior și Moriande. Îi vreau înarmați și gata să mi se alăture. De asemenea, va trebui să-i ucizi pe liderii facțiunilor dizidente din Helosunde, dar vei cruța viața fratelui soției mele. Un mesaj va fi transmis în numele ei Consiliului de Miniștri, oferind o alianță și pace între Deseirion și Helosunde.

– Nu vor crede.

– Le vei spune că voi acorda Helosundiei autonomie deplină când se va naște moștenitorul meu.

Ea-l privi cu atenție.

– Vă simțiți bine, Alteță?

– Următoarea mea poruncă îți va liniști temerile, Mamă a Umbrelor. Vreau ca toate unitățile disponibile să se îndrepte spre sud. Acest ordin include și instructorii și garnizoanele de la frontiera turasyndă. Orice bărbat sau femeie între cincisprezece și treizeci de ani se va prezenta la prima unitate, afară de cazul când munca lor este vitală pentru eforturile de război. Găsește-mi câțiva lași din care să fac exemple, crucificându-i la răspântiile drumurilor.

– După cum vă este voia, stăpâne.

– În decurs de o lună vom mărșălui spre sud, spuse Pyrust arătând într-acolo. Nu căutăm vreun imperiu, dar dacă-i respingem pe invadatori, vom primi un imperiu.

24

Ziua a 10-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vnielkokun, Moriande
Nalenyr

Pelut Vniel așteptă până când servitorii turnară ceaiul și se retraseră, înainte de a-și înclina capul spre vizitatorul său.

– Îmi onorați casa cu vizita voastră, Conte Turcol. Îmi cer iertare că nu am putut să vă primesc mai devreme, dar administrația mea este într-o mare zarvă pentru că ne pregătim să celebrăm aniversarea urcării Prințului pe Tronul Dragonului. Dacă sunteți aici în ziua binecuvântată, vă rog să acceptați invitația mea de a vă fi gazdă.

Lordul vestic îi întoarse plecăciunea, dar fără grație sau sinceritate.

– Cred, domnule ministru, că le-am comunicat subordonaților voștri urgența întrevederii. Poate că nu-și fac prea bine datoria.

Pelut nu răspunse imediat. În loc de asta, sorbi din ceai.

– În Miromil antrenează maimuțe să se urce pe crengile cele mai înalte ale arborilor de ceai și să culeagă numai cele mai fine frunze. Această varietate se numește Norul de Jad, iar sevitoritorilor mei li s-au dat instrucțiuni precise pentru prepararea lui. Cred că o să vă placă.

Contele nu aruncă nici măcar o privire la ceaiul de pe măsuța lângă care îngenunchease.

– Vă apreciez ospitalitatea, însă nu am prea mult timp.

– Pentru ospitalitate există întotdeauna destul timp, milord.

S-ar putea ca Turcol să fi surprins o nuanță de amenințare în glasul lui sau să-și amintească faptul că venise să ceară un favor. Așa că nu ripostă și se conformă, sorbind din ceai – mult prea repede –, apoi își exprimă mulțumirile.

Pelut așeză ceașca pe măsuța de lângă el.

– Ați avut un mare noroc să vă aflați în Moriande când a fost transmisă cererea pentru trupe. Fără îndoială, curând vă veți alătura lor, la frontiera cu Helosunde.

– Da, mă voi alătura lor, consimți Turcol și ochii lui se îngustară. M-am gândit să vă cer sfatul într-o chestiune de protocol.

– Şi care ar fi aceea?

Lordul din interior îşi îndreptă umerii.

– Ţinând cont că prinţul nostru îşi va sărbători aniversarea, m-am gândit că o paradă a trupelor în onoarea sa ar fi foarte potrivită cu această ocazie.

Pelut ezită, dar nu lăsă să i se citească surpriza pe faţă.

– Prinţul nu agreează astfel de manifestări, cu excepţia Festivalului Recoltei. Aniversările sale sunt de obicei o chestiune privată. Adesea ia cu el la ţară câte un grup de curteni, pentru vânătoarea cu şoimii şi alte preocupări.

– Sunt la curent, Mare Ministru. De asemenea, mai ştiu că a trimis mare parte dintre gărzile keru în sud, aşa că este fără obişnuita sa suită. Îmi închipui că îl obligă să rămână în Moriande.

Turcol încercă să amestece puţină milă în expresia sa, dar cum nu mai simţise aşa ceva înainte, rezultatul era un fals vizibil

– M-am gândit că, din moment ce trupele mele ar fi prin vecinătate timp de patru zile, ar putea veni cu noi, să se bucure de ospitalitatea noastră şi să vadă cu ochii lui cât de bine vom păzi frontiera. Şi ar fi o binecuvântare pentru trupele mele să-şi vadă prinţul.

Pelut zâmbi. *Ambiţia, Conte Turcol, este întotdeauna nerăbdătoare.*

– Preocupările voastre pentru binele prinţului au fost remarcate şi apreciate. Să-i comunic invitaţia Înălţimii Sale?

– V-aș rămâne îndatorat. Ce doriți să fac pentru a vă răsplăti?

– N-am nici o idee ce fel de serviciu mi-ați putea face, Conte Turcol, în afară de apărarea cu credință a frontierei noastre.

Răspunsul îl nemulțumi în mod clar pe lord. Pelut văzuse ce era de văzut: invitația sugera uciderea lui Cyron și înlocuirea lui. Complotul ar fi fost evident pentru toată lumea, însă Turcol, în aroganța sa, credea că dacă-și celebra urcarea pe tron, asta ar face pe oricine să nu bage de seamă cum îl obținuse.

– Sunt convins că vă veți gândi la ceva, Mare Ministru, pentru că înțelepciunea voastră este sărbătorită în întregul Nalenyr, dădu contele din cap.

– Mă onorați din nou.

Pelut sorbi încă o dată din ceai, apoi privi dincolo de vizitatorul său. Surprinse o umbră proiectată pe unul dintre pereții de hârtie de orez. Știa că Turcol n-ar observa-o niciodată. Iar dacă ar face-o, Pelut avea deja pregătită o stratagemă pentru a face față situației. Fiica sa cea mai mare va fi găsită ascunzându-se acolo, pretinzând că nu voia decât să arunce o privire spre faimosul nobil. Pelut l-ar lăsa s-o folosească după poftă, iar Turcol ar uita de orice alte suspiciuni.

Vanitatea nu i-ar permite niciodată să creadă că am pus un funcționar să transcrie conversația.

Astfel de precauțiuni n-ar fi fost necesare, însă cererile repetate ale lui Turcol pentru o întrevedere îl obligaseră să le adopte. Chiar și un orb și surd, închis într-o cutie de metal și ținut pe fundul Râului de Aur

timp de cincizeci de ani ar fost la curent cu dorinţa lordului vestic de a-i vorbi. Pelut trebuia să presupună că Prinţul Cyron aflase deja şi, deşi nu se temea de spioni în propria bătătură, bănuia că străzile din afara micului său turn gemeau de ei la ora la care întrevederea se va fi sfârşit.

– Ar trebui să vă spun, milord, că eu consider că este foarte puţin probabil ca prinţul să accepte invitaţia voastră. De fapt, ar trebui să cred că şansele ar fi infime...

– Plăcerea şi generozitatea mea, dacă aş şti că ni se va alătura, n-ar mai avea limite.

Pelut continuă să vorbească, fără să răspundă izbucnirii.

– ...Numai dacă l-aţi pofti întâi pe Prinţul Eiran şi i-aţi dezvălui cât de mult doriţi ca Prinţul Cyron să vi se alăture. Dacă aţi spune că v-aţi gândit să-l invitaţi chiar domnia voastră pe prinţ, dar aţi presupus că va trece peste o ofertă provenită de la un nobil atât de neînsemnat, sunt sigur că Prinţul Eiran s-ar folosi de influenţa sa pentru a vă susţine. El şi Cyron sunt destul de apropiaţi.

Turcol privi în jos, apoi dădu din cap.

– Desigur. Ar trebui să procedez aşa.

– Aş fi încântat să vă aranjez o audienţă la Prinţul Eiran.

– Aş vrea să vă mai întreb ceva, dacă nu vă este cu supărare.

Turcol încercă să facă următoarea întrebare să sune firesc, însă entuziasmul din glasul său îl trădă.

– Mai am o întrebare, izvorâtă din dorința de menținere a stabilității Nalenyrului.

– Vă rog.

– Dacă ar fi să se întâmple o nenorocire...

– Nenorocire?

– Dacă prințul ar cădea victima unui asasin, un asasin deseian, atunci ce s-ar întâmpla?

– Nu vă preocupați de asta, milord, zâmbi Pelut și clătină din cap. Nu există nici un asasin deseian care să poată pătrunde în Wentokikun.

Turcol se încruntă din greu, întunecându-se la față.

– Nu. Ce-ar fi dacă ar exista *asasini*, un grup întreg, și l-ar ataca pe prinț în vreme ce ar veni în mijlocul trupelor mele? Ce s-ar întâmpla? Dacă ar muri, vreau să spun.

Deși Pelut știa exact ce fusese întrebat, se decise să pară mai departe că nu înțelesese.

– Este extrem de puțin probabil să se întâmple, milord. Prințul Pyrust este foarte înțelept, așa că nici un asasin n-ar putea fi identificat drept agent de-al său. Vreau să spun că, în eventualitatea unui astfel de scenariu de neconceput, cum e cel descris aici, o trupă de asasini ar trebui să fie cel puțin douăzeci și șapte la număr și să fie deghizați în bandiți. De fapt, n-am descoperi nimic care să indice că nu sunt. Cred că singura șansă pe care ar avea-o ar fi să atace în timp ce dumneavoastră, prinții și câțiva dintre cei mai de încredere și curajoși dintre războinici vă relaxați pe Dealul Mausoleului, cum obișnuiește prințul. Acolo, și numai acolo, ar putea avea șansa de a-l ucide. Cât

despre ceilalți dintre dumneavoastră, dacă ați fi în stare să vă croiți cale de scăpare, ei bine, amintiți-vă cât de mult l-au apreciat oamenii pe socrul vostru pentru că a înapoiat din Helosunde trupul Prințului Aralias.

Turcol dădu din cap și sorbi din nou din ceai.

Pelut își lăsă capul jos.

– Sper că toate acestea nu v-au alarmat, milord, pentru că știu că v-ați da și viața pentru a-l proteja pe prințul nostru. Ați putea fi chiar rănit, dar pierderea lui v-ar provoca o durere mai mare decât orice rană fizică.

– Bineînțeles că mă alarmează, Mare Ministru, iar dacă aș crede că banditii l-ar putea vătăma pe prinț, nu aș lansa niciodată o astfel de invitație. Asta nu este posibil însă, așa că voi folosi calea pe care mi-ați sugerat-o.

– Mă bucur să vă fiu de folos.

– Oricum, întrebarea mea inițială se referă la ceea ce s-ar petrece după o asemenea imensă tragedie. Prințul nu are moștenitori, iar fratele lui a murit fără să fi lăsat vreunul. În eventualitatea morții Prințului, cine-ar conduce națiunea noastră?

Pelut sorbi îndelung din ceai înainte de a răspunde.

– Îmi puneți o întrebare pentru care există unul dintre multele răspunsuri posibile, dar unul care nu trebuie să răzbată dincolo de această încăpere. Pot să am încredere?

– Desigur, încuviință încet Turcol.

Pelut își înclină capul spre dreapta.

– Trebuie să înțelegeți că lipsa de moștenitori ai Prințului, fie de sânge, fie declarați, reprezintă o

situație pe care eu, Mare Ministru nalenian, trebuie s-o rezolv. Mă uit la Helosunde, la Consiliul de Miniștri, și văd ce dezastru a rezultat din dezbaterile lor. Nu voi îngădui o guvernare formată din miniștri, pentru că noi nu suntem de sânge nobil. Puțini oameni sunt, și chiar mai puțini se ridică la înălțimea promisiunilor propriului sânge.

Contele nu-și putu ascunde un zâmbet. Faptul că familia sa ocupase, cândva, Tronul Dragonului, dovedea fără tăgadă că avea obârșia care i-ar fi permis să-l reclame. *Și este sigur că promisiunile sângelui său nobil au înflorit pe deplin în el.*

– Eu m-am gândit, milord, că pentru a menține stabilitatea și promova viitorul, s-ar putea să fim nevoiți să apelăm la metode neobișnuite. Mi-a trecut prin minte că un triumvirat, alcătuit din socrul vostru, Ducesa Scior și domnia voastră ar putea asigura combinația corectă de înțelepciune, carismă, experiență și, în cazul vostru, vitalitate, pentru a conduce națiunea noastră spre viitor. Tustrei ar trebui să cooperați, bineînțeles, împărțind puterea.

– Da, desigur, înțeleg, vorbi Turcol, dar expresia strâmbă îi dezvăluia perfect opinia. Totuși, ar trebui să ne decidem asupra unui singur prinț, dacă vrem ca națiunea noastră să-și păstreze legitimitatea. Deși ceilalți doi sunt înțelepți și puternici, nici una dintre casele lor nu datează dinainte de Urgie. În ce-i privește pe Komyri, ei s-au ridicat de la Vremea Gheții Negre încoace.

– Casele lor nu erau necunoscute înainte de crearea celor Nouă Principate.

– Dar nu făceau parte din nobilimea imperială.

– Foarte adevărat, dădu solemn din cap Pelut. Problema voastră, milord, este cât de bine vor servi miniştrii triumviratul la putere?

Comentariul îl reduse la tăcere pe Turcol, iar pumnul său strâns nu scăpă privirii lui Pelut.

– Eu aş crede, Mare Ministru, că ministerele ar servi cel mai bine la consolidarea puterii în mâinile celei mai calificate persoane pentru a conduce naţiunea. Ducesa, deşi este înţeleaptă – chiar dacă este vorba de viclenia unei soţii de pescar –, şi socrul meu sunt amândoi mult prea bătrâni pentru a asigura acea continuitate necesară pentru a duce Nalenyrul în viitor.

– Aş fi de acord, milord, dacă nici unul dintre ei n-ar avea progenituri care să preia sarcina. Aţi putea fi foarte bine moştenitorul de drept al Contelui Vroan, dar dacă aveţi proprii moştenitori lucrurile ar sta chiar mai bine.

– Adevărat, dar dacă soţia mea ar fi însărcinată acum, Contele Vroan l-ar putea desemna pe copilul meu drept moştenitorul său, iar eu aş fi forţat să accept o regenţă. Consider acest lucru inacceptabil şi la fel ar trebui şi domnia voastră.

– Eu nu caut decât ceea ce-i mai bine pentru naţiunea noastră.

– Iar eu cred că Marele Ministru ar trebui să vadă că reprezint viitorul Nalenyrului.

– *Dacă* se întâmplă ceva inimaginabil.

Turcol se opri un moment.

– Da, desigur, dacă inimaginabilul s-ar întâmpla. Banditii. Ar fi îngrozitor.

– Așa ar fi, milord.

Pelut privi în jos spre ceașca sa, iar bucățelele minuscule de frunze de ceai se adunară pe fundul ei.

– Dacă s-ar întâmpla, cred că pentru națiune călăuzirea oferită de domnia voastră ar fi neprețuită. Este limpede că v-ați gândit la asta, iar o astfel de anticipare reprezintă o valoare care nu va fi ignorată.

– Mare Ministru, aveți claritatea viziunii, ceea ce ne va garanta viitorul.

– Milord este prea amabil, se înclină Pelut spre el.

– N-aș vrea să vă răpesc și mai mult din timp, știind că sunteți ocupat. Voi vorbi chiar eu cu Prințul Eiran. Veți primi răspunsul său în decurs de o zi.

– După aceea și al prințului?

– Eu cred că da.

– Vă apreciez ospitalitatea, dar și mai mult înțelepciunea, mulțumi Turcol cu o plecăciune.

– Mergeți cu bine, milord. Fie ca zeii să surâdă asupra viitorului vostru.

– Viitorul nu înseamnă nimic, Ministre, însă viitorul națiunii mele este totul.

Contele făcu să alunece lateral panoul-ușă și se retrase. Nu-l trase după el, iar Pelut găsi asta enervant; dar nu numai asta decise soarta lui Turcol.

Marele Ministru bău ceaiul, apoi roti licoarea aurie rămasă în ceașcă. O întoarse repede și-o trânti

pe măsuță. O ridică iute din băltoaca formată, punând-o apoi cu gura în jos pe un loc uscat.

Scopul vizitei lui Turcol fusese cât se poate de evident. Ordinul prințului privind strângerea de trupe devenise doar un pretext pentru pregătirea unei rebeliuni pe față. Pelut se așteptase să-l audă cerând ca miniștrii să deschidă larg porțile Moriandei și să i-l predea pe prinț, ceea ce-ar fi constituit un spectacol grandios, în mod sigur. Încercarea de asasinat n-a fost însă ceva la care se aștepta și, în mod clar, nu ceva la care lordul să se fi gândit prea mult. Disponibilitatea lui de a adopta masca banditismului dovedea o flexibilitate care ar fi putut fi utilă, însă comentariile sale despre succesiune dezvăluiau diferența dintre flexibilitate și maleabilitate.

Dacă ar fi mai maleabil, ar fi mult mai folositor. Era limpede, dorea să fie prinț și se considera alegerea cea mai firească. Pelut nu avea nici un dubiu că Turcol se și visa primit cu urale de către poporul său adorator: negustorii și-ar deschide cuferele pentru el, iar femeile picioarele. În timpul domniei sale, fanteziile despre keru, cum că erau haremul prințului, ar deveni realitate sau dintre ele s-ar ridica o Cyrsa, cu mâinile pline de sângele lui.

Ceea ce n-ar fi deloc rău. Mărit-o cu Eiran și-am uni două teritorii.

Totuși, în vreme ce ar fi o procedură interesantă, era mai mult ca sigur că Eiran și-ar da duhul odată cu Cyron. Deși se îndoia că Turcol îi abordase și pe miniștrii helosundieni, aceștia îl vor căuta imediat ce

se va răspândi vestea că era în fruntea trupelor de la frontieră. Dorința lor de a-l vedea pe Eiran mort îl va conduce pe conte spre alte comploturi.

Deși perspectiva de a-l avea pe Turcol ca prinț nu-l entuziasma deloc pe Pelut, ideea că s-ar putea descotorosi de Cyron îl incita. Ar fi preferat o metodă mult mai rafinată, însă mortul era mort, iar o lovitură de măciucă era la fel de bună ca otrava. Prințul reprezenta o amenințare mai mare pentru Nalenyr decât contele și cu siguranță una mult mai imediată. Trebuia să rezolve problema asta.

Pelut își întoarse ceașca și descifră mesajul frunzulițelor. Poziția și forma lor îi dezvăluiau semne ale viitorului. Deși nu atât de clare pe cât i-ar fi plăcut, era destul.

Soarta eforturilor lui Turcol fusese decisă.

Odată cu asta, și soarta Nalenyrului însuși.

25

Ziua a 12-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 9-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Rechinul negru, Caxyan

Toate speranţele nutrite de Jorim de a păstra secretă schimbarea naturii relaţiei sale cu Nauana pieriră foarte repede. Shimik fusese întotdeauna încântat să-şi petreacă timpul împreună cu stăpâna, dar acum o adora şi o apăra. Mârâia la oricine se apropia prea mult de ea – cu excepţia lui Jorim – iar marinarii, plictisiţi de viaţa pe uscat, nu avură nici un fel de dificultăţi în a descifra motivele din spatele comportamentului fennychului.

Amentzutlii acceptară cu bunăvoinţă această schimbare, iar Tzihua, războinicul uriaş crescut în casta *maicana* datorită priceperii sale în luptă, mărturisi că se aşteptaseră cu toţii să se întâmple. Deşi interacţiunea

zeilor cu muritorii nu era ceva obişnuit în mitologia lor – sau istorie, aşa cum îşi aminti Jorim –, nu era ceva nemaivăzut. Cu toţii sperau ca Tetcomchoa să considere agreabil timpul petrecut împreună cu amentzutlii.

Iar Jorim îl considera. Nauana era minunată şi exotică, iar el se simţise atras de ea încă din prima clipă când o văzuse. Contactul nemijlocit sporise această atracţie, dar nu crezuse că ar fi putut avea vreun interes în ce-l privea. Grija cu care-şi urma instruirea îi amplifică sentimentele şi, totuşi, nu descifrase în acţiunile ei nici un simţământ.

Dar străduindu-se să-i pătrundă esenţa şi disponibilitatea de a se deschide, ca răspuns dezvăluise totul. Era ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna şi invers. În mod curios, preferinţele, aversiunile şi experienţele lor – deşi modelate prin culturi care nu ştiau nimic una de alta – se îmbinau fără nici un efort. Se simţeau de parcă fiecare era câte o jumătate a unei monede care fusese tăiată, iar acum se alipiseră la loc.

Jorim mai fusese îndrăgostit înainte, cel puţin de câteva zeci de ori, din când în când mai mult de o lună. Îşi îngăduise să creadă că multe dintre relaţiile sale se destrămaseră din cauză că obligaţiile sale faţă de familie îi cereau să călătorească perioade îndelungate. Însă adevărul era că relaţiile naufragiaseră deja, iar călătoriile deveniseră doar scuze convenabile pentru a le lăsa să moară.

Nu purta pică femeilor pe care le cunoscuse. Atracţia de la început condusese la revelaţii, iar

insatisfacţia devenea, cu timpul, reciprocă. Toată lumea se poartă cum poate de bine la prima întâlnire, apoi descoperă adevărata fire a celeilalte persoane. După patru luni, se afla dacă o relaţie putea dura sau nu.

În şase secunde, el aflase asta despre Nauana şi mai ştia că şi-ar fi putut petrece restul vieţii cu ea. Ar fi ezitat să declare aşa ceva, deşi se deschisese şi el către ea. Ea nu mai trăia cu iluzia că el era un om-zeu, deşi acceptase că divinitatea lui s-ar putea dezvălui la fel cum puful pierdut de puiul de pasăre îi lăsa să se vadă adevăratul penaj.

Ar fi respins această idee, dar toţi copiii nalenieni fuseseră crescuţi în spiritul legendei lui Wentiko, zeul-dragon, care se crezuse un vierme scârbos până când se transformase într-un dragon. Din punct de vedere intelectual, Jorim considera povestea drept una care-i învăţa pe oameni să-i aprecieze pe ceilalţi dincolo de aspectul lor exterior, însă manifestarea fizică a interiorului lor rezona şi ea. Oriunde te-ai fi uitat, oamenii îmbătrâneau şi se schimbau. La unii, înaintarea în vârstă era benefică. La alţii, însemna să capituleze în faţa lumii din jur pentru că nu credeau suficient de mult în ceea ce zăcea în interiorul lor.

Sunt eu, oare, un zeu ascuns? În trecut ar fi izbucnit imediat în râs la un asemenea gând, dar acum îi dăduse motiv pentru întrebări. Maturizându-se, el şi ceilalţi glumeau despre impresia lui Qiro că era o zeitate, iar mulţi îl tratau cu o stimă mai mare decât cea arătată zeilor. Dacă abilităţile cuiva într-un domeniu

îi permiteau să ajungă la stadiul de *jaedunto*, nu era, oare, posibil să se manifeste într-o manieră mai măreață? Cândva ar fi respins ideea, pentru că toți știau că nu existau decât nouă zei și nu mai mulți, dar posibilitatea ca un alt zeu să-și facă loc spre ceruri deschidea o întreagă pleiadă de noi posibilități.

Discuțiile pe aceste teme ocupau mare parte din timpul petrecut cu Nauana în afara instruirii, în timp ce educația lui în ale magiei continua neabătută, ba chiar își accelera ritmul. Nu putea comunica telepatic cu ea chiar atât de bine cum o făcea cu ai lui, dar o înțelegea mai bine. Acest lucru, împreună cu înțelegerea esenței și a folosirii ei, îi permitea să progreseze rapid. Deși nu era la fel de experimentat ca Nauana, existau indicii că avea capacitatea de a stăpâni mult mai multe puteri decât ea.

Totuși, planurile pentru el prevedeau continuarea studiului, dar mai apoi a venit un curier din Micyan, un sat de pe coastă, aflat la o distanță de două zile de mers. Curierul s-a prăbușit ca secerat din cauza epuizării, după ce alergase tot drumul, fără hrană, fără odihnă și fără să aibă suficientă apă. Povesti că mozoyanii îi atacaseră satul.

Perspectiva revenirii acestora îi îmboldi pe amentzutlii să se pună în mișcare. Orașul Nemehyan era așezat în vârful muntelui, iar acolo se ajungea pe un drumeag lung și întortocheat, care pornea din câmpie. Aceea care fusese martora unei bătălii sălbatice împotriva mozoyanilor, cu numai o lună înainte sau „pe la începutul săptămânii", cum spuneau cei care

foloseau calendarul *centenco*. De fapt, un munte înalt, piramidal, de cranii mozoyane marcau victoria amentzutlilor asupra dușmanilor. În acel atac, mozoyanii veniseră dinspre nord-est, iar posibilitatea ca ei să vină acum dinspre coastă însema că și liniile defensive vor trebui să fie mutate.

Căpitanul Anaeda Gryst trimise *Rechinul negru* spre nord, de-a lungul coastei, să caute orice semn al înaintării hoardelor. Pentru că ametzutlii nu aveau nici un fel de tradiție navală de care să se poată vorbi, Micyan nu fusese construit în jurul unui port, însă nava putea să debarce trupe în cel mai apropiat port natural pentru o expediție de recunoaștere, iar spre final, câte o companie de Dragoni marini și războinici locali urcară la bord.

Jorim optă pentru deplasarea spre nord cu *Rechinul negru,* iar Shimik veni cu el. Nauana rămase acasă să pregătească apărarea împreună cu alți *maicana*, iar Tzihua urcă la bord să preia comanda contingentului de amentzutlii. Anaeda Gryst rămase la Nemehyan și organiză restul trupelor naleniene pentru a ajuta la apărarea orașului.

Faptul de a se afla din nou pe ocean la bordul unei nave îl încânta pe Jorim, așa cum Nauana știuse foarte bine că se va întâmpla, acesta fiind motivul pentru care nu-i ceruse să rămână cu ea. Jorim se afla lângă prova, râzând în stropii de apă care-i udau fața. Vântul îl răcorea și, deși ar fi putut pregăti o invocație care l-ar fi încălzit din nou, n-o făcu. Se bucura, pur și simplu, de aroma mării, de priveliștea cerului, de

gustul apei de mare, de zgomotele scoase de navă și de cei care lucrau la bordul ei.

Aceasta-i esența vieții însăși. Călătoriile, expedițiile, confruntarea cu primejdiile, toate acestea erau lucruri pe care le îndrăgea, îl făceau să se simtă viu. *Dacă va trebui să-mi petrec restul vieții închis în Anturasikun, am să mor.*

Privi spre Shimik, care stătea lângă el cu picioarele depărtate și cu labele dinainte pe șolduri. Acesta privi în sus la el și rânji cu gura plină de dinți strâmbi.

– Știu, e minunat.

Deplasarea în sus pe coastă dură mare parte din amiază, dar cu vântul constant reușiră să se deplaseze repede și intrară în port fără nici o dificultate. Deși navigaseră aproape de țărm, iar de cart fuseseră observatorii cu ochii cei mai ageri, nu văzuseră nici un semn de mozoyani.

Comandantul navei, locotenentul Myrasi Wueltan, lăsă la apă bărcile. Fiecare făcu două curse la țărm și reușiră să debarce repede toate trupele. În pofida diferențelor de arme și armuri dintre cele două detașamente, se grăbiră să asigure zona pe plaja albă, nisipoasă.

Shimik se cățără pe spatele lui Jorim, când cartograful i se alătură lui Tzihua în fruntea coloanei aflate în marș spre interior. Până acum, cercetașii nu descoperiseră nimic, dar nu pătrunseseră în jungla deasă decât cel mult o sută de metri. Vegetația luxuriantă făcea dificilă observația și chiar mai dificilă deplasarea. Soldații folosiră săbiile de oțel sau ghioagele de război ascuțite, de obsidian, și croiră o cărare prin junglă.

În pofida trecerii lor gălăgioase, animalele junglei nu păreau câtuși de puțin impresionate. O trupă de maimuțe dungate ca niște tigrii își băteau joc de eforturile lor și chiar îi bombardară pe unii dintre ei cu cojile verzi ale fructelor de *ichoitz*. Shimik le imită țipetele cu suficientă acuratețe încât un mascul se aruncă prin frunziș drept pe o creangă, cu vreo șapte metri mai sus, scuturând-o și urlând.

Fennul sări de pe spinarea lui Jorim, se cățără pe o altă creangă și țâșni drept spre mascul. Se apucară să urle unul la altul, scuturând crengi și luând diferite poziții, iar Jorim se temu că va izbucni o luptă, dar Shimik își scoase ghearele la maimuță, iar animalul o zbughi înspăimântat.

Shimik sări la pământ și acceptă plecăciunile exagerate oferite de toți războinicii.

Coloana își croi drum pe o porțiune de o altă sută de metri înainte ca cercetașii să raporteze din nou. Ajunseseră la drumul folosit de curier pentru a fugi spre sud. Nu dăduseră peste nici un semn al trecerii sale, dar nici a mozoyanilor. Pe cât puteau ei spune, nu era nimic ieșit din comun pe acolo.

– Acum douăsprezece ore, mozoyanii au atacat Micyanul și nu s-au îndreptat spre sud. Nu-mi imaginez că se așteptau să fim preveniți, se încruntă Jorim.

– I-ai văzut în luptă. Nu gândesc, clătină din cap Tzihua.

– Atunci de ce-au atacat?

– Din cel mai simplu motiv posibil. Le era foame.

– Crezi că erau răzleţiţi de restul? Au fost, oare, destui ca să cotropească satul?

Uriaşul amentzutl ridică din umeri.

– Am luat urma supravieţuitorilor pe cât de departe spre nord a fost posibil. Majoritatea au murit. Cei care au supravieţuit s-au întors în mare.

Jorim dădu din cap. Deşi găsiseră locul unde se adunaseră mozoyanii pentru atacul asupra Nemehyanului, nu dădură nici peste nave, bărci sau alte indicii despre modul în care ajunseseră aici. Conveniră că duşmanii înotaseră spre ţărm, iar ideea unei mări pline cu broaşte demonice de mărimea unui om şi cu gurile pline de dinţi ca de rechin era destul să-i provoace coşmaruri lui Jorim.

– Trimiterea de trupe pe drumul spre Micyan este cea mai bună soluţie.

Jorim reflectă o clipă.

– Probabil că ar trebui să trimitem *Rechinul negru* în sus, de-a lungul coastei şi să vedem dacă există vreun semn de mozoyani. Nu cred că ar fi putut să-şi croiască drum aşa cum am făcut noi, dar ar fi putut ajunge la ţărm pe oriunde. Şi asta ar fi util să ştim.

– De acord.

– Bine. Mă duc înapoi şi-i spun locotenentului Wueltan ce vrem, apoi mă întorc şi mă alătur vouă pentru pentru marş.

– Va fi bine să-l avem pe Tetcomchoa să ne conducă, zâmbi Tzihua.

– Am să-i spun asta când îl întâlnesc.

Jorim trecu printre trupe, iar Shimik gonea pe deasupra lui, prin copaci. Soldații nalenieni încheiau coloana, așa că îl puse pe comandantul lor la curent cu planul. Refuză oferta unei gărzi pentru deplasarea spre țărm, și-i trimise să-și vadă de drum.

Când ajunse pe plajă, își dădu seama că era ceva în neregulă. Nu-l mai sâcâiseră nici păsările, nici maimuțele. Își spuse că Shimik reușise să le sperie și să le izgonească și continuă să creadă asta până ajunse pe plajă, iar animăluțul se ascunse în spatele lui, uitându-se printre picioare.

În golfuleț se mai afla și altceva decât *Rechinul negru*. Prima dată n-ar fi putut spune precis ce, pentru că era lung cât nava, iar asta nu i se părea posibil. Partea din față a acelui lucru era deschisă – din nou, imposibil pentru o navă – iar din deschizătură se târau tot felul de creaturi. Foiau deja la bordul *Rechinului negru*, iar marinarii care săreau și începeau să înoate spre țărm erau trași la fund de atacatori nevăzuți.

Deși nu se afla prea aproape, putea vedea că acești mozoyani erau altfel. Primii întâlniți semănau cu peștii. Cei care atacaseră în Nemehyan erau cu adevărat ca niște broaște diavolești, dar tot subțiri. Aceștia aveau o siluetă mai groasă, aducând mai mult cu maimuțele decât cu broaștele. Felul în care atârnau de parâmele navei și se lăsau în jos de pe crucete îi confirma impresia.

În afară de asta, alte două lucruri deveniră imediat evidente. Primul, nava era mai mult ca sigur pierdută.

Al doilea, mozoyanii veneau pe țărm și, indiferent cât de valoroși erau războinicii, ar fi fost copleșiți doar prin numărul lor. Nu aveau nici o șansă să-și pregătească apărarea deoarece matahalele începeau deja să se adune și să înoate spre țărm. Măcelul va fi total, iar mozoyanii se vor ospăta din oameni tot așa cum făcuseră morții lor, pe câmpiile din fața Nemehyanului.

Apoi, încă unul dintre lucrurile acelea încărcate cu mozoyani ieși la suprafață. Își deschise botul și începură să iasă și alte bestii.

Mieunatul înspăimântat al însoțitorului său îl readuse pe Jorim la realitate.

– Shimik, găsește-l pe Tzihua. Spune-i să fugă imediat. Du-te repede, acum. Fugi. Trebuie să fac ceva.

– Jrima rămâi?

– Da, rămân, dar tu trebuie să pleci, repede. Acum. Foarte important. Fugi.

Fennul țâșni pe cărarea din junglă. Se opri, privi înapoi spre Jorim, îi făcu semn, după care sări în copaci și dispăru.

Jorim se întoarse din nou spre port și-și miji ochii.

– Totul nu-i altceva decât echilibru și esență.

Își sfâșie tunica și roba, dezgolindu-și pieptul. Cu fața spre port și spre soarele în asfințit, păși înainte până când ajunse în apă până la genunchi. Îi ignoră pe mozoyani și închise ochii.

Se concentră asupra căldurii solare, care-i atingea pielea și părul. Simțea apa clipocind în jurul picioarelor, foarte caldă în apropierea țărmului, dar lăsând

o urmă de răceală când se scurgea de lângă el, cu fiecare dintre valurile blânde. Se lăsă să le absoarbă esenţa. Apa, fluid; soarele, fierbinte. Căută căldura în apă, fluiditatea în felul în care lumina solară se unduia peste apă.

Apoi se întinse şi atinse *maiul*.

Totul nu era decât echilibru, iar acum încerca să schimbe acest echilibru în mod radical. Nu avea nici o idee dacă putea sau dacă efortul l-ar ucide. Cu toate astea, era singura şansă de a-şi salva prietenii. Aşa că se cercetă şi înlăuntrul său, legând esenţa sa de *mai*, apoi dirijându-l în apă.

Echilibrul căutat era simplu, însă scara la care voia să lucreze era incredibil de vastă. *Vreau să fac să fiarbă marea.* Transformarea apei din golfuleţ din fluid în vapori era posibilă, deşi nu auzise nici o relatare ca o lucrare atât de titanică să fi fost săvârşită înainte.

Probabil că oricine a fost destul de smintit încât să încerce aşa ceva a murit înainte de ridicarea primei coloane de aburi.

Deschise ochii şi văzu mozoyanii care se apropiau tot mai mult. Unul se afla la o aruncătură de piatră distanţă. Desfăcu botul, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi, ca de rechin, pe care-i observase şi înainte. Ochii lui negri se fixară într-ai săi, iar Jorim se pomeni privindu-şi pieirea.

Atunci îşi dădu seama. *Idee bună, aplicată prost.*

Ignoră apa şi se concentră asupra soarelui. Vizualiză Wentiko în discul solar. Dragonul se ridicase întotdeauna cu curaj, iar Jorim salută asta, la fel ca

lumina și căldura. Atinse esența zeului și prin *mai* se transmise un impuls care-l cutremură. Fiecare mușchi din trupul său se contractă, curbându-i spinarea.

Se așteptă să cadă pe plajă, neajutorat, dar în loc de asta începu să se ridice. Picioarele îi ieșiră din apă șiroind. Mozoyanul care fusese cel mai aproape de el privi în sus, iar expresia flămândă de pe fața lui se transformă în uimire.

Jorim voia să transforme apa din fluid în vapori. Convertirea mării ar fi fost imposibilă, pentru că apa din golfuleț făcea parte din ocean, care era legat de toate oceanele. Pentru a transforma totul în vapori ar fi fost, poate, dincolo și de puterea unui zeu.

Însă convertirea în vapori a unei mici cantități de apă nu era. O mai făcuse și înainte, de nenumărate ori. Devenise o sarcină lipsită de efort.

Așa că începu convertirea apei din ochii celui mai apropiat mozoyan.

Explodară, iar creatura urlă de durere. Se scufundă, însă Jorim tot îi urmărea esența. Îi fierse creierul în craniu. Osul crăpă și pielea plesni, eliberând o bulă de gaz fierbinte pentru a marca sfârșitul bestiei.

Își îndreptă atenția spre altul, apoi altul. Mozoyanii mureau în suferințe groaznice. Se zbăteau în apă și numai după ce deveniră tot mai mici își dădu seama că zbura deasupra golfulețului. Nu mai trebuia acum să se concentreze asupra câte unui singur individ. Era suficient că priveau spre el și simțeau atingerea strălucirii pe care o proiecta. Când razele lui îi atingeau, carnea se topea și oasele se înnegreau.

Ridicându-se încet, fără o direcție sau intenție, ca un zmeu purtat de briza ușoară, se apropie de *Rechinul negru.* Privi în jos, spre el însuși, și se minună cum de nu era orbit. Pielea lui strălucea cu intensitatea luminii soarelui de amiază. Apa reflecta nimbul auriu și fuioarele mici de aburi răsucindu-se în jurul mozoyanilor morți.

Jorim se uită spre *Rechinul negru.* Nu putea vedea prin el, însă îl mătură cu privirea, găsi mozoyani ascunzându-se pe punte sau în adâncurile navei. Îi atinse unul după altul și ei muriră.

Peștii enormi, care-i lepădaseră pe mozoyani în mare, își închiseră botul. Începură să se scufunde încet, însă apa scăzută a golfulețului îi împiedica. Dar de-abia dacă mai conta, pentru că razele pătrundeau ușor prin apă, iar creaturile greoaie nu s-ar fi putut scufunda niciodată atât de repede încât să-i scape.

Cu un gest al mâinii, le arse de la cap la coadă. Cozile lor groase zvâcniră, stârnind nămolul, apoi se scufundară în mizerie. Aștepță și se uită ca nu cumva să scape vreun mozoyan, fierbându-i în propria lor piele pe cei care încercau.

Retrăgându-și strălucirea, Jorim pluti până jos, pe puntea *Rechinului negru.* Tălpile sale goale atinseră lemnul. Sfârâi și începu să fumege. Se trase înapoi și privi, uluit de urmele de pași arse pe punte.

Erau urmele unui dragon.

26

Ziua a 14-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Pădurea Disat, la vest de Moriande
Nalenyr

Prinţul Cyron zâmbea. Deşi era încă la început de an, zorii zilei aduseseră strălucire şi căldură. Peste noapte avusese parte de un somn sănătos şi se trezise devreme ca să se pregătească pentru ieşirea din această zi. Iniţial, rezistase ideii de a li se alătura Prinţului Eiran şi Contelui Turcol, dar acceptarea era forma cea mai rapidă de a rezolva problema. Turcol avea potenţialul de a-i fi ca un ghimpe în coastă, aşa că orice metodă de a netezi imediat asperităţile era bine-venită.

În afară de asta, pădurea Disat fusese întotdeauna pentru el un loc favorit de vânătoare. Acolo, pe un deluşor, bunicul său acceptase predarea şi abdicarea

ultimului prinţ al dinastiei anterioare. Aşa începuse Dinastia Komyr şi, contrar zvonurilor, nu pusese ca omul să fie ucis chiar acolo, pe loc. Venirea lui la putere fusese temperată de milostenie. Pentru a-şi reaminti de înţelepciunea bunicului său, lui Cyron îi plăcea să se ducă pe deal şi să mediteze, mai ales la aniversarea preluării puterii.

Tatăl său făcuse din pădure o rezervaţie regală. Braconierii ştiau că îi aşteptau pedepse severe dacă erau prinşi vânând aici, însă unii îşi riscau pielea deoarece credeau că dacă-i puteau păcăli pe paznici şi reuşeau să ajungă pe Dealul Mausoleului, prinţul le-ar acorda mila sa. Cyron o făcea întotdeauna, *o dată.* Dacă cineva era prins acolo mai mult de o singură dată, îi oferea exact ceea ce bunicul său îi hărăzise predecesorului său.

Pădurea însăşi avea o frumuseţe şi o linişte pe care nici măcar un cortegiu întreg de slujitori nu le putea tulbura. Predominau pinii, cu frunzişul lor verde. În timp ce alţi copaci – stejari, ulmi, arţari şi mesteceni – se iţeau dezgoliţi, crengile lor curate purtau, deja, muguri verzi. Primăvara va veni devreme, iar odată cu ea păsările vor fâlfâi din aripi în drum spre nord.

Cyron tânjea după primăvară şi nădăjduia că invazia din Virine nu va opri păsările. Îşi alungă din minte gândul şi, de dragul amfitrionului său, îşi însenină expresia de pe faţă. Trase de hăţuri, strunindu-şi calul suficient ca Prinţul Eiran şi Contele Turcol să-l poate ajunge din urmă.

Contele Turcol fusese surprinzător de binevoitor toată ziua. La sărbătorirea trimiterii trupelor sale la frontiera cu Helosunde, acceptase un titlu helosundian şi-şi informase soldaţii că de-acum erau Dragoni Helosundieni. Îl proclamă pe Prinţul Eiran drept comandant asociat, împărţi cu dărnicie flamuri helosundiene şi lăsă trupele să revopsească însemnele de pe platoşe cu câini şi dragoni înlănţuiţi.

Se străduise să fie o companie plăcută pentru Prinţul Cyron, deşi se vedea limpede că nu o făcea fără un anumit efort. Călărind prin pădure, spre Dealul Mausoleului, contele vestic îl complimentase în repetate rânduri pe prinţ şi cerşise iertare pentru orice neînţelegeri din trecut.

– Te asigur, Conte Turcol, că nu am nici un fel de resentiment faţă de orice ai fi spus în prezenţa mea, vorbi Cyron, apoi dădu din cap spre el şi spre Eiran, aflat undeva mai în spate. Sunteţi amândoi bărbaţi puternici, iar viitorul va cere oameni puternici. Sper ca, într-o bună zi, să am un moştenitor care să poată învăţa de la voi doi. Curajul pe care-l dovedeşti vorbindu-mi cu atâta francheţe este ceva de lăudat. După cum ştii, mulţi dintre curteni îmi spun numai ceea ce cred ei că mi-ar plăcea să aud, iar un prinţ nu poate domni dacă aşa stau lucrurile.

– Alteţa Voastră este prea blând, zâmbi Turcol. Ştiu că nu vă bucuraţi de odihnă cu atâtea probleme în minte. Am sperat că această zi la călărie, vânătoare cu şoimii şi relaxare, pur şi simplu, v-ar putea oferi puţină mângâiere, deşi sunt convins că aveţi parte de suficientă.

Cyron îi urmări privirea și zâmbi. Doamna de Jais și Jad se decisese să călărească împreună cu ei. Calul ei o luase înaintea tuturor, iar verdele închis al robei aproape că o ascundea în cel al pinilor. Ca și cum ar fi auzit remarca, ea privi în urmă și zâmbi, însă zâmbetul era destinat numai prințului.

El rezistă impulsului de a se întoarce repede, să surprindă reacția lui Turcol. O mai văzuse de câteva ori. Pe conte îl irita în mod clar faptul că această femeie, faimoasa concubină, nu-i permitea să cumpere de la ea ceea ce alte femei îi dădeau pe gratis cu atâta dărnicie.

Cyron își întoarse încet capul, oferindu-i vesticului timp suficient să-și controleze expresia feței.

– Te-ai gândit vreodată, milord, ce-ai face dacă ai fi pe tron în locul meu?

– Eu, pe tron? Vă rog, Alteță, nu mă gândesc la astfel de lucruri.

– Fii cinstit cu mine, Conte Turcol, zâmbi Cyron. Familia dumitale a ocupat Tronul Dragonului cu mult timp înaintea strămoșilor mei și vă trageți din nobilimea imperială. Trebuie să fi cochetat cu ideea. Nădăjduiesc că ai făcut-o, iar dacă nu, înseamnă că nu ești cel pe care mi l-am imaginat și, cu siguranță, nepotrivit pentru ceea ce am de gând cu tine.

Turcol ridică o creangă și-și strecură capul pe sub ea.

– Poate că m-am gândit, Alteță. Niciodată din lăcomie, ci doar ca un exercițiu intelectual.

– Foarte bine, asta-mi place.

Cyron își conduse armăsarul mai aproape de conte, apoi se uită în spate, să vadă dacă cei patru servitori

jomiri îi urmau de la o distanță respectuoasă. Vorbi cu voce joasă:

– După cum știi, milord, nu am nici un moștenitor. Până îmi voi putea procura unul, trebuie să pregătesc viitorul națiunii noastre. Pot să-ți vorbesc direct?

– Bineînțeles, Alteță. răspunse Turcol cu grijă.

– I-am studiat pe cei care ar fi capabili să mă înlocuiască, dacă Pyrust ar trimite asasini pe urmele mele. Cred că tu ești cel cu potențialul cel mai mare. Am să-ți pun mai întâi o întrebare.

– Vă rog.

– Dacă ai fi în locul meu și ai afla de o invazie asupra teritoriului vecinului tău sudic, să spunem Erumvirine, care ar amenința să distrugă națiunea, ce-ai face?

Turcol își îndreptă spatele, iar calul își încetini mersul, permițându-i Prințului Eiran să le-o ia înainte.

– Aș încerca să aflu cât de mare este amenințarea. Aș vrea să știu cine sunt invadatorii. Este o luptă pentru tronul Virinei sau este vorba de ceva mai amplu, care amenință Nalenyrul?

– Este bine, pentru început, Conte Turcol. Să presupunem că știi doar că apărătorii au fost nevoiți să se retragă și că au scăpat foarte puțini refugiați, nu pentru că ar fi încântați de invadatori, ci pentru că majoritatea au fost măcelăriți, se încruntă Cyron. Mai mult, să presupunem că Prințul Virinei este prea lent în a răspunde amenințării și nici chiar spionii de profesie nu mai trimit nici un raport. Ce-ai face?

– În acest caz, măsurile ce se cuvin sunt evidente. Eu mi-aş trimite cele mai bune trupe în sud, pentru apărare împotriva invaziei, şi mi-aş pregăti apărarea în nord chemând... Turcol îşi ridică privirea, cu ochii holbaţi. De asta aţi cerut trupe din vest, Alteţă? Există vreo ameninţare dinspre Erumvirine?

– Ar fi îngrozitor dacă s-ar răspândi zvonurile. Ar putea provoca panică, nu crezi? Mai bine să spunem că trupele sunt vlăguite şi trebuie să fie retrase pentru antrenament şi disciplină. Cel mai bine ar fi să începem să chemăm trupe, care ar fi necesare dacă invazia ar fi ceva mai mult decât ar putea keru să îndure.

Turcol se întinse şi-i prinse mâna într-a lui.

– Este posibil aşa ceva?

– Asta-i problema când eşti prinţ, milord. Un prinţ nu se bucură de luxul de a întreba dacă ceva este sau nu posibil. El trebuie doar să planifice totul, atunci când se întâmplă.

Cyron zâmbi şi arătă în faţă.

– Acolo-i Dealul Mausoleului. Să nu mai discutăm, bine?

Turcol privi într-acolo şi dădu din cap.

– Nu, Alteţă. Mă onoraţi împărtăşindu-mi gândurile voastre şi prin încrederea arătată. Aş dori să vă asigur că dacă ar fi să vă înlocuiesc, aş face ca naţiunea să fie în siguranţă.

– Mă bucur să aud asta, dădu din cap prinţul. Acum pot să mor cu cugetul împăcat.

Dădură bice. Eiran şi Doamna de Jais şi Jad ajunseră primii pe deal. Descălecară şi-şi priponiră caii

de niște arbuști. Cyron li se alătură și o luară toți trei spre vârful dealului. Prințul se duse în centru, unde fuseseră plasate trei pietre. Două mai mici susțineau o lespede mare, cenușie, de granit, formând un soi de acoperiș.

Lăsându-și mâna pe una dintre pietrele de sprijin, se întoarse spre ceilalți doi.

– Am pus să fie ridicate aceste pietre în acest fel. Lespedea este bunicul meu, cele două pietre de susținere sunt tatăl meu și fratele meu. Poate, după ce voi pieri și eu, succesorul meu va mai ridica o piatră și o va pune aici pentru mine. Cândva, dealul era un vechi fort imperial, Tsatol Disat. Controla foarte bine provincia.

Doamna de Jais și Jad zâmbi, răsucindu-se încet, într-un cerc, pentru a admira priveliștea. Deși nu era punctul cel mai înalt din pădure, dealul oferea o panoramă netulburată de nimic spre nord și est. Moriande era vizibilă în depărtare. Pădurea năpădise panta dinspre apus a dealului, iar copacii întunecați contrastau minunat cu pietrele.

– Acum înțeleg de ce veniți aici, Alteță. Este foarte frumos și liniște.

– Am să găsesc și eu un asemenea loc în Helosunde. Îți oferă o anumită perspectivă, dădu aprobator din cap prințul helosundian.

– Perspectivă, da, însă nu subestimați valoarea liniștii.

Cyron privi în josul dealului, spre lord, care, încă în șa, vorbea cu slugile. Îi făcu semn și strigă:

– Vino alături de noi, Conte Turcol!

Acesta îi făcu semn înapoi, dar își reluă conversația.

Doamna de Jais și Jad veni lângă prinț.

– Cred că este greșeala mea, Alteță. Nu cred că mă place prea mult.

– Nu-i prea place faptul că nu-l placi. Ai văzut cum te privea, hohoti el.

– Chiar se uită? Nu-mi pasă cum mă privesc alții.

Sinceritatea observației îl luă pe Prințul Cyron prin surprindere.

– Cred că vorbești destul de serios.

– Absolut, Alteță, râse ea ușor și se întoarse cu fața spre cei doi bărbați. Eu sunt concubină și Mistică. La fel ca orice alt Mistic, am văzut trecând mai mulți ani decât v-ați putea imagina. Unul dintre lucrurile învățate în decursul vremii este că nu contează absolut deloc cum mă privesc oamenii, ci cum mă uit eu la ei, cum ajung la ei, asta contează. Exteriorul pălește, doar dacă nu cumva ești binecuvântat, însă cum te prezinți tu, cum îi abordezi pe ceilalți, iată ce-i atrage sau nu la tine, explică ea și făcu un semn cu mâna spre Prințul Cyron. Ceea ce am să spun acum nu contează deloc pentru domnia voastră, însă bunul conte va descoperi că reprezintă un motiv ca să reacționeze. Vedeți, aș putea să vă spun că, exact în acest loc, am făcut dragoste cu bunicul vostru, după ce a fost uns Prinț. Nu văd nici o reacție, nici o dorință de a vă urma bunicul, nici un simț al competiției cu trecutul. Prințe Cyron, aveți nevoie de alte lucruri pentru a vă stârni. Dacă bunul conte m-ar auzi vorbind așa...

– Adică ce, doamna mea? își struni Turcol calul și-o privi de sus. Dar continuați.

Privirile Doamnei de Jais și Jad se ascuțiră.

– Dacă v-aș spune că am făcut dragoste cu Prințul Jarus Turcol chiar aici, și-am fost dispusă s-o fac pentru că era prinț, v-ați porni să luați tronul și să mă aveți aici și în multe alte locuri. Nu sunteți satisfăcut cu viața voastră, așa că porniți în căutarea victoriilor neghioabe și meschine.

– Vi se pare că sunt chiar așa de ușor de citit, doamnă? înălță lordul vestic din sprâncene.

– Prințul Jarus Turcol era. Aveți același sânge.

Expresia de pe fața lui Turcol se înăspri.

– Și trebuie să ajung prinț ca să mă bucur de compania dumneavoastră?

– Ar fi un pas înainte.

Cyron râse și păși spre ei.

– Milord, nu o vedeți glumind așa prea adesea, nu-i așa?

– A fost cât se poate de serioasă, Alteță. Și are dreptate.

Turcol își bagă două degete în gură și fluieră tare. O duzină de bărbați și femei ieșiră din adâncul pădurii. Jumătate dintre ei aveau arcuri cu săgețile deja pregătite. Ceilalți aveau ghioage, în afară de doi cu săbii. Se împrăștiară în semicerc, doi dintre arcași urcând pe lespedea de piatră.

– Te rog să-mi explici ce înseamnă asta, îi ceru Cyron cu o privire crâncenă.

– Numai pentru că mi-ați spus, cu atâta amabilitate, câtă încredere aveți în mine, Alteță.

Turcol își puse mâna pe cornul șeii și se aplecă în față.

– Ne-ați ruinat națiunea și ați lăsat-o vulnerabilă la primejdii, atât dinspre nord, cât și dinspre sud. Ați adus la sapă de lemn și-ați umilit națiunile din vest. Acum ne confruntăm cu o criză de natură militară și nu sunteți potrivit să-i faceți față. Dacă ați fi cât de cât un războinic, ați fi venit aici cu mai mult decât un biet pumnal.

– Așa că i-ai tocmit pe acești bandiți, dădu din cap prințul. Vei povesti cum i-ai înfruntat cu bărbăție și cum i-ai gonit, dar nu înainte ca ei să ne fi căsăpit pe toți trei.

– Nu trei, doar doi, vorbi contele și privi în jos la Doamna de Jais și Jad. Te voi avea aici și oriunde poftesc. Doar dacă, bineînțeles, nu *vrei* să mori.

Ea clătină din cap și se îndepărtă de Cyron.

– Pentru multă vreme. Iertați-mă, Alteță.

– Nu-i nimic de iertat, doamna mea, dădu din cap prințul, apoi privi spre Turcol. Știi că va trebui să fie o poveste foarte convingătoare. Nu poți scăpa neatins. Poate că ar merge o săgeată prin umărul drept. Nu ceva care să-ți primejduiască viața, dar rana să fie destul de serioasă încât să-i convingă pe majoritatea câte eforturi ai depus. Doctorul meu, Geselkir, va avea grijă de ea.

– Poate că aveţi dreptate, Alteţă, pufni contele, însă acesta este un detaliu pe care-l pot pune la punct şi mai târziu.

– Un alt lucru pe care un prinţ nu-l poate face, Turcol, este *să stea pe gânduri*, glăsui Cyron şi arătă spre lordul vestic. Umărul lui drept. Trageţi acum.

Arcaşul de deasupra prinţului trase coarda şi slobozi săgeata printr-o singură mişcare fluidă. Săgeata neagră, zimţată, străpunse umărul contelui, iar peste roba lui de un albastru închis începu să se răspândească întunericul. El privi de la umărul său la arcaş şi înapoi.

Îşi înfrână un urlet de durere, strânse din dinţi, apoi se uită spre arcaşi.

– Idioţilor! *Eu* dau ordinele aici. Săgetaţi-*l*!

Arcurile se încordară la unison. În josul dealului cei patru servitori căzură, fiecare lovit de câte o săgeată în piept.

Turcol clipi nedumerit şi se prăbuşi în şa.

– Mie nu mi se întâmplă aşa ceva. Nu aşa a fost plănuit.

– Nu cum ai plănuit *tu*, clătină din cap Cyron. Dacă n-ai fi dat atât de evident târcoale Marelui Ministru Vniel, Stăpânul Umbrelor n-ar fi descoperit ce puneai la cale. Tocmirea de asasini în Moriande a fost a doua ta greşeală. Acesta este domeniul *meu*, iar oamenii îmi sunt foarte credincioşi.

– Credincioşi ţie? dădu Tucol neîncrezător din cap. Sunt asasini.

– Aşa şi sunt. Şi-i plătesc bine în fiecare an, pentru a mă asigura că nu vor acţiona împotriva mea.

Doar nu credeai că ești primul nobil care încearcă să mă omoare?!

Contele vru să răspundă, apoi își închise gura. Mișcându-se încet, descălecă, apoi se prăbuși în genunchi.

– În spiritul zilei, în spiritul locului și tradiției, cer iertare.

Prințul Eiran începu să râdă în hohote.

– Ești smintit? Ești vinovat de trădare și mai vrei iertare?

– Un moment, Prințe Eiran, ridică Cyron mâna. Nu sunt surd la apelul tău, Conte Turcol. În spiritul acestui loc, dorești ceea ce i-a dat bunicul meu predecesorului său? Asta este? Nu te-ar mulțumi nimic mai puțin?

– Asta vreau, stăpâne.

– Îți pot acorda, făcu Cyron și-și încrucișă brațele pe piept. Legenda este adevărată. Bunicul meu a cruțat viața predecesorului său, însă acesta a fost cam la fel ca tine. Grosolan, nesăbuit și ambițios. Un om care nu știa să-și accepte înfrângerea. A urzit planuri, la fel ca tine acum, pentru a se întoarce la putere și a reașeza pe tron dinastia sa. Și-ți mai semăna într-o altă privință: nu avea copii.

Turcol mișcă nedumerit din cap.

– Bunicul meu nu l-a ucis, l-a *castrat*. Apoi l-a trimis să-și ducă zilele într-o mănăstire, pe coasta Mării Întunecate. Am să-ți dau ceea ce spui că dorești.

Umerii lui Turcol se prăbușiră de resemnare, apoi se aruncă chiar el asupra Prințului. Ajunse într-o clipită la picioarele lui și în următoarea își trase

pumnalul. Pe când îl ridica, două săgeți îl ratară de la mică distanță. Cu furia clocotind în ochii săi cenușii, se aruncă înainte.

Poate că ar fi reușit să ajungă la prinț dacă nu era Doamna de Jais și Jad, care și-a întins piciorul și l-a făcut să cadă. Turcol se prăbuși greoi, rupând lemnul săgeții. Eiran îl lovi cu putere în cap, lăsându-l lat.

Cyron se înclină adânc spre concubină, apoi spre Prințul Helosundian.

– Îmi sunteți și mai dragi acum, amândoi, pentru că mi-ați salvat viața.

Îi întoarseră plecăciunea, dar nu spuseră nimic.

Prințul se întoarse spre cel mai apropiat spadasin și-i făcu un semn discret cu capul. Poruncindu-i celui mai bun asasin al său să-i înlocuiască pe cei tocmiți de conte, mai ceruse ca Prințul Eiran și Doamna de Jais și Jad să fie lăsați să acționeze liber. Nu-i informase pe nici unul de ceea ce se va întâmpla și, în eventualitatea foarte îndepărtată că s-ar fi dovedit implicați în complot, ar fi murit la fel ca Turcol.

Cyron își trase mâneca stângă a robei.

– Vom povesti tuturor chiar versiunea contelui. Banditii au dat peste noi aici și-au încercat să ne jefuiască, fără a-și fi dat seama cine suntem. Turcol și oamenii săi au luptat vitejește, punându-i pe fugă, dar au murit din cauza rănilor. Eiran, deoarece contele te-a făcut cu atâta dărnicie comandantul său asociat, îi vei conduce spre nord pe Dragonii Helosundieni și vei veghea asupra lor. Spune-le că noi credem că banditii erau asasini deseieni care intenționau să-l

ucidă pe Turcol, atât de mult se temea Pyrust de el și de oamenii săi de la frontieră. Asta-i va oțeli.

– După cum doriți, Alteță, înclină Eiran din cap.

Doamna de Jais și Jad îl examină cu privirea.

– Ordine pentru mine, Alteță?

– Da. Te rog, ferește-ți ochii.

Cyron așteptă până când ea se întoarse cu spatele, apoi îi făcu semn Stăpânului Umbrelor și-și ridică brațul dezgolit. Asasinul trase un pumnal și-l ridică.

Prințul oftă și-i făcu semn.

– Povestea noastră trebuie să fie credibilă, și așa va fi.

Pumnalul lovi.

27

Ziua a 14-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Quunkun, Kelewan (Oraşul Ilustrat)
Erumvirine

Deşi numărul nostru a fost redus masiv în urma primei confruntări cu ceea ce am numit *kwajiini* – pielea lor albastră a făcut inevitabilă această denumire –, am ajuns la Kelewan fără prea multe incidente. Cercetaşii lor tot mai veneau, însă, respingându-i, valul invaziei s-a mai potolit. Pe când ne deplasam spre vest ni s-au alăturat şi mai mulţi refugiaţi, iar amploarea invaziei deveni foarte evidentă.

Ranai o văzuse începând la Derros, ori, mai degrabă, văzuse *una* dintre manifestările debutului ei. Oraşele şi satele înşirate de-a lungul Râului Verde fuseseră lovite, la fel ca alte locuri îndepărtate din nord,

ca Munţii Centrali. Toate relatările vorbeau de un masacru total, exact situaţia descrisă de Dunos. Absenţa generală a refugiaţilor pe drumuri confirma faptul că foarte puţini scăpaseră invadatorilor.

Mulţi dintre cei care fugeau sugerau că invazia era o pedeapsă divină pentru lucrurile secrete săvârşite de Prinţul Jekusmirwyn în palatul său. Dar Moraven călătorise mult prin Erumvirine şi lucrul cel mai enervant pe care-l făcuse Jekusmirwyn era să continue tradiţia numelor lungi date conducătorilor. Pentru că fusese provincia capitalei imperiale, liderii locali îşi alegeau nume special desemnate, atunci când urcau pe tron. Jekusmirwyn se traducea, de fapt, prin „ultimul prinţ", ceea ce era considerat un simbol al nemuririi, sau rolul său de prinţ care va restabili imperiul.

Se părea însă că invadatorii credeau altceva.

Ideea pedepsei divine era un produs al unor minţi slabe, devenite şi mai instabile din cauza oboselii şi fricii. Dacă zeii ar fi voit să-l pedepsească, s-ar fi arătat în Quunkun, s-ar fi ocupat numai de el şi-ar fi plecat. Acesta era modul cel mai firesc de a aranja lucrurile, iar Stăpânii Cerurilor făceau totul cum trebuia.

Pe măsură ce ne apropiam de capitală, drumurile deveniră arhipline, iar grupuri mici de refugiaţi se adunau în spaţiile deschise. Unii îşi pierduseră dorinţa de a trăi, aşa că se aşezară la pământ ca să moară. Alţii erau încurajaţi de vederea coloanelor de soldaţi mărşăluind spre est să se confrunte cu ameninţarea. Şi noi i-am văzut şi de aceea ne îndreptam spre vest. Deşi doar puţini dintre refugiaţi preferaseră să mă

urmeze, nu același lucru se putea spune și despre *xidantzu*. La vremea când am ajuns la Kelewan, aveam o suită de câteva zeci de războinici, jumătate dintre ei Mistici, sau pe cale să devină.

Îmi aminteam de Kelewan atât ca Moraven Tolo, dar și mai departe în trecut, deși acele amintiri zăceau încă ascunse. Fusese cunoscut cândva drept „Orașul Ilustrat" datorită obiceiului local de a stabili ce culori vor fi folosite pentru diferite clădiri și cum să fie decorate. Quunkun, Turnul Ursului, stătea în inima orașului. Era placat cu marmură albă și ornat cu flamuri colorate, atârnate de turlele sale. În jurul lui, fiecare dintre cele douăsprezece sectoare în care era separat, care se subîmpărțeau în parcele mai mici și curți, adoptase o altă culoare pentru a se identifica. Auriul marca zona comercială, cu clădiri de o nuanță diferită și culori de accentuare, identificându-le cu precizie după activitatea din interior. Negustătorii de pe râu, de exemplu, își vor vopsi casele cu auriu și verde, ultima semnificând apa.

Chiar și cartierele mărginașe erau vopsite în culori vii. Albul, desigur, era rezervat palatului, dar în realitate locuitorii periferiilor nu-și permiteau mai mult decât o spoială. În alte locuri, după cum zonele erau împărțite și subîmpărțite, clădirile puteau sfârși vopsite într-un amestec de culori care-ți provocau usturime în ochi într-o zi însorită.

Puteam doar spera că *kwajiinii* nu erau imuni la culori.

Majoritatea refugiaților căutau să pătrundă în oraș prin Poarta Albă, dar eu am refuzat să intru în capitală ca un cerșetor. I-am recuperat pe Urardsa și Dunos dintre companionii lor și ne-am îndreptat spre Poarta Sângelui. Așa cum era de așteptat, soldații păzeau intrarea în sectorul lor de oraș. O adunătură pestriță de mercenari și *xidantzu* trândăveau în afara acelei porți, dar am hotărât că erau sub clasa mea. Genul de oameni de care aveam eu nevoie nu s-ar fi lăsat intimidați de niște pedestrași umili.

Cei pe care i-am respins, m-au respins și ei pe mine, confirmându-mi, astfel, concluziile despre lipsa lor de valoare.

Înainte de a ne face intrarea în oraș, le-am poruncit tuturor însoțitorilor mei să se primenească și să îmbrace cele mai bune robe ale lor. În pofida zilelor petrecute pe drum și luptelor grele date, după ce se spălaseră bine arătau prezentabil. Din privirile schimbate între ei, aspectul lor era o surpriză și puteam chiar remarca semne că unii dintre ei se priveau cu alți ochi.

Asta-mi convenea de minune. Era bine să se poată bucura de timpul scurt care le mai rămăsese de trăit.

Eu, pe de altă parte, nu m-am spălat. Roba mea, care fusese cândva albă, avea o nuanță cenușie, cu excepția locurilor unde sângele o pătase din greu. N-am făcut nimic să induc o anumită imagine, însă mă bucuram de efectele vizuale. Ținând cont că blazonul meu era un tigru la vânătoare, părea cum nu se putea mai potrivit.

Şi, la fel ca un tigru, mi-am păstrat favoriţii, care-mi crescuseră într-o nuanţă foarte întunecată. Cu îngăduinţă, arătam ca şi cum aş fi fost târât de la Derros încoace în urma unei căruţe cu bălegar. Singurul lucru nelalocul său în privinţa mea era faptul că purtam două săbii. Desigur, asta putea fi luată drept lăudăroşenie deşănţată, însă nu-mi păsa.

În unele situaţii, era un câştig să fii subestimat.

Un paznic înarmat cu o suliţă îmi aţinu calea.

– Ai să aştepţi aici, ca toată lumea.

Se mişca ţanţoş şi zâmbea zeflemitor când vorbea. Unii dintre cei care tândăleau pe acolo izbucniră în râs, dar cei mai deştepţi dintre ei se mulţumiră doar să privească.

– El este maestrul nostru, Moraven Tolo, interveni Deshiel.

Străjerul se uită imperturbabil la el.

– N-ar conta nici dacă ar fi Prinţul Cyron, cu toate trupele lui naleniene. Până când prinţul nu-i cheamă pe *xidantzu* şi alţii de teapa lor, aşteptaţi aici. Ori mergeţi la Poarta Albă, predaţi armele şi primiţi de mâncare.

Mâna lui Deshiel se lăsă pe mânerul spadei, dar l-am oprit cu stânga.

Străjerul hohoti.

Dosul palmei mele îi răsuci capul cu totul şi-l făcu să cadă drept în fundul lui mare. Ceilalţi străjeri de la poartă deveniră, brusc, frenetici. Îşi coborâră suliţele şi se pregătiră să înainteze şi să ne azvârle din drum. Luric Dosh păşi în faţă şi începu să-şi răsucească încet suliţa, ceea ce-i opri în loc.

Cu aceeași mână cu care l-am plesnit, i-am arătat celui căzut cercul de piatră de la Poarta Sângelui. Puteau fi găsite peste tot în cele Nouă Principate, cel mai adesea la marginea orașelor importante. Acesta era mare, potrivit unei capitale, cam de zece metri în diametru. În interiorul lui avuseseră loc multe dueluri, iar semnele se vedeau încă.

Misticii își lăsaseră amprenta acolo, pentru că atunci când se duelau, cercul conținea magia dezlănțuită, eliberată de acțiunile lor. În afara acelui cerc, lumea tocmai începea să se dezmeticească în pragul primăverii. Înăuntru, florile-și scoseseră deja petalele. Îmi plăceau în mod deosebit gălbenelele, pentru felul cum străluceau, și mi-am imaginat că inflorescențele de metal ar putea răsuna foarte elegant acolo, dacă le-aș despica. Pe de altă parte, Clopotele-de-Fier puteau știrbi o sabie.

Străjerul se dădu înapoi de lângă mine.

– Nu-mi pasă cine ești, nu intri.

Am arătat din nou spre cerc.

– Îmi cunosc îndatoririle.

Deshiel se înclină spre el.

– Adevărat că ți le știi. Vrei să mori îndeplinindu-le?

Nu i-am dat nici o șansă de a răspunde. Am luat-o înainte, de parcă aș fi fost prințul. Străjerul trântit la pământ nu spuse nimic, iar camarazii lui se dădură la o parte din fața mea. Oamenii mei m-au urmat, iar doi dintre trândavi se luară după noi.

Am arătat spre unul și Ranai își trase sabia. El continuă să ne urmeze. Atunci ea făcu ce-ar fi trebuit să

facă străjerul şi ne-am afundat în oraş fără nimeni altcineva pe urmele noastre.

Puteam simţi dezgustul lui Moraven pentru oraş, dar mie-mi plăcea. Clădirile înalte reduceau cerul la fâşii înguste de albastru. Mulţimile nu se strecuraseră încă prin sectoarele roşii şi vor rămâne, probabil, departe de ele, pentru că acestea ar fi fost primele atacate. Războinicii care trăiau aici menţineau locul curat, şi chiar şi cânii care lătrau, furişându-se pe străzi, arătau de parcă fuseseră recent îmbăiaţi.

Ceea ce-am considerat cel mai fascinant în Oraşul Ilustrat era pictura murală de pe case. Majoritatea nu aveau nici un înscris şi adesea erau zugrăvite pe o fâşie nu mai lată de un picior. Casa unuia dintre războinici, de exemplu, îl înfăţişa pe acesta într-o scenă din Virine, căsăpind un viruk. Ar fi fost cunoscut fie şi numai prin acest lucru. Mici simboluri îi dezvăluiau rangul actual şi apartenenţa, iar pe casa lui tabloul mural era al patrulea dintr-o secvenţă ilustrând faptele militare ale generaţiilor familiei. Deşi fiecare strălucea de vopseaua proaspătă, maniera zugrăvelii personajelor era caracteristică epocii, aşa că fiecare clădire devenea o istorie vie a celor care locuiau acolo.

Prin contrast, Quunkun era doar piatră goală. Zidurile sale netezi nu aveau nici un ornament, dar nici nu le trebuia vreunul. Era de aşteptat ca toată lumea să cunoască istoria şi faptele Dinastiei Telanyn şi ale împăraţilor care domniseră aici înaintea ei. Telanynii preluaseră controlul asupra Erumvirinei

când Prințul Nelesquin a murit în Ixyll. Deși au fost alungați de la putere de două ori după Urgie, și-au făcut drum înapoi spre tron după o generație sau două. O dată în acordul general și o dată prin căsătorie, ambele la fel de eficiente.

Turnurile înalte ale palatului se avântau spre cer ca niște sulițe, însă nu făceau să curgă sânge. Rămâneau la fel de inutile cum erau adesea și sulițele viriniene, iar asta prevestea nenorociri pentru Kelewan. Am traversat cercul larg de marmură albă și-am început să urcăm treptele, numai pentru a ne pomeni opriți de soldați dichisit îmbrăcați, ale căror vârfuri de suliță fulgerau argintii în lumina soarelui.

Un căpitan ridică mâna pentru a mă opri.

– Nu mergeți mai departe fără aprobare.

M-am scotocit prin robă și i-am azvârlit o bucată de pânză murdară. Se retrase și-o lăsă să cadă pe trepte. Acolo se despături singură, în toată gloria ei zdrențuită, mânjită cu sânge. Deși fusese străpunsă și sfâșiată, nimeni nu avea nici o îndoială că era emblema Urșilor de Fier.

Căpitanul îngenunche, atinse pânza, apoi o ridică.

– Vino cu mine.

L-am urmat trecând de porți și-am așteptat ca și tovarășii mei să mi se alăture. Mă deplasam destul de încet pentru ca ei să admire palatul, care-i lăsase pe oameni muți de admirație încă de dinaintea căderii imperiului. Am intrat pe sub o cupolă masivă, ridicată la o înălțime de treizeci de metri. Înaintea noastră, pe ambele părți, două scări porneau în sus, apoi se

împărțeau în trei, întretăindu-se într-un adevărat păienjeniș amețitor de pasarele. Zeci de stâlpi groși susțineau cupola și în fiecare fusese săpată imaginea unui zeu, împărat sau prinț. Numai unul era lipsit de ornament, având doar o nișă goală. Acolo fusese o statuie a lui Nelesquin, dar fusese luată și sfărâmată în urma Urgiei.

Căpitanul începu să urce pe scara dinspre vest și l-am urmat dând ocol înspre nord. Când a continuat să urce, am țâșnit pe scările dinspre nord și n-am luat în seamă strigătele lui, să mă întorc. Ceilalți m-au urmat, și mai alerți ca înainte, dar l-au lăsat în pace când i-am făcut semn să vină.

Ajunse lângă mine pe la jumătatea drumului în jos, pe coridorul care ducea spre sala de audiențe a prințului.

– Nu te poți duce acolo. Trebuie să vorbim cu generalii mei despre Urșii de Fier.

I-am aruncat o privire atât de crâncenă încât păli pe dată. Ținea însă pasul cu mine și în mersul său se infiltră un anumit ritm. Gărzile din fața sălii de audiențe intrară în alertă, dar le făcu semn să stea de-o parte. Când văzu că ezitau, se răsti la ei.

– Plecați de-aici. Acum!

Se retraseră fără nici un chef.

M-am pregătit să fac un pas înainte, dar mă opri cu o mână. Într-o clipă se și trezi la gât cu sabia lui Ranai și pumnalul lui Dunos, ațintit mai jos. Privirea i se înăspri când se uită spre mine.

– Dacă aveți de gând să-l ucideți pe prinț, întâi ucideți-mă pe mine, acum.

Am negat din cap.

Se liniști.

M-am întins și-am îndepărtat sabia lui Ranai de la gâtul său.

– Cum te numești, căpitane?

– Ianin Lumel, prima companie, Urșii de Jad.

Am luat de la el emblema Urșilor de Fier.

– Să-ți amintești că fiind isteț și în viață este de preferat prostiei și morții.

– Vă mulțumesc, Maestre.

Am arătat spre uși și mi le deschise, împreună cu Deshiel.

Am pășit printre el și pe covorul roșu, mărginit cu purpuriu. Știam foarte bine cum priveau tradiția toți prinții pizmași, dar trebuia să creez impresie. Dacă cineva pășea pe el fără a fi nobil și fără invitație, asta-i putea aduce condamnarea la moarte.

Prințul, care se tolănise cu o oarecare indolență între brațele Tronului Ursului, își puse imediat picioarele jos. Cred că s-ar fi și ridicat, dacă robele grele oficiale n-ar fi fost înfășurate în jurul picioarelor și l-ar fi făcut să cadă la podea. Miniștrii săi, îngenuncheați de ambele părți ale covorului, îmi aruncară priviri încărcate de venin, dar nici unul nu se ridică să mă înfrunte. Erau așa cum au fost întotdeauna miniștrii: gata să servească pe oricine se afla pe tron, atâta vreme cât le convenea lor.

M-am oprit la trei metri de tron şi-am făcut o plecăciune adâncă. Am rămas aşa suficient timp cât să arăt respectul cuvenit, lui şi anilor de când dura dinastia lui. Mi-am îndreptat din nou spatele, însă n-am mai aşteptat să se încline şi el, chiar dacă părea dispus. I-am aruncat emblema şi el o prinse cu neîndemânare, chiar la piept. O ridică şi începu să tremure.

L-am privit prin gaura cea mai mare.

– Urşii tăi de Fier sunt morţi cu toţii, până la ultimul om. Oraşul tău va cădea. Dacă vrei să-ţi salvezi naţiunea, vei abandona acum Kelewanul şi te vei îndrepta spre nord, în munţi, în ţinutul Faeut. Trimite-ţi poporul în Nalenyr.

– Nu, asta nu-i posibil, răspunse lăsând jos emblema.

– Este foarte posibil. I-am văzut cu ochii mei murind pe Urşii de Fier. Ai vrea să ştii cum s-a întâmplat? Duşmanii au ocupat o linie defensivă puternică pe o înălţime deasupra Urşilor. Generalii voştri i-au trimis în asalt împotriva lor, ceea ce a fost o sminteală totală, zămislită cu vremuri în urmă dintr-o poveste despre Tigrii Morythieni. Urşii nu se confruntau cu morythienii. Aceşti *kwajiini* sunt mai deştepţi, iar trupele lor sunt neînfricate.

M-am uitat spre miniştri, care se holbau la mine cu ochii cât cepele.

– Chiar înainte ca Urşii să-i atace pe inamicii *vhangxi*, un nor negru de broaşte zburătoare s-a aruncat asupra lor. Broaştele nu sunt puternice, însă au dinţi şi venin, iar dacă mai multe se adună să înfulece dintr-un om, acesta rămâne locului. Şi atunci

vhangxii au contraatacat. Au sfâșiat liniile Urșilor, *literalmente* i-au sfâșiat. Oamenii au căzut, făcuți bucăți – *multe* bucăți, toate mici –, apoi ucigașii lor s-au repezit să-i mănânce. Ce-a mai rămas din Urșii voștri sunt mormane de bălegar aburind, la vreo treizeci și cinci de kilometri depărtare de aici.

Prințul își miji ochii și încercă să pară dur, însă transpirația de pe chelie îl trădă.

– Dacă lucrurile stau chiar așa, cum se face că ai această emblemă?

Mi-am așezat mâinile pe mânerul săbiilor.

– L-am chemat pe conducătorul *kwajiin* și l-am provocat la un duel. A desenat un cerc și l-am ucis.

Mi-am suflecat mâneca și-am dezgolit o cicatrice albă în zig-zag, întretăiată de cusături negre.

– N-a fost un nepriceput.

– Dar dacă generalul lor este mort, atunci primejdia a încetat.

M-am uitat spre ministrul care vorbise.

– Și fără general au ajuns atât de departe. Cel pe care l-am căsăpit nu era generalul lor comandant. Vor veni, vor lua Keleewanul și-i vor ucide pe toți cei din oraș.

– Nu, nu, asta nu-i posibil, scutură prințul din cap.

– Refuzul tău nu schimbă cu nimic realitatea care va urma, am precizat arătând înapoi, spre est. Invadatorii au devorat jumătatea de est a țării voastre. Trupele voastre sunt insuficient antrenate pentru a li se opune. Retrageți-vă, mai dați-le timp de antrenament, și s-ar putea să-i opriți. Dacă nu faceți asta, națiunea voastră este pierdută.

Jekusmirwyn se ridică și întinse spre mine un deget tremurător.

– L-ai ucis pe unul dintre conducătorii lor. Te numesc comandantul armatei mele. Pregătește apărarea orașului cum crezi de cuviință.

Am râs în hohote, ofesându-i pe miniștri și pe prinț deopotrivă.

– Nu mă lua în râs!

– Sminţitule, am clătinat din cap, dacă m-aș putea gândi la o cale să-ți salvez orașul, crezi că aș mai veni aici să-ți spun să-l abandonezi? Nu poate fi salvat. Fă ce ți-am spus, iar victoria lor va fi totodată și primul lor pas spre înfrângere.

Prințul își ridică sfidător bărbia.

– Și dacă nu?

Am arătat spre peretele gol din spatele tronului.

– Scrie-ți acolo un epitaf frumos. Va fi singura șansă să-și mai amintească cineva de tine, după ce te vor mesteca fălcile lui Grija.

28

Ziua a 17-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ixyll

Lui Ciras şi Borosan dovezile li se păreau clare: călătoria lor în inima Ixyllului îi adusese foarte aproape de locul unde trebuie să se fi desfăşurat marea bătălie dintre armiile împărătesei şi cele turasynde. Cum de ştiau nici unul n-ar fi putut spune precis, dar căzură amândoi de acord cu această concluzie.

Iar învoiala lor, deşi satisfăcătoare până la un anumit nivel, nu-l încânta cu totul pe niciunul.

Ciras se simţea dezorientat. Se întoarse spre Borosan, pe când călăreau pe o cărare, de-a lungul poalelor unui şir de munţi cu crestele ascuţite.

– Am senzaţia că totul este puţin mişcat. Mă uit şi mi se pare că se modifică.

– De parcă te-ai uita printr-o lentilă, explică inventatorul. Este refracție, totul apare puțin mișcat.

– Dar nu ne uităm prin sticle.

– Ai dreptate, se încruntă Borosan și păru aproape copilăresc, în pofida oboselii sale și a prafului roșiatic de pe față. Cred că magia este impregnată aici atât de mult, încât emană precum căldura din stânci. Am văzut mirajele apei și cred că aici simțurile ne sunt afectate în același fel. Nu ne împiedică să vedem lucrurile, ci doar să le vedem imediat.

Ciras dădu din cap, fără a fi prea sigur că înțelesese, dar avea o idee despre ce vorbea tovarășul său. Spadasinul arătă spre o stâncă despre care i se părea că semăna cu un călugăr în robă, cu gluga trasă pe cap.

– Repede, spune-mi ce vezi.

Borosan privi și apoi ridică din umeri.

– Un bărbat în mantie, cu gluga trasă, în bătaia vântului.

– Pe-aproape.

Ciras privi din nou spre piatră și un fior îi trecu în jos pe șira spinării. Își schimbase forma, răsucindu-se ușor, înălțându-și mai mult umerii. Nu se mișca în timp ce privea și încercă să se convingă că nu o studiase destul de bine prima dată. Însă știa că greșea, antrenamentul său îl făcuse un observator foarte atent, iar timpul petrecut alături de Borosan nu făcuse decât să-i amplifice aceste capacități.

– Desigur, dacă vrăjile lucrează aici în acest fel, aș fi putut spune că seamănă cu Doamna de Jais și Jad, zâmbi inventatorul, iar tu ai fi auzit că seamănă

cu orice te-ai fi gândit. Sau poate că te-ai fi gândit că seamănă cu altceva, iar eu, spunându-ți cu ce seamănă, s-ar fi putut schimba în ceea ce ți s-ar fi părut ție că este.

– Destul. Parcă mi-a luat foc mintea, ridică mâna Ciras.

Își băgă, o clipă, capul între umeri, sperând ca nu cumva pentru că vorbise, chiar să se și întâmple.

Borosan zâmbi, însă nu izbucni în râs.

– Ceva mă îngrijorează aici, și nu pentru că percepțiile noastre se schimbă constant. Cu atâta magie prin jur, nu mă mir că s-ar putea să fie atât de ușor de folosit. Mă întreb doar dacă nu cumva ajunge să fie folosită inconștient.

– Nu cred că înțeleg.

Bărbatul oftă, apoi se întoarse și scoase din desagi unul dintre șoricarii sferici. I-l întinse lui Ciras.

– Te rog, știu că nu-ți place *gyanrigotul* meu, dar ține-l.

Încruntându-se, războinicul din Tirati acceptă sfera de mărimea unui craniu.

– Și acum ce urmează?

– Mângâie-l, prefă-te că ar avea blană.

Tânărul ridică sprâncenele.

– A venit, cumva, vremea să ne ferim de soare? Am putea găsi ceva umbră.

– Mângâie-l doar.

Ciras își scoase una dintre mănuși, trăgând de ea cu dinții, apoi mângâie carcasa de metal cu vârful degetelor. Se holbă, după care îl atinse din nou.

– Se simte ca blana.

– Știu.

Apoi șoricarul începu să toarcă.

Ciras i-l azvârli înapoi lui Borosan și-și frecă ambele mâini de coapse.

– Ce i-ai făcut?

– Nimic, spuse inventatorul și-l băgă înapoi în desagi. Doar m-am *gândit*, chiar am visat. Eu îl consider un șoricar, din moment ce pentru asta l-am construit. Aici însă, cred că numai gândindu-te la ceva se poate manipula magia dezlănțuită și lucrurile pot deveni realitate.

– Nu are nici o noimă, se încruntă Ciras.

– Chiar așa? ridică bărbatul din umeri. Dacă ești Mistic, ai acces la magie și o folosești pentru a deveni un războinic mai bun. Ceea ce poți face depinde de disciplina ta și pricepere, dar nu poți controla întreaga magie, așa că o parte se scurge în mediul înconjurător. Motivul pentru care n-o poți controla este că tu te-ai antrenat să fii spadasin, nu vrăjitor.

Pentru moment, Ciras nu spuse nimic, apoi dădu din cap.

– Și ai spune că magia poate fi controlată pentru că tu, cu *gyanri* ai tăi, puteți construi mașinării care dirijează magia captivă cu scopuri precise.

– Exact. Și știm că magia poate fi controlată pentru că avem pe cineva precum Kaerinus, care o folosește pentru a vindeca.

– Iar noi avem istorisiri despre *vanyeshi* care au făcut altceva cu ea.

– Nu numai asta. Știm că virukii pot folosi magia. Chiar și Rekarafi o poate folosi. A ajutat la vindecarea Tyressei.

– Dar ei nu sunt oameni. Uită-te în jurul nostru și vezi ce-au mai ajutat *vanyeshii* să se întâmple.

– Dar știm sigur că ei au făcut-o? se încruntă inventatorul.

– Relatările spun asta foarte clar.

– Desigur, dar cine a scris aceste istorii? întrebă Borosan strunindu-și calul pe vârful dealului. Istoria *spune* că, în afară de Kaerinus, *nimeni* nu s-a mai întors din bătălie. Ținând cont de natura Urgiei, nici nu constituie o surpriză. Și, totuși, avem legende despre Împărăteasa Adormită.

– Vrei să spui că nu știm adevărul pentru că toți cei care l-ar fi putut dezvălui au murit aici?

– Adevărat, și uită-te la singura dovadă pe care o avem despre *vanyeshi*. Kaerinus s-a lăsat închis de secole, dar vindecă oameni. Nu-i deloc monstrul în care au fost transformați *vanyeshii*. Sigur, poveștile pretind că s-ar fi întors cu mintea zdruncinată, dar cât de slab la minte ar putea fi dacă este capabil să folosească magia?

– Mă faci să mă gândesc la lucruri tulburătoare, Maestre Gryst, oftă greoi tânărul.

Într-adevăr, nu voia să fie nevoit să se gândească la *vanyeshi* altfel decât ca la niște monștri. Încă mai era bântuit de viziunea unuia care-l lovea din spate pe maestrul său, iar asta se potrivea cu ideea sa despre un nemernic. Dar, în același fel, avea viziuni

despre *vanyesh* ucigând o mulțime de turasynzi foarte experimentați.

Își îmboldi calul, atingându-l cu pintenul, și Borosan i se alătură.

– Maestre Gryst, ceea ce spui despre oamenii care au scris istorisirile este adevărat, dar eu te-aș contrazice spunând că aceste relatări sunt bazate pe acțiunile Prințului Nelesquin și ale *vanyeshilor* lui înainte de Urgie. Au avut nevoie de o bază reală a faptelor, dacă voiau ca poveștile să nu le fie respinse când au fost transmise prima dată.

– De acord, zâmbi Borosan. Oricum, poate că *vanyeshii* lui Nelesquin nu erau *singurii vanyeshi.* Poate că au venit și alții, temându-se de Urgie, și au încercat s-o contracareze.

– N-au făcut o treabă prea grozavă, pufni Ciras.

– Repet, râse inventatorul, poate că au încercat s-o contracareze, astfel că nu întreaga viață a fost distrusă.

– Nu-mi place să mă iau în vorbe cu tine. Răspunzi prea bine.

Bărbatul zâmbi larg, apoi își plecă fruntea.

– Prefer să iau asta așa cum sună, nu ce-ai vrut tu să spui.

Ciras strânse din ochi, în timp ce această observație i se reverbera în minte, și-ar fi răspuns și el ceva, dar când deschise din nou ochii zări o deschizătură întunecată la baza aproape perpendiculară a muntelui. Ar fi putut jura că nu era acolo cu câteva clipe mai înainte, însă și cărarea pe pantă în jos nu păruse atât de dreaptă, iar un alt deal părea

să se fi micșorat suficient de mult încât să dezvăluie deschizătura.

– Vezi și tu?

– N-ar trebui să ne apropiem de ea, clătină încet din cap Borosan.

– S-ar putea să fie un alt complex funerar.

Ciras își lăsă mâna pe mânerul săbiei sale de *vanyesh.*

– Fiecare părticică din mine urlă să nu mergem acolo.

– Și, dintr-un anumit motiv, asta nu-i destul ca să te facă s-o iei la goană, nu?

Spadasinul privi spre însoțitorul său.

– Ținând cont de felul în care ne-a fost dezvăluită deschizătura, chiar crezi că am putea s-o luăm la sănătoasa dacă am vrea?

Borosan clătină iarăși încet din cap.

– Orice are suficientă putere încât să ascundă sau să dezvăluie acea gaură ar fi putut probabil să despice dealul și să ne înghită cu totul.

– Cred că am fost hărăziți să ajungem aici.

– Acolo vom afla ce l-a ucis pe uriaș și-a închis din nou mormântul, vorbi Ciras și arătă în josul pantei.

– Și din ce motiv ți-au lăsat sabia.

– Probabil, se înfioră tânărul.

Dacă vor s-o folosesc pentru a da lovitura de grație maestrului meu, vor afla că au luat o decizie foarte proastă.

Ca să ajungă la deschizătură, le trebui mai puțin timp decât estimase Ciras și se părea că se mărise în timp ce ei erau pe drum. Cumva îngustă, despicătura boltită se înălța la aproape zece metri. Chiar în

interiorul ei, destul de departe ca să fie ascunse de umbre, stăteau două siluete ca de străjeri, dar orice încercare de a le identifica dădu greș.

Personajele aveau fiecare o înălțime peste șase metri și în pofida formei lor umanoide nu aveau un aspect definit. Fuseseră modelate din lut, care se întărise și pe când Ciras trecu de ei îi fu destul de lesne să vadă locurile unde crăpăturile fuseseră acoperite. Din punct de vedere artistic, nu erau cu mult mai meșteșugite decât oamenii de zăpadă, făcuți de copii, și le lipsea orice urmă de trăsături.

Călărind printre ele, continuă să-și țină mâna pe mânerul săbiei de *vanyesh.* Alături de el, expresiile de pe fața inventatorului variau de la uimire la suspiciune.

– Ce-i, Borosan?

– Aceste statui au fost confecționate din noroi de *thaumston.* Numai una singură ar valora o avere în Moriande.

– E o alinare să știi asta.

Mai merseră înainte încă douăzeci de metri, străbătând jumătate din lungimea tunelului. Lumina reflectată din deschizătură dezvălui o alta, mai în față, dar avură puține șanse s-o studieze, căci întunericul deja începea să se înstăpânească. Cu câteva clipe înainte de a se cufunda în beznă, Ciras se întoarse tocmai la timp să vadă intrarea închizându-se ca o diafragmă.

– Și acum, Maestre Dejote?

– Continuăm să mergem. Nu te uita în spate.

– De ce nu?

– Deoarece cred că paznicii sunt pe urmele noastre.

Înălțându-se cât putea de mult în șa, Ciras își îmboldi ușor calul să meargă înainte. Mai merseră încă vreo zece metri, cu tropotul potcoavelor cailor reverberându-se prin tunel. Tânărul își încordă auzul să surprindă orice zgomot făcut de statuile străjerilor din urma lor, dar nu-i ajunse nimic la urechi. *Atât de uriași, atât de tăcuți.* Dintr-odată își dădu seama ce-l omorâse pe uriaș, de ce se modificase piatra-călugăr și de ce simțea el că erau priviți.

Înaintea lor se aprinseră niște torțe cu flăcări albastre, acel albastru al lămpilor *gyanrigot* văzute în Opaslynoti. Se vedeau siluete mergând opintit, purtând făcliile într-o mână și sprijinindu-se de pământ cu cealaltă la fiecare cinci pași. Apropiindu-se tot mai mult, le putu vedea mai bine și-și înfrână cu greu pornirea de a le porunci să se dea la o parte din calea sa.

Creaturile fuseseră cândva oameni, adică sălbatici, materialul uman folosit de viruki drept sclavi. Mai scunzi decât Oamenii Adevărați, cu piept îngust și membre scurte, aveau destul păr pe corp încât să poată fi socotit blană. Își înveleau șalele cu fâșii de piele, iar trupul le era acoperit, din câte se părea, cu praf din aceeași piatră folosită pentru modelarea străjerilor.

Dar cel mai remarcabil lucru era că aveau capul încastrat cu totul în coiful de lut, care fusese în mod evident prelucrat la nivel înalt, contrazicând abilitățile lor aparente. Coifurile includeau o apărătoare totală pentru față, făcute să semene cu anumiți indivizi, deși chipurile erau lipsite de expresivitate. Acești

sălbatici aveau trei tipuri de fețe, iar Ciras sesiză unele deosebiri de nuanță, chiar și în lumina albastră care nu prea scotea în evidență nici o diferențiere de culoare.

Pe când cercul de lumină se mări, sălbaticii se opriră și căzură în genunchi. Jumătate dintre ei, cei care nu purtau torțe, avansară, târșâindu-și pașii, apoi făcură o plecăciune adâncă. Mormăiau ceva în mod repetat, dar tânărul nu putea înțelege nimic.

Privi spre Borosan, însă inventatorul dădu din umeri.

– Pare să semene cu ce mormăiai tu în seara în care ai făcut exerciții cu spada aceea.

Asta-i trimise spadasinului un alt fior pe șira spinării. În pofida reținerii sale, aruncă o privire în urmă și avu un alt șoc.

Străjerii îi urmaseră, într-adevăr. Fiecare se lăsase pe un genunchi, cu o palmă fixată pe pământ, în timp ce cu mâna liberă își atingeau partea stângă a pieptului. Își plecaseră și capul, însă erau atât de înalți, încât Ciras putea vedea că pe fețe aveau doar expresii brute.

Unul dintre sălbatici se ridică și se apropie.

– Stăpânii roagă voi oaspeți fiți.

Călătorii avură un schimb de priviri. Tânărul dădu din cap.

– Spuneți-le stăpânilor voștri că am fi bucuroși.

Sălbaticul își înălță capul, ca un câine.

– Lasă-mă să încerc și eu, zâmbi Borosan. Spune stăpânilor oaspeți fericiți noi.

Sălbaticul se înclină adânc, apoi îngheță, cum făcură și ceilalți trei posesori ai aceluiași chip. Apoi cvartetul făcu o plecăciune, iar ceilalți opt îi urmară o clipă mai târziu. Se ridicară în picioare și se răsuciră la unison. Sălbaticul care fusese purtătorul de cuvânt le făcu semn s-o ia înainte.

Ciras se întoarse spre inventator.

– Chiar trebuia să le spui că suntem fericiți?

– Vrei să creadă că n-am fi?

– Bine zis.

Spadasinul îl urmă încet pe sălbatic și încercă să vadă ceva prin deschizătura de la capătul celălalt al tunelului. Chiar dacă se apropiau, priveliștea rămânea neclară și numai după ce trecură de ceva ca o draperie grea, dar invizibilă, reuși să vadă spre ce se îndreptau.

Din cât putea să înțeleagă, întregul munte fusese scobit pe dinăuntru. Pe pereții de stâncă și până spre centrul deschizăturii, fuseseră construite case de lut, așezate cam la voia întâmplării. Lipite de pereți, precum cuiburile păsărilor, sau sprijinite zdravăn de cele învecinate. Unele aveau chiar două, trei etaje, cu scări grosolane de la un nivel la altul. Peste tot în așezare, sălbaticii – bărbați, femei și copii animalizați – forfoteau prin clădiri precum păduchii.

Construcția din centru însă nu făcea decât să le ridiculizeze pe cele din jur. Nu era nici o îndoială că fusese altceva decât o citadelă imperială, cu zidurile ei groase și turnurile înalte, protejate cu acoperișuri piramidale. Care aveau până și țiglă, așa cum

își amintea Ciras din picturile murale, iar imagini ale zeilor erau plasate la fiecare colț.

Îl surprindea la fortăreață că nu fuseseră folosite la ridicarea ei nici lutul, nici piatra. Părea să fi fost alcătuită din săbii și sulițe, scuturi și armuri. Nu exista nici o îndoială asupra contururilor, perfect îmbinate. *Toate lucrurile pe care le-am căutat cu ardoare, majoritatea lor, se află aici.* Văzu arme de fabricație imperială și turasyndă. Ici-colo, boabe de lumină se jucau de-a lungul marginilor tăioase sau peste anumite detalii din motivele inscripționate, se pierdeau apoi într-o rețea de filamente care se ridica să lege citadela de muntele ce o înconjura.

– Unde suntem, Borosan?

– Nu știu.

– Stăpânii bun venit urat, își desfăcu sălbaticul brațele. Nume Tolwreen.

Ciras îi aruncă inventatorului o privire aprigă.

– Ăsta-i numele celui de-al Optulea Iad al lui Grija, cel păstrat pentru vrăjitori.

Borosan încuviință încet din cap.

– Cel de unde, după cum spun legendele, nu mai este nici o scăpare.

29

Ziua a 19-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

– Scuzați-mă, ați spus ceva?

Keles își ridică privirile de pe masă. Niște sfeșnice puse la colțuri fixau o foaie mare de hârtie de orez, iar pe ea desenase o hartă a noului Felarati. Făcuse niște schițe pe alte foi, pentru dezvoltarea ulterioară a proiectului, care ar fi putut fi aplicate la extinderea orașului.

Femeia căreia i se adresase lăsă jos, în poală, *necylul* său cu cinci coarde și arcușul și-și coborî privirile. Purta o robă purpurie, tivită cu argintiu. Blazonul ei, brodat cu fir argintiu și negru pe la mâneci și piept,

înfăţişa două porumbiţe în cuib. O panglică argintie îi ţinea părul lung şi negru.

– Am întrebat dacă aveţi vreo altă selecţie care să vă facă plăcere.

– Domniţa mea, iertaţi-mă, dar m-am lăsat absorbit de muncă. Pregătind harta, pot vedea cum vor arăta lucrurile şi devin nerăbdător, vorbi el şi arătă dincolo de masă, înspre balcon. V-aţi trăit întreaga viaţă aici, puteţi vedea schimbările. Imaginaţi-vă transformarea acestui oraş.

Ea dădu din cap şi zâmbi cu încetineală.

– Îmi va aminti, pentru totdeauna, de domnia voastră.

– Sunteţi foarte amabilă.

Keles puse dopul călimării cu cerneală şi şterse pensula de o cârpă pătată cu tuş. Aşa cum prezisese Prinţesa Jasai, Lady Inyr Vnonol fusese prezentată cercului său de cunoştinţe cu numai o săptămână şi jumătate în urmă şi începuse destul de repede să-i răpească din timp. Era limpede că-i stătea la dispoziţie să se folosească de ea cum poftea.

Şi-ar fi putut s-o facă, dacă n-ar fi existat două motive. Primul era conversaţia pe care o avusese cu prinţesa. Îl pusese în gardă, iar când Inyr pătrunsese în cercul său, îi fusese foarte uşor s-o depisteze ca spioană.

Iar celălalt motiv care-l făcea să fie prudent era un omagiu adus Mamei deseiene a Umbrelor. Dacă ar fi făcut abstracţie de vârsta şi maturitatea ei, Inyr ar fi putut fi Majiata Phoesel, fosta sa logodnică. Avea

ochii de un albastru ușor mai deschis, dar părul, statura și formele trupului erau identice cu ale femeii pe care o lăsase în urmă, în Moriande. Alegând-o pe ea, deseienii credeau că-i găsiseră perechea perfectă. Totuși, nu înțeleseseră cum se sfârșise relația lui cu Majiata.

Ori poate că și-au dat seama. Inyr Vnonol avea o maturitate care-i lipsise Majiatei. Încă de la început îi fusese devotată. Părea că nu-și dorea nimic altceva decât să se bucure de prezența lui și nu manifestase nici un fel de atracție față de munca sa. Contrasta cu Majiata, care ar fi fost foarte interesată, cel puțin până la punctul unde și-ar fi dat seama că tot ce-ar fi fost el dispus să-i arate nu avea nici o valoare pentru familia ei.

Keles se întoarse de la masă și-i zâmbi.

– Cântați minunat. Ori de câte ori voi auzi *necylul*, îmi va reaminti de domnia voastră.

Ea-și ridică fruntea și-i zâmbi ceva mai cu nădejde.

– Dar am înțeles că *necylul* nu prea este folosit în Nalenyr. Nu cumva unul dintre prinții voștri l-a și interzis?

Și dintr-un motiv întemeiat.

– Credea că sună ca o pisică eviscerată. Dar n-ar mai fi avut această impresie dacă v-ar fi auzit cântând.

Ar fi considerat că sună ca o pisică eviscerată lent.

– Mă flatați, Maestre Anturasi, îi trimise ea o privire care-i strânse stomacul. Mă întreb în ce scop?

– Oh, doamna mea, doar nu credeți că intenționez să vă seduc și să vă dezonorez? făcu ochii mari Keles. N-aș putea face niciodată așa ceva. Ce fel de oaspete

al Prințului Pyrust aș fi dacă m-aș folosi în acest fel de vreunul dintre supușii săi?

– Nu mă consider ofensată, Maestre Anturasi.

– Oh, dar ar trebui, domnița mea, spuse el și-și întoarse capul în așa fel încât să n-o mai vadă. Veniți aici ca amică, știind că sunt însingurat și departe de casă. Cântați pentru mine, pentru a mă face să mă simt mai bine, iar... Adevărul este, domnița mea, că o parte din mine s-ar putea, într-adevăr, să fi încercat să vă seducă. O fățetă a mea întunecată și dezonorantă. Îmi pare rău. Sunteți atât de bună când spuneți că nu v-ați simțit ofensată, dar știu că trebuie să fiți de-a dreptul șocată.

– Adevărat, Maestre Anturasi, înțeleg, răspunse tânăra, apoi lăsă intrumentul de-o parte și se ridică din genunchi. Înțeleg durerea în care vă aflați. Dorul de casă, de prieteni, de oamenii de încredere, dorul de o atingere blândă...

– Nu, Lady Inyr, nu trebuie să faceți asta, ridică mâna s-o facă să tacă. Tot ce-ați putea spune s-ar putea să fie adevărat. Mi-ați descris perfect slăbiciunea. Și, ca un adevărat prieten, ați fi gata să mă ajutați.

– Aș vrea să vă fiu mai mult decât un prieten, Maestre Anturasi.

Căldura și *foamea* din glasul ei l-ar fi făcut să cedeze dacă n-ar fi fost perfect conștient că era o spioană strecurată în bătătura sa.

– Și eu mă simt singură, dorința de a fi atinsă de un prieten...

– Nu, nu domnița mea. Nu, scutură din cap, refuzând în continuare s-o privească. Sunteți un suflet

sensibil. Empatizaţi cu mine, dar riscând. Prinţul vostru mi-a spus că voi fi trimis acasă după şase luni, poate mai repede. Aş fi slab dacă v-aş folosi, dar meritaţi mai mult, altceva mult mai bun.

Ea nu spuse nimic, lăsând foşnetul mătăsurilor sale să glăsuiască în locul ei. Se întinse şi-i atinse mâna.

– Poate că, Maestre Anturasi, mi se va da voie să vă însoţesc.

Un spion deseian în Anturasikun? Chiar dacă aş fi îndrăgostit nebuneşte de ea, asta n-ar fi posibil.

Keles îşi trase brusc mâna.

– Nu spuneţi asta, domniţa mea.

– Ar fi chiar atât de oribil?

– Pentru dumneavoastră, da. Să fiţi smulsă din locurile natale şi să vă stabiliţi într-un oraş străin, unde aţi fi privită cu suspiciune, milă sau amândouă. Să nu aveţi nici o altă viaţă în afară de cea din Anturasikun. Îmi amintesc ziua în care v-am întâlnit aici în grădină. N-aş putea niciodată să suport să vă văd captivă în turnul familiei mele. Deşi s-ar putea să-mi doresc asta, însă v-ar ucide. Nu, mai bine plecaţi acum. Grăbiţi-vă, doamna mea, înainte ca stăpânirea mea de sine să se evapore. Plecaţi acum, repede, vă rog din suflet.

– Cum doriţi, Maestre Anturasi.

Se duse repede la uşă, o deschise şi păşi afară, dar se opri un moment să-i arunce o privire înainte de a închide uşa. În clipa când rămase din nou singur, se uită spre colţul unde stătuse şi văzu că *necylul* şi arcuşul erau încă acolo.

Acum are un motiv ca să revină.

Își dorea cu ardoare să nu se întâmple. Nu dormise prea bine, avusese un alt vis despre sora sa, aflată într-un paradis îndepărtat. Părea destul de fericită, dar îi spunea numai prostii despre Împărăteasa Adormită. Ceva din vis îl făcea să i se pară mai mult un coșmar și se temea că sora lui se afla într-un anumit pericol.

O bătaie ușoară în ușă îl surprinse, pentru că, deși se aștepta s-o vadă venind din nou, nu credea că va fi atât de curând. Se întoarse spre ușă, dar înainte de a apuca s-o poftească, ușa se trase în spate. Jasai intră și închise ușa după ea.

– Mă bucur că vă văd, prințesă.

– Și eu pe domnia voastră, Maestre Anturasi. Am venit să mă uit peste planurile pe care le-ați pregătit, vorbi tare prințesa, pentru urechile care ascultau de partea cealaltă a pereților subțiri ai încăperii. Ați progresat mult?

– Sunt încântat să vă arăt ce-am realizat, răspunse el în aceeași manieră.

Jasai se ridică și traversă încăperea până la masă. Aruncă o privire spre *necyl*, apoi clătină din cap.

Keles zâmbi și reveni pe locul său. Prințesa i se alătură la masă. Mirosea a trandafiri, pentru că avea un *bhotai* a cărui pricepere era suficientă pentru a avea trandifiri tot timpul, chiar și în cumplitele ierni deseiene. Lui nu-i păsase niciodată, în nici un fel, de trandafiri, însă mirosul lor se potrivea perfect cu ea – frumoasă, dar cu ghimpi.

– Așa cum puteți vedea, Alteță, noile locuințe sunt încă departe de a fi fost realizate. Ceea ce provoacă mari întârzieri este lipsa de piatră de construcții, care este adusă cu mare greutate din cariere.

– Ah, da, desigur, după care urmă cu voce joasă. Este așa cum ați presupus. Cei mai puternici dintre oameni sunt mutați din echipele de lucru. Nu știu încă unde sunt trimiși.

– Nu-i scapă nici o aluzie?

– Nu l-am mai văzut de trei zile, scutură ea din cap, apoi ridică din nou vocea. Am vrut să vă complimentez pentru felul în care au fost folosite resturile caselor demolate pentru a construi barierele care separă terenurile.

– Păstrează pământul roditor și ne permite, Alteță, să împărțim terenurile pentru irigații, în anii de secetă.

Privi spre ea, reducându-și din nou tonul.

– Dacă a plecat, vigilența va mai slăbi.

– În afară de femeia aceea. Mi-a oferit un zâmbet foarte satisfăcut când a trecut de mine. V-ați bucurat de ea?

– Nu, și nici n-am vreo intenție, scutură el din cap.

Jasai zâmbi și-și lăsă o mână pe umărul lui.

– Foarte bine.

– Permiteți-mi să vă arăt aceste schițe noi, Alteță.

Keles mută hârtiile, știind foarte bine că vor fi examinate în timp ce era plecat, pentru a se vedea dacă nu cumva ei doi comunicaseră într-un mod neauzit. Verificase și el hârtia cu mare atenție și descoperise pe ea câteva urme minuscule. Era sigur că întreaga

cantitate de hârtie era inventariată, iar dacă lipsea vreo foaie, deseienii ar fi devenit tot mai suspicioși.

Jasai nu-și luă mâna, iar Keles n-avea nimic împotrivă, chiar îi plăcea. Aveau multe în comun. Amândoi erau atât prizonierii Prințului Pyrust, cât și ai descendenței lor. Voiau să evadeze și știau că va fi dificil. De asemenea, aveau țările lor, pe care le iubeau, incluse printre planurile prințului, iar dacă puteau face ceva să le împiedice, cu atât mai bine.

De asemenea, el devenise conștient că Jasai îl va accepta de bună voie în patul ei pentru a făuri o alianță și mai strânsă. Diferența dintre ce era dispusă să facă și ceea ce voia Inyr era oricum vastă. Prințesa acționa din propria sa voință și, în mod clar, făcând ceea ce era mai bine pentru interesele ei. Din moment ce acestea erau atât de strâns legate de ale lui, va fi și în avantajul său. Inyr, pe de altă parte, era un agent al statului, iar tot ce făcea era numai în avantajul statului. Aici interesele ei și ale lui difereau drastic, iar acesta era un motiv suficient de puternic de a se ține departe de ea.

Deși prințesa s-ar face disponibilă pentru el, Keles nu se amăgea cu farmecele ei. Sarcina ei nu-l preocupa deloc, mama lui le explicase tuturor copiilor ei misterele nașterii cu detalii suficiente încât știau ce era sigur și ce nu. Fiind și un botanist pricepuț, ea născocise multe poțiuni și tincturi pentru a preveni sau îmbunătăți fertilitatea, ori chiar să scape pe cineva de orice consecințe.

Dăduse și peste unul dintre ghimpii lui Jasai, atunci când comentase că ar fi destul de simplu pentru ea

să piardă copilul lui Pyrust dacă-l ura atât de mult. Ea își întoarse spre el ochii de un albastru înghețat și se strădui să-și mențină vocea scăzută.

– Copilul ăsta nu-i numai al lui, este și al *meu*. Vrea un moștenitor care să poată reclama Tronul Câinelui, iar acum *eu* am un moștenitor pentru Tronul Șoimului. Doar pentru că-l urăsc, nu înseamnă că-mi urăsc și copilul. Dacă dragostea și ura sunt doar fețe ale aceleiași monede, atunci ura este pentru el, iar dragostea pentru copilul meu. Nu veți mai atinge acest subiect, Maestre Anturasi.

Își ceruse scuze, iar ea acceptă, dar timp de câteva zile relațiile rămaseră înghețate. Nu-și ceru niciodată scuze pentru reacția ei, iar el știa că nici n-o va face vreodată. Oricum, ea-și dăduse seama că afirmația lui nu fusese una spusă cu răutate, ci una prin care încerca, inocent, să fie de folos. El avu grijă după asta să-și țină gura înainte de a analiza toate consecințele vorbelor sale.

– Dacă vă uitați aici, Alteță, am pregătit un nou model pentru grădină. Deși sunt cartograf, mama mea se pricepea la flori și plante, așa că îi pot aprecia arta. Fiecare parcelă ar reprezenta unul dintre cele Nouă Principate, iar florile vor avea petale în culorile naționale.

– Da, însă ar fi un semn rău dacă una sau alta dintre națiuni ar fi năpădite de buruieni, nu? întrebă, apoi îl strânse de umăr și șopti. Cred că deseienii sunt pe cale să atace Helosunde și nu pot să fac nimic. Chiar în cazul în care Consiliul de

Miniștri ar ști ce urmează, mă îndoiesc că ar *putea* sau ar *vrea* să-l oprească.

– Miniștrii? se încruntă Keles. Sunt niște funcționari, nimic mai mult.

– Ai noroc dacă poți crede așa ceva, râse ea încet. Din cauza bunicului tău și a puterii pe care o deține, birocrații nu pot face mare lucru ca să se amestece în viața ta. Oricum, în țara mea, miniștrii au putut prelua puterea. Deși au făcut și lucruri ca desemnarea fratele meu ca prinț, l-au ales pentru că este slab. Când ultimul prinț a murit, națiunea a trecut sub controlul lor, iar ei s-au săturat să tot fie forța din spatele tronului. În loc să se ascundă în umbra prințului, se acoperă cu pietatea patriotică și pretind că tot ce fac este spre binele Helosundiei. Și totuși, nimic din ce-au izbutit până acum n-a recâștigat nici măcar o palmă din principat.

– Ar fi făcut cel mai bine să vă fi ales, prințesă.

Ea dădu din cap, iar părul ei blond i se revărsă peste umeri ca niște șuvoaie aurii.

– N-au îndrăznit, pentru că aș fi fost mult prea puternică pentru ei.

Keles privi în sus spre ea și zâmbi. Nu avea nici o îndoială că ea nu greșea în privința miniștrilor. *Are o voință suficient de puternică încât să se pună și cu bunicul meu!*

– Nu există nici o garanție că nu ne vor ucide oricând i se va năzări soțului meu, ori dacă Mama Umbrelor decide că ne-am depășit cu mult utilitatea.

Jasai își trecu mâna peste pântec.

– Copilul meu se va naște în luna Șobolanului. După aceea, viața mea nu mai face nici doi bani.

– Nu cred că am nici măcar atât răgaz, rânji Keles cu tristețe.

– Iar șansele noastre de scăpare se vor termina chiar și mai repede. Odată ce începe să se vadă sarcina, abilitățile mele de evadare se diminuează.

– Știu, dar mă gândeam la ceva, bătu el în planurile orașului. Râul Negru se va revărsa aproximativ peste șase săptămâni. Ori o să scăpăm până atunci, ori nu mai ieșim de-aici niciodată.

30

Ziua 21-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Câmpia din fața Morynei
(Helosunde) Deseirion

Îmbrăcat în armura neagră, împodobită cu șoimul auriu pe platoșă, stând pe un deal și încadrat de două flamuri care-i anunțau prezența, Prințul Pyrust privea desfășurarea bătăliei în câmpia din vale. Departe, înspre sud-vest, putea vedea aglomerarea cenușie care marca locul Morynei, fosta capitală a Helosundiei. Floarea gloriei militare helosundiene – în afară de trupele aflate în serviciul tronului nalenian – era aranjată în formație de marș în direcția sa și avansa.

Intenția lor, din câte se părea, era de-a împinge înapoi dispozitivul din centrul liniei sale, până când

ar putea ocupa dealul lui, capturându-l cu tot cu flamuri și eliberându-se pentru totdeauna din jugul deseian. Nu avea nici o îndoială că mulți dintre ei visau să meargă chiar și mai departe, cucerind Felaratiul și transformând Deseirionul în terenul lor de distracții. Dacă ar pierde această bătălie, ar muri. Țara lui ar muri, iar poporul său ar suferi.

Iar asta nu poate fi îngăduit să se întâmple.

O privire superficială asupra câmpului de bătălie ar fi indicat că tocmai asta era pe cale să se petreacă. Până acum patru zile, batalionul său de Șoimi ai Focului fusese garnizoana din Moyrne. Urmându-i ordinele, adunaseră toate grânele pe care le puteau transporta și începuseră să se retragă spre Meleswin. Rebelii helosondieni, după ce aflaseră de mai multă vreme de recolta îngrozitor de slabă din Deseirion, credeau zvonurile conform cărora revoltele cauzate de lipsa de hrană erau motivul retragerii trupelor și aducerii grânelor în nord. Hotărâseră că le puteau da o lovitură crâncenă cuceritorilor atacându-i pe Șoimii de Foc și împiedicând scoaterea cerealelor din Helosunde.

Pyrust se așteptase la o împotrivire înverșunată, însă numărul trupelor aliniate să-l înfrunte fusese o surpriză. Putuse să deplaseze la sud-vest de Meleswin două regimente întregi, inclusiv Șoimii de Foc, păstrându-i pe Șoimii de Fier și pe cei Argintii ca rezerve, în spatele dealului. Indiferent de interesele și scopurile sale, se părea că avea la dispoziție sub o mie de soldați.

Rebelii se adunaseră de cel puțin trei ori pe atâta. Pyrust recunoștea câteva dintre flamurile din gloată pentru că originalele erau expuse în Felarati. Poate că unitățile reconstituite reluaseră tradițiile helosundiene, însă era clar că mulți dintre soldați fuseseră aruncați în luptă după o instrucție sumară, cu arme mai potrivite pentru muncile câmpului decât pentru luptă. Un batalion întreg, ținut în rezervă, părea să nu dispună de nici un fel de arme, dar în momentul când va fi trimis în luptă, pe câmpul de bătălie vor fi destule arme care ar putea fi recuperate.

Nu avea nici o idee cine comanda forțele dușmane, iar absența unui post de comandă clar stabilit îi însufleți moralul. Se părea că helosundienii fuseseră împărțiți în trei aripi – dreapta, stânga și de centru – fiecare cu propriul comandant. Centrul, destinat să se confrunte cu cele mai bune trupe ale sale, dispunea de mai mulți războinici călițiți în luptă. În pofida lipsei lor de experiență, cele trei aripi puteau, cu ușurință, să-i încercuiască trupele, iar odată ce făceau asta, îl atacau din flancuri și câștigau bătălia.

Clătină din cap. Spera ca vreunul dintre miniștrii din Consiliu să conducă luptă împotriva sa. Birocrații controlau acțiunile helosundiene conform celor scrise în Cărțile Înțelepciunii lui Urmyr, însă păreau să fi uitat că el fusese cândva general al Împăratului Taichun. Acesta scrisese un tratat despre experiența sa pe câmpul de luptă, intitulat *Dansul războiului*, iar Pyrust găsea învățăturile sale foarte utile.

O bătălie este câștigată înainte să zboare prima săgeată ori să lovească prima sabie.

Helosundienii avansaseră spre nord-est așteptându-se să prindă într-o ambuscadă unul dintre batalioane, așa că la venirea zorilor, după ce descoperiseră că deseienii nu se aflau în marș, ci se așezaseră în poziții de luptă și primiseră întăriri, se grăbiseră să se pregătească pentru bătălie. În acțiunile lor pripite, nu aduseseră cu ei provizii prea multe, gândindu-se că vor pune mâna pe orez și se vor ospăta. Șoimii de Foc se mișcaseră însă întotdeauna mai repede decât helosundienii, obligându-i să-și continue marșul mai mult timp decât și-ar fi dorit vreodată. Drept urmare, veneau la luptă deja obosiți și flămânzi.

Pe de altă parte, trupele sale erau majoritatea odihnite, bine hrănite și bine instruite. Nu se îndoia că fiecare dintre soldați simțea teamă privind gloata care se îndrepta spre ei. Apăreau și glume, cum că fiecare nu trebuia decât să omoare trei câini și putea lua o pauză în ziua aceea, dar toți știau că acești câini helosundieni vor ucide un număr destul de mare dintre ei.

Își formase ordinea de bătaie cu Șoimii Aurii înainte. Șoimii de Munte și Șoimii de Foc erau poziționați în dreapta și stânga, fiecare formație trasă mai în spate, cu flancurile învăluind ariergarda Șoimilor Aurii.

Pyrust deschise brusc un evantai negru, ornat cu un taur roșu, uriaș. Îl ridică deasupra capului său, dezvăluind simbolul, apoi îl întoarse cu muchia spre trupe și lăsă mâna jos.

Comandanții Șoimilor Umbrei strigară ordinele. Șoimii Aurii își desfășurară rândurile din spate, iar Șoimii Umbrei alergară înainte. Își încordară arcurile, traseră corzile și sloboziră săgețile, rând după rând, direct înspre centrul helosundienilor. Fiecare săgeată-și găsi ținta și, deși câteva loviră scuturi sau ricoșară din armuri, majoritatea se înfipseră până la penaj în trupuri, iar oamenii căzură urlând la pământ.

Arcașii helosundieni răspunseră imediat, dar părea o șoaptă pe lângă un strigăt. Câțiva dintre Șoimii săi căzură când săgețile găsiră locuri descoperite în armuri, dar multora dintre arcurile helosundiene le lipsea forța necesară pentru ca săgețile să penetreze oțelul. *Oamenii mei nu sunt găinușe, să fie striviți atât de ușor.*

Șoimii Umbrei lansară încă patru salve, rărind rândurile trupelor din centrul dispozitivului helosundian, apoi se opriră și se retraseră. Nu știa dacă liderii celeilalte părți înțelegeau semnificația celor cinci salve, dar peste cinci luni va fi luna Câinelui, a helosundienilor, și alesese să-i onoreze în acest fel.

Să-i onoreze înainte de a-i măcelări.

Pyrust așteptă, în vreme ce răniții și morții săi erau evacuați. Cealaltă tabără strânse rândurile, concentrându-se spre centru. Se așteptase la asta, ce general n-ar fi făcut așa? Centrul helosundienilor fusese punctul lor tare, însă acum devenise un loc vulnerabil. Trupele bine antrenate se deplasară înainte, pentru a umple linia de front, în timp ce rândurile din spate ale aripilor se scruseră spre mijloc, pentru a ocupa locul rămas gol.

Ceea ce-i face să se îndepărteze de bătălie mai mult decât ar vrea, ca să-și păstreze eficacitatea.

Își ridică din nou evantaiul, arătând taurul roșu. Îl smuci înainte și înapoi, expunându-i ambele părți, apoi îl lăsă jos, pentru a face semn spre liniile helosundiene. În vale fură strigate ordine și Șoimii Umbrei, aflați în debandadă, se poziționară în spatele Șomilor de Foc, în dreapta. Șoimii Aurii se deplasară înainte, lăsând un spațiu gol între ei și unitățile lor de sprijin. Înaintarea încetini când Șoimii Aurii își dădură seama că nu aveau nici un sprijin, apoi începură să se retragă.

Helosundienii lansară atacul.

De-abia dacă cincizeci de metri separau cele două armate, însă retragerea Șoimilor Aurii mări distanța. Șoimii de Foc și Șoimii de Munte începură să dea și ei înapoi, scurtând liniile deseiene. Ambele aripi helosundiene șarjau tot mai repede, încercând să se asigure că îi vor lovi amândouă pe deseieni, în același timp, însă companiile lor din flancuri nu se puteau ține după ele.

Când flancurile Șoimilor Aurii făcură din nou joncțiunea cu celelalte unități, fură lansate ordine, iar retragerea încetă. Soldații săi își întăriră rândurile și pregătiră sulițele. Helosundienii apărură și ei, încetinind nu atât din cauza fricii, cât de oboseală. Azvârliți în șiruri de sulițe, oamenii se izbiră de frontul deseian. Săbiile loviră scuturile, ghioagele zdrobiră membre, spadele tăiară adânc, iar bărbați care urlau se ridicau în aer, înfipți în sulițe ca trași în țeapă.

Pyrust azvârli evantaiul în aer, lăsându-l să se răsucească de la un capăt la celălalt. Încetini, apoi începu să cadă, învârtindu-se ca o sămânță de arțar. Helosundienii, luându-i gestul drept un semn de predare, răcniră însuflețiți de speranțe.

Speranțe false.

Săgețile negre se înălțară în aer dinspre Șoimii Umbrei, rărind rândurile care apăsau asupra centrului deseian. Arcașii traseră din nou și din nou, pe cât de repede reușeau să-și încordeze arcurile și să lanseze. Săgețile lor ajunseră în adâncimea formației helosundiene, iar stegarii batalionului Câinelui de Smarald piereau unul după altul, în strădania lor de a nu lăsa flamurile unității să atingă pământul.

Din spatele lui Pyrust se auzi bubuitul ca de tunet, dar era convins că nimeni de pe câmpul de luptă nu-l auzise. Dinspre drepta și stânga dealului său veneau Șoimii Arginii și cei de Fier. Atelaje cu câte patru cai trăgeau masivele care de luptă, cu câte doi arcași pe banchetele din spatele conducătorilor. Lame de sabie de peste un metru lungime fuseseră fixate de capetele osiei. Se răsuceau și luceau în lumina soarelui de dimineață, atunci când carele veniră dând ocol dealului, intrând în luptă.

Săgețile secerau flancurile helosundienilor, apoi carele trecură peste ele. Lamele îi măcelăriră oribil pe oameni, iar urletele lor băgară groaza în camarazii lor. Fiecare om din flancuri știa că-i venea rândul, și doar foarte puțini înfruntară moartea de bună-voie. Mulți luptau să ajungă mai mult în adâncimea

formației, ceea ce distruse orice urmă de disciplină sau ordine. Alții, se mulțumiră să rupă rândurile și să fugă, iar această strategie era răsplătită cu câte o săgeată în spate.

Printre helosundieni domnea haosul. Formațiunile lor din urmă se întoarseră și o luară la sănătoasa. Flancurile cedară, ceea ce permise aripilor sale să preseze, inversând linia de bătălie. Deși printre câini se aflau războinici valoroși și neîndurători, erau rebeli și nu meritau să beneficieze de vreun tratament onorabil. Dacă izbuteau să-i ucidă soldații într-o luptă dreaptă, plutoanele de Șoimi ai Umbrei le ordonau altora să le ia locul și să-i nimicească.

Și, în mod curios, nu văzu nici un războinic curajos printre conducătorii helosundieni.

Pyrust privi cum forțelele rebele se dezintegrau, apoi își scoase evantaiul, îl ridică și-l închise brusc. Ordinul său se răspândi încet printre trupele sale, acestea reveniră în tabără, în afară de cei din detașamentele de siguranță și cei desemnați să-i termine pe răniții grav și să caute prizonieri care ar putea avea informații sau ar putea fi schimbați pentru răscumpărare.

Studie câmpul de luptă, apoi dădu din cap. *Și așa cum a spus Urmyr în* Dansul războiului, *prin înțelegerea slăbiciunii și puterii, o armată poate lovi precum o piatră de moară aruncată peste un ou.* Forțele helosundiene fuseseră zdrobite, iar gălbenușul lor se înroșise și se usca pe ceea ce fusese odată un câmp înverzit.

– Ați dobândit o victorie măreață, Alteță.

Pyrust își vârî evantaiul în mănușa stângă.

– Așa se pare, Mamă a Umbrelor. Deci o piatră de moară poate strivi un ou sau nu? Vom vedea cum decurg lucrurile când vom întâlni o altă piatră de moară

Cotoroanța arătă spre sud, spre Nalenyr.

– Piatra de moară care vă așteaptă acolo este mică și sfărâmicioasă. Prințul Eiran comandă o armată naleniană formată din trupe vestice. Nu vă vor putea opri.

– Știu că venim?

– Nu încă. Șoimii Negri și Șoimii de Piatră au blocat drumul spre sud, așa că refugiații vor fugi spre Vallitsi. Vor avea multe de povestit Consiliului de Miniștri.

– Ceva vești de acasă? dădu Pyrust din cap.

– Totul este bine, deși lucrările au fost încetinite din cauza încorporărilor în armată. Încă n-a răsunat nici o alarmă. Ambasadorul din Hyreothi s-a gândit să trimită un mesaj, însă curierul său a murit

Ochii asasinei se îngustară.

– Am însă mai multe vești din sud, Alteță.

– Da?

– Motivul pentru care vesticii au fost puși sub comanda helosundiană este moartea Contelui Turcol de Jomir. Călărea împreună cu Cyron, când banditii au atacat grupul regal. Toți vesticii au murit, iar prințul a fost rănit destul de serios.

– Rănit? Cât de grav?

– Zvonurile susțin că și-ar putea pierde mâna stângă.

Pyrust aruncă o privire în jos, spre propria mână stângă, spre jumătatea lui de mână.

– Ar putea fi ceva periculos. Pierderea jumătății de mână m-a făcut de două ori mai deștept decât eram înainte.

– Unul de patru ori idiot, tot idiot rămâne, Alteță

– La fel și unul de două ori idiot, Delasonsa.

– N-am intenționat să fac din asta o insultă, își înclină ea capul.

– Știu, dar mai știu că ești prea inteligentă să-l desconsideri pe Cyron cu atâta ușurință. Ăia nu erau bandiți. Turcol a fost cel care voia să-l omoare, sau asasinii erau sprijiniți de altcineva?

Expresia lui Pyrust se înăspri.

– Nu erau ai *noștri*, nu-i așa?

– Nu, Alteță, pentru că dacă erau ar fi fost morți deja. La fel și Prințul. Agentul pe care-l controlez eu crede că Turcol a clocit un plan de unul singur. Dar asta nu exclude ca și alții să fi adoptat aceeași tactică, Alteță, chiar și domnia voastră.

Prințul deseian scutură hotărât din cap.

– Nu. Nu va fi nici un asasin de-al meu care să-l ucidă acum pe prinț. Am să rezerv această ocazie vreunuia dintre soldații mei, sau chiar mie.

Zâmbi, imaginându-și expresia de surpriză de pe fața lui Cyron când îl va priponi pe tron cu sabia sa.

– Am să fac asta cunoscut, Alteță.

– Foarte bine.

Pyrust arătă din nou spre câmpul de bătălie.

– Vor fi supraviețuitori. Află ce știu. Salvează nouă dintre cei mai zdraveni. Orbește-i pe trei dintre ei, taie urechile altor trei și limbile următorilor trei. Trimite

câte unul din fiecare spre Moryne, Vallitsi și Solie. Lasă-i să le arate fraților lor ce soartă-i așteaptă dacă ni se împotrivesc. Mai rău va fi pentru familiile lor.

– Porunca vi se va îndeplini, stăpâne.

– Și încă ceva, Delasonsa, spune-le că toți cei care decid să lupte pentru onoarea Prințesei Jasai vor fi primiți ca frați, ospătați ca niște viteji și scăldați în glorie ca niște eroi.

Cotoroanța înălță din sprâncene.

– Legându-le soarta de a ei, Alteță, s-ar putea să nu fie lucrul cel mai înțelept. Îi veți face să creadă că sunt chiar bărbați.

– Fără îndoială că ai dreptate, dar ei vor fi piatra de moară pe care o azvârl înspre sud și din nou spre sud. Mai bine învăț să lupt peste cadavrele lor cu orice mi s-ar opune decât peste ale Șoimilor mei.

Mama Umbrelor rămase o clipă nemișcată, apoi dădu din cap.

– Va fi destul război încât să-i răpună pe toți.

– Și destui morți încât să-i stea în gât și lui Grija, înălță Pyrust capul. Dar știind ceea ce trebuie despre slăbiciune și putere, nu ne vom număra printre ei.

31

Ziua a 21-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

– Jorim Anturasi, nu poți rămâne pe veci în întuneric.

Tânărul se întoarse spre locul de unde se auzise vocea.

– Pot, Căpitane Gryst, și chiar intenționez.

Vorbise cu glas atât de scăzut, încât de-abia dacă stârnea vreun ecou în încăperea subterană. Apa nu mai picura din tavan și fusese lăsat singur, alimentat cu mâncare, oferită pe o tavă de aur împinsă spre el o dată pe zi. Nu știa câte zile petrecuse acolo și nici nu-i păsa. *Când nu mai poți să pleci nicăieri, timpul nu mai are importanță.*

Sus, pe pasarela de deasupra lui, Anaeda Gryst deschise apărătoarea unei lămpi. Lumina alb-albastră inundă încăperea, urmată de oftatul ei sonor.

– Dar ești bolnav. Trebuie să ieși de aici, acum.

Jorim ridică mâna să-și ferească ochii.

– Nu, căpitane, nu înțelegi.

Știa ce vedea ea: pielea i se desprindea în fâșii, descojindu-se așa cum s-ar fi întâmplat în urma unor arsuri puternice, provocate de lumina solară. Părul i se decolorase, devenind alb precum osul. Ochii îi rămăseseră albaștri, dar când îi examinase, reflectați într-un castron cu apă, descoperise că aveau în jur o aură unduitoare de auriu și roșu. Mai rău, pupilele aveau o formă ovoidală, ca de șarpe sau dragon. Iar dacă ei i s-ar fi părut că pielea i se descojea în modul firesc, el știa că pierdea solzi.

– Am auzit tot felul de povești, Jorim, știu ce s-a întâmplat cu *Rechinul negru.*

– Nu, nu știi, căpitane.

– Am crezut că avem o înțelegere, Maestre Anturasi. Să nu-mi ignori ordinele.

– Cu tot respectul, și spun asta cât se poate de sincer, nu cred că mai fac parte din linia ta de comandă. Sunt un zeu, îți amintești? Folosesc magia. Sunt un pericol pentru oricine se apropie de mine.

– Asta-i o prostie.

– Chiar așa? o privi mijindu-și ochii. De ce nu ești la fel de isteață ca și fennychul? Shimik a văzut. El știe. Este îngrozit de mine. Și voi ceilalți ar trebui să fiți.

– Cum am putea, eu sau ceilalți, să fim înspăimântați de tine când ai salvat o navă și faci parte din echipaj? Ai distrus dușmanii care au năvălit într-un sat și au ucis pe toată lumea. I-ai salvat pe războinicii aflați împreună cu tine, în junglă, care ar fi murit cu siguranță dacă nu ai fi acționat.

– Deoarece, căpitane, nimeni nu știe cum am făcut și nimeni nu știe de ce altceva mai sunt capabil să fac.

– Tu știi, Jorim, scutură Anaeda din cap.

Izbi cu pumnii în piatra pe care stătea.

– Tocmai asta-i. Nu știu.

– De-asta-ți faci probleme? izbucni ea în râs.

– Cum poți să râzi? întrebă arătând în direcția portului. N-ai văzut urmele de pași lăsate de mine pe punte? Sunt urme de dragon.

– Și sunt văzute ca un semn bun! Ai avut un echipaj redus la minimum ca să aduci nava înapoi și, cu toate astea, oamenii spun că *Rechinul negru* n-a mai navigat niciodată atât de ușor.

– Nu, nu înțelegi, se ridică el și-și înălță mâinile.

– Jorim!

Tonul poruncitor din glasul ei îl făcu să-și înalțe privirea.

– Ai fost în locuri unde nici un om civilizat n-a mai călcat și ai deslușit mistere pe care nimeni n-a mai reușit să le descifreze. Ori este ceva cu adevărat dincolo de puterea ta, și în acest caz ai face bine să să-ți dai seama repede despre ce-i vorba, ori este o chestiune pe care *nu vrei* s-o iei în seamă. Iar dacă este așa, ai grijă. Dacă nu o înțelegi, sau nu vei

ajunge s-o controlezi, va fi ceva mai cumplit decât îți poți imagina.

– Bine, vrei să știi ce s-a întâmplat? Am să-ți spun.

– Mai întâi stinge asta, arătă Jorim spre lampă.

Anaeda își încrucișă brațele pe piept.

– Fă-o singur. Știi tu cum.

– Oh, deci admiți că lucrez cu magia? Crezi că este vorba doar de o colecție de trucuri de vrăjitor, de speriat copiii? Pot face lucruri care i-ar face pe *vanyeshi* invidioși. Toate poveștile despre ei nici măcar nu s-au apropiat de ceea ce-am făcut eu.

Se învârti pe mica sa insulă de piatră și arătă spre nord.

– Mozoyanii cei noi viermuiau deja pe *Rechinul negru*. Începuseră să se îndrepte spre plajă. Nu mai știam ce să fac. Magia este o chestiune de echilibru și de stare a lucrurilor. Am vrut să modific echilibrul pentru a face să fiarbă oceanul, dar n-am putut. Atunci am văzut soarele ca pe Wentiko, *este* luna în care soarele se înalță în constelația sa. M-am unit cu el și-am absorbit esența soarelui.

Își strânse pumnii și îndepărtă brațele, de parcă ar fi zburat.

– La început, m-am uitat doar spre mozoyani și-am făcut să le fiarbă ochii. Le-am opărit creierii. Îmi amintesc că am făcut asta foarte conștient. Apoi dintr-odată m-am trezit zburând. Nu le-am mai făcut nimic, *prezența* mea le-a făcut-o. Îi puteam vedea cum se topeau și, cu un simplu gest, le-am făcut tăciuni mijlocul de transport.

– Iar pentru că ai făcut-o, ai salvat multe vieți.

– Da, însă nu mă gândeam la asta. Nu m-am gândit deloc, clătină el din cap. Echipajul se ascunsese. Dacă m-ar fi privit, ar fi murit și ei. Nu-mi spune că nu este așa. Tzihua mi-a povestit că păsările și maimuțele din pădure care m-au privit au murit.

– Jorim, poate că ucideai ființe care nu erau omenești.

– Dar n-am omorât plantele, râse încetișor, apoi își desprinse o bucată de piele de pe nas. Unele au înflorit și au dat rod chiar în acea după-amiază.

– Încă n-am auzit nimic care să mă facă să-mi fie teamă de tine, se încruntă ea.

– Cât de diferită crezi că ești de o pasăre sau o maimuță? întrebă Jorim privind în sus. Le-am ucis fără măcar să mă fi gândit. Ce s-ar întâmpla dacă data viitoare voi încerca să omor tot ce nu-i de sex bărbătesc, sau ce nu-i înalt, iar tu și Nauana veți fi nimicite?

– Atunci problema nu este ce poți tu să faci, ci cât de mult de controlezi. Poți învăța să te controlezi.

– Ești sigură? *Vanyeshii* s-au jucat cu magia și aproape că au distrus întreaga lume. Aș putea s-o fac mai bine decât ei.

– Sunt morți cu toții.

– Poate că și eu voi fi, spuse privind în jos.

– Asta e? își ridică fruntea Anaeda.

– Privește-mă doar. Prin mine s-a scurs toată căldura soarelui. Pielea mi se decojește. Ochii mi s-au schimbat. Am părul alb. Am îmbătrânit cu o generație sau două.

– Jorim, ai două probleme cu care te confrunți și, într-un fel, te-ai decis că există doar o singură soluție pentru amândouă. Însă nu este cea mai bună.

– Nu sunt sigur că te înțeleg.

– Hai s-o examinăm pe prima, oftă ea. Te temi că ești pe moarte sau că magia te-ar putea ucide. Ți se decojește pielea, dar, dă-mi voie să te întreb, te doare?

– Poftim?

– Te ustură pielea, așa cum ustură arsurile de soare?

– Nu, dădu el din cap.

– N-ai nici tăieturi sângerânde?

– Nu.

– Iar dedesubt, pielea îți este intactă?

Jorim înălță din umeri și frecă o porțiune de piele de la încheietura stângă.

– Se pare că da.

– Ai spus că ochii ți s-au modificat. Poate că și restul trupului tău, zâmbi ea. Cunoști legenda zeilor care iau formă omenească pentru a veni printre noi. Cine știe ce fel de transformare este asta?

– Nu-i prea încurajator, se încruntă Jorim. Dar am să admit, pentru moment, că s-ar putea să nu fiu pe moarte.

– Păi, atunci mai admite și că, dacă ai fi, folosirea magiei ar remedia lucrurile.

– Da, adică băutura ar putea vindeca mahmureala, până când te omoară.

– Asta aduce în discuție cea de-a doua problemă, vorbi Anaeda examinându-și o unghie. Te temi să folosești magia pentru că știi că ai putea provoca

vătămări grave. Însă așa cum am spus și mai înainte, aici este vorba de o chestiune de control.

– Și ce se întâmplă dacă nu pot controla nimic?

– Ba poți. Doar atât că va trebui să înveți cum.

– Și dacă dau greș?

– Nu, Jorim. Nu renunț eu atât de ușor la tine. Ești un Anturasi. Nu ți s-a dat niciodată vreo însărcinare de care să nu te fi achitat. S-ar putea ca nu bunicul tău să ți-o fi încredințat pe asta, dar o vei rezolva. Nu-ți stă în fire să dai greș.

– Mă prinzi în lațul propriei mele vanități, ridică el din sprâncene. Foarte bine, Căpitane Gryst. Dar poate că și asta este o încercare. Am s-o las să treacă.

– De ce?

Tânărul își desfăcu brațele și privi în jos cum lumina lămpii dansa în apa care-i înconjura insula.

– N-ai vrea să fi un zeu?

Ea căzu o clipă pe gânduri, apoi clătină din cap.

– Nu, nu-i mantie pe care aș putea s-o accept.

– Și-atunci de ce-aș face-o eu?

– Pentru că tu s-ar putea să fii la fel ca Împărăteasa Cyrsa. Doar că ți-ai descoperit adevăratul talent mai târziu.

– Am avut un talent înnăscut, respinse el imediat ideea. Sunt un Anturasi și sunt cartograf și explorator. Asta am fost dintotdeauna și asta am vrut să fiu.

– Iar asta nu are nimic de-a face cu talentul tău, zâmbi Anaeda. Din câte mi-ai spus, îmi amintesc că mama ta este *bhotcai*, nu? Talentul ei este legat de plante.

– Da.

– Atunci de ce-ar fi mai puternic talentul unui Anturasi în venele tale decât în ale ei? Să fie, oare, datorită faptului că tu ai ales să-ți dezvolți capacitățile de cartograf, în vreme ce în tine zac și alte aptitudini? Amintește-ți că plantele au înflorit atunci când le-ai luminat.

– Iar animalele au murit.

– Și câte asemenea animale ai ucis de-a lungul explorărilor tale, pentru a avea specimene de studiu? Poate că talentul tău în devenire, talentul tău zeiesc, amplifică ceea ce ai deja.

Jorim își închise ochii. Lucrurile pe care i le spunea aveau noimă, dar ar fi vrut să nu fie așa. Dacă avea dreptate, atunci *era* un zeu, sau era pe cale de a deveni unul, ceea ce însemna că puterea manevrată de el înainte era doar o fărâmă din ce-ar putea stăpâni în viitor. Rezultatele ar fi putut însemna un dezastru.

Mai ales dacă nu înveți să-ți controlezi această putere.

– Căpitane, astea nu-s doar speculații lipsite de orice temei și nu sunt lucruri care au apărut în urma acestui incident.

– Nu, nici vorbă. Îți amintești că ți-am spus că Borosan Gryst îmi este verișor. Se pricepe la meșterit lucrurile. Este talentul oricărui Gryst. Mama mea, pe de altă parte, provine dintr-o familie de marinari. Deși eu sunt comandant de navă și lucrez din greu, știu și cum funcționează unele lucruri și le pot repara. De asta, în timpul cât ai stat aici în beznă, am

putut să mențin în stare bună cronometrul care-ți permite să calculezi longitudinea.

– Am și uitat de el.

– Iar neglijența ta a fost consemnată în jurnalul meu. Vei suferi consecințele, Maestre Anturasi.

– Respingi afirmația mea că nu mai sunt sub comanda ta? dădu el din cap.

– Zeu sau nu, *sunt* responsabilă pentru tine. Nu numai că ești un element de valoare al flotei mele și expediției, dar îmi ești și un prieten.

– Deci, fiind căpitanul unei nave este ca și cum ai fi zeu?

– Nici pe departe, surâse ea. Zeii sunt limitați de înfățișarea lor.

– Da, cred că sunt. De înfățișare sau de temerile lor.

– Am verificat. Tetcomchoa nu cunoaște frica.

Jorim se scărpină pe frunte, desprinzându-și altă bucată de piele moartă. Înainte să apuce să răspundă, Nauana veni dinspre coridor ținându-l pe Shimik. Blana fennychului se albise complet.

Anaeda privi spre vrăjitoarea amentzutlă.

– S-ar putea să fi ajuns la un punct în care ascultă de rațiune.

– Vă mulțumesc, căpitane.

Nauana lăsă fennul jos, iar Shimik se așeză, strângându-și picioarele la piept.

– Te-a convins să ieși la iveală, Tetcomchoa?

– Mai degrabă m-a convins că nu mai are nici un rost să mă ascund. Eu... își ridică ambele mâini spre ea, apoi le lăsă să-i cadă încet pe lângă corp.

Dacă Tetcomchoa nu cunoaşte frica, atunci eu nu sunt Tetcomchoa.

– Traducerea nu a fost prea clară, zâmbi ea puţin, apoi clătină din cap. Nu-i vorba că Tetcomchoa nu cunoaşte teama, ci doar că nu o arată.

– Ei bine, pufni Jorim, să rămân ascuns aici timp de... n-are importanţă cât o fi trecut, asta este o expresie destul de elocventă a fricii.

– N-a fost aşa ceva, stăpâne, zâmbi Nauana. Eşti şarpe şi ai năpârlit. Toţi au aflat. Toţi se bucură.

– Cu toţii, în afară de Shimik.

La auzul numelui său, capul fennului se ridică.

– Jrima deştept iar?

Anaeda privi în jos spre fenn.

– E cât se poate de bine pentru moment.

– Şi va fi tot mai bine.

Jorim îşi frecă braţele şi privi cum se desprindea de el, ca o ceaţă, pielea moartă.

– Trebuie, dădu Nauana din cap. Vei începe o serie de ritualuri de purificare.

– De ce?

– Vestea transformării tale a ajuns în cele mai înalte cercuri, răspunse, după care îşi împreună mâinile pe piept. Când vei fi pregătit, îl vei vedea pe Regele-Vrăjtor şi prin intermediul său vei primi restul a ceea ce ai lăsat în urmă când te-ai arătat ultima oară printre noi.

32

Ziua a 23-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Nirati era sigură că nu-l mai văzuse niciodată atât de fericit pe bunicul ei, iar asta o speria. În trecut îl mai văzuse satisfăcut de vreo nouă descoperire sau, cel mai adesea, de necazul cuiva. Destul de des, chiar Qiro era cauza acelui necaz. Îl mai văzuse şi mişcat de afecţiune, ca atunci când îi aducea câte-un desen sau o prăjitură, lucruri făcute pe vremea când era o copilă.

Dar, indiferent de cauza încântării sale, aceasta fusese întotdeauna una adultă, controlată şi automulţumitoare. Acum însă exhiba o bucurie copilărească, aflată la marginea nebuniei. De fapt, era destul de sigură că se smintise. I se conturase tot mai clar în minte, în timp ce Nelesquin îi dădea tot mai multe

de făcut, și o zgudui până-n temelii. Qiro fusese întotdeauna constant și puternic. Deși putea fi impulsiv – mai ales când era vorba de aplicarea unei pedepse –, decența îl obligase să respecte anumite limite dincolo de care nu trecea.

Îl privi cum stătea în apa nămoloasă la reflux, cu părul și barba năclăite. Coborî mâna murdară și scormoni prin nămol, scuipă în el, îl amestecă, și-l modelă sub forma unor mici creaturi ciudate. Mai adăugă câțiva omuleți de noroi echipajului micilor ambarcațiuni confecționate de el din stuf.

Și-a pierdut *mințile cu totul.*

De acolo de unde se afla ea, armada lui liliputană nu aducea deloc cu flota lui Nelesquin. Durranii se îmbarcaseră la bordul navelor într-o ordine deplină, în vreme ce oamenii din trupele bunicului ei se încovoiau, lăsându-se unii peste alții. Durrranii erau cu toții înalți și puternici. Cu brațul sigur și ochiul ager, în vreme ce aceste creaturi de-abia dacă arătau a ceva.

Și când vine fluxul, vor fi măturați pentru totdeauna.

Qiro privi în sus, din palatul său de noroi, apoi se chinui să se ridice în picioare.

– Oh, Nirati, ai venit. Foarte bine. Excelent. Dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi putut face toate astea. Spune-mi că ești de acord.

Clipi, nevenindu-i să creadă, și-o simți pe Takwee agățându-se ceva mai strâns de spatele ei. *Bunicul să ceară aprobarea cuiva?*

– Cred că-i minunat, bunicule. Dar trebuie să te întreb: ce-i asta?

Bătrânul râse cu căldură, un sunet neobișnuit, venit din gât.

– Asta-i salvarea fratelui tău, prostuțo.

Arătă spre apus și spre zona din care durranii continuau să lanseze tot mai multe nave.

– N-aș vrea să-l deranjez pe Prințul Nelesquin cu astfel de chestiuni minore. Mă descurc și singur. Sarcini mai mici, flotă mai mică, dar, fără nici o îndoială, eficientă.

Îi făcu semn să vină și începu să meargă spre marginea apei, ca un general care-și trecea trupele în revistă. Arătă spre mai multe ambarcațiuni, împotmolite în bulgări de noroi, care ei i se păreau mai mult decât niște ridicături.

– Aceștia sunt ai mei, neshta. Sunt mici, dar rapizi, cu gheare și colți. Sunt câteva sute, poate chiar mii, din primul val. Sunt la fel ca Takwee a ta, însă verișorii săi mai întunecați și mai beligoși sunt prășiți pentru război.

– Ah, foarte bine, dădu ea din cap.

– Iar aici, cei mai mari – de unde și navele mai mari – sunt provocsii mei. Sunt la fel de uriași ca virukii, dar au *patru* brațe, nu doar două. Când încep să lupte, nu le mai poate sta nimeni în cale. Oh, și ce prăpăd au să mai facă!

Nirati se sforță să zâmbească.

– Iar aceștia de aici, bunicule, cei cu nisip auriu presărat pe capete?

– Isteață fată. Știam eu că ai să-ți dai seama, bătu el din palmele cenușii, cu unghiile înnegrite. Ei sunt

dernai. Neîndemânatici cu toţii, dar cu gheare înspăimântătoare, trupuri puternice şi o voinţă de cuceritori. Nu cunosc teama.

– Este o armată impresionantă.

Nirati arătă spre una dintre ultimele ambarcaţiuni, una care avea o singură figurină la bord. Spre deosebire de celelalte, aceasta fusese confecţionată din lut şi lucrată cu multă grijă. În mod clar femeie, avea armură şi i se pusese un scut dintr-o scoică, iar ca suliţă avea un ghimpe smuls de la un peşte ţepos.

– Cine-i asta?

Qiro îngenunche lângă ultima figurină.

– Ea este Lystai, generalul meu, şi va conduce armata mea. Dar am din nou nevoie de ajutorul tău acum.

– Ce doreşti, bunicule?

El îi făcu semn să îngenuncheze lângă el, apoi îşi ridică mâna şi-i mângâie părul castaniu.

– O să doară pentru o clipită, dar trebuie să... cu o smucitură îi smulse un fir de păr, apoi îi mânji rădăcina cu noroi şi-l fixă de capul lui Lystai. Acum poate să-l găsească pe fratele tău şi să-l aducă la mine.

– Nu cred că înţeleg, se încruntă Nirati.

– Probabil îţi închipui că nu-mi amintesc, dar îmi aduc aminte. Mi-ai spus că l-ai visat pe Keles şi că era în Deseirion. Nu-l putem aduce aici, este captiv la curtea lui Pyrust. Armata mea va ataca Felarati şi-l va elibera.

– Oh, da, foarte bine.

Nirati își menținu zâmbetul pe față și privi în jos spre armata care se cocea în lumina soarelui. Își pierduse complet mințile. Despre bunicul Prințului Cyron se spunea că învățase cum să poarte bătălii jucându-se cu soldații de plumb. Bunicul ei, dând tot mai mult în mintea copiilor, putea și el să ducă războaie cu jucării.

Se întinse și luă mâinile bătrânului într-ale ei.

– Keles va fi încântat de eliberarea lui și-ți va mulțumi pentru ea.

Qiro își închise o clipă ochii, apoi dădu încet din cap.

– Știi, n-am uitat trecutul. Știu că am fost un supraveghetor oribil pentru frații tăi, pentru fratele meu, pentru tatăl tău. Cunoșteam ce potențial au toți. A trebuit să-i dirijez, și încă din greu, altfel și l-ar fi irosit, vorbi el și deschise ochii din nou privindu-și armata. Jucării. Acum îmi irosesc eu talentul.

– Nu spune asta, bunicule. Ai săvârșit lucruri măreațe. Ai... privi peisajul din jur. Ai făcut toate astea. Este un miracol.

– Nu, Nirati, nu-i așa, îi zâmbi el cu blândețe, își eliberă o mână și-i mângâie obrazul. Din dragoste am alcătuit un loc unde aș putea să-i sfidez pe zei. Făcând asta, am dezlănțuit forțe pe care nu le pot controla.

– O spui în așa fel încât pare la fel de groaznic ca declanșarea altei Urgii.

– Scumpă copilă, într-un fel, așa și este.

Se ridică încet în picioare și o ajută și pe ea. Se duseră pe plajă, unde nisipul auriu era încălzit de

soare, apoi se aşezară din nou şi priviră valurile rostogolindu-se încet şi ducând cu ele micile vase.

– Nu este Urgia, Nirati, însă ar putea declanşa încă una, clătină bătrânul din cap. Dar lumea trebuie să scape de toate relele ei şi mai sunt multe de făcut până când curăţenia va fi completă.

33

Ziua a 25-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Armoniei, Moriande
Nalenyr

Pelut Vniel îşi suflecă mânecile robei albastre şi turnă Lacrimi de Viruk pentru Koir Yoram, ministrul helosundian pentru Relaţii Externe. Nu voia, cu adevărat, să fie atât de ospitalier, pentru că individul se arătase dificil în trecut. Promitea să fie la fel, însă hotărâse să urmeze unul dintre dictoanele lui Urmyr şi să acorde milă şi înţelegere celor bătuţi de soartă.

Yoram arăta deja de parcă ar fi galopat pe toate drumurile din Iaduri, iar faptul că venise imediat la minister, fără măcar să se spele sau să-şi schimbe roba murdară, accentua impresia de urgenţă. Deşi Pelut era sigur că voia să-şi folosească ţinuta pentru a sublinia

mesajul adus, nu făcuse demersurile necesare ca să se simtă obligat față de el. Da, roba îi fusese sfâșiată și împroșcată cu noroi; bucăți de frunze îi rămăseseră prin păr, dar nu avea nici o zgârietură de ghimpi sau vreun braț rupt.

N-ai îndurat nici o durere pentru cauza ta, așa că am să ți-o provoc eu. Chiar înainte de a se fi pronunțat un singur cuvânt, Pelut știa deja ce i se va cere și mai știa că va respinge cererea. Rangul lor din cadrul birocrației pretindea ca întrevederea să aibă loc, dar și Koir bănuia cam care va fi rezultatul. Cu toate astea, jocul trebuia lăsat să se desfășoare, iar în cazul când i se putea prezenta ministrului un avantaj, rezultatul discuției, ușor de prevestit, ar fi putut fi modificat.

– Ați venit de departe și în goana mare. Ați bătut atâta cale de la Vallitsi? zâmbi Pelut.

– Nu, vin direct de la Moryne și-aduc vești groaznice. În urmă cu patru zile, deseienii au atacat și înfrânt una dintre armatele noastre, împrăștiind-o. Acum avansează spre Vallitsi.

Ochii albaștri ai bărbatului erau cufundați în hăurile întunecate ale cearcănelor.

– Există relatări despre mii de deseieni care se scurg înspre sud. Solie este sub asediu. Pyrust face presiuni pentru cucerirea întregului teritoriu al Helosundiei, iar Nalenyrul trebuie să-l oprească.

Pelut își folosi întreaga stăpânire de sine pentru a nu-și face vizibilă reacția. Când sosise Koir, în halul în care era, se așteptase să afle că deseienii intraseră din nou în principat. Dacă puseseră mâna pe Moryane,

doar formal aflat sub controlul lor, însemna că desenienii își asiguraseră liniile de aprovizionare în inima Helosundiei și astfel puteau să se pregătească pentru mișcări spre sud. Faptul că făceau presiuni asupra orașului Vallitsi indica faptul că Pyrust își consolidase și mai mult controlul asupra regiunii.

Iar toate astea tocmai când cele mai bune trupe ale noastre s-au dus în sud.

– Beți-vă ceaiul, vă rog, și mâncați ceva, își agită Pelut mâna spre bolul cu orez și pește, așezat pe măsuța joasă pusă înaintea oaspetelui său. N-aș vrea să fiu socotit inospitalier față de purtătorul unor vești atât de grave.

Koir, niciodată un adept al amabilităților civilizate, îl pironi cu o privire dură.

– Ceea ce înseamnă că nu aveți de gând să ne ajutați.

– Cred, Ministre, că ați pus greșit problema. Umpleți-vă gura cu mâncare, în loc de gogomănii.

Pelut își turnă ceai și-l sorbi, ignorându-și total oaspetele pentru un moment. Savură ceaiul aromat și întunecat. Provenea din insula Dreonath și se spunea că era aromatizat cu lacrimi de viruk.

După ce oaspetele său cedase, sorbind puțin ceai, Pelut își coborî ceașca și-și încrucișă mâinile în poală.

– Deși sunteți perfect conștient, domnule ministru, cred că vă amintiți că prințul nostru s-a pronunțat împotriva atacului nefericit lansat asupra Meleswinului. Pyrust a ripostat chiar la Festivalul de Anul Nou și a recucerit orașul.

– Orașul *nostru*.

– Orașul *său*, știți prea bine, clătină Pelut din cap. Ați pierdut un oraș, un general, trupe valoroase și o prințesă.

– Era ducesă.

– Iar el a făcut-o prințesă atunci când s-a căsătorit cu ea. A fost destul de înțelept să vă lase un prinț. Dacă n-ar fi făcut-o, Consiliul vostru de Miniștri ar fi adunat prea multă putere, stârnindu-i pe nobili unii împotriva celorlalți.

– Iar voi nu faceți tot așa? zvâcni Koir capul în sus.

Expresia de pe chipul ministrului nalenian se încrâncenă.

– Ce doriți să sugerați?

– N-ar fi posibil ca un oarecare Conte Turcol să conceapă și să execute un plan pentru asasinarea Prințului Cyron fără complicitatea voastră.

– Nu am nici o idee despre ce vorbiți, zâmbi Pelut pe îndelete. Contele Turcol a murit apărându-și prințul de atacul bandiților. Prințul însuși a fost rănit, iar rana nu i se vindecă prea bine.

– Interpretați foarte bine partitura, râse helosundianul, dar există lucruri pe care nu le cunoașteți. De exemplu, faptul că, în căutare de asasini, Turcol i-a abordat prima dată pe unii dintre oamenii mei. A fost o încercare grosolană, iar noi ne-am dat seama că eforturile sale sunt hărăzite eșecului, așa că l-am respins. Dar nu i-a păsat. A găsit pe alții care să facă ce trebuia făcut și nici măcar n-a fost destul de deștept să-i ucidă pe aceia dintre oamenii mei pe care i-a contactat. Curioși să vadă cum se vor desfășura lucrurile și

hotărâți să facă în așa fel încât Prințul Eiran să nu moară în același timp, oamenii mei au urmărit totul.

Nu-i posibil. Prințul mi-a spus că Stăpânul Umbrelor a descoperit complotul. Am confirmat că Turcol discutase cu mine, însă nu despre profunzimile trădării sale, ci doar despre cum să înainteze invitația.

– Ce informație fascinantă, domnule ministru. Îi voi povesti prințului imediat.

– Nu, n-o veți face, clătină Koir din cap. Pe de altă parte, eu voi transmite informația Contelui Vroan și-o voi însoți de acuzația că *domnia voastră* l-ați trădat pe ginerele lui. Va trebui să admiteți că dă bine, din moment ce v-a permis să-i faceți prințului un serviciu și să scăpați de cel mai dificil de controlat dintre lorzii vestici.

– Bine jucat, dar omiteți un aspect, domnule ministru, își îngădui Pelut un mărunt chicotit. De fapt, nu știți dacă l-am trădat sau nu pe Contele Turcol. S-ar putea s-o fi făcut, din motive dincolo de știința sau grija voastră. De cel mai mare interes ar putea fi faptul că dețin suficiente informații ca să-i distrug pe rebelii din vest oricând aș dori.

Koir își lăsă capul în jos pentru un moment, apoi zâmbi și privi drept.

– Dar n-ați făcut-o fiindcă aveți nevoie de ei pentru a-l răsturna de la putere pe prinț. Voiați să-l vedeți mort pentru că știați că Turcol nu va fi în stare să administreze singur națiunea. Cyron, fiind prinț, v-ar putea face treaba și-ar face-o bine. De fapt, v-a depășit cu programul său de explorări. Iar

dacă i-aș povesti Prințului Eiran de complicitatea voastră la tentativa de asasinat, el i-ar spune lui Cyron și ați fi mort.

Stomacul lui Pelut începu să se strângă de frică. Mai bău din ceai, dar i se păru acru. Putea demonta cu mare ușurință ce-i putea spune Koir Prințului Eiran și mai putea susține că helosundienii încercau să-l șantajeze ca să-l trădeze pe Cyron, pentru că Pyrust exercita presiuni asupra lor. Dar făcând asta, îl va forța pe prinț să admită progresul lui Pyrust în sud. Ar putea retrage trupele de la frontiera cu Virine, ceea ce ar lăsa țara descoperită înaintea invaziei, ori ar putea aduna mai multe trupe din interior, pentru a-i opri pe deseieni. Această opțiune ar amplifica furia vesticilor, destrămând și mai mult națiunea, lăsând Nalenyrul vulnerabil în fața unei cuceriri dinspre nord.

Ororile cuceririi deseiene îl zguduiră pe Pelut, dar numai pentru o clipă. Trecu de ea datorită unuia dintre comentariile lui Koir. Avea dreptate: Cyron putea administra națiunea și fără el. Deși asta-l transforma în impediment, făcea ca un lucru să apară foarte clar: prințul nu era general. Pyrust era, iar din sud amenința o invazie. Prințul deseian o putea respinge.

Cyron nu.

Dacă va continua să domnească, totul *este pierdut.*

Preț de o clipă lui Pelut i se făcu milă de prinț. Timpul și împrejurările, zeii și soarta așezaseră pe Tronul Dragonului pe conducătorul cel mai capabil să desăvârșească vindecarea lumii. Cyron trimisese

grâne în nord, lui Pyrust, pentru a-l cumpăra pe liderul deseian, dar și pentru că nu voia ca deseienii să înceapă să flămânzească. O astfel de compasiune, deși era lăudabilă în vremurile de pace, era o slăbiciune în vreme de război.

Pelut își puse ceașca jos.

– Ce dorești, domnule ministru?

Koir zâmbi cu amabilitate.

– Vrem ca mercenarii noștri să fie trimiși înapoi în nord, ca să poată porni împotriva deseienilor. Vrem ca toate transporturile de grâne pentru Deseirion să înceteze. Vrem ca o flotă nalenianâ să se pună în mișcare spre Felarati să-l incendieze, ca represalii pentru ce-a făcut Pyrust.

– Ambițioase și imposibile, își plecă Pelut capul. Știi doar. Nu va fi nici un fel de flotă. Transporturile de grâne vor încetini, deși deseienii au capturat o mare cantitate de orez la Moryne. Vom deplasa, din nou, trupele spre nord.

– Și atacați imediat.

– Pyrust s-a întins prea mult, clătină ministrul din cap. Cyron nu-i poate permite să ocupe Moryne, iar orașul nu poate fi menținut fără aprovizionare. Îl vom izola și asedia. E tot ce pot să-ți ofer.

– Este mai mult decât speram, consimți Koir ușor din cap. Poziția dumneavoastră este în siguranță.

– Mulțumesc, făcu Pelut și îi mai turnă ceai. Sper că-ți place.

– Este excelent, mai ales după o asemenea deplasare dificilă.

– Te fortifică. *De asemenea, va fi ultimul ceai pe care-l vei mai bea vreodată, așa că mă bucur că-ți place.*

Deși Koir se străduia să fie amabil, plănuise să-l trădeze pe Pelut nu pentru că trebuia, ci pentru că *putea*. Nu acceptase niciodată că Helosunde încetase să mai fie o națiune adevărată și că nu putea fi niciodată tratat ca un egal la curte. Îl va distruge pe Pelut și spera că următorul Mare Ministru nalenian, printr-un miracol, nu-l va vedea în exact aceeași lumină.

Demnitarul descifră totul în expresia care trecu peste chipul bărbatului și știu că trebuia să împiedice ca planul lui Koir să fie dus la bun sfârșit. Ar fi putut s-o facă cu mare ușurință, dând dispoziție ca omul să fie asasinat, iar vina să cadă pe un agent deseian cunoscut. Apoi i-ar spune prințului că deseienii l-au ucis pentru a împiedica să se afle veștile din nord. Iar Pelut va întârzia aceste vești suficient de mult încât singura reacție pe care ar mai putea-o avea Cyron ar fi să recruteze și mai multe trupe, apoi ministrul s-ar putea ocupa personal de Contele Vroan.

Și poate că este vremea de a trata, din nou, cu June!

Deși era prea devreme ca să-l introducă pe deseian la curtea lui Vroan, folosirea lui ca om de legătură ar ajuta la pregătirea lui în vederea unei utilizări.

Prințul Pyrust ar fi victorios în Helosunde. Vroan s-ar răscula, fie încercând să obțină sprijinul deseian, fie opunându-se lor. Indiferent ce făcea nu conta, din moment ce ambele acțiuni ar slăbi o națiune suficient de mult încât să poată fi cucerită. Pelut ar putea

negocia o pace care să nu ruineze Nalenyrul, iar Pyrust s-ar putea îndrepta spre sud să oprească invazia.

Iar el, după ce-și va fi dovedit geniul pentru acțiuni coordonate, va fi înălțat la rangul de Mare Ministru al celor trei națiuni. *Patru. Fără îndoială, Pyrust va lua și Erumvirine.*

Mare Ministru Imperial. Lui Pelut îi plăcu.

Își ridică ceașca spre Koir Yoram.

– În sănătatea dumitale, domnule ministru, și a națiunii noastre.

34

Ziua a 26-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kelewan, Erumvirine

L-am auzit pe căpitanul Lumel intrând în armurărie, în spatele meu, dar nu m-am întors. În schimb, am strâns corzile de fixare a armurii pe corp. Existau numai două lucruri pe care mi le-ar fi putut spune. La unul trebuia să-l ucid, la celălalt aș fi văzut că era omul așteptat de mine.

– Deci, până la urmă ne *abandonezi.*

– O declarație, nu o întrebare, e bine.

Am zâmbit, însă nu l-am lăsat să vadă. M-am concentrat, legând corzile portocalii cu nodul cap-de-tigru. Deși simbolul meu era un tigru la vânătoare, nu mai folosisem acel nod de foarte multă vreme, se pare că de dinainte să fi devenit Moraven Tolo, pentru

că degetele mele se cam încurcau în el. Cu toate astea, am reușit, folosind coarda neagră pentru dungi și pentru apărătoarea de ochi. Nodurile erau niște ținte atrăgătoare pentru arcașii cu săgeți cu vârfurile ascuțite pentru tăierea corzilor, dar până acum *kwajiinii* nu le folosiseră.

M-am întors, iar el își mască destul de bine surprinderea. Armura aleasă de mine fusese ultima oară purtată de un general morythian, mort în Valea Bakken, când Urșii șarjaseră pe deal și-și puseseră dușmanii pe fugă. Simbolul Tigrului, de pe platoșă, nu se potrivea cu al meu, dar corzile negre și portocolii, la fel ca dungile din fundal, îmi plăceau.

– Știi că nu abandonez orașul. I-am spus Prințului Jekusmirwyn din prima clipă că orașul lui e pierdut. N-am intenționat niciodată să rămân aici.

Căpitanului Lumel îi stătea bine în armura Urșilor de Jad, verde cu negru. Avea o statură impozantă, și nici chiar cele câteva scrijelituri din vopsea nu-i afectau imaginea. Condusese apărarea în primele incursiuni ale dușmanului și devenise deja un soi de legendă prin oraș, prin faptul că provocase un *kwajiin* și-l învinsese din prima încleștare. Am urmărit și eu duelul și-am simțit vibrația de *jaedun*. Dacă supraviețuia asediului, Lumel avea să devină un Mistic.

– Am presupus că rămâi pentru că n-ai fugit cu ceilalți, când *kwajiinii* au înconjurat orașul.

– Dar asta n-a fost o evaluare făcută de *tine*.

Zâmbi ușor, apoi scutură din cap.

– Ştiam că n-ai să rămâi. Prima ta analiză a fost corectă. Oraşul este de neapărat. Cei care au plecat printre primii sunt probabil şi singurii supravieţuitori. De ce-ai mai rămas?

– Ca să văd cum luptă. M-am confruntat cu ei în grupuri mici, iar *kwajiinii* au schimbat unele lucruri. Voiam să ştiu cum se descurcă cu un oraş.

– A fost ca o lecţie, dădu el încet din cap.

– Pentru ambele părţi.

Metodologia războiului aplicată de *kwajiini* promitea să aducă multe lucruri noi, dar pe unele le consideram tulburător de familiare. Invadatorii veniseră dinspre nord-est şi năvăliră prin Poarta Sângelui. *Vhangxii* atacaseră în forţă, dar mie mi se părea doar o sondare a apărării. Hoarda cu pielea cenuşie năvălise pe câmpie şi se repezise la poartă. Arcaşii de pe ziduri aruncară o ploaie de săgeţi, în timp ce duşmanii săriseră până aproape de parapete pentru a-i ataca. Nu aveau cu ei echipament care să-i ajute să doboare porţile, aşa că asaltul nu avusese nici o şansă de succes.

Urşii de Jad fuseseră pe ziduri, respingându-i, iar trupele căpitanului Lumel luptaseră din greu. Dacă ar fi fost mai puţin disciplinaţi, ar fi fost posibil ca *vhangxii* să fi intrat în oraş, deşi nu credeam că ar fi avut prezenţa de spirit de a deschide porţile pentru ai lor. În cazul când acesta le-ar fi fost planul, eu şi camarazii mei eram pregătiţi să intervenim, însă ajutorul nostru n-a fost solicitat.

Când căpitanul Lumel i-a lansat provocarea unuia dintre *kwajiini*, nu ştiu dacă vreunul dintre ei ştia în

ce se băgau. Atacul *vhangxilor* se spulberase, iar *kwajiinii* veniseră să-i cheme înapoi. El ucise doi dintre *vhangxii* când aceștia au încercat să nu dea ascultare ordinului, iar un al treilea îi sărise în spate. Ar fi putut să-i vină de hac, însă căpitanul ordonase arcașilor să doboare bestia.

Kwajiinul își ridică sabia în semn de salut și, în cuvinte pe care nimeni altcineva în afară de mine nu putuse să le înțeleagă, spuse că viața lui îi aparținea lui Lumel. Căpitanul arătă apoi spre cerc cu propria spadă, iar cei doi căzură de acord să se întâlnească acolo. Am tradus, pentru că voiam ca Lumel să știe ce se întâmpla. Nu trebuia să-l provoace pe *kwajiin* la duel, însă odată ce pornise desfășurarea evenimentelor războinicul virinian nu se feri de ele.

Cei doi războinici intrară în cerc, Lumel apăru printr-o ieșire laterală de la Poarta Sângelui. Se salutară, apoi începură lupta. *Kwajiinul* prefera posturile Tigrului și Lupului ca stiluri de luptă. Ele-i permiteau să fie tot timpul în ofensivă și se folosi de ele. Deși nu simțeam nici o vibrație *jaedun* dinspre el, poseda un talent nativ care-l depășea pe cel al multor războinici, chiar și al celor cu instruire superioară.

Virinian până în măduva oaselor, Lumel aștepta răbdător. Călugărița, Cocostârcul și Dragonul rezistară atacurilor invadatorului. Era priceput, iar din el izbucneau vibrații de *jaedun* când evita unele lovituri și para altele. Totuși, beneficia de pe urma faptului că era un elev destul de necopt al luptei cu spada, iar

rafinamentele de tehnică îl ajutau să respingă mai uşor atacurile de o formă mai arhaică ale *kwajiinului.*

Însă *kwajiinul* a murit pentru că Lumel a rupt forma. Invadatorul se azvârlise asupra lui în timp ce aştepta în Cocostârc, forma a treia. Lama sabiei alunecă pe platoşa virinianului, dar nu făcu altceva decât să-i zgârie vopseaua. Căpitanul lovi cu piciorul drept, ţintind genunchiul drept al *kwajiinului.* Războinicul duşman se răsuci, astfel că lovitura fu deviată spre stânga, dar Lumel îşi îndoi şi-şi trase piciorul şi dirijă mişcarea prinzându-i *kwajiinului* genunchiul drept.

În timp ce cădea, adversarul încercă să lovească, dar virinianul îl apucă de încheietura mâinii. Îl urmă jos şi îşi înfipse piciorul în bicepsul drept, rupându-i braţul cu o trosnitură scurtă. Lovi cu mânerul sabiei faţa albastră a războinicului, zdrobindu-i dinţii. Încă două lovituri îl lăsară pe adversarul său năucit şi însângerat, apoi se ridică şi-i luă capul dintr-o singură lovitură.

Încă mai avea sabia luată de la *kwajiin*, dar şi-o prinsese la spate, unde-i servea ca provocare aruncată celorlalţi, să vină să i-o ia.

Aşa s-a sfârşit singura secvenţă nobilă a asediului. După asta, comandanţii *kwajiinilor* aduseră şi mai multe trupe şi înconjurară oraşul. Amplasaseră trupe chiar şi pe malul celălalt al Râului Alb, în caz că vreunii dintre locuitorii cetăţii se decideau să înoate spre libertate. Odată ce-şi terminaseră încercuirea, trimiseră detaşamente în pădurile apropiate să aducă lemn pentru confecţionarea de maşinării de asediu.

În timp ce aşteptau să fie terminate turnurile de asalt, lansară noi atacuri. În puterea nopţii, dădură drumul broaştelor cu aripi. Ranai le mai văzuse o dată, iar în prima noapte muriră mulţi oameni. Cei care nu-şi dădură duhul creară cea mai dificilă problemă, pentru că muşcăturile adânci se infectau. Mai mult chiar, saliva creaturilor golea maţele şi, foarte curând, întregul oraş fu scăldat în scârnă.

Broaştele zburătoare reveniră în noaptea următoare, însă eram deja pregătiţi. Din docuri au fost aduse plase de pescuit şi întinse pe alei şi între turnuri. Oamenii s-au înarmat cu cozi de mătură, sfeşnice şi cuţite, lungi şi scurte. Au lovit şi hăcuit tot ce zbura prin preajmă. Deşi s-au rănit unii pe alţii în frenezia luptei, atacurile au devastat gloata de broaşte înaripate şi au dovedit cât erau acestea de ineficiente în faţa unei populaţii pregătite.

Al doilea asalt s-a dovedit a fi mai periculos. La fel ca oricare alt oraş, şi Kelewanul avea un sistem de canalizare. Zăbrele şi porţi erau puse ca pavăză înaintea infiltrărilor de soldaţi duşmani prin canale, dar *kwajiinii* se folosiră de o altă armă. Ei eliberară creaturi cu dinţi ascuţiţi şi voracitatea unor *vhangxi*, dar ca înfăţişare se apropiau de morse, semănau cu nişte foci mari. Ele înotară în sistemul de canalizare şi în sus, pe conducte, târându-se în gropile de sub toalete. Aveau o capacitate uimitoare de a sări.

Au atacat atunci când oamenii – mulţi dintre ei suferind de pe urma veninului broaştelor înaripate – erau cel mai puţin pregătiţi. Zarva provocată de

atacuri era ceva aproape comic, puteai vedea câte-un bărbat urlând și fugind dintr-o toaletă, cu o coadă împlănită ieșită din dos. Nenorocirea era că acea coadă devenea tot mai mică, pe măsură ce creatura își croia drum prin mațele lui. Pe de altă parte, oroarea era totală și transformă gălețile în toalete, și dintr-o dată Orașul Ilustrat se trezi cu dâre de lichid maroniu împroșcate de la toate ferestrele.

Morsele de scârnă se dovediră la fel de ușor de contracarat ca broaștele înaripate, odată ce ne-am dat seama că preferau prada vie stârvurilor. Punctul lor sensibil era focul, așa că aruncarea de ulei în bălțile canalizării era o capcană de bază. Aruncam câte un cățel nenorocit acolo, să mârâie în beznă. Când începea să latre și să scheaune de frică, aruncam câte-o torță care aprindea uleiul. Deși n-am examinat cu atenție rezultatele, am răpus un număr destul de mare de morse de scârnă pentru fiecare câine, iar *kwajiinii* rămaseră fără morse cu mult înainte să ne fi epuizat noi rezerva de potăi.

Orașul Ilustrat îndură asediul timp de o săptămână, înainte să înceapă *kwajiinii* să strângă cercul. Ei deciseră să atace la Poarta Sângelui. N-avem nici o îndoială că pentru ei era o chestiune de onoare, ceea ce-i făcea groaznic de predictibili. Potrivit lui Urmyr, asta ar fi trebuit să ne dea o mână de ajutor să-i înfrângem, dar pentru a-i înfrânge era necesară o armată capabilă să ridice asediul, iar dacă nu cumva Prințul Cyron se afla la numai o zi de mers, cu întreaga armată naleniană după el, asediul n-avea cum să fie spulberat.

În acea săptămână, Orașul Ilustrat *se destrămase.* În afară de urmele maronii și de duhoarea neomenească, hoiturile care se descopuneau pe străzi și infirmii care urlau de durere, apăruse o schimbare mult mai hotărâtoare. Virinienii se mândriseră dintotdeauna cu faptul că orașul fusese capitala imperiului. Cu siguranță erau convinși că, atunci când s-o întoarce, împărăteasa va veni la Kelewan și în sala tronului, sigilată acum, unde se găsea cufundat în beznă Tronul Celest. În fiecare zi, cetățenii priveau spre nord-vest, în speranța vreunui semn al venirii ei, apoi priveau spre sud-est, să-și dea seama că nu va veni la timp.

Asta le frânse moralul și, cu câteva excepții, se resemnară la gândul că vor muri odată cu orașul lor. Au trăit pentru el. Viața le era scrisă pe pereții caselor. Făcea parte din istoria lor și era pe cale să fie distrus. Unii oameni își luară singuri viața, preferând o moarte pașnică celor ce se vor întâmpla Kelewanului.

Mi-am încins săbiile la cingătoarea care-mi cuprindea armura.

– Știi că plec cu oamenii mei. Să nu încerci să mă oprești.

– Urșii de Jad și cu mine venim împreună cu voi, clătină el din cap. Nu suntem decât un batalion, dar vin și arcașii Urșilor Soarelui.

– Și cum rămâne cu datoria ta față de Prinț? am ridicat din sprâncene.

– Asta face parte din ea.

Aruncă din nou o privire spre ușa armurăriei.

– Prințul Moștenitor Iekariwynal și flăcăul tău, Dunos, primesc armuri identice. Avem misiunea de a-l scoate din oraș pe Prințul Moștenitor.

– Ar fi mai bine ca băiatul să moară aici, am spus făcând semn spre Poarta Albă. Ceea ce va vedea acolo îl va bântui pe veci.

– Același lucru este valabil și pentru Dunos.

– Nu, el și-a trăit propriul coșmar, am vorbit și i-am făcut semn. Adu-l pe Prințul Moștenitor. Știi ce plan avem și, desigur, îl detești.

– Doar necesitatea lui. La miezul nopții. Poarta Albă, zise și făcu o plecăciune spre mine. Kelewan va muri, dar Erumvirine va trăi.

– Uită și de Erumvirine. Încearcă să trăiești pentru tine.

Deshiel fusese atât de prevăzător încât aliniase câteva căruțe lângă Poarta Albă. Erau de fapt căruțe pentru hoituri, dar cum nimic nu putea trece de Poarta Albă spre cimitirele de dincolo de ea, nimeni nu se mai obosise să adune cadavrele pentru înmormântare. Mi-a trecut prin minte că un avantaj al acestei situații era că armata *kwajiinilor* avea deja nasul plin de duhoarea morții.

Grupul meu se mărise până aproape de optzeci și unu, ceea ce ar fi fost un semn îmbucurător, doar atât că numărul reduse drastic rezerva noastră de cai. În combinație cu Urșii, aveam la dispoziție o forță de cavalerie impresionantă, care n-avea nici un rival printre dușmani. Mai ales nu printre trupele din fața

Porții Albe, care păreau cel mai puțin disciplinate și eficiente dintre unitățile dușmane.

Desigur, era de așteptat ca disciplina să se risipească atunci când aduceai mâncători de cadavre în cimitire.

Căruțele fuseseră încărcate cu butoaie cu ulei și trase de atelaje de câte patru cai. Am găsit chiar și oameni suficient de disperați sau nebuni încât să le conducă. Toată lumea știa că vom da foc căruțelor și că speram să tăiem o cale de flăcări printre liniile dușmane. Era singura cale de ieșire din oraș și nenumărați oameni se adunaseră în casele pentru adunatul dijmelor, în tăbăcării, măcelării și morgile din Orașul Alb pentru a ni se alătura în această cursă nebunească pentru supraviețuire.

Am dat semnalul și grilajul de fier a fost ridicat. Drugul porților a fost tras înapoi, iar porțile însele se deschiseră încet. În clipa când deschiderea a fost suficientă pentru a permite unei căruțe să treacă, Deșhiel puse o torță și vizitiul pocni din bici. Nu am fost sigur ce-i înspăimânta mai mult pe cai, biciul, focul sau gloata de oameni flămânzi agitându-se, dar țâșniră dincolo de poartă. Alte două căruțe în flăcări o urmară, apoi plecă și cavaleria noastră.

Poarta Albă era orientată spre vest-nord-vest, către două dealuri acoperite cu morminte și mausolee datând din perioada imperială. Drumul cotea spre nord, apoi se îndrepta direct către dealuri. Cavaleria năvăli prin poartă, apoi imediat o luă spre sud, să iasă de pe drum. Ne-am adunat în ordine,

gonind în paralel cu drumul, pe care se repezi o masă îngrozită de oameni care urlau.

Fuseseră reduşi la o turmă. Am lansat o seamă de zvonuri printre ei. Unora le-am spus că fiind în faţă era cel mai bine pentru a străbate liniile, înainte ca duşmanul să aibă timp să reacţioneze. Celorlalţi le-am recomandat să se ţină strâns de haita noastră, pentru că vor fi cu grosul trupei şi duşmanii nu se vor putea atinge de ei. Câţiva recalcitranţi se ţineau în urmă, presupunând că aveau şansele cele mai mari dacă vedeau unde se duceau inamicii şi plecau apoi în altă direcţie. Noi n-am găsit nici un motiv să-i contrazicem.

Duşmanii reacţionară, iar conducătorii lor *kwajiini* nu-i mai puteau controla. *Vhangxii* se aruncară înainte, sărind din tranşeele şi fortăreţele lor, abandonând turnurile de pază şi lăsându-şi comandanţii să zbiere ordine. Se repeziră la refugiaţi cu balele scurgându-se pe faţă şi limbile atârnându-le din gură.

Ranai, călărind între mine şi Dunos, se răsti:

– Nu te uita, Dunos.

– A mai văzut asta şi înainte.

Se întoarse spre mine.

– Nu-i nevoie să mai vadă încă o dată. N-are decât zece ani, Maestre.

– Şi va împlini unsprezece datorită acestor oameni.

– Le-ai dat speranţe deşarte, îşi miji ea ochii.

– Oricum, erau morţi, am dat din umeri. Poate că unii vor scăpa.

Poate că mai aveau o șansă, dacă nu mă înșelam, sau au avut, până când *vhangxii* s-au apropiat de prima căruță în flăcări. Caii se smuciră într-o parte, iar căruța se răsturnă, eliberând butoaiele arzând. Se sparseră când loviră pământul, lăsând drumul scăldat în ulei aprins. A doua căruță intră în foc și încărcătura sa explodă, luminând noaptea. A treia căruță părăsi drumul, spre partea noastră și se răsturnă, azvârlind o cortină de foc înspre sud.

Oamenii dinaintea cupolei uriașe de foc se opriră. Oricum, rândurile din față încremeniseră, apoi se izbiră între ei. Primii fură împinși în flăcări, iar *vhangxii*, netulburați, săriră, căzând direct în masa fremătătoare.

Când reușisem să galopăm destul de departe de foc, ne-am dat seama că flăcările ascunseseră cel mai cumplit carnagiu. La trei sute de metri de liniile inamice, ne-am lăsat vârful sulițelor în jos și am format o coloană dublă, lată de optsprezece oameni. I-am orientat spre un punct la sud de fortificația ridicată de-a latul drumului. Când ne-am apropiat la o sută de metri, am luat-o la pas alert, apoi la cincizeci de metri ne-am lansat în plin galop.

Urșii Soarelui lansară săgețile cu boltă, deasupra noastră, care-i devastară pe *kwajiinii* și *vhangxii* rămași să-și apere liniile. Jumătate dintre dușmani căzură în acest atac, iar majoritatea dintre *vhangxii* supraviețuitori o luară la goană. *Kwajiinii* își scoaseră săbiile și, deși nu-i puteam auzi prin tropotul copitelor cailor, știam că-și declamau trecutul și ne

invitau să le ţinem companie tuturor celor ai căror strămoşi îi măcelăriseră.

O femeie îmi ieşi în cale, înfruntându-mă direct, cu ambele mâini lipite de mânerul unei săbii. Se cabră, încercând să abată vârful suliţei mele şi să reteze picioarele calului meu. Cunoşteam tactica. O făcusem şi eu înainte.

Îi văzusem pe unii ucişi încercând.

M-am ridicat în scări, am răsucit suliţa pentru a inversa priza, şi-am azvârlit-o cu toată forţa. Zbură drept, venind mai repede decât se aşteptase, într-un unghi mai ascuţit. Deşi reuşi s-o lovească cu sabia, tot îi străpunse coapsa. Se răsuci în jos şi lateral şi-am trecut de ea.

Dincolo de femeie, de liniile inamice, liber.

Încă ridicat în scări, m-am întors să privesc în urmă, spre oraş. Umbrele tremurătoare ale măcelului dansau pe zidurile cetăţii. Spre sud-est, primele dintre ceea ce puteau fi multe proiectile în flăcări se ridicau dintre liniile *kwajiinilor* pentru a împrăştia focul în Oraşul Ilustrat. Oamenii goneau de colo-acolo pe metereze, iar câteva săgeţi căzură cu boltă drept răspuns, dar era clar că apărătorii nu vor rezista mult.

Cavaleria noastră trecu printre linii cu doar câteva pierderi. Dacă aş fi dat ordin, ne-am fi întors şi-am fi lovit o altă aripă a liniilor inamice. Am fi făcut prăpăd, poate ne-am fi putut întoarce spre oraş, îi ucideam pe *vhangxii* din jurul focului şi-am fi putut scăpa câţiva dintre refugiaţi.

O clipă, chiar m-am gândit să dau acel ordin. Știam că mi s-ar fi dat ascultare fără crâcnire. De fapt, oamenii mei ar fi fost bucuroși să facă mai mult, să-și răzbune morții din oraș.

Cuvintele așteptau pe vârful limbii, dar nu le-am rostit.

Dacă ne-am fi întors, am fi provocat pierderi. Le-am fi dat speranțe celor de pe ziduri.

False speranțe.

Kelewan va fi răzbunat. Știam. Dar nu în această noapte, nu în acest loc.

Luând-o spre nord-vest, am gonit de parcă aveam pe urme întreaga oaste de *kwajiini*.

35

Ziua a 28-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Dezbrăcat până la brâu şi deja începând să transpire, Ciras Dejote intră în cercul din inima turnului de metal. Sabia pe care o purta era cea scoasă din mormântul din Ixyll. În timpul cât stătuse în Tolwreen, între diversele teste la care era supus şi ospeţele oferite în cinstea lui, aflase că arma-i aparţinuse lui Jogot Yirxan, un morythian spadasin fără egal, membru al ordinului *vanyesh*.

Vizavi de el, o fiară mătăhăloasă argintie pătrunse în cerc. Avea unele asemănări cu un om, pentru că fusese cândva. Toate oasele lui fuseseră învelite în argint, iar metalul era ornamentat cu dragoni foarte fin gravaţi, încolăcindu-se şi tropăind pe suprafaţa

lustruită. Cu trecerea vremii, pe măsură ce prelucrarea lui continua, oasele i-au fost despicate și alungite, iar cel ce fusese cunoscut drept Pravak Helos era acum de aproape patru metri înălțime și agita un al doilea rând de brațe, legate de trup la nivelul ultimelor coaste, ca niște apendice arginti, ca niște bice, terminate în lame scurte, ascuțite, asemănătoare pumnalelor.

În cele două mâini de sus, Pravak avea săbii, fiecare de mărimea celei purtate de Ciras. Adversarul său de-abia dacă avea nevoie de arme, din moment ce mâinile i se terminau cu gheare foarte lungi și ascuțite, iar muchia exterioară a osului antebrațului fusese zimțată. Pe când își trăia viața din plin, lui Pravak îi plăcuse să vâneze și să ucidă viruki. Remodelându-se, devenise ceva mai mult decât puteau ei face față.

Și craniul îi fusese acoperit cu argint gravat, dar purta o mască asemănătoare cu chipul său de pe vremea când trăia. Detaliile feței, precum și încâlceala de filamente care dansau din nodul din spatele capului îi permiteau lui Ciras să-și imagineze cum trebuie să fi fost când era un simplu muritor. Faptul că vânase viruki îl ajutase să adune mușchi pe oase, zugrăvind imaginea unui războinic care se bazase mai mult pe forță decât pe rapiditate.

Iar acum este avantajat aici, din nou. Ciras făcu o plecăciune adâncă și rămase așa suficient timp cât să arate respect. Adversarul său procedă la fel, apoi se pregăti. Adoptă prima postură a Scorpionului, cu ambele săbii ridicate cu vârful în sus, la spate, însă cele

două tentacule se avântau înainte, promițând să pedepsească orice atac nechibzuit.

Ciras trase sabia de la cingătoare cu teacă cu tot și scoase lama. Păstră teaca în mâna stângă. Postura adversarului său îi oferea două posibilități lejere de atac și una de apărare, dar de fapt se confrunta cu doi dușmani. Evident, erau uniți la șolduri și-și vor coordona atacurile, dar trebuia să fie de două ori mai atent decât înaintea unui singur adversar.

Însă există doar două picioare și în asta constă slăbiciunea. Ciras zâmbi, deși, n-ar fi putut spune dacă raționamentul provenea din mintea sa ori datorită legăturii sale cu sabia *vanyeshului.* Îl încerca senzația că se mai măsurase cu Pravak Helos și înainte și că-l învinsese. Asta însemna că va căuta răzbunare. *Se va crampona de ultima ocazie când ne-am înfruntat.*

Pravak făcu un pas înainte și Ciras remarcă o altă slăbiciune. Dușmanul său avea un centru de greutate ridicat, așa că orice fandare îl va dezechilibra. Va trebui să-și revină și rămânea de văzut cât de repede.

Astea-s informațiile de care am nevoie.

Ciras inspiră adânc, apoi expiră rapid. Se lăsă în cea de-a patra poziție a Dragonului și avansă repede, cu teaca ridicată și sabia lăsată în jos. Se feri de o lovitură cu tentaculul stâng, care parase un atac de sus, cu spada. Țâșni spre stânga, apoi sări înapoi. Sabia dreaptă a lui Pravak șuieră într-o tăietură în diagonală care iscă scântei pe podeaua de marmură.

Ciras făcu un pas înainte, apoi se răsuci. Se întoarse cu spatele spre dușman doar o clipă, apoi ridică brusc

teaca și-l lovi pe Pravak în față. Tentaculul drept țâșni, încercând să-l prindă, însă tiratianul se lăsă jos. Tentaculul se înfășură în jurul spinării lui Pravak, și, răsucindu-se spre dreapta, Ciras își înălță sabia și reteză apendicele subțire.

Tentaculul se întinse și alunecă în jos, pe lângă pelvisul lui Pravak. Matahala greoaie se răsuci spre dreapta, dar tânărul se retrăsese deja din raza de acțiune a vreunei lovituri de ripostă. Continuă să se deplaseze spre stânga, ținându-se bine la distanță de cel de-al doilea tentacul. Para, atunci când n-avea încotro, se ferea când putea, și-și obliga adversarul să fie mereu în mișcare.

Cu un adversar în carne și oase – mai ales unul sângerând de pe urma pierderii unui tentacul –, strategia sa evazivă s-ar fi dovedit foarte eficientă. Însă creatura cu care se confrunta nu era din carne și oase și-și obținea sprijinul din lumea din jurul ei. Ciras, pe de altă parte, era deja năclăit de transpirație. Își șterse fruntea și împroșcă podeaua printr-un gest de scuturare a mâinii.

O luptă bazată pe rezistență se putea termina numai într-un singur fel.

Atunci Parvak făcu ceva neașteptat. Își azvârli tentaculul spre Ciras. Alunecă pe sol, iar tânărul sări cu ușurință deasupra lui. Dar făcând asta, rămase încremenit pe loc. Dacă nu mai atingea pământul cu picioarele, nu se mai putea feri, iar în acel moment Pravak își lansă atacul. Cu săbiile ținute depărtate și singurul tentacul întins ca o suliță *vanyeshul* se repezi înainte.

Trei atacuri. Putea para două, dar ultimul îi va veni de hac. Îl cuprinse panica, dar se luptă s-o pună sub control. Apoi piciorul său drept atinse solul şi, fără măcar să mai stea pe gânduri, acţionă.

Se simţi scăldat în *jaedun.*

Se lansă cu capul înainte, simţind o înţepătură când lama tentaculului îi sfâşie carnea de pe umărul drept şi de pe fesă. Se aruncă pe burtă şi alunecă înainte, lovindu-i ambele braţe. Sabia şi teaca intrară adânc între osul mic şi cel mare al tibiei. Trăgându-şi picioarele şi apoi întinzându-le brusc în faţă, se strecură printre picioarele lui Pravak, trecând de el.

Greutatea lui Ciras îndoi picioarele monstrului, făcându-l să-şi lipească genunchii. Teaca se frânse în două, ceea ce-l propulsă pe spadasin spre dreapta. Apoi filamentele de argint care legau oasele tibiei de gambă se desprinseră, iar tânărul se răsuci pe fund, cu sabia în mână.

Se izbi de marginea arenei, înaltă de jumătate de metru, şi aproape că se ridică în picioare, dar Pravak se prăbuşi ca secerat. Săbiile i se rostogoliră din mâini, iar Ciras azvârli una afară din cerc, repezindu-se apoi spre interior. Ridicându-şi sabia asupra adversarului său căzut, lovi cu lama în jos şi străpunse nodul de la spatele războinicului.

Odată cu el pieri şi forţa membrelor lui Pravak.

Ciras se trase înapoi şi făcu o plecăciune spre el. Apoi se întoarse şi plecă spre ceilalţi, aşezaţi în micul amfiteatru în mijlocul căruia se luptaseră. Deşi majoritatea lor rămaseră învăluiţi în umbră, văzu câteva

siluete în care recunoscu fie gazdele de la ospețe, fie adversari deja învinși de el.

Un hohot gros izbucni din gâtlejul lui Pravak.

– Oare n-am spus eu că-i Yirxan renăscut? S-a întors un frate. Este un semn al viitorului.

Unul dintre membrii consiliului de conducere din Tolwreen – un personaj mic de statură, învăluit într-o robă groasă, maro, făcu o plecăciune spre combatanți.

– Ciras Dejote, ai trecut prin cele Nouă Încercări. Te-ai dovedit a fi de valoare. La noapte vei fi inițiat în misterele finale ale Tolwreenului.

Ciras se înclină și apoi o luă spre marginea cercului, însă consilierul strigă după el:

– Așteaptă!

Tiratianul făcu așa cum i se cerea și încremeni pe loc. Consilierul ridică brațele și cu toate că mânecile robei alunecaseră în jos, Ciras nu putea zări palmele sau brațele. Totuși, un nimb verzui se adună acolo unde-ar fi trebuit să fie mâinile. Formă o sferă verde, care se extinse în timp ce aluneca spre cerc. Când ajunse la înălțimea unui stat de om, se rostogoli pe sol, ca un balon. Se întrebă dacă va trece de marginea cercului, însă se deplasă peste ea fără nici o dificultate. În momentul când ajunse jos, în cerc, se mări și se contopi cu el, devenind o emisferă uriașă, care s-ar fi înălțat și deasupra lui Pravak, dacă ar mai fi fost în stare să stea în picioare.

Aerul se îngroșă sub cupolă, iar Ciras simți ca și cum îl apăsa greutatea unui munte. Nu mai putea respira, iar asta-i aprinse plămânii. Cumplita senzație

îi inundă spatele, de-a lungul liniei tăieturii sale. O putea simți cum se închide, apoi focul se stinse. Locul lui fu luat de o mâncărime de *jaedun*, așa cum era obișnuită cea din timpul vindecării unei răni. Cu cât o identifica mai repede, cu atât mai ușor îi era să-l invoce.

În timpul luptei n-o făcuse în mod conștient, însă panica îi deschisese calea spre *jaedun*. Știa de la Moraven Tolo că disciplina îl va conduce pe acea cale, dar tocmai absența sa totală deschisese, cu adevărat, noul drum. Ceea ce făcuse el depășea disciplina și, cu toate astea, magia-l ajutase.

I-ar fi plăcut să se gândească la asta pe îndelete, mai ales să reconstituie în minte ultima serie de manevre ale sale. Cu toate că făcuse ceva ce nu mai ținea de o singură disciplină, ci de *toate*. Cele Nouă Forme fuseseră concepute să extragă avantajele din slăbiciune. Cereau controlul asupra trupului, un simț al echilibrului, al vitezei și puterii, cu toate amestecate pentru a evita loviturile oponentului în vreme ce provoca distrugeri maxime. Își recunoscuse propria sa vulnerabilitate și acționase pentru a evita adversarul, în vreme ce-și exploata punctul slab.

Mă îndoiesc că tot ceea ce-am făcut va fi cuprins vreodată în vreo formă, dar a funcționat; la fel cum refuzul de a-i oferi banditului o formă pe care s-o recunoască a servit la înfrângerea sa. Poate că drumul spre *jaedun* zăcea tocmai în recunoașterea principiilor aflate la baza tuturor disciplinelor.

Globul verde se evaporă și Pravak, cu nodul lui de războinic refăcut, se ridică în picioare. Își fixă la

loc gamba stângă și-și înfășură în jurul ei tentaculul retezat, ca s-o țină legată. Apoi se ridică și se apropie șchiopătând de Ciras. Masca de metal trosni când imaginea cruntă se modifică într-una mai prietenoasă, apoi încremeni așa.

– Aproape că aș vrea să simt din nou durerea, ca să-mi amintesc mai bine de acest duel. Râse încet, apoi își duse o mână la spate și se trase de nod.

– Nu trebuia să-l tai. M-aș fi predat odată ce ajungeam pe spate.

– Nu te-aș fi dezonorat lăsându-te să te predai, clătină Ciras din cap.

– Ești cu adevărat Yirxan renăscut. Au fost înțelepți că te-au lăsat să păstrezi sabia.

– Și le sunt îndatorat, făcu el o plecăciune. Dacă-mi permiți să plec, am să merg să-mi curăț sabia și apoi pe mine.

– Desigur. Tu și slujitorul tău veți fi chemați peste trei ore, dădu Pravak din cap. Venirea ta este un semn bun.

Ciras zâmbi, se înclină, apoi ieși din cerc. Se duse spre un mic coridor și se opri înaintea deschiderii circulare. Dintr-o mică gaură pătrată din perete, scoase un dreptunghi subțire de metal alb, identificat de Borosan drept un aliaj de argint cu *thaumston*, care, din câte știa el, nu putea fi creat altfel decât cu ajutorul vrăjitoriei. În timp ce mânuia bucata de metal, sigiliii se imprimară singure pe suprafața lui. Le recunoscu drept marcaje pentru costumul său, zâmbi, intră într-o cameră mică, sferică, acoperită în întregime cu

panouri de argint. Introduse cheia de metal într-o fantă îngustă și se gândi la încăperile care-i fuseseră atribuite într-unul dintre turnurile înalte. În spatele său, un panou de metal curbat alunecă în jos, închizând sfera, iar carnea lui se înfioră când magia se revărsă asupra lui.

Apoi, panoul glisă din nou în sus, lăsându-l pe Ciras să pătrundă în încăperile împărțite împreună cu Borosan. Pentru că purta o sabie de *vanyesh*, cetățenii din Tolwreen îl acceptaseră ca pe cineva deosebit, deși nici el, nici Borosan nu-și puteau da seama de ce. Fiecare test prin care trecuse, pe o scară crescătoare, de la rezistență și inteligență la luptă, se sfârșise cu promisiunea că era cu un pas mai aproape de dezvăluirea misterelor. Și cu siguranță fusese antrenat, pentru că fiecare oponent cu care se confruntase și-l învinsese în luptă îi devenise mentor în pregătirea pentru celelalte încercări.

Borosan îl privi de la masa din mijlocul camerei de zi centrale și se întinse.

– Ai fost victorios?

Ciras încuviință din cap.

– Aș vrea ca maestrul meu să fi fost aici. Cred că am aflat calea spre *jaedun*.

– E foarte bine, nu-i așa? zâmbi inventatorul. Mă așteptam însă să te văd mai bucuros.

Spadasinul clătină din cap, traversând încăperea spre un ungher unde-și păstra uleiul și cârpe pentru curățat.

– Am visat la asta încă din prima clipă când am început să mă antrenez, dar părea doar un vis. Calea

se dovedește a fi atât de simplă, încât cred că aș fi apucat-o încă de la început, dacă mi-ar fi explicat cineva.

– S-ar putea să n-o înțeleagă nimeni așa cum poți tu, vorbi Borosan, apoi își miji ochii bicolori. Dar nu numai din cauza asta nu te simți bine, nu?

– Nu, răspunse tânărul și se așeză apucându-se să-și lustruiască sabia. Mă întreb dacă nu cumva instruirea și testele nu erau cumva menite să mă pună pe calea spre *jaedun*. Speculațiile tale că filamentele care urcă muntele trebuie să aducă magia dezlănțuită jos trebuie să fie corecte. Nu cred că vreunul dintre *vanyeshi* ar putea supraviețui în afara acestei atmosfere dacă nu se aventurează afară înveliți în nămol de *thaumston*.

– Atunci este minunat că nu se duc prea departe.

Borosan ridică una dintre chei. Lumina se reflectă de pe suprafața ei, dezvăluind litere gravate.

– Aceste chei prind un fel de proiecție a noastră, iar când ne gândim să mergem într-un loc, magia știe dacă ni se permite sau nu. Nu știu dacă sferele se mișcă sau dacă nu cumva suntem trimiși într-o sferă identică, în locul unde vrem să ajungem, dar uite așa ne deplasăm. Însă cu aceste chei speciale locul și permisiunea sunt gravate pe ele.

– Este singurul mod prin care putem ajunge în locuri de care nu ne amintim, dădu Ciras din cap.

– Așa e, dar există un truc, spuse Borosan și lăsă cartela din mâna sa să penduleze înainte și înapoi. Fiecare dintre *thanatonii* mei are o mașinărie diferențială, căreia îi dau un set simplu de instrucțiuni. Pe această cartelă goală am inscripționat mult mai

multe instrucțiuni decât poate accepta o mașinărie diferențială. Dacă înlocuiesc mașinăria cu zeci de astfel de cartele, chiar scriind mare, pot realiza o creatură de sute de ori mai deșteaptă decât sunt ele deja.

– Dacă *vanyeshii* ar ști ar putea crea *thanatoni* care să-i înlocuiască pe sălbatici și-ar fi chiar capabili să facă munci complicate, își încruntă spadasinul sprâncenele.

– Cum ar fi construirea de alți *thanatoni*, vorbi Borosan și puse cheia jos. Din fericire, cum sunt slujitorul tău, nu-mi acordă o atenție prea mare.

– Nu și în astă noapte, spuse Ciras, apoi șterse spada și-o puse pe un suport. La noapte ni se vor dezvălui toate. Peste numai câteva ore.

– Asta-i bine sau rău?

– Nu știu, clătină Ciras din cap. Nu sunt sigur că vreau să aflu.

Cu o oră înainte de termenul stabilit, se arătară sălbatici care-i ajutară să se îmbrace. Aduseseră robe oficiale de mătase aurie, cu poalele tivite cu benzi late, roșii, și cingători. Ciras avea o emblemă cu un tigru adormit, brodată cu roșu, pentru că acesta fusese blazonul lui Jogot Yirxan, însă era înconjurată de un cerc în flăcări, pentru a-i cinsti originea tiratiană. Roba lui Borosan era decorată cu un dragon nalenian, dar emblema era foarte mică, din moment ce era doar un slujitor.

Borosan clătină din cap, pentru că mânecile robei sale erau cu vreo jumătate de metru prea lungi, iar

tivul era suficient de mare ca să constituie o trenă de aproape un metru.

– Nimeni n-a mai purtat astfel de robe de la căderea imperiului încoace.

– Sunt special croite ca să fii nevoit să te miști încet în ele. Astfel, ocaziile oficiale devin mai solemne și te împiedică să te repezi asupra împăratului pentru a-l ucide.

Sălbaticii mai aduseră cu ei chei speciale, încrustate cu sigilii pe care nici unul dintre ei nu le putu descifra. Cei doi oaspeți își târșâiră pașii în sferă, traseră robele după ei, apoi introduseră cheile în fantele din perete. Deși nici unul nu simți vreo mișcare, schimbară priviri între ei. În mod normal, deplasările de acest fel se terminau într-o clipă, dar aceasta dură aproape un minut.

Când ușa se deschise din nou, se treziră într-un tunel lat, cu tavanul pierdut în beznă. La capătul celălalt văzură o altă deschizătură, aruncând o lucire blândă, aurie. Începură să se deplaseze spre ea, iar Ciras își dădu seama că roba să îl împiedica să se miște prea repede. Senzația de macabru se amplifică pe măsură ce se apropiau de destinația lor.

În timp ce mergeau de-a lungul tunelului, lumini aurii scoaseră la iveală nișele săpate în pereți. În fiecare dintre ele se afla câte o statuie înaltă, sculptată cu o mare grijă pentru detalii. Numele statuilor licărea într-o lumină vie la baza lor. Nu aveau nici o idee cine fuseseră aceste personaje până când un nume se aprinse în litere care formau Pravak Helos.

– Aşadar, masca a fost chiar el.

Ciras privi în sus, studiindu-l pe cel înfrânt de el. În timpul vieţii, Pravak fusese un om masiv, dar trăsăturile sale aveau o blândeţe pe care metalul nu o putuse reproduce. Spadasinul putea acum să vadă că Pravak fusese dintotdeauna înalt, chiar de copil, şi cu toate că asta-i folosea în timpul luptelor, probabil că-l şi deranja. Cunoscuse nenumăraţi indivizi afectaţi de acelaşi disconfort mental şi se întreba dacă Pravak credea că pierduse lupta din pricină că era prea masiv sau pentru că se mişcase cu prea mare stângăcie.

Borosan ţinea pasul cu Ciras.

– Deci ăştia erau *vanyeshii.*

– Ceea ce-au fost ei cândva. Acum numai zeii ştiu ce-au devenit.

– Nu par malefici.

– Mă îndoiesc că răul a făcut parte din ceea ce voia sculptorul să oglindească.

– Bine zis.

Continuară să meargă până aproape de capăt, când ieşi la iveală şi nişa cu statuia lui Jogot Yirxan. Bărbatul purta părul lung – aproape la fel de lung pe cât îl avea şi maestrul lui Ciras – şi afişa un zâmbet căruia îi răspunse şi tânărul. Deşi trăsăturile nu erau deloc asemănătoare, trupul şi membrele lor aveau proporţii similare. *Nu-i nici o surpriză că sabia lui îmi încape atât de bine în mâini.*

– Uită-te la sabia lui, zise Borosan arătând spre statuie. Sigiliile de pe ea. Le poţi descifra?

– Nu cred că înţeleg ceva.

– Par să spună ceva de un „frate geamăn din umbră".

– Pentru mine nu înseamnă nimic, clătină Ciras din cap.

– Nici pentru mine.

Continuară să meargă în tăcere, apoi ajunseră în coridorul de acces și se opriră. Pravak, înveșmântat tot într-o robă aurie, stătea în fața intrării. Îi pofti înăuntru cu un semn din cap, apoi un fascicul auriu se scurse în urma lor, solidificându-se fără nici un sunet. Sigilii șerpuitoare apărură pe suprafața sa și închise încăperea.

Lui Ciras începu să i se strângă pielea, dar mai mult din cauza atingerii magice. Sala în care intraseră era lungă și îngustă. De fiecare parte a ei se ridicau șiruri de scaune, iar *vanyeshii* se adunaseră acolo. Fiecare era înveșmântat într-o robă oficială, aurie, brodată cum se cuvenea. Iar el ajunse să fie bucuros că aveau robe mult prea largi pentru că voia să vadă cât se putea de puțin din aceste creaturi.

Pe locurile disponibile se așezară mai puțin de o sută și fiecare dintre ei trăia în Ixyll de la Urgie. Știa că Misticii puteau depăși durata vieții unui om, însă acești oameni trăiseră mai mult chiar și decât limita supranaturală. Cei care semănau cel mai mult cu oamenii se împuținaseră la trup și se zbârciseră până când pielea atârna pe ei precum pieile uscate la soare. Unii erau înalți și subțiri, de parcă ar fi fost alcătuiți din vreascuri uscate, în vreme ce alții deveniseră diformi, cu trupuri infantile și capete uriașe.

Și mai erau și cei cu nimic uman în ei. Cel puțin Pravak în această formă își purta cu o oarecare

mândrie rodul meșteșugului său. Își menținuse simetria bilaterală și nu folosea decât două elemente – argint și os – pentru a-și crea un nou trup. Ciras văzuse în Opaslynoti *gyanrigoți* alcătuiți la nimereală, dar erau adevărate lucrări de artă în comparație cu unii dintre acești *vanyeshi.*

Este o adevărată binecuvântare pentru omenire că nu pot părăsi aceste locuri.

În fața lor, la capătul celălalt al sălii, draperii înalte țesute cu fir de aur ascundeau vederii acea parte a încăperii. Într-un punct pe la jumătatea drumului se aflau două mese, una mare și una mică, iar Pravak făcu semn spre ele. Ciras înaintă spre cea mare, iar Borosan, așa cum se cuvenea unui servitor, o luă pe cea mică. Farfurii încărcate cu fructe și brânză erau așezate în dreptul fiecăruia, iar pocalele fuseseră umplute cu vin negru, care aburea.

Pravak înainta în urma lor, iar când își înălță brațele, *vayeshii* adunați se ridicară la unison.

– Ne-am adunat aici, precum ați poruncit, o, stăpâne. Îi avem printre noi pe fratele renăscut, întors acasă. Acesta este un semn care ne spune că ați înfrânt Moartea și că vă veți reuni iarăși cu slujitorii voștri credincioși.

Pe când își cobora brațele, draperiile se despărțiră pentru a dezvălui un tron masiv, de proporții incredibile. Partea din spate era de forma unui disc, cu nouă stele tăiate în jurul marginii. Fiecare purta simbolul unui zeu.

Borosan îi aruncă o privire.

– Seamănă cu Tronul Celest.

Ciras dădu din cap.

– Atunci, cine-i acolo?

Pe tron fusese așezat un schelet auriu. O robă, brodată cu ursul purpuriu din Virine, fusese așezată peste el. Scheletul, spre deosebire de *vanyeshii* scheletici, era lipsit de viață. Ciras se întrebă dacă asta nu se datora faptului că nu avea craniu.

Toți *vanyeshii* făcură o plecăciune adâncă, iar mâinile grele ale lui Pravak îi forțară pe Ciras și Borosan să facă la fel.

– Să fie slăvit și preamărit, intonau *vanyeshii*. El este stăpânul nostru, Prințul Nelesquin. Venirea sa este aproape. Lumea va tremura și va așeza din nou lucrurile așa cum se cuvine.

36

Ziua a 32-a, Luna Dragonului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Ministerul Unității Naționale, Felarati
Deseirion

Keles sorbi din ceaiul oferit, apoi dădu din cap. Undeva, între aroma de ceai negru și verde, avea un iz de flori, fără nici o pișcătură acidă. Asta însemna că fusese recoltat recent, probabil în cele Cinci Principate, și transportat în nord. *Mai degrabă, adus prin contrabandă în nord. Cred că-i Ochi-de-Tigru.* Faptul că Marele Ministru deseian i-l oferise însemna că i se făcuse o onoare.

Și-i stârnise suspiciunea.

Cel puțin, este o pauză bine-venită de la ceaiul de floarea-nopții.

Lui Keles i se oferise o robă neagră tivită cu aur, cu blazonul familiei brodat în locul cuvenit. Nu i se permisese să poarte sabie, dar reuşise să strecoare un baston la cingătoarea lui de aur. Asta îl desemna drept cineva cu un anumit rang, deşi de-abia dacă ar fi avut nevoie de asta. Majoritatea celor rămaşi în Felarati erau implicaţi în proiectul său de reconstrucţie şi-l cunoşteau din vedere.

Sosise la Ministerul Unităţii Naţionale şi fusese surprins să vadă spadasini păzind intrarea. În afară de câţiva vârstnici şi femei înarmate cu cuţite, credea că toţi bărbaţii capabili să mânuiască o sabie plecaseră din oraş. Cu excepţia ambasadelor, cărora ţările prietene le asigurau securitatea, Felarati fusese lăsat fără nici o apărare. Deşi Keles nu avea nici un dubiu că deseienii aveau o mulţime de spioni şi poliţie secretă pândind peste tot, adevărul era că rămăseseră în oraş foarte puţini dintre cei care ar fi putut să stârnească probleme.

Gărzile îl conduseră într-o încăpere mică, lambrisată cu lemn de cedru. Rogojini de trestie deschise la culoare acopereau parţial podeaua, dar fuseseră mărginite cu ţesături roşii, asortându-se astfel cu duşumelele de lemn de aceeaşi culoare. Pe un perete atârna o pictură pe hârtie de orez, lucrată în tuş negru, cu o legendă scrisă cu roşu. Simpla imagine a unui cedru oferea o demnitate discretă şi făcea ca încăperea să pară un spaţiu intim.

Apoi uşa de hârtie alunecă, făcându-i loc Marelui Ministru Rislet Peyt şi unui maestru al ceaiului.

Demnitarul se înclină în semn de salut, iar apoi el și Keles făcură o plecăciune spre maestru. Cartograful l-ar fi depășit în înălțime pe Rislet și cu siguranță cântărea cu o treime mai mult decât el, cu toate astea prezența tânărului acapară încăperea. Avea capul ras, așa că lucea într-o blândă nuanță aurie, care contrasta vizibil cu ochii săi de un albastru-închis. Roba, decorată cu Șoimul deseian, era tot albastră și încinsă cu o cingătoare albă.

Singurele sunete din încăpere erau cele provenite de la prepararea ceaiului, din care maestrul turnă pentru fiecare. Apoi se înclină și plecă. Marele Ministru îi oferi lui Keles ceașca, apoi băură amândoi și se așezară, contemplând ceaiul în liniște.

După o tăcere plină de respect, ministrul își așeză ceașca.

– Vizita voastră îmi face mare plăcere, Maestre Anturasi. Munca voastră a transformat Felarati. Oamenii sunt încântați, la fel și stăpânul meu.

– Vă mulțumesc, Mare Ministru.

Keles mai luă o gură de ceai și apoi puse ceașca jos.

– Aveți noutăți de la prinț?

– În ultima vreme nu, dar veștile rele ajung mult mai repede decât cele bune. Dacă nenorocirea s-ar fi abătut asupra sa, am fi aflat.

– Atunci înseamnă că totul este bine?

Marele Ministru dădu solemn din cap.

– Acum doar o săptămână, mărețul nostru conducător a întâlnit și înfrânt o armată helosundiană

de nouă ori cât a noastră. Prințul avansează spre Vallitsi și-i va zdrobi pe rebeli odată pentru totdeauna.

– Mă bucură aceste vești despre prinț.

Keles zâmbi vag, pentru a-și ascunde îngrijorarea. Dacă helosundienii erau cu adevărat înfrânți, evadarea sa din Deseirion va fi mult mai dificilă. În loc să o ia, pur și simplu, spre sud, poate că va fi nevoit să meargă spre vest, apoi să traverseze Marea Întunecată, spre Râul de Aur, apoi în jos, spre Moriande. I-ar prelungi nepermis de mult călătoria și l-ar obliga să-și revizuiască necesarul de rezerve pentru fugă.

– Voi avea grijă ca felicitările voastre să ajungă la urechile Alteței sale, zâmbi Marele Ministru.

– Sunteți prea bun.

– Mă tem că nu asta este părerea domniei voastre, Maestre Anturasi, și tocmai de aceea v-am invitat aici.

Rislet își netezi roba pe coapse.

– Am auzit că v-ați exprimat exasperarea pentru că nu primiți toată piatra și cărămizile de care aveți nevoie.

– Este adevărat, spuse Keles pe un ton neutru. Știu că nu mai este adusă suficientă piatră de la cariere deoarece nu mai sunt destule căruțe pentru transportarea ei, dar mi se aduceau, nu demult, cam zece pe oră. Acum primesc șapte și totuși trec zece prin Poarta de Vest. Mi s-a spus că celelalte trei au fost dirijate spre un proiect despre care nu știu nimic.

Cartograful urmări reacția ministrului la minciuna sa. Când fusese invitat în vizită, Jasai îl povățuise cum

să trateze cu Rislet. „Poți să-i spui tot ce știi, dar nu-l poți acuza de minciună. Este ministru, așa că minciuna este considerată ceva firesc. Trebuie să abordezi totul ca și cum ar fi vorba de o neînțelegere, permițându-i să clarifice lucrurile. Dacă lămuririle nu te mulțumesc, cere explicații suplimentare."

– Ah, îmi dau seama că s-a petrecut o neînțelegere, Maestre Anturasi, surâse Marele Ministru. Este în întregime vina mea. Deși am făcut ordine în ministere, m-am întins mult prea departe decât mi-aș fi imaginat că aș putea și n-am comunicat la fel de bine pe cât ar fi trebuit. Vedeți, am vrut mai de mult să vă rog să mă ajutați cu proiectul meu și, când subordonații mei s-au pus pe treabă, nu apucasem încă să programez această întâlnire. Vă rog să-mi iertați lipsa de eleganță.

– Vă este iertată. Veți aprecia semnalele mele, deoarece intenționam să folosesc piatra și cărămizile luate de domnia voastră pentru construirea unui mic avanpost pe malul râului. Ar proteja casele noi până ce zidurile de apărare ar putea fi extinse.

– Apreciem asta, Maestre Anturasi, dar se pare că succesul prințului nostru face ca probabilitatea unui atac la Felarati să fie foarte mică, vorbi ministrul deschizându-și brațele. Succesele sale au creat alte necesități. Am dirijat piatra și cărămizile pentru a începe construirea unei noi clădiri a ministerului. Acolo îi vom trimite pe cei care vor supraveghea atât situația din teritoriile cucerite, cât și vastele sectoare oferite prin munca voastră.

Keles dădu din cap.

– Și doriți să vă ajut cu asta?

– Sunteți atât de amabil că vă oferiți, Maestre Anturasi, îi adresă bărbatul un zâmbet reținut. Am sperat să vă putem ruga să integrați clădirea noastră în planurile voastre. Am fost absolut convins că veți prelua o construcție de o asemenea natură, dacă înțelegeți cum au progresat evenimentele. Dorim ca edificiul nostru să se armonizeze perfect cu tot ceea ce-ați creat până acum.

Keles își luă ceașca și mai sorbi din ceai. Poate că nu era el atât de familiarizat cu cele ce țineau de ministere și birocrați, însă Jasai avusese dreptate. Familia Anturasi se afla dincolo de stadiul la care ar fi putut fi manevrată de miniștri. Încercarea de a ascunde clădirea ministerului în planurile lui nu era atât sofisticată, pe cât copilărească. Dacă Pyrust revenea și obiecta, miniștrii vor da vina pe Keles. Vor spune că nu-l putuseră opri, din moment ce îi dăduse mână liberă. Dacă prințul aproba, atunci el ar primi laudele pentru spiritul său de prevedere, iar miniștrii își vor primi noua lor clădire. Controlul asupra imperiului înfloritor ar fi menținut în Felarati, ceea ce l-ar face pe Rislet Peyt mult mai puternic.

Însă ce părea și mai copilăresc era că ministerul își încorda mușchii în absența prințului. Rislet era mult mai tânăr decât orice Mare Ministru de care auzise Keles. S-ar fi putut să fie genial, însă cartograful presupunea că i se oferise funcția pentru că restul miniștrilor îl socoteau dispensabil. Dacă Pyrust nu-i aproba acțiunile, sfârșea mort, dar

i-ar fi mascat pe cei responsabili de deciziile care-l înfuriaseră pe prinţ. Prin crearea unei noi clădiri, se va afla pe o poziţie detaşată faţă de manipulatorii lui din umbră.

Era o mişcare tactică capabilă să-l entuziasmeze pe Keles şi să-l dezguste în acelaşi timp. Însă, după cum se străduise Jasai din răsputeri să-i explice, era o parte din mecanismul şi maniera funcţionării lumii. Ministrul făcuse mutarea în acest moment pentru că în cazul când Pyrust ar fi murit în campanie, n-ar lăsa nici un moştenitor. Nobilimea care ar încerca să-i ia locul ar trebui să se înţeleagă cu el şi existau foarte multe posibilităţi ca modelul pentru guvernarea Deseirionului în viitor să fie oferit de Consiliul de Miniştri din Helosunde, transformându-l pe Rislet într-un prinţ fără titlu.

Miniştrii manipulau pe toată lumea ca să obţină ce voiau şi astfel puteau fi şi ei manipulaţi la rândul lor. Iar asta, primise Jasai asigurări, va face parte din discuţia sa cu tânărul. Între ei doi puteau apărea câteva lucruri care-l interesau.

– Cred, Mare Ministru, că aş putea să rezolv solicitarea voastră, vorbi Keles şi puse ceaşca jos. Iar veştile aduse sunt interesante pentru că-mi confirmă un vis avut recent. Unul profetic, asemănător cu cele care-l călăuzesc pe Prinţul Pyrust.

Marele Ministru zâmbi, dar era limpede că-i trebui un oarecare efort.

– Vă rog, povestiţi-mi şi mie visul vostru.

Keles dădu din cap şi pentru o clipă îl încercă tentaţia de a i-l povesti pe cel în care se plimba cu sora sa prin paradisul ei. *Asta l-ar buimăci.* În loc de asta, se ţinu de scenariul creat împreună cu Jasai.

– Deseirionul are o istorie imperială bogată. Am studiat hărţi şi, la vest de aici, există mai multe fortăreţe imperiale în ruină. Mi-ar plăcea să călătoresc până acolo şi să aleg pietre pentru a fi incorporate în noile clădiri. Ele vor realiza legătura dintre vechi şi nou. Înţelegeţi importanţa acestui lucru.

– Voi da dispoziţie să vi se aducă pietre, Maestre Anturasi.

– Nu, mă tem că asta nu va rezolva nimic. *Trebuie să plec de aici să cercetez terenul.* Ca să spun adevărul, am un motiv suplimentar.

– Asta nu va conta, Maestre Anturasi, pentru că ordinele prinţului au fost foarte clare. Nu aveţi voie să părăsiţi teritoriul oraşului.

– Ştiu ce ordine a dat, Mare Ministru, afişă Keles un zâmbet. Ştiţi că Doamna Inyr Vnonol mi-a fost companioană. Sper s-o pot lua cu mine în aceste deplasări ca să pot petrece o vreme cu ea afară din Felarati. Cred că înţelegeţi.

Marele Ministru dădu din cap.

– Da, însă, din nou, aici este o chestiune legată de ordinele prinţului.

– Da, m-am gândit şi la asta. Vă sugerez, Mare Ministru, ca în timpul lipsei prinţului să anexaţi, pur şi simplu, aceste locuri şi să le faceţi parte din oraş. Ar putea chiar să vi se atribuie spiritul vizionar

al întrezăririi creşterii oraşului şi în acea direcţie. Când Felarati va deveni capitala imperiului, ştiţi că se va extinde.

Bărbatul mic de statură îşi miji ochii.

– Planul vostru are merite, Maestre Anturasi. Îl voi lua în considerare.

Şi-l vei aproba, odată ce ai cumpărat cele mai bune parcele de pământ din zonă.

– După cum voi lua şi eu în considerare cel mai bun proiect pentru noua voastră clădire, spuse Keles şi privi în jur, prin camera de cedru. Pot să-mi dau seama că o încăpere precum aceasta va deveni sanctuarul vostru într-unul dintre cele mai selecte cartiere ale oraşului.

Marele Ministru îşi ridică ceaşca.

– Iar dacă vă veţi deplasa spre vest, îmi promiteţi că nu încercaţi să fugiţi?

Keles îi aruncă o privire surprinsă.

– I-am promis prinţului că nu voi părăsi Felarati. Mă voi ţine de cuvânt până mă va elibera el de promisiune. *Sau din necesitate.*

– Atunci să bem pentru extinderea Felaratiului şi a Deseirionului, îşi înclină Rislet Peyt capul. Omenirea va privi încoace, să vadă unde au fost săvârşite miracolele.

– Aşa va fi, Mare Ministru, vorbi Keles ridicând şi el ceaşca. *Primele dintre ele fiind evadarea Prinţesei Jasai şi naşterea în libertate a viitorului conducător al Deseirionului.*

37

Ziua a 33-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vroankun, Ixun
Nalenyr

Deşi detesta frazele pioase de simpatie dăruite Jaranei Vroan, văduva lui Donlit Turcol, Junel Aerynnor era încântat să fie departe de Moriande. Ca rezultat al morţii contelui, fusese chemat din nou în bârlogul opiomanilor şi i se dăduse o însărcinare. Plecase la Jormir pentru funeralii, iar de acolo însoţise suita văduvei înapoi spre Ixun. Fusese mult prea curând să poată face altceva decât să-şi exprime regretele sale profunde înaintea Jaranei, însă ea părea să-i aprecieze oferta de a o vizita din nou într-un moment mai fericit.

Junel de-abia dacă-şi putea imagina un moment mai fericit, pentru că lucrurile evoluau perfect. Nu

știa, și nici nu-i păsa, cine-i trădase lui Cyron urzeala lui Turcol. Admitea însă că s-ar fi putut să nici nu fie vreo trădare, din moment ce Lordul Umbrelor din serviciul prințului era departe de a fi prost, iar contele nu făcuse altceva decât să cutreiere străzile capitalei, azvârlind cu aur la toți cei despre care-și imagina că erau asasini. Indiferent de modul cum aflase Cyron despre plan, totul se terminase prost pentru Turcol și funcționase bine pentru ambii săi patroni.

Un singur lucru de care nu ținuse cont era Jarana Vroan și influența sa asupra tatălui ei. Ea își iubise, de fapt, afemeiatul soț și încercase cu disperare să-i facă un copil. Junel bănuia că mama ei, decedată acum, o măritase pentru a crea o legătură care ar putea uni ambele domenii. Contele Vroan părea s-o adore pe fiica sa, iar mâhnirea ei deveni și a lui.

Chiar și mai important, adoptase și dorința ei de a răzbuna moartea soțului.

Junel fusese acceptat în casa Vroan datorită rangului său, cel puțin așa păruse la început. Cineva șușotise altcuiva, iar vorbele ajunseră la urechile contelui cum că s-ar putea să fie de un ajutor deosebit. Bătrânul îl convocase pentru o întâlnire privată în încăperile pavate cu piatră și decorate modest.

Contele încă mai purta roba albă de doliu, dar se comporta oricum altcumva decât senin și contemplativ. Bărbatul înalt și slab îi turnă lui Junel un generos pocal cu vin, iar agentul deseian sorbi din politețe, deși detesta soiul local pentru lipsa de subtilitate.

Contele Vroan izbi cu palma în peretele de piatră al turnului.

– Ştiu că majoritatea lorzilor din Moriande şi-au lambrisat încăperile lor private cu lemn, adăugând panouri fine de hârtie. Îşi servesc ceai şi se mint în tihnă unii pe alţii. Aţi văzut asta cu ochii voştri, sunt convins.

– Da, milord.

– Ştiţi, am vizitat Felarati. Asta a fost pe vremea când făceam parte dintr-o delegaţie trimisă să negocieze pentru o fărâmă de pace. Mi-a plăcut acolo, zise şi lovi din nou piatra cu palma. Oraş Întunecat, dar unul puternic. Ştiu că aveţi propriile diferende cu prinţul, dar am vrut să vă spun că eu cred că locul copilăriei voastre zămisleşte bărbaţi, nu viermii care colcăie în oraşe precum Moriande.

– Apreciez asta, milord, spuse Junel şi lăsă jos cupa cu vin. Opinia voastră este împărtăşită în anumite locuri, chiar şi în Moriande. Dacă-mi permiteţi să vorbesc direct...

– Vă rog, spuneţi-mi ce se petrece în capitală.

– Nu cred că vreţi să ştiţi întreaga poveste, milord.

Junel îşi împreună mâinile la spate, cam la fel cum legase mâinile ultimei sale victime. O luase de lângă bârlogul opiomanilor, pe unde se plimba buimăcită. Drogurile îi anesteziau percepţia durerii, dar în timp ce o diseca, înţelegerea morţii îi înflorise în priviri. Dacă n-ar fi avut căluş la gură, ţipetele ei ar fi fost un deliciu, dar trebuise să se mulţumească doar cu teroarea oglindită în ochii ei. A murit frumos – deşi

nu chiar atât de frumos precum Nirati Anturasi –, iar nevoia lui de a ucide se astâmpărase pentru încă o vreme.

– V-am spus deja, milord, cât de mult mă îndurerează pierderea voastră. Nu există nici o îndoială că această poveste despre bandiți este un paravan pentru a ascunde crima. Prințul Cyron i-a luat pe Prințul Eiran și pe curtezană să-l privească pe Contele Turcol cum moare. Apoi vă dezonorează trupele punându-l pe Eiran la comanda lor. Acesta, după ce-a văzut crima, este prea îngrozit ca să spună adevărul despre ce s-a petrecut acolo, dar nu trebuie pusă decât o întrebare simplă. Dacă banditii au fost cei care au atacat, de ce n-a fost arătat nici unul? De nu există nici un proces?

Vroan își termină vinul dintr-o singură înghițitură și-și mai turnă.

– Știu de astea, Conte Aerynor. Turcol a fost ucis cu sânge rece, vorbi el, apoi își coborî vocea cu o idee. Nu am nici un fel de îndoială că a pus la cale unele lucruri de capul lui, dar a fost prins în capcana propriilor urzeli. Au fost momente când s-a încrezut în carisma lui mai mult decât în propriul său intelect, ceea ce este o problemă pentru cineva atât de plin de el. De fapt, am fost fericit să-l trimit de aici, la comanda trupelor noastre, pentru că asta l-a dus în est și, ca s-o spun cinstit, m-a ferit pe mine de a pune să fie ucis.

– Chiar așa, milord?

– Aș fi făcut-o. Aș fi detestat să las să se întâmple asta, din moment ce pe Jarana o întristează atât de tare, dar mai bine să-l jelească pe el decât pe mine.

– De acord, clătină Junel solemn din cap. Cred că, din moment ce Nerot Scior este și el rezident aici, știți că am fost implicat ca agent în investițiile făcute de mama sa la Moriande.

– Știam eu că avea pe cineva în Moriande, izbucni contele în râs. Idiotul acela de Melcirvon n-ar fi în stare să nimerească pământul nici dacă l-ai arunca din propriul turn. Ea s-a consultat cu mine asupra evenimentelor din Moriande, încercând să-mi afle reacțiile la sugestia de a-și așeza dosul amplu pe Tronul Dragonului, dar m-am făcut că nu pricep.

– Ideea avansată, milord, de către oamenii din Moriande, a fost că domnia voastră, ea și răposatul Conte Turcol ați fi putut forma un triumvirat. Desigur, aveți avantajul, fiind un erou nalenian și având un copil cu legături în Helosunde. Cred că evenimentele de acolo vor întoarce toate acestea și mai mult în favoarea voastră și că ducesa ar putea fi convinsă să vă sprijine, în schimbul unor promisiuni pe care nu va trebui să le îndepliniți niciodată.

Capul lordului vestic se ridică.

– Ce evenimente?

Junel privi în jos, spre podea. Patronul său din minister îi oferise un punct de vedere asupra celor petrecute în Helosunde, minimalizând realitatea. Pe baza unor cereri de informații din partea celorlalți agenți din rețeaua deseiană din Moriande, Junel putu să-și dea seama ce se întâmplase cu adevărat. Deși Vroan ar fi fost alarmat de veștile de la minister, n-ar fi fost destul de alertat pentru scopurile lui Junel.

Contele trebuia să se miște repede și fără menajamente pentru a influența lucrurile în așa fel încât să Deseirionul să profite cât mai mult.

– Veștile nu au circulat prea departe, dar acum o săptămână și jumătate Prințul Pyrust a zdrobit o armată helosundiană. Le-a tăiat toate legăturile cu sudul și a înaintat spre Vallitsi. A pornit asediul împotriva orașului și-l va lua până la sfârșitul lunii. Apoi intenționează să se deplaseze spre sud, iar în luna Șoimului va ataca Nalenyrul.

Contele Vroan se holbă la el un moment, apoi își puse jos cupa cu vin.

– Cât este de serioasă este această informație?

– Mi-aș pune și viața la bătaie pentru ea. Cunoașteți că relațiile mele cu curtea deseiană sunt mai puțin decât cordiale. Dacă nu aș fi venit aici, mi-aș fi lichidat afacerile prin Moriande și m-aș fi îndreptat spre sud, spre Erumvirine.

Vroan își supse buzele și dădu ușor din cap.

– Iar Prințul Cyron nu este un comandant de oști.

– Nu, milord, chiar că nu este. M-aș fi așteptat ca el să cheme sub arme mai multe trupe *vestice* și să vă ceară să le conduceți împotriva deseienilor. Trecătorile din munți pot fi menținute, însă luptele vor fi foarte sângeroase. Oamenii voștri vor fi cei care-i vor apăra teritoriul. Dinastia Komyr s-a bazat pe domnia voastră și în trecut pentru confruntările cu Pyrust și va face la fel și acum.

– Nu. Nu, asta nu poate fi îngăduit să se întâmple. Dacă sângele Komyr este atât de slab încât nu-și

poate păstra domeniul, trebuie să renunțe la Tronul Dragonului.

– Eu aș fi de acord, milord. Problema este cum s-ar putea pregăti cea mai favorabilă abordare?

– Nu sunt sigur că înțeleg, îl examină Vroan cu prudență.

– Dar este simplu, milord. Un asasin este cea mai bună soluție pentru problema Prințului Cyron. Nu are moștenitor. Odată cu moartea sa, puteți păși cu fruntea sus și accepta mantia de prinț pentru a vă salva națiunea, explică Junel, apoi ridică un deget. Oricum, dacă planul ar fi descoperit, reputația dumneavoastră ar avea de suferit și, mai mult ca sigur, v-ați confrunta cu o răzmeriță în est.

– Este multă înțelepciune în ceea ce spuneți, dar Cyron tot rămâne pe tron.

– Adevărat, dădu Junel din cap, însă Nerot Scior este genul de complotist care ar putea fi convins să recurgă la un asasin. Oricum, este susceptibil să fie obligat să accepte vina. Odată ce prințul dispare, îl dați de gol, îl ucideți și intrați domnia voastră pe locul lăsat gol. Până atunci însă, ținând cont de legăturile voastre cu Helosunde și preocuparea pentru Nalenyr, puteți aduna o oaste și să fiți pregătiți să interveniți în războiul apropiat. Chiar dacă Cyron nu moare, va ajunge să depindă de domnia voastră și-l veți îndepărta mai târziu, cu binecuvântările națiunii recunoscătoare. Iar atunci, milord, dacă veți avea ocazia de a înainta spre nord, în Helosunde, veți face asta pur și simplu pentru fiica voastră. Dacă

recapturați Helosunde, vă asigur că și Deseirionul va cădea curând după aceea.

Voran își încrucișă mâinile pe piept.

– Cât din astea toate credeți că sunt posibile?

– Unificarea celor trei teritorii? Cred că asta se va realiza în timpul vieții mele, ridică Junel din umeri. Asasinarea lui Cyron și folosirea lui Nerot pentru a-și asuma vina sunt chestiuni simple. Cu pregătirea corespunzătoare, ar putea chiar să se ridice singur și să-și proclame complicitatea, convins că a scăpat națiunea de un tiran.

– Adevărat. Ar putea fi făcut să creadă că este în avantajul său, zâmbi lordul vestic. Iar dumneata, Conte Aerynnor, ce avantaje ai avea dacă evenimentele s-ar desfășura precum le descrii?

– Milord, eu sunt un om modest și nu mă las dus de ambiții. Am învățat să fiu mulțumit că sunt în viață. Aș vrea foarte mult să-l văd pe Șoimul Deseian cu aripile frânte, dar este doar o prelungire a dorințelor mele.

– Dar credeți că v-aș fi recunoscător pentru ajutor.

– Înălțimea voastră mi-a arătat deja ospitalitatea casei sale și bogăția pivniței sale de vinuri. Răsplata mea ar fi să continui să vă dau ajutor. Vă veți ridica la înălțimi la care eu doar pot visa.

Vroan pufni, apoi își luă cupa și bău. Se șterse la gură cu mâneca.

– Nu cred că sunteți modest sau lipsit de ambiții. Cred că vreți mai multe decât spuneți și mai știu că veți ajunge să obțineți ceea ce vreți.

– Milord este amabil.

– Sunt, și aș fi dispus să garantez, cu condiția să cădem de acord asupra unei singure chestiuni.

– Și care este aceea?

– Că propășirea dumitale nu se va face pe seama *mea*.

– Ca și făcut, milord, ridică Junel pocalul.

– Foarte bine, făcu Vroan, apoi își reumplu cupa și bău. Acum haideți să vedem cum îl va ucide Nerot pe Prințul Cyron și va pava calea spre ascensiunea noastră.

38

Ziua a 34-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Maicana-netlyan (Sălaşul Regelui-Vrăjitor), Caxyan

Vizitarea Regelui-Vrăjitor amentzutlian nu era deloc atât de simplă precum vizitarea prinţului nalenian. Jorim trecu printr-o săptămână întreagă de ritualuri de purificare, similare cu cele îndeplinite de el înainte de a începe să înveţe magia. În acest timp, putea să discute cu alţii, însă îi era strict interzis să atingă sau să se lase atins, restricţie la care a trebuit să se supună şi Shimik, şi Nauana.

În acele nouă zile, reuşi să-şi cureţe toate urmele de piele moartă şi descoperi că sub ea se afla ceva foarte sănătos. De fapt, pielea lui părea mai sănătoasă decât îşi amintea să fi fost vreodată. Deşi era încă tânăr, timpul petrecut sub soarele arzător, explorând

lumea largă, începuse să lase urme. În colţul ochilor avusese nişte încreţituri, ca ghearele de dragon, dar acum dispăruseră. Mai mult, unele dintre cicatricele adunate în decursul călătoriilor dispăruseră, la fel ca şi tatuajul tribal din Ummummorar, de pe coapsa dreaptă.

Părul şi barba îi rămaseră albe, dar nu aveau uscăciunea firelor de păr ale unui om bătrân. Cei mai uluitori erau însă ochii şi, cu toate că încercase din răsputeri, nu se putea obişnui cu ei. Cel mai mult îl deranja forma romboidală a pupilelor, nu atât irisul incandescent. Îi evocau prea mult dragonii şi şerpii, ceea ce-i reamintea că se presupunea că era un zeu renăscut.

Încă se mai opunea acestei idei, deoarece văzuse ce fel de forţă brută îi putea sta la dispoziţie. Dacă era un zeu, putea face orice cu ea, cu condiţia să şi-o poată controla. Însă dacă era doar un om care se amăgea cu asta, atunci controlul putea fi o iluzie, iar rezultatul probabil al acţiunilor sale – malefic. Desigur, prima ocazie adevărată când îşi folosise puterea copleşitoare fusese anihilarea unui duşman, dar ce s-ar întâmpla dacă oamenii îl respingeau? *Am mai fost acuzat şi înainte că sunt iute la mânie. Asta nu este o trăsătură prea bună la un zeu.*

Încă se mai lupta cu dilema a ceea ce era şi cât de mult era dispus să accepte asta, când şi-a făcut bagajele pentru o călătorie spre Maicana-netlyan. Regele-Vrăjitor trăia în muntele aflat la două zile de mers spre sud-est. Odată sosiţi acolo, Jorim ar avea

la dispoziție o singură zi pentru a se purifica și apoi, numai el singur, ar intra în bârlogul Regelui-Vrăjitor.

Anaeda Gryst trebui să-l țină strâns pe Shimik la plecarea lui. Fennul își lăsase în urmă orice teamă mai avea, iar Jorim îl invidia pentru că putea uita atât de repede. I-ar fi plăcut foarte mult să-l ia cu el, dar singurii săi companioni vor fi doi dintre cei mai vârstnici vrăjitori *maicana*.

– Vom avea noi grijă de el și ne vom asigura că n-o ia pe urmele tale, îl liniști Anaeda.

– Shimik, stai aici. Păzește *Lupul furtunii*. Tu, făcu Jorim un semn din cap.

Fennul încetă să se mai zbată în brațele femeii.

– Jrima, Shimik jeluiește trist.

– Nu fi trist. Jrima se întoarce repede, îi făcu cu ochiul creaturii. Am să te învăț o scamatorie când mă întorc.

– Shimik păzește bine-bine, făcu el ochii mari.

– Asta-i ceea ce aștept, spuse Jorim, apoi privi spre Anaeda. Sper că nu va face probleme prea mari.

– Puțin probabil, doar dacă nu cumva îl înveți să facă și focul.

Shimik dădu fericit din cap la această sugestie.

– Am să mă gândesc eu la altceva. Nu știu cât va dura totul.

– Atât cât va fi necesar, vorbi ea și aruncă o privire spre nord, peste câmpiile de dinaintea Nemehyanului și dincolo de piramida de cranii. Am trimis trupe să caute mozoyani. Vor da alarma și vom putea să-i ținem la distanță. Cel puțin, așa-i planul.

– Sunt sigur că va funcționa.

Jorim făcu o plecăciune spre ea, apoi se întoarse spre Nauana.

– Mă însoțești o bucată de drum?

– Așa cum dorește Stăpânul meu, Tetcomchoa.

Femeia zveltă trecu lângă el și o luară în jos pe drum, spre Maicana-netlyan. Cei doi *maicana* care-l însoțeau în călătorie trăgeau după ei două *cunya* încărcate cu merinde și-i urmară păstrând o distanță respectabilă.

Tânărul se încruntă și-și privi mâinile.

– Vreau să-mi cer iertare pentru felul în care m-am purtat.

– Zeii nu trebuie să-și ceară iertare.

– Poate că nu, dar ar trebui, îi aruncă el o privire scurtă. Mi-ai deschis o lume minunată, însă este una care m-a speriat. De unde vin eu, magia pe care o practică *maicana* este considerată ceva înspăimântător. Tu mi-ai arătat, puțin câte puțin, că nu este ceva rău. Am acceptat, dar când am acționat acolo...

– ...Ai devenit tu însuți.

– O parte din mine se teme că ai dreptate, scutură Jorim din cap.

– De ce te temi, stăpâne Tetcomchoa? întrebă Nauana întinzându-se spre el, dar apoi se răzgândi. Ar trebui să te bucuri descoperind cine ești. Când ni te-ai alăturat prima data, ai fost destul de înțelept să știi că va trebui să-ți dezvăluim întreaga ta glorie. Ți-am fost credincioși timp de câteva cicluri de ani. Ne onorezi învățând.

– Şi v-aş face de ruşine dând înapoi?

– Mi-am dat toată silinţa să te învăţ, privi ea în jos, cu lacrimi licărindu-i în ochi.

Jorim n-ar fi vrut nimic mai mult decât să-i şteargă lacrimile, însă nu-i era permis s-o atingă. Apoi, fără să se gândească, atinse *maiul* şi făcu lacrimile să se îndepărteze plutind, unindu-le în aer. *Dacă pot oferi alinare prin magie, nu poate fi aşa cum m-am temut. Trebuie doar să fiu mai mult decât mă tem să fiu.*

Nauana îşi trecu o mână peste obraz.

– Îţi mulţumesc pentru această bunătate, stăpâne.

– Trebuie să înţelegi ceva. M-ai învăţat aşa cum trebuia să fiu învăţat şi *tot* ce trebuia să ştiu. Dacă nu ţi-ai fi făcut treaba bine, mozoyanii i-ar fi omorât pe toţi cei de pe *Rechinul negru.* Victoria noastră în acea zi a fost victoria *ta.*

– Mulţumesc.

– Şi să mai ştii ceva, îşi coborî Jorim vocea. Faptul că te-ai deschis înaintea mea îmi aminteşte de cine sunt, cine am fost şi de ce sunt aici. Francheţea ta îmi va fi pavăză împotriva fricii. Nu ştiu ce sunt, om, zeu sau vreun amestec, dar sunt mai bun datorită eforturilor tale.

El îi zâmbi, iar ea-i întoarse zâmbetul.

– Stăpâne, cred că eşti convins.

– Sunt. Am să-mi amintesc, indiferent ce se întâmplă, oftă el. Acum ar fi mai bine să pleci, înainte să te ating şi să trebuiască să trec printr-o altă săptămână de purificări.

– După cum dorești, stăpâne. Am să aștept să te întorci.

– Asta nu se va întâmpla suficient de repede.

Călătoria spre muntele Regelui-Vrăjitor decurse fără nici un eveniment. Companionii săi abia dacă scoaseră o vorbă în afară de rugăciuni și comenzi adresate animalelor de povară. Într-un moment când ar fi apreciat relaxarea, ei erau hotărâți să nu-l deranjeze din meditație.

Așa că făcu ceea ce făcuse întotdeauna când nu voia să se gândească la lucrurile prea serioase: studie flora și fauna, catalogând mental specimenele pentru jurnalele sale, atunci când se va întoarce la Nemehyan. Însoțitorii săi remarcară preocuparea sa și începu să se teamă că acest lucru va fi intepretat de unii drept intenția lui Tetcomchoa de a lua în seamă orice creatură și aspectul său, pentru a hotărî dacă va supraviețui sau nu la vreme de *centenco.*

Poate că și fac asta. Astfel de gânduri se întindeau pe cât de departe voia el să meargă cu analiza situației sale. Își spuse că toate se întâmplau așa pentru că voia să se consulte cu Regele-Vrăjitor și să se bucure de înțelepciunea lui. Era un pretext la fel de bun ca oricare altul, așa că-l folosi.

După ziua finală de odihnă și ritualuri de purificare, Jorim își puse robele aduse de pe *Lupul furtunii.* Mătasea purpurie, tivită cu fir de aur, avea pe piept, mâneci și pe spate dragonul nalenian. Nu purta nici o armă la el și în afară de faptul că-și împletise pletele

de pe tâmplă, era lipsit de orice ornamentații. Făcând o plecăciune de bun rămas către călăuzele sale, urcă o cărare în serpentină prin junglă, spre o cavernă de la baza muntelui și începu lunga călătorie spre vârf. Deși prima parte a cavernei părea să fie naturală, destul de repede apărură trepte cioplite în piatră, care se răsuceau înainte și înapoi, în sus și în jos, șerpuind pe un drum sinuos, făcut parcă doar ca să-i obosească pe cei care-l urmau.

Apoi ajunse la o întrerupere a cărării. Muntele se crăpase cândva și, după aspectul muchiilor ascuțite ale pietrei sfărâmate, se întâmplase destul de recent. Pe o porțiune de câțiva metri, cărarea se surpase într-un morman de resturi, vreo sută de metri mai jos. Își aminti că văzuse mormanul într-una dintre cavitățile de jos, dar nu se gândise la semnificație.

Jorim dădu din umeri, se trase înapoi câțiva zeci de pași și alergă. Ajunse la spărtură și o sări fără nici o dificultate. Se ghemui când ateriză pe sol, apoi se uită înapoi la prăpastie și zâmbi. Făcând acest exercițiu simplu și observând, din nou, natura în timpul călătoriei sale, îi reaminti de plăcerile simple ale vieții. *Sunt, uneori, momente când complicăm totul mult prea mult.*

Se ridică și o luă înainte iar pe când treptele urcau spre stânga el continuă să meargă înainte. Pașii săi călcau prin piatră, apoi trecură prin ceea ce-ar fi fost un perete de stâncă. Simți niște furnicături când trecu prin el, dar nici un fel de teamă sau probleme. Pătrunzând într-un tunel scurt și întunecos, se întoarse

împrejur şi putu vedea treptele şi prăpastia foarte clar. *A fost o iluzie. Mă întreb cum a fost realizată?*

Îşi continuă drumul şi ajunse într-o încăpere uriaşă, boltită, care dădea într-una şi mai mare, spre nord. Amândouă fuseseră săpate de mâna omului şi decorate cu picturi în maniera amentzutlă. Se uită în sus, spre boltă, şi descoperi stele, aranjate conform zodiacului amentzutl, cu soarele pregătit să iasă de sub semnul Tetcomchoa.

Intrând în încăpere, un bărbat care nu purta altceva decât o legătură acoperindu-i şalele, îi zâmbi de sus, din încăperea mai mare. Jorim nu putea nici măcar să-i ghicească vârsta, pentru că trupul îi părea tânăr şi zvelt, iar părul său castaniu nu avea nici cea mai vagă urmă de încărunţire. Totuşi, ochii săi căprui adăposteau ani fără număr. Mai era ceva bătrân în acel bărbat, dar pentru moment nu-şi putea da seama ce.

– Te-am tot aşteptat, Tetcomchoa, şi sunt onorat de vizita ta, îi zâmbi Regele-Vrăjitor.

Se opri o clipă, iar zâmbetul său se lăţi.

– Discutăm în limba amentzutl, ori mă vei bucura îndeplinindu-mi dorinţa de a auzi din nou limba imperială?

– Poftim? făcu Jorim cu gura căscată. Vorbiţi imperiala?

– Da şi sunt sigur că aş fi uitat-o dacă timpul nu s-ar scurge aici în direcţii ciudate.

Mâna lui dreaptă se ridică şi un fluture minunat, cu aripi ca de smarald, tivite cu negru, se odihnea pe degetul său.

– Şi-ar fi trebuit să fiu mult mai bine pregătit să te întâmpin, dar am fost distras. M-am gândit că vei folosi magia ca să acoperi spărtura şi astfel aş fi fost prevenit de sosirea ta.

– Am sărit doar, apoi am trecut prin iluzia voastră.

– Iluzia mea? Fascinant, spuse bărbatul, după care îşi ridică mâna şi fluturele fâlfâi din aripioare şi se înălţă. Poate că *eşti* Tetcomchoa.

Jorim întinse mâna, însă fluturele îl ignoră.

– Minunat specimen. Încă nu am văzut unul asemănător.

– Şi, mai mult ca sigur, nici nu vei mai vedea.

Regele-Vrăjitor făcu o plecăciune formală, respectuoasă.

– Îţi spun bine-ai venit în sălaşul meu umil. Eu sunt cunoscut pe aici drept Cencopitzul. Ştiu că eşti Tetcomchoa.

– Jorim Anturasi. Am sosit odată cu o flotă de explorare naleniană, explică tânărul urcând treptele spre încăperea centrală. Cum se face că sunteţi aici?

Cencopitzul îi făcu semn spre două scaune de lemn, cioplite grosolan.

– Nu asta-i chiar ce vrei să ştii, dar este bine pentru început. M-am trezit aici pe vremea ultimului *centenco*. I-am ajutat să supravieţuiască ani de zile, fără nici o vară. *Maicana-netl* a decis, apoi, că nu eram Tetcomchoa, ci trimisul său, iar el m-a ales să-i fiu urmaş. De atunci sălăşluiesc aici.

– Cum aţi putut să-l ajutaţi?

– Cunoști răspunsul la această întrebare, zâmbi Regele-Vrăjitor, iar el ridică alte întrebări. Am fost instruit în folosirea magiei. De aceea, presupui că am fost unul dintre acei *vanyeshi*, și ai avea dreptate. În continuare, presupui că sunt nebun, iar eu te-aș contrazice. Nu sunt mai nebun decât un cartograf nalenian care crede că s-ar putea să fie un zeu renăscut.

– Dar dacă ați fi fost unul dintre *vanyeshi*...

Cencopitzul ridică mâna, apoi se lăsă să alunece în scaunul din fața lui Jorim.

– Nu te-am chemat aici să comentezi despre mine și soarta mea, ci să discutăm despre a ta. Cunoști istoria lui Tetcomchoa: și-a făcut apariția, i-a învățat vrăji pe amentzutlii, să se poată apăra de Ansatl, apoi s-a dus pe mare, spre vest, împreună cu cei mai de încredere războinici. Taichun a sosit dinspre est și-a format imperiul din statele aflate în conflict, care fuseseră tărâmul oamenilor, după ce au distrus rămășițele Imperiului Viruk.

– Așa mi s-a spus, dădu Jorim din cap.

– Atunci ar trebui să ai două întrebări. Prima este dacă Tetcomchoa a fost sau nu un om transformat în zeu, iar a doua este dacă tu chiar ești Tecomchoa reîncarnat, vorbi Regele-Vrăjitor și se lăsă pe spetează. M-am gândit foarte mult. Avem legende foarte vaste despre zei care vizitează lumea sub forma tuturor creaturilor posibile, inclusiv ca bărbați și femei. Nu există nici un motiv să se creadă că Tetcomchoa n-a fost zeu, unul de-al nostru sau de-al lor, vreun zeu nou, chiar că nu contează care-i adevărul. De asemenea,

pare să nu fie disputat faptul că i-a învățat pe amentzutlii vrăjitoria.

Cartograful se aplecă înainte, odihnindu-și coatele pe genunchi.

– Pot să admit asta.

– Admite și mai departe: nu există nici un document istoric în imperiu care să spună că altcineva în afară de viruki a mai folosit magia cu scopul invocației. În vreme ce *jaedun* a părut dintotdeauna posibil, în timpul Imperiului Viruk singura instruire primită de oameni s-a limitat la activități utile, iar orice sclav Mistic era neprețuit. Oamenii nu au fost chemați sub arme, așa că nu și-au dezvoltat abilitățile necesare pentru a deveni războinici Mistici.

– Pot să înțeleg rostul.

– Minunat, zâmbi Cencopitzul cu dărnicie. Ceea ce urmează este speculația mea. *Centenco* de dinainte de sosirea lui Taichun a vestit invazia Oamenilor Adevărați. Ei au răsturnat de la putere ceea ce mai rămăsese din Imperiul Viruk, eliberându-i pe sclavi. S-ar putea să fi venit din Pustietățile Turasynde sau pe Drumul Mirodeniilor. Și, din nou, nu există nici o consemnare a folosirii magiei de către ei, în afară de *jaedun*; iar virukii, din motive cunoscute numai de ei, nu par să fi folosit magia ca să li se opună. La următorul *centenco*, Taichun sosește dinspre mare și este capabil să pună bazele unui imperiu. Asta ar părea cam dificil, nu-i așa?

– Da, dădu Jorim din cap, cum toate țările sunt aflate în conflict, n-ar avea altceva de făcut decât să le asmută una împotriva celeilalte pentru a câștiga.

– E mai ușor de spus decât de făcut, băiete. Cele Nouă Principate sunt tot nouă, în pofida aceleiași domnii dinamice. Părerea mea este că, după cât se poate estima, Taichun a adus magia în imperiu, iar vrăjile învățate de mine suficient de bine ca să mă alătur *vanyeshilor* erau magia recunoscută instantaneu de către *maicana-netl* drept tradiția lui Tetcomchoa.

Pomelnicul de fapte al Regelui-Vrăjitor era destul de bine însăilat ca să-l facă pe Jorim să reevalueze istoria în lumina celor spuse.

– Dacă toate acestea sunt adevărate, atunci întrebarea mea ar fi de ce-ar alege Tetcomchoa tocmai acest moment pentru a se reîncarna?

– Asta-i simplu, invazia noului zeu.

– A prevăzut el așa ceva și a aranjat să se nască în Moriande, ca măsură de precauție? se încruntă Jorim.

– Nu știu? Tu *știai*?

– Nu știu, se opri tânărul cu gura căscată.

– Sper să poți desluși.

Cencopitzul se ridică și-și împinse scaunul în spate, apoi arătă spre centrul podelei încăperii mari. Acolo fusese așezată o lespede de piatră alb-argintie. Măsura cam doi metri lungime și nici jumătate în lățime. În timp ce Jorim privea spre ea, ceea ce păreau să fie zgârieturi pe suprafața se transformară într-un fel de scris, modificându-se și pălind de parcă ar fi fost viu.

Regele-Vrăjitor îi făcu semn spre blocul de piatră.

– Înainte de a pleca, Tetcomchoa a închis ceva în această piatră. Nu am nici o idee despre ce-ar putea

fi vorba. Legenda spune că numai reîncarnarea sa poate deschide piatra și cere moștenirea lui.

– Iar dacă dau greș, am să mor? întrebă Jorim cu brațele încrucișate pe piept.

– Nici vorbă de ceva atât de dramatic. Încercarea nu m-a ucis nici pe mine, ridică din umeri Regele-Vrăjitor. Deci, în cei șapte sute de ani de când tot încerc, nu m-am apropiat mai mult de o soluție decât eram la început.

39

Ziua a 35-a, Luna Dragonului, Anul Şobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prinţului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Vallitsi, Helosunde

Prinţul Pyrust îşi îngădui să simtă plăcere în faţa nenorocirii Consiliului de Miniştri helosundian. Ani întregi, îl împiedicaseră să controleze Helosunde. Deşi era de acord că n-ar fi putut niciodată să facă ceea ce-au făcut fără sprijinul nalenian, ei au fost cei care au obţinut acest sprijin şi l-au folosit.

Pyrust nu avea nici timpul şi nici intenţia de a porni un asediu asupra oraşului Vallitsi. Nu-l frământa ocuparea oraşului, din moment ce ar cădea în mod sigur. Roadele de primăvară nu fuseseră încă recoltate, iar rezervele de iarnă erau pe sfârşite, deci capacitatea oamenilor de a rezista era limitată. Cu toate astea, ar fi în stare să-l ţină în loc pentru mare

parte a lunii, iar în acest răstimp, Cyron ar putea fi în stare să trimită trupe în nord, pentru ridicarea asediului sau să înceapă să-i hărţuiască forţele.

După ce-şi aliniase trupele în jurul oraşului într-o asemenea manieră încât singura cale de scăpare era spre nord-vest, Pyrust îşi puse trupele să sape şi să ridice un val circular de pământ. Înspre nord-vest, inginerii săi începură să sape un tranşeu adânc, care se umplu încet cu apă din infiltraţii. Aduseră tranşeul până la cincizeci de metri de Râul Kuidze, care trecea pe lângă zidurile dinspre vest ale oraşului, în drumul său spre Râul Negru.

Iar pe râu în jos o altă unitate începu să construiască un dig. Nivelul apei râului crescu, apoi inginerii sparseră zidul dintre râu şi tranşeu, inundând terenul din interiorul valului de pământ. Nivelul apei crescu rapid şi în cea de-a doua dimineaţă oraşul era inundat de apă de jumătate de metru adâncime.

Miniştrii îi anticipaseră intenţia şi-i trimiseră soli. Pyrust explică foarte clar că voia ca întregul Consiliu să vină la el şi nu va accepta nici un fel de condiţionări. Trimisul următor veni cu o listă de condiţii, aşa că Pyrust puse ca lista să fie bătută în cuie pe fruntea solului şi-l trimise înapoi.

În cele din urmă, miniştrii se arătară, fiecare înveşmântat în cele mai bune robe, ude până la genunchi. Unii găsiseră robe de pe vremea când Helosunde şi Deseirion se aflaseră în relaţii mai amicale, dar câţiva încă mai purtau robe pe care câinii helosundieni devorau şoimii şi lingeau resturile de ouă sparte. Se

asigură că acești miniștrii vor îngenunchea cel mai aproape de el.

Zorii zilei veniseră cenușii, reci și făgăduind ploaie din plin. Pyrust puse să se ridice un cort pe partea uscată a fortificației sale, cu părțile laterale ridicate pentru ca întreaga sa armată să-i vadă pe miniștri, iar ei să vadă trupele. De asemenea, îl pusese destul de aproape de valul de pământ pentru ca miniștrii, așezați în genunchi, să nu poată vedea orașul. El, pe de altă parte, uscat și îmbrăcat în armură, îl putea vedea cu ușurință.

Miniștrii intrară în pavilionul în aer liber și îngenunchează de fiecare parte a covorului bogat întins pe pământ. Se foiau cu toții incomodați, iar izul de transpirație se amesteca cu cel de mătase udă. Își țineau capetele plecate, iar apoi, la unison, făcură o reverență adâncă spre el.

Pyrust se ridică și întoarse solemn plecăciunea, fapt care păru să-i surprindă pe mulți dintre ei. *Excelent. Surprinderea înseamnă că nu pot gândi bine.*

– Aș vrea să vă mulțumesc că v-ați alăturat cu toții mie, aici. Aș fi venit eu în Vallitsi și aș fi tratat cu domniile voastre în sala de Consiliu, dar n-am adus și o barcă.

Pe moment, miniștrii părură năuciți. Schimbară priviri între ei, dar nu spuseră nimic.

– Asta a vrut să fie o glumă.

Unul sau doi dintre miniștri râseră.

– Dar și ceva serios.

Râsul nervos încetă pe dată,

– A fost menită să fie ceva serios pentru că suntem cu toţii în aceeaşi barcă, pe o mare scuturată de furtună. Este pusă la îndoială chiar supravieţuirea lumii. Trebuie să lucrăm împreună şi cred că ştiţi deja asta. Dacă n-aţi fi ştiut, nu v-aţi fi arătat aici la negocieri.

Pyrust păşi ţanţoş pe covor în timp ce vorbea, până ajunse la capătul celălalt al cortului, apoi făcu cale-ntoarsă la fel de semeţ.

– Unul dintre voi lipseşte.

– Koir Yoram, Alteţă, vorbi un tânăr ministru făcând o plecăciune adâncă. A fost ucis în urmă cu o săptămână, în Moriande.

– Cum te numeşti?

– Karis Shir, Alteţă. Am fost ales să-l înlocuiesc.

– Foarte bine, ministre Shir. Eşti la Relaţii Externe, dar această situaţie s-ar putea să se schimbe. Nu, nu pentru că ai putea fi nevoit să demisionezi, ci doar că nu trebuie să mă consideri un străin.

– După cum vă este voia, milord.

Să sperăm că ceilalţi confraţi ai tăi sunt la fel iuţi ca şi tine, Shir. Pyrust ridică mâna stângă şi-şi scoase mănuşa. Îşi expunea deschis mâna beteagă, asigurându-se că fiecare dintre helosundieni s-a uitat bine la ea. Majoritatea se feriră de privelişte, câţiva păliră, şi mai puţini zâmbiră.

– Ştiţi că mi-am pierdut jumătate din mână în ţara voastră. Sângele deseian a fost vărsat pe aici ani de zile. N-am avut nici un fel de simpatie faţă de naţiunea voastră, pentru că aţi fost o pacoste încă înainte să fi urcat eu pe tron. Aş fi putut, cu uşurinţă, să pun să

fiți măcelăriți și aș fi fost fericit să transform Vallitsi într-o altă Mare Întunecată. De fapt, dacă n-ar fi fost curajul pe care mi l-au dovedit războinicii voștri de-a lungul anilor, exact asta aș face, vorbi și aruncă nepăsător, pe scaun, mănușa înzăuată, unde ateriză cu o bufnitură sonoră. Războinicii voștri sunt salvarea voastră, sau ar putea fi. Asta nu pentru că m-aș simți amenințat de ei. Moryne ar trebui să constituie o dovadă elocventă că nu mă simt. Amenințarea simțită de mine vine dinspre sud, acel sud *îndepărtat.*

Urcă treptele spre micul podium unde era așezat scaunul său și înșfăcă din nou mănușa.

– Prințul Cyron nu va veni să vă salveze pentru că amenințarea de care vorbesc eu îl vizează și pe el. Erumvirine este invadată de forțe care au ocupat deja cel puțin o treime din țară. S-ar putea să ia Kelewanul chiar în clipa de față. Acesta este motivul retragerii trupelor lui Cyron de la frontiera voastră și trimiterea lor în sud.

Pyrust se așeză și-i studie pe miniștri în timp ce digerau cele spuse. Surprinderea lor părea autentică și câțiva dintre cei mai bătrâni aveau expresii de panică. *Se pare că vor trebui să moară, pentru ca oameni mult mai dinamici să le poată lua locul.* Ceilalți îl așteptau să continue, dându-și seama de gravitatea situației, însă dornici să afle ce pusese la cale.

– Alteță, cât sunteți de sigur de această informație? își ridică privirea Ministrul Shir.

– Atât de sigur, încât fiecare cetățean deseian capabil să țină o furcă sau un cuțit se mișcă spre

Helosounde. Lucrurile sunt destul de grave ca să-i trimit aici fără instrucţie suficientă, arme, armuri sau provizii. Ştiu că vor muri mulţi dintre ei, dar n-am să permit cucerirea Deseirionului.

Pyrust îşi ridică ambele mâini, una beteagă, cealaltă în armură.

– Va trebui să faceţi o alegere. Îmi veţi preda cu totul Helosunde şi veţi lansa chemări cetăţenilor voştri să mă sprijine. Trupele voastre vor pleca spre sud împreună cu ale mele, prin Nalenyr, pentru a ne confrunta cu invadatorii. Vă veţi alege cu multă glorie, iar eu voi fi generos cu recompensele.

Pumnul său în armură se strânse, apoi îşi întinse jumătatea de mână.

– Dacă nu vă predaţi, nu mă pot deplasa prin Nalenyr sau mai departe. Tot mă voi confrunta cu invadatorii, dar mă voi lupta cu ei aici, în Helosunde. Voi devasta naţiunea voastră, consumând fiecare bob, voi arde fiecare bucăţică de lemn, voi inunda câmpiile joase, voi rade satele de pe faţa pământului, voi măcelări vitele şi voi săra toate câmpurile unde nu voi sădi buruieni şi scaieţi. Voi transforma Helosunde într-un şanţ neprimitor, pentru a proteja Deseirionul. Ce se va întâmpla cu voi şi poporul vostru nu mă va mai interesa, pentru că dacă nu vă alăturaţi mie, sunteţi aliaţi cu duşmanii şi în consecinţă va trebui să muriţi.

Shir îşi îndreptă statura, în timp ce ceilalţi miniştri îşi ţinură capetele în jos.

– Chiar dacă acceptăm că tot ce ne spuneţi este adevărat – şi cum suntem într-o poziţie defavorabilă,

n-aveți motive să mințiți –, să-i convingem pe ai noștri să se alăture deseienilor va fi extrem de dificil. Ura de generații întregi nu se poate evapora peste noapte, indiferent de importanța cauzei care ne-ar uni.

– Observația dumitale este una înțeleaptă, și n-a fost în zadar, zâmbi Pyrust prudent. Am o soluție. Știți că am luat-o pe Ducesa Jasai de soție. Știți că așteaptă un copil. Îl veți alege pe copilul ei drept următorul prinț, iar eu am să dau autonomie Helosundiei, sub domnia lui. Mama sa va servi ca prințesă-regentă până când el va ajunge la vârsta necesară pentru a se urca pe tron. V-am trimis un mesaj despre asta și înainte, dar din câte se pare nu l-ați crezut. Circumstanțele sunt cât se poate de reale. Oferta este reală.

Ochii căprui ai lui Shir se mijiră în timp ce evalua cele spuse. Amândoi știau că primul născut al lui Pyrust va fi și moștenitorul Tronului Șoimului, așa că prin el ambele teritorii vor fi unificate.

Totuși, fiul meu nu s-a născut încă și multe trădări vor înflori și pieri înainte ca el să ajungă la majorat.

Pentru o clipă, Pyrust își dădu seama cât de nătângă ar putea fi o legătură între Jasai și Keles Anturasi. Materialicește, n-ar însemna nimic, pentru că prințul ar recunoaște copiii și cu asta basta. Putea, și chiar ar face-o, să ia și soțiile celorlalți, având astfel mai mulți moștenitori pe care i-ar putea stârni unul împotriva celuilalt. *Multe trădări.* Dădu încet din cap.

– Există o singură dificultate în privința sugestiei voastre, Alteță, făcu Shir dând din cap.

– Chestiunea Prințului Eiran.

– Da, Alteță.

Pyrust își strânse din nou mănușa.

– Chiar acest Consiliu de Miniștri l-a făcut prinț. Acum trebuie *desfăcut.*

– Așa ceva nu se poate înfăptui, se ridică unul dintre miniștrii mai bătrâni.

– Nu? Eu mă pot gândi la zeci de metode, vorbi Pyrust ridicându-se încet și scoțând un cuțit de la șoldul drept. De fapt, cred că ați sperat că voi pune eu capăt domniei sale, la Melewin. N-am făcut-o pur și simplu ca să nu vă irit. Acum, existența lui mă irită pe mine. Și n-ați vrea să fiu ofensat.

Pyrust își ridică mâna dreaptă și o coborî brusc. Soldații postați în apropiere slăbiră legăturile, iar părțile laterale ale cortului se lăsară.

– Vă voi permite să deliberați, dar să nu dureze prea mult. Pot fi răbdător când sunt suficient de bine motivat, dar până acum nu am prea multe motive.

Ieși din pavilion și lăsă prelata laterală să cadă la locul ei. Îi făcu semn căpitanului Șoimilor de Foc.

– Așteaptă zece minute, apoi intri și-l omori pe ministrul bătrân și gras, în albastru. Taie-i gâtul, dar străduiește-te ca sângele să nu ajungă pe covor.

– Am înțeles, Alteță, făcu o plecăciune bărbatul.

Pyrust i-o întoarse, apoi se duse până în vârful fortificației de pământ. Studie Vallitsi, cu clădirile sale solide de lemn și zidurile joase de piatră. De fapt, nu-i plăcea prea mult, și-ar fi fost încântat să-l vadă luat de ape, așa cum ducea râul tot felul de resturi. Singurul lucru folositor în el erau oamenii, oamenii cu spirit,

care petrecuseră o generație învățând cum să lupte împotriva unei armate organizate.

Ei sunt comoara Helosundiei.

Simți prima atingere a ploii și privi lacul creat de oamenii săi lovit de stropi. Imaginea oglindită a orașului Vallitsi tremura în apă. Apoi ploaia se intensifică, iar lacul nu mai reflecta decât haos și mânia zeilor.

Se întoarse și o găsi lângă el pe Mama Umbrelor, gheboșată sub o mantie.

– Ai aflat de moartea lui Koir Yoram?

– N-avem nici o legătură. Koir a sărit peste cal, iar Vniel l-a ucis.

– Nu asta am întrebat.

Dinspre gluga mantiei răzbătu un chicotit înăbușit.

– Am aflat cu două ore înaintea voastră, dar n-am avut nici o confirmare. Noi credeam despre Koir că se află în Vallitsi, așa că a trebuit să aștept să văd dacă iese la iveală.

– Alte vești din sud?

– Din Erumvirine nu. Cei care reușesc să treacă frontiera sunt împrăștiați. Nici o informație nu ajunge în nord, dacă există vreuna. Kelewan trebuie să fie acum sub asediu.

– Și va fi un asediu îndelungat, își mângâie Pyrust bărbia cu mâna beteagă. Ar fi necesare nouă regimente pentru a-l izola complet, și de nouă ori pe atât ca să-mi asigur o victorie fără pierderi de neacceptat. Iar la urmă, tot ce-ai avea ar fi doar un oraș, nu o țară.

– Poate că tocmai orașul este cel necesar, Alteță.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu toți generalii iau în considerare cel mai important câștig atunci când încep o campanie, ridică din umeri asasina.

Pyrust râse zgomotos, apoi își șterse apa de ploaie de pe față.

– Mi-ai aplica și mie această axiomă, Delasonsa?

– Nu în această campanie, spuse ea și arătă spre pavilion. Nici Cyron și nici nobilimea lui nu vor veni la domnia voastră precum câinii. Veți reuși aici, dar numai pentru că o aveți pe Jasai și puteți oferi câinilor speranță prin copilul ei. Cyron nu va avea nimic.

Pyrust dădu din cap. În *Dansul războiului*, Urmyr sfătuia că trebuie întotdeauna să lași dușmanului o cale de scăpare. Însă circumstanțele se opuneau acordării acelei căi lui Cyron. Nu putea fugi spre sud. Nordul îi era interzis, iar vestul propriei sale națiuni nu nutrea prea multă simpatie pentru el.

– Poate că va merge în jos, pe Râul de Aur și se va duce după *Lupul furtunii*, oriunde se va afla nava.

– Sau poate că va sosi Împărăteasa Cyrsa și-l va salva, clătină încet din cap Mama Umbrelor. Ambele eventualități sunt la fel de improbabile. Cyron va lupta și mulți dintre supușii săi vor fi cu el. S-ar putea ca Moriande să cadă în mâinile voastre, dar șansele sunt la fel de mari ca ocuparea orașului de către invadatori.

– Dacă năvălitorii vin dinspre nord, vrei să spui.

Poate că invadatorii nu voiau decât Erumvirine, însă impresia asta i se părea nelalocul ei. Forțele aruncate

în luptă pentru cucerirea Erumvirinei ar fi putut ocupa, lesne, jumătatea estică a Nalenyrului și-ar putea înconjura Moriande chiar acum. Nalenyrul era, de departe, o pradă mult mai bogată.

– De ce Erumvirine? întrebă privind spre asasină.

– Din moment ce n-am întâlnit încă dușmanul, stăpâne, n-aș putea ghici.

– O invazie pretinde o planificare laborioasă. M-aș fi așteptat la atacuri de testare, cel puțin câteva înainte ca invazia să poată fi lansată, însă acești oameni au venit gata pregătiți. Ori au la dispoziție informații de primă mână despre Erumvirine, ori ceva-i amenință, nedându-le altă șansă decât să încerce să-și găsească un cămin nou.

– Ținând cont de cât de repede au pătruns în Erumvirine, *aceasta* ar putea fi cea mai veridică posibilitate. Dacă fug de ceva, orice-i amenință va înghiți cu totul cele Nouă Principate.

– Să sperăm că lucrurile nu stau chiar așa, clătină Pyrust încet din cap. Da, căpitane, ce vești ai?

Căpitanul Șoimilor de Foc făcu o plecăciune, iar ploaia îi spală sângele de pe armură.

– Miniștrii au cerut să vă vorbească, Alteță.

– Mulțumesc.

– Alteță, n-am reușit să vă cruț covorul.

– Nici o grijă, dădu Pyrust din umeri. Foarte curând s-ar putea ca miniștrii să rămână fără slujbe. Am să-i pun pe ei să-l curețe.

40

Ziua întâia, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgiei
Dealurile Uronek, Ținutul Faeut
Erumvirine

Există generali care consideră războiul drept un fel de joc. Ei studiau hărți, nu câmpuri de bătălie, și-i considerau pe războinicii lor drept soldați de jucărie. Vorbesc despre cei căzuți în termeni de „pierderi acceptabile" sau „costuri inevitabile". Deși s-ar putea să fie înțelepți, își pun trupele să lupte pentru a putea schimba culorile pe o hartă și, în mintea lor, totul se reduce la înmuiatul pensulei în cerneală și la desen.

Eu i-aș da adversarului meu gloria de a mă judeca pe mine și trupele mele, ținând cont de trupele viriniene cu care s-a confruntat în timpul invaziei.

Oricum, procedând aşa, ar ajunge în mod inevitabil la concluzia că a fost prost, mai precis pentru că m-a considerat pe mine prost şi pe oamenii mei incapabili de luptă. A preferat să ne subestimeze, ceea ce este un semn sigur de incapacitate intelectuală afişată de un comandant militar.

Prima axiomă a războiului este să presupui că duşmanul este la fel de deştept ca tine, dacă nu chiar mai mult. Acest lucru te obligă să-i examinezi toate acţiunile şi să te întrebi de ce-ai face şi tu acelaşi lucru. Dacă nu poţi afla nici un avantaj într-o anumită acţiune, atunci s-ar putea să fi descoperit o greşeală. Dacă poţi identifica un câştig în exploatarea acelei greşeli, atunci fă-o.

Dificultatea mea consta în a alege pe *care* dintre greşelile lui aş putea s-o exploatez.

Retragerea noastră din Kelewan n-a atras nici o urmărire serioasă. Odată ce-am reuşit să evităm batalionul trimis după noi, ne-am deplasat spre nord-vest, prin câmpiile din centrul Virinei, spre Ţinutul Faeut. Am urmat traseul Drumului Imperial, dar am trimis călăreţi înaintea noastră, spre sate şi oraşe, sfătuind pe toată lumea să plece spre nord. Oamenii mei au găsit multe sate deja pustii, iar pe acestea le-am incendiat, după ce-am luat tot ce mai putea fi de folos.

Am lăsat un singur sat intact, după ce l-am pregătit. Am băgat animalele în ţarcuri, apoi am aranjat prin case toate capcanele la care ne-am putut gândi. Am otrăvit fântânile şi-am făcut toate aranjamentele necesare

pentru incendiere. Un pluton a rămas în urmă, să observe ce se întâmplă după intrarea inamicului.

Refugiaţii care ne-au precedat au dat alarma, aşa că nobilii locali ne-au ieşit în întâmpinare pe drum, împreună cu toţi războinicii pe care i-au putut aduna. Iniţial se gândiseră să ne opună rezistenţă, dar când căpitanul Lumel i-a prezentat Prinţului Iekariwynal, au hotărât să ni se alăture. Au mărit numărul efectivelor noastre la peste şapte sute de oameni, era o forţă foarte utilă prin teritoriul cu dealuri golaşe din Ţinutul Faeut. Mai mult, ne-a furnizat călăuze şi cercetaşi care cunoşteau foarte bine câmpurile de bătălie unde ne-am fi putut întâlni cu duşmanul.

Aici am găsit o altă greşeală făcută de adversarul meu. Deoarece armata sa nu era din partea locului, inclusiv oamenii, nu dispunea de localnici care să-l călăuzească. Deşi invadatorii avansau în bună ordine, chiar şi cele mai bune hărţi nu-i arătau locurile unde revărsările pâraielor distruseseră porţiuni din drum, ori unde inundaţiile de sezon tranformaseră o câmpie într-o mlaştină de netrecut. Terenul îi forţa trupele să se oprească acolo unde-ar fi trebuit să-şi continue marşul, şi să o ia pe cărări de care nu ştia nimic.

Nici campania noastră nu a fost scutită de surprize, iar prinţul s-a dovedit a fi o companie plăcută. Deşi era destul de tânăr, nu-i lipsea isteţimea. Avea încredere totală în Căpitanul Lumel şi s-a împrietenit cu Dunos, iar încrederea acestuia în mine s-a transmis şi prinţului, iar în anturajul nostru cuvântul meu a devenit lege.

Mi-am împărţit forţele în trei batalioane. Căpitanul Lumel comanda Urşii săi de Jad, iar dacă ne-am fi aliniat pentru o bătălie în câmp deschis, ei ar fi constituit centrul nostru. Deshiel comanda arcaşii Urşilor de Oţel şi două companii din trupele locale. Ranai îi conducea pe eroii noştri şi oricare alţi localnici care se alăturau la luptă.

Nu toţi dintre eroii noştri comandau companii sau plutoane, pentru că eroii nu sunt întotdeauna şi buni conducători. Atunci când aşteaptă de la ceilalţi ceea ce pot ei să facă, în urma unor ani de antrenamente, fără să vrea, îşi aduc trupele în situaţii din care ieşirea nu mai este posibilă. Le-am spus clar tuturor ofiţerilor mei că intenţia noastră este aceea de a provoca inamicului câte pierderi putem şi să nu le permitem să facă prea mult în replică. Nu ne vom duela cu ei, nu-i vom ataca în nici o situaţie onorabilă. Vom lovi atunci când se vor aştepta mai puţin, vom fugi atunci când vor crede că ne-au prins în capcană, iar când vor ataca din dreapta, îi vom izbi dinspre stânga.

Urardsa luă parte la toate instructajele şi urmări cu foarte mare atenţie procedurile. Mulţi dintre luptători găseau prezenţa unui gloon printre ei mai degrabă demoralizantă, însă faptul că nu prezisese niciodată vreo nenorocire era un motiv de îmbărbătare. Chiar şi fără nici o sugestie, îşi petrecea timpul scrutând terenul spre sud, spre armata duşmană, apoi clătina din cap şi se ducea într-ale lui. Încrederea războinicilor mei că întrezărise pierirea

dușmanului valora cât zece luptători pentru fiecare dintre cei aflați deja cu mine.

Într-o noapte, când m-am trezit în cortul meu, în inima pădurii, l-am găsit ghemuit într-un colț, o prezență fantomatică, ce-mi trimise fiori pe șira spinării.

– Ce-i, Urardsa?

Cei patru ochi mici se închiseră.

– Viața ta este un ghem încâlcit. Nu pot afla nici un fir drept.

– Ar trebui să fiu tulburat sau e suficient că ești tu?

Gloonul zâmbi, apoi se târî mai aproape.

– Șuvițele se încâlcesc, dar ale tale se împletesc. Viitorul tău îți oglindește trecutul.

– Cei care-și uită călătoriile sunt condamnați pe veci să pășească pe aceeași cale, am spus, după care mi-am azvârlit pătura la o parte și m-am ridicat în șezut. Știu că am mai purtat bătălii ca asta și înainte. Poate chiar aici, în Faeut.

– Ai mai fost pe aici înainte, de multe ori.

– Nu doar ca Moraven Tolo. Am amintirile lui și mi-au fost folositoare, am explicat îndepărtându-mi de pe ochi pâcla de somnolență. Sunt tentat să te întreb dacă tot ceea ce vezi este puternic.

– Dacă nu întrebi, nu-ți spun, clătină gloonul din cap.

– Bătălia este un loc în care posibilitățile se modifică prea repede pentru ca eu să pot crede previziunile tale fără nici o rezervă, am zâmbit eu.

– Dar le-ai spus oamenilor tăi că bătălia este câştigată înainte ca prima săgeată să-şi ia zborul, gloonul râse, şi nu era un sunet prea fericit

– Aşa şi este. Şi va fi mâine.

Ceea ce-am aflat din sat m-a ajutat mult să plănuiesc prima luptă semnificativă. *Vhangxii* fuseseră plasaţi sub o comandă sensibil mai bună decât la cimitir, iar *kwanjiinii* formau mare parte din forţa aflată pe urmele noastre. Dar chiar şi aşa, *vhangxii* distruseră satul în întregime. Mulţi căzură pradă capcanelor noastre, iar *kwanjiinii* aveau răniţii cei mai grav. Pieile-albastre căzură bolnavi din cauza apei, deşi nu chiar atât de rău pe cât ar fi păţit un om. Chiar şi după ce satul începu să ardă, nu intraseră în panică şi se retraseră în ordine.

În rândul trupelor propriu-zise, am remarcat o singură slăbiciune. Unităţile păreau să fie alcătuite din clanuri, care nu se amestecau şi chiar păreau să-şi fie ostile. Comandantul trupelor pornite după noi lupta sub flamura cu un craniu însângerat, iar toate celelalte trupe erau iritate să fie sub comanda oamenilor lui.

Ne-am aşezat capcanele cu grijă, folosind tot ceea ce aflasem. Am ales un punct unde un pod de lemn de pe Drumul Imperial fusese măturat de ape şi în două zile am tăiat suficienţi copaci de lângă o cărare pe deal făcând să pară că pădurarii făcuseră un drum paralel cu valea. Ducea în sus, spre est şi peste alte două dealuri mici, apoi trecea printr-o ravenă care

cotea înapoi spre sud-est. La capătul îndepărtat, terenul se scufunda într-o crevasă adâncă, prelungită într-un defileu la mai bine de o mie de metri est de locul unde se aflase podul.

Pădurea deasă, în afară de locul unde fusese făcută o defrișare discretă, permitea o vizibilitate cam de vreo treizeci de metri. Un covor de frunze și ace de brad îmbibat cu apă ascundea solul, iar trupele pătrunse prin viroaga dinspre sud-est ar fi făcut mai bine să intre într-un sicriu mare, care să-i încapă pe toți.

Avangarda *kwajiin* înainta sub flamura cu craniul însângerat și, când ajunse la spărtura din drum, n-avu nici un fel de ezitare în a decide să urce pe deal, pe cărarea noastră. Deja o luaseră înaintea celorlalte forțe ale lor și postaseră doi oameni pe drum, pentru a-i informa pe cei rămași în urmă. Avangarda se afla la zece minute distanță de principalul său grup, deși când s-au întors în viroagă tot ce-i mai despărțea de grosul forțelor lor era marginea împădurită a unei creste abrupte, în paralel cu defileul.

Soarele ajunsese la zenit când avangarda își începu întoarcerea. Odată ce ultimul dintre soldați trecu de primul deal, doi arcași i-au ucis pe cei doi lăsați în urmă, apoi am tras cadavrele în vale și le-am lăsat să plutească printre resturile podului. Când corpul principal al trupei ajunse la pod, direcția în care o luase avangarda părea evidentă, iar după câteva deliberări plecară după ei.

Capul coloanei avangardei se opri când poteca se termină, iar patru piei-albastre coborâră în viroagă.

La jumătatea drumului căzură în capcanele de tigru, înfigându-se singuri în beţele ascuţite din gropile de doi metri adâncime. Spre cinstea lor, n-au început să urle de durere, dar i-au implorat pe ceilalţi să-i ajute. Cei care au avansat s-au trezit sub atacul câtorva arcaşi.

Apoi din vârful crestei împădurite din spatele lor, un nor întreg de săgeţi a lovit avangarda. *Kwajiinii* au ţâşnit peste marginile viroagei, iar unii dintre ei au căzut în gropile cu ţăruşi ascuţiţi. Majoritatea erau nişte gropi simple, cu câte un ţăruş înfipt pe fund şi altele orientate cu vârful în jos. Ţăruşul principal putea trece şi prin cea mai groasă cizmă, în timp ce restul aveau rolul de a-l împiedica pe războinic să-şi tragă piciorul afară.

Arcaşii *kwajiini* ripostară în ambele direcţii, dar nu avură nici o ţintă reală. Avansară pe cât puteau de repede, înghesuindu-se pe o cărare în serpentină care ducea în sus, spre creastă. O trecură şi o luară în jos pe partea cealaltă. Dintr-odată, săgeţile începură să-i lovească de jos. Traseră şi ei şi se avântară în jos pe deal.

Propria lor ariergardă, asupra căreia se trăsese de către oamenii lui Deshiel aflaţi pe creastă, se luptă cu sălbăticie. Arcaşii *kwajiini* traseră unii în alţii şi, deşi nu uciseră prea mulţi dintre ai lor, lupta lăsă avangarda între oamenii din ariergardă, extenuată şi fără nici un inamic vizibil.

În acele momente oamenii lui Deshiel se retrăseseră mai spre sud-est, apoi spre nord, traversând

defileul pe un podeț îngust, improvizat, făcut din doi copaci doborâți.

Munca cea mai grea pe care am făcut-o pregătindu-ne nu a constat în amenajarea cărării, ci aranjarea surprizelor de-a lungul ei. *Kwajiinii* mergeau câte patru în rând, iar la semnalul meu, au fost trase frânghii și ele au eliberat buștenii ascuțiți în vârf. Au fost azvârliți din copaci, măturând drumul la înălțimea șoldului. Cei mai norocoși dintre oameni s-au rostogolit în viroagă. Ceilalți au fost trași ca în țeapă, iar cei mai puțin norocoși au rămas înfipți în bușteni și zdrobiți așa de copaci.

Acum răniții urlau, iar calmul pieilor-albastre se spulberă. Doi dintre cei mai buni arcași ai mei – unul din ei într-o bună zi s-ar putea să devină un Mistic – l-au lovit pe liderul *kwajiin*. Săgețile lor l-ar fi ucis dacă nu s-ar fi mișcat atât de repede – cu o viteză supraomenească –, astfel că l-au nimerit în brațul drept și coaste, în loc de stern și stomac. Rănirea lui i-a făcut pe ceilalți mult mai prudenți, iar singurii care au mai tras după aceea au fost cei care încercau să-și ajute camarazii răniți.

Cu mult înainte de lăsarea întunericului, întreaga mea forță se făcuse nevăzută și ajunse la kilometri distanță de *kwajiini*.

În acea seară mi-am adunat comandanții, de data asta și pe nobilii din Virine care-mi aduseseră trupe, dar nu mi se permisese să le pun sub comanda mea. I-am lăudat pe toți pentru comportamentul trupelor,

citând cazuri de bravură care-mi fuseseră comunicate. L-am menţionat pe Deshiel, pentru a-l evidenţia în mod special, din moment ce-şi desfăşurase oamenii între două formaţiuni inamice şi se retrăsese apoi fără nici o vătămare, în afară de o gleznă scrântită.

Lordul Pathan Golti – un bărbat scund şi pământiu la faţă, dar un bun arcaş, nu avea temperamentul necesar pentru a face parte din trupele lui Deshiel – se ridică să protesteze pentru ceea ce se întâmplase.

– I-ai lăsat să fugă. I-am fi putut masacra pe toţi şi să răzbunăm Kelewanul.

L-am privit un moment şi, sunt sigur, mulţi s-au gândit că mâna mea se va lăsa pe una dintre spade.

– Ne-ar fi adus asta Kelewanul înapoi? L-ar fi readus pe prinţul vostru sau v-ar fi redat ţara? V-ar fi înviat toţi morţii?

– Bineînţeles că nu, dar este o chestiune de mândrie naţională.

Am scuipat la picioarele lui.

– Mândria naţională este o provincie a celor care au o ţară, milord. Dumneata nu ai.

Omul păru ca lovit cu leuca-n cap.

– Nu ai nici un drept să-mi vorbeşti aşa.

– Dacă doreşti să rezolvi această chestiune de onoare, Lord Golti, *fă un cerc*, i-am spus şi-am arătat dincolo de zona luminată de foc şi înspre câmpul de bătălie. Trupele cu care ne-am confruntat astăzi nu erau decât o fracţiune a celor deţinute de *kwajiini* în Erumvirine. Din câte ştim, se pare că au invadat Nalenyrul şi cele Cinci Principate. Nu luptăm pentru

ceea ce s-a pierdut, pentru că nu suntem suficient de puternici să recuperăm ceva. Luptăm pentru a împiedica și alte pierderi, cam asta putem face.

I-am aruncat o privire atât de cruntă, încât făcu un pas înapoi.

– De fiecare dată când vreunul dintre dușmani se va gândi să părăsească drumul, își va aminti de urletele celor cu picioarele prinse în capcane. Își va aminti de carnea sfâșiată și însângerată și va sta în cumpănă. De fiecare dată când vreunul dintre ei va vedea ciotul unui copac proaspăt tăiat sau așchii de lemn și frunze umede, acolo unde altele sunt uscate, își vor imagina că este o capcană. Dacă dărâmăm încă un pod, se vor teme de un alt masacru.

– Dar nu vor fi morți cu toții, îmi înfruntă Golti privirea.

– Nici nu trebuie să-i ucidem; trebuie doar să ne asigurăm că nu vor lupta. Au nevoie să mănânce, să se odihnească și să bea în fiecare zi, dar dacă nu vor avea hrană, nici apă și nici odihnă, nu pot lupta. Iar toți cei pe care încearcă să-i amenințe vor fi liberi. Iar noi vom fi în viață și ne vom bucura, i-am vorbit adresându-i un zâmbet rece. Dar fii pe pace, Lord Golti, va veni o zi când îi vom întâlni pe câmpul de luptă. Dacă aceasta-i ziua pe care ți-o dorești, am să mă îngrijesc să rămâi în viață până atunci și-am să te pun în prima linie, ca să poți ucide după pofta inimii.

– N-am să mă dau la o parte de la o asemenea misiune. Nu sunt laș, se îmbățoșă bărbatul și mai tare.

– Nici unul dintre voi nu este. Dar nici ei, am spus și mi-am încrucișat brațele pe piept. Însă când îi vom înfrunta în luptă deschisă, vor fi înfometați, însetați, osteniți și înspăimântați. Se vor arunca în bătălie știind că vor pierde. *Aceasta* va fi victoria noastră.

41

Ziua a 3-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tolwreen, Ixyll

Ciras Dejote trebuia să-și tot reamintească faptul că *vanyeshii* erau haini, pentru că odată ce-l onoraseră în Sala Prințului se dovediseră cu toții extraordinar de *simpatici*. Știa din cărți că erau creaturi malefice, care se cramponaseră de viață așteptând reîntoarcerea Prințului Nelesquin. El le va aduce din nou gloria, redându-le existența trupească, și-i va conduce înapoi în Erumvirine, unde vor reface imperiul și vor domni asupra *jaedunki*.

În afară de asta, susținea cu înverșunare necesitatea unui imperiu condus de vrăjitori. Își trăgeau rădăcinile istorice de pe vremea lui Taichun, spunând că el dorise ca magii să domnească asupra imperiului.

Nu numai că asta continua sistemul social al virukilor, dar avea și înțeles. Din moment ce magii puteau săvârși miracole, ei aveau nevoie să fie întreținuți de oameni, care să se simtă obligați față de ei. Taichun crease un sistem birocratic pentru administrarea lucrurilor, astfel ca magii să nu fie deranjați de banalități. Își puteau petrece timpul rafinându-și arta, pentru a fi pregătiți atunci când vor fi chemați să acționeze.

Pravak făcu eforturi deosebite să-i explice această istorie, atunci când îl invitase pe Ciras să-l viziteze. Încăperile *vanyeshului* erau, așa cum se așteptase, supradimensionate și bine întreținute. Deși nu era decât un schelet poleit, în încăperile sale avea covoare groase, pluș, mobile capitonate și tapițerii care, deși nu prezentau imagini pe care Ciras să le poată distinge, ofereau un amestec interesant de culori.

Gigantul purta pe brațe apărătoare groase de piele, pentru a-și proteja mobilierul de muchiile ascuțite ale antebrațelor sale. Cuibărindu-se pe o canapea, ridică mâna dreaptă și privi amuzat cum minusculul *gyanrigot* pregătit de Borosan ca dar pentru el sărea de pe un deget pe altul, la nesfârșit.

– Mai degrabă *este* ca un pisoi, deși seamănă foarte mult cu un păianjen, se strâmbă masca metalică a lui Pravak închipuind un zâmbet. Am uitat de plăcerea simplă de a privi cum țopăie o creatură ca aceasta. N-am adus pisici cu noi în campanie, iar cele care s-au strecurat în oraș au sfârșit în burta vreunui sălbatic.

Ciras se așează pe un jilț mare, simțindu-se de parcă ar fi avut zece ani, ascultând-o pe mama fratelui său vorbindu-i despre comerțul de pe continent.

– Ne hrăniți cu carne de oaie și vită, totuși, nu văd nici un animal zburdând pe aici.

Pravak ridică un deget pentru a arăta spre munte, iar micuțul șoricar se cățără imediat pe vârful unghiei.

– Există pajiști pe munte. Acolo ținem și caii voștri. Unii dintre noi se pricep bine la *bhotri*, așa că să facem ca vegetația să crească pe întreaga durată a anului nu-i cine știe cât de greu. Oile dau multă lână – din nou, un rezultat secundar al magiei – iar oamenii sălbatici au devenit foarte interesați în torsul și țesutul ei. Nu se prea pricep la vopsele, însă le plac culorile.

– Așadar, Tolwreen este autosuficient.

– În mare parte. Obținem unele lucruri prin schimburi, însă am fost izolați foarte multă vreme.

Vanyeshul lăsă șoricarul să i se urce în sus pe braț și să se joace cu părul său de filament înnodat.

– Cam pe vremea când s-a născut tatăl tău, am primit o vizită dinspre est și am putut, în sfârșit, să punem în aplicare începutul planului stăpânului nostru. Un explorator nalenian a devenit agentul nostru. Cred că-i vorba de Kero Anturasi.

– Qiro?

– Da, așa-i. Îl cunoști?

Ciras nu sesiză nici o viclenie în întrebarea pusă, așa că zâmbi.

– Doar am auzit *de* el. Este vestit în lumea-ntreagă pentru expediții. Dar n-am mai auzit pomenindu-se de Tolwreen.

– Stăpânul nostru n-a permis. Cunoscând ordinea corectă a universului, stăpânul nostru a fost foarte prudent cu planurile sale. S-ar putea să nu-ți dai seama, dar faci parte din ele. Așteptăm mai mulți asemenea ție să vină în Tolwreen în lunile sau anii următori. Mulți vor fi antrenați, la fel ca tine, și când vor fi pregătiți, vom fi chemați.

– Dar am fost antrenat.

– Într-adevăr, ai fost, dar mai trebuie.

Mâinile lui Pravak se împreunară cu un zăngănit înăbușit de cinele.

– Oamenii vin la *vanyeshi* pregătiți în două feluri. Tu și cu mine am fost mai întâi războinici, am atins *jaedun*. Valoarea noastră a fost recunoscută și de alții. Ei îți vor arăta ce i-a învățat Împăratul Taichun pe cei mai de încredere dintre tovarășii săi: cum să folosească magia. *Jaedunul* sabiei este o cale prin care se deschide *jaedunul* din viață.

Ciras reuși să-și înfrâneze un frison.

– Iar ceilalți?

– Oh, ei au fost uceniciți de maeștri ai magiei și au învățat să manevreze *jaedunul* direct. Încercăm să-i antrenăm în modalități mult mai practice, cum ar fi *jaedunserr*, dar ei se opun. Magia lor poate fi foarte puternică și ne-ar putea ajuta, odată ce preluăm din nou controlul, însă vrăjitorii-războinici, așa ca tine și ca mine, vor face să devină realitate

visul Stăpânului. El are nevoie de eroi, iar noi suntem aceştia.

Ciras zâmbi, ascunzându-şi adevăratele gânduri. *Vanyeshul* părea să-i definească drept eroi pe toţi cei care foloseau magia în serviciul lui Nelesquin. El îi considera eroi pe cei care asigurau binele comun, ferindu-i pe cei amărâţi de rele şi ambiţii, nu reprimându-i pentru ca ambiţiile să se umfle. *Îi transformă pe eroi într-o manifestare a răului lor.*

Tânărul îşi compuse o expresie meditativă.

– Mă întrebam dacă aş fi vrednic să revin în Tirat ca stăpân.

– Dacă asta-i tot ce-ţi zgândăre ambiţia, îţi garantez că aşa va fi, izucni în râs uriaşul *vanyesh*. Tu, prietene, eşti capabil de atât de multe. Cred că orice-ţi doreşti poate fi al tău.

– Eşti prea bun.

– Nu, doar conştient de cât de generos poate fi stăpânul nostru, dădu Pravak solemn din cap. Şi, foarte curând, vei vedea asta cu ochii tăi.

Din momentul în care li s-a spus că *vanyeshii* îl considerau pe Nelesquin drept stăpânul lor, atât Ciras, cât şi Borosan ştiură că trebuiau să scape de acolo. Misiunea lor fusese găsirea Împărătesei Cyrsa şi informarea ei cu privire la imperiu. Faptul că duşmanul ei încă mai trăia şi punea la cale distrugerea a tot ceea ce lăsase ea în urmă le urgenta misiunea. Mai mult, *vanyeshii* şi felul în care stăpâneau magia vor

obliga cele Nouă Principate la eforturi foarte mari pentru a-i învinge.

Aşa că începură să adune hrană şi apă, aşteptând o ocazie ca să evadeze. Ciras află care erau tunelurile spre pajişti şi, deşi detesta să fie previzibil, ştia că vor avea nevoie de cai. Îi găsi şi repară chiar şi harnaşamentul, răspunzând întrebărilor oricărui *vanyesh* că neglijarea chiar şi a celor mai simple lucruri ar însemna să abandoneze disciplina care-l făcea demn de onoarea acordată lui.

Partea cea mai dificilă a evadării fusese găsirea ocaziei. Când ieşeau în explorare, fie împreună, fie separat, sălbaticii îi supravegheau constant. Nu credeau că-i spionau, ci îi considerau un fel de curiozitate. Iar atunci când aceştia nu le călcau pe urme, câte unul dintre *vanyeshi* îi găsea şi se grăbea să le ofere ospitalitatea sa. Unii încă mai ţineau mâncare şi băutură, deşi nici unul dintre ei nu părea să le aprecieze prea mult, iar lor li se dădea suficientă mâncare încât ajunseră la concluzia că *vanyeshii* trăiau prin intermediul lor.

În cele din urmă, când începu anotimpul însămânţărilor, primiră vizita unuia dintre *vanyeshi*, care le spuse că trebuiau să rămână în încăperile lor până vor fi chemaţi din nou. Deşi nu venise vorba despre vreo pedeapsă, nici măcar de aluzia unei pedepse, acceptarea ei tacită părea necesară. Vizitatorul lor îi asigură că totul le va fi explicat în cel mai scurt timp, dar pe moment trebuiau să rămână ascunşi.

După ce *vanyeshul* plecă, luând cu el, ca dar, un mic șoricar, Borosan aruncă piesele de schimb dintr-o desagă de piele.

– Cred că plecăm acum.

Ciras dădu din cap. Pe cât de mult ar fi vrut să afle de ce li se impuseseră restricții, tot admise că nu va mai fi o altă ocazie mai bună de evadare.

– Dacă suntem prinși, vom spune că am decis că metoda cea mai bună de a ne face nevăzuți a fost să ieșim din oraș și să ne îngrijim de cai.

Borosan azvârli desaga pe umăr, apoi scoase un alt dispozitiv dintr-o desagă asemănătoare. Cu puțin peste un sfert de metru lungime, nu foarte lată, cu marginile de lemn, placa netedă avea o suprafață dintr-un metal alb-argintiu. Litere ciudate ieșiră singure la suprafață, iar inventatorul dădu din cap.

– Am dat o duzină de șoricari. Unii dintre ei se adună într-o încăpere subterană. Aș putea pune rămășag că este Sala Prințului.

– Întâmpinând încă un *vanyesh?*

– Mai bine decât pe Nelesquin.

Ciras își luă săbiile și două desagi pline cu burdufuri cu apă și carne uscată. Îi urmă pe Borosan și *thanatonul* său mare în sala argintie. Însoțitorul său alese o cheie neprelucrată și folosi un ac de *thaumston* pentru a grava pe ea un singur cuvânt. Introduse cheia în fantă când se închise ușa, care se deschise din nou. Ieșiră în sectorul nord-vestic, lângă tunelul care ducea la pajiștea cailor.

– Nici un sălbatic, spuse Ciras privind în jur.

– Cu atât mai puține șanse ca trecerea noastră pe aici să fie dezvăluită.

Borosan așeză desagii pe spatele lat al *thanatonului* mare, apoi luă și povara lui Ciras.

– Asta în caz că trebuie să te confrunți cu ceva.

Spadasinul dădu din cap și deschise drumul. Se deplasa în liniște și foarte curând se obișnui cu ticăitul produs pe piatră de picioarele de metal ale *thanatonului*. Tunelul șerpuia într-o oarecare măsură, dar fusese săpat să fie lat și suficient de înalt, iar dacă ar fi vrut, ar fi putut călări cu ușurință prin el, unul lângă altul. Deși era destul de abrupt, panta se domolea la ieșirea spre pajiște.

Ciras ridică mâna, iar Borosan se cufundă înapoi în întunericul încăperii care servea drept magazie pentru harnașamentul cailor. Două siluete așteptau în umbra de la gura tunelului. Evident, erau bărbați și amândoi aveau săbii. Deși nu li se distingea decât silueta, Ciras putu vedea destul din portul lor ca să-și dea seama că nu erau din cele Nouă Principate.

Sunt turasynzi.

Ideea că *vanyeshii* tratau cu turasynzii îi aminti de ce-i povestise Borosan că spusese gloonul. Prințul Nelesquin o trădase pe Împărăteasa Cyrsa intrând în tratative cu zeul-preot al turasynzilor. Îl străbătu un val de furie când își dădu seama că *vanyeshii* își consolidau trădarea anterioară.

– Ce facem acum, Ciras?

Spadasinul se strecură în încăperea harnașamentelor.

– Ia două şei, şase frâie şi fii gata să acţionezi. Mă duc să rezolv problemele cu cei doi. Repede. Dacă suntem descoperiţi, vom fi urmăriţi.

Ciras intră înapoi în tunel, păşind în centru. Îşi păstra ritmul cu uşurinţă, un mers încă nepăsător. Îşi lăsă mâinile să se legene pe lângă corp.

Ajunsese la vreo zece paşi distanţă de ei înainte să-l observe. Cei doi deveniră dintr-odată atenţi, iar lui i se strânse stomacul. Îşi ţineau mâinile pe mânerul săbiilor, apoi se relaxară. Schimbară priviri între ei şi izbucniră în râs. El se strădui să râdă la fel, apoi se concentră şi, pentru prima oară, invocă *jaedunul*.

Viziunea sa se modifică. Deşi nu vedea în mai multe sau mai puţine culori, într-un fel percepea totul mult mai clar. Fiecare dintre cei doi părea să strălucească, cel din dreapta mai mult decât tovarăşul său. *Este mai periculos.* Pe când Ciras se apropie, ridică mâna stângă în semn de salut, întinzându-şi zâmbetul, iar ei îi imitară expresia.

Îşi coborî piciorul drept şi începu să pivoteze spre bărbatul cel periculos. Trase sabia *vanyesh* printr-o singură mişcare armonioasă. Înainte chiar ca mâna dreaptă a adversarului său să atingă mânerul săbiei, lovitura de ieşire îi deschise gâtul până la coloană. Sângele gâlgâi, iar omul bolborosi ceva căzând pe spate.

Continuă răsucirea şi lăsă sabia în jos şi circular, pentru a para. Abătu puternic lovitura din fandare a celuilalt turasynd, apoi ridică spada cu o zvâcnitură, articulând un atac care-l despică din creştet până la bărbie, făcându-l să cadă ca un sac cu pietre.

Își termină răsucirea tocmai când sabia celui de-al doilea spadasin zăngăni pe jos. Se lăsă pe vine și așteptă, ascultând toate ecourile stârnite de căderea săbiei. Nu mai auzi nimic. În cele din urmă, fără a-și băga sabia în teacă, se duse lângă cel de-al doilea bărbat și-i deschise vesta din piele.

Pieptul omului era acoperit de pene negre. Luate de la vulturii negri, fuseseră inserate în piele, apoi el intrase de bună voie într-un loc cu magie dezlănțuită. Acolo suportase ritualuri pe care Ciras putea doar să și le imagineze, unindu-și penele cu pielea și terminându-și inițierea de membru al Societății Vulturul Negru.

Îl verifică repede și pe celălalt și descoperi că fusese împănat într-un mod asemănător. Nu era pentru prima oară când vedea un Vultur Negru. Maestrul său se duelase cu unul, ca să-l distreze pe Prințul Cyron, în timpul ultimului Festival al Recoltei din Moriande. Turasyndul fusese foarte bun și purta o sabie aproape la fel de veche ca aceea de *vanyesh*.

Ciras căzu un moment pe gânduri. Nu putea face o legătură directă între cei doi și omul din Moriande, însă prezența lor indica în mod sigur că Societatea Vulturul Negru era înfloritoare. Nu-și putea aminti dacă zeul-preot turasynd fusese sau nu un Vultur Negru, dar nu conta. Nu știa nici măcar dacă turasynzii aveau un alt zeu-preot să-i conducă, însă nici asta nu conta.

Trebuie să presupun că există unul nou și că este un Vultur Negru, sau aliat cu ei. Scoase un oftat. *Iar el,*

sau trimişii săi, se află în Sala Prinţului, negociind o alianţă cu vanyeshii.

Borosan veni cu *thanatonul* său încărcat de harnaşamente

– A fost rapid.

– A trebuit să fie. La fel şi evadarea noastră, vorbi el, apoi apucă un frâu şi o luă înainte, spre cai. Duşmanii străvechi îşi refac alianţele. Nu va fi bine pentru noi, nici pentru Cele Nouă Principate. Să sperăm, prietene, că Împărăteasa Adormită şi-a petrecut timpul visând o cale de a-i potoli.

42

Ziua a 5-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Thyrenkun, Felarati
Deseirion

Keles știa că visează. Privea de la fereastra camerei sale spre Râul Negru. Acolo, plutind încet în amonte, în beznă, o flotă întreagă de nave de mici dimensiuni ieșea la iveală crescând la proporții enorme. Începură să debarce războinici și alte creaturi care se furișară în orașul cuprins de umbre.

Incendii și urlete izbucneau în urma lor.

Mai importantă decât haosul creat era imaginea imprimată pe pânza principală a celei mai mari dintre nave. Era chipul bunicului său. Privind-o, ochii lui Qiro se treziră la viață și se întoarseră să se uite spre el. Buzele i se mișcară, iar vocea alcătui cuvintele

„am venit după tine, Keles", care i se reverberară în minte.

– Bunicule, cum de ești acolo, este imposibil?

– Nimic nu-i imposibil pentru mine. Ar trebui să știi deja.

O expresie mânioasă îi străbătu fața, apoi pânza căzu, ca și cum ar fi fost sfâșiată de furtună. Ajunse pe punte și izbucni în flăcări.

Keles zvâcni în sus, în pat, scăldat în transpirație. Azvârli pătura cât colo, își puse pantalonii și își trase cizmele. Se întinse după o robă și se băgă în ea, strângându-și cingătoarea din mers, deschizând ușa apartamentelor sale. Alergă la biblioteca unde lucra și se înfioră când descoperi că soldații care păziseră palatul – veterani încărunțiți, acoperiți din belșug de cicatrici, mai puțin de păr – își abandonaseră posturile.

Năvăli înăuntru și traversă încăperea luând-o spre balcon. Dând ușile la o parte, păși afară și privi înspre sud, pe râu. În depărtare, iluminată de focurile fabricilor și locuințelor, se afla o flotă întreagă de nave negre. Nava-amiral semăna cu cea pe care o visase, cu deosebire că pânza principală nu purta chipul bunicului său. Era marcată de o imagine trasată cu alb, pe care foarte puțini în Felarati ar fi recunoscut-o.

Foarte puțini din afara Anturasikunului ar ști ce-i. Pânza înfățișa imaginea lumii, așa cum o desenase bunicul său pe peretele camerei sale de studiu. *Numai că există un nou continent în largul coastelor din sud-est.*

Asta-i confirma că flota venise trimisă de bunicul său, dar el în mod sigur nu o privea ca pe o salvare.

Bunicul său îl trimisese să facă studii topografice în Ixyll, într-o misiune care, mai mult ca sigur, l-ar fi răpus. Faptul că Qiro îl găsise în Felarati îi va spori furia. Absența sa din Ixyll însemna că-l sfidase, iar Keles n-avea nici o intenție de a înfrunta mânia bătrânului, nici în persoană, nici printr-o arătare.

Cartograful privi transfigurat cum navele negre acostară la malul râului și trupele începură să mărșăluiască. Fiecare navă debarcă un număr greu de estimat. Creaturi mătăhăloase sau mici săriră afară. Cele mai mici dădură iama asupra clădirilor, iar cele mari ocupau străzile.

Invadatorii continuau să vină, iar apărătorii nu aveau nici o șansă să le reziste. Chiar dacă ar fi fost disponibile și unitățile de elită pentru apărarea capitalei, măcelul tot ar fi fost copleșitor. Deveniți deja refugiați, locuitorii orașului începură să-și abandoneze casele, fugind spre vest.

Acum este momentul să evadez! Se trase înapoi în bibliotecă, deschise un cufăr și cotrobăi printre hârtiile așezate cu grijă și hărțile făcute sul. Scoase la iveală cele două desagi de piele ascunse de el acolo, umplute încetul cu încetul cu merinde de drum. Burdufurile pentru apă erau dezumflate, însă le-ar fi putu umple mai târziu. Celelalte desagi conțineau carne uscată și brânză, ceai și orez nefiert, precum și câte o oală mică. Intenționase să facă rost și de niște frânghie, dar încă nu reușise. *Astea vor trebui să fie suficiente.*

Cei mai mici dintre invadatori săriră peste zidurile palatului și se rostogoliră în bibliotecă. Doi dintre ei,

asemănători cu niște maimuțe inofensive, până în momentul când își dezveliră dinții ascuțiți, săriră spre el și-l apucară de brațe. Începură să urle pe un ton atât de înalt încât țipetele nu se mai auziră, apoi îl mușcară, când se luptă să nu fie târât spre balcon.

– Aiii!

Keles apucă încheietura celui din dreapta și azvârli creatura cât colo. Îi zdrobi capul de peretele de piatră, apoi îi aruncă trupul inert. Urletele celeilalte se modificară, ajungând un fel de vuiet, iar colții săi se închiseră brusc în gol, ratându-i mâna. Keles o pocni peste cap cu un sfeșnic de bronz, strivindu-i craniul.

Agitând sfeșnicul, fugi din bibliotecă și alergă pe scări în sus, sărind câte două odată. Cu două etaje mai sus, coridorul rămăsese pustiu, dar ușa spre apartamentele prințului era deschisă. Alergă înăuntru și apoi spre balconul ei. O văzu pe Jasai cu spatele lipit de balustradă, cu părul ca platina în lumina lunii, cu frica întipărită pe față.

Ținând un pumnal în mână, Lady Inyr se apropia de Jasai. Ținea lama jos, pregătită pentru o lovitură de spintecare de la pântec în sus. Mișcările ei erau suficient de fluide ca să dea de înțeles că-și cunoștea prea bine meseria.

Keles azvârli sfeșnicul. Inyr se răsuci mult mai repede decât și-ar fi imaginat că ar fi fost posibil. Obiectul trecu printre ea și prințesă, scoțând scântei la ciocnirea cu balustrada, înainte de a cădea în grădina de jos. Inyr țâșni înainte, o apucă pe Jasai de păr și-i trase capul înapoi, punându-i lama pumnalului la gât.

– N-o face, Inyr, își ridică mâinile Keles. Prințul nu va fi deloc încântat.

– Idiotule, fac asta cu aprobarea prințului, pufni ea dispreţuitoare. Dacă voi doi aveați de gând să vă încercați norocul și să fugiți, trebuia s-o ucid. Tu trebuie să rămâi prizonierul lui, pentru că ești prea valoros pentru a fi pierdut.

– Dar îi poartă copilul în pântece.

– Poate găsi oricând o altă iapă de prăsilă, pe când un Anturasi este mult prea rar. Ai jucat bine și m-ai ținut departe de el, îi zâmbi lui Jasai. Voi fi pedepsită pentru eșecul meu, dar lăudată pentru grija cu care-mi fac datoria acum.

– Nu, Inyr.

Keles lăsă să-i alunece jos pe podea desaga de pe umăr și intră în balcon. Știa că n-ar fi putut ajunge la ea destul de repede ca s-o oprească să-i taie gâtul lui Jasai, dar trebuia să încerce ceva.

– Las-o să trăiască și-am să rămân aici pentru totdeauna. Va trebui doar să ne duci undeva la adăpost, adică departe de aici.

– Ca să poți fugi mai târziu? clătină asasina încet din cap. Nu sunt proastă.

– Atunci înseamnă că-ți dai seama că trebuie să plecăm imediat de aici, altfel suntem morți cu toții.

– Eu n-am de gând să mor, se holbă ea și izucni în râs.

Expresia ei sfidătoare nu se mai șterse niciodată. Degete lungi și întunecate îi străpunseră fruntea și-i prinseră fața în strânsoare. Capul său se răsuci

puternic spre dreapta, iar gâtul îi pocni sonor. Sunetul metalic al pumnalului ei, în timp ce lovea podeaua balconului, acoperi bufnitura stinsă a trupului, aruncat afară.

Jasai se lăsă în genunchi și se grăbi să apuce pumnalul cu ambele mâini, pe când virukul se apucă de balustradă și sări peste ea. Aterizâ pe vine, cu gheare le scrâșnid pe piatră. Palma sa stângă acoperi mâinile prințesei, cu tot cu pumnal.

Virukul zâmbi, dinții săi ca de ivoriu fiind o imagine fantomatică în lumina lunii.

– Dacă-i a ta, Keles Anturasi, o iau, dar va trebui să ne deplasăm foarte repede.

– Rekarafi? rămase el cu gura căscată. Cum ai...?

– M-am ținut după tine din Moriande până în Solaeth. Să-ți iau urmele a fost o nimica toată.

Jasai, încă șocată, încercă să-și elibereze mâinile.

– Ce-i ăsta?

– Un viruk, prieten de-al meu, care a câștigat un morman de bile albe.

Keles își adună lucrurile.

– Ea este Prințesa Jasai, soția lui Pyrust. Vine cu noi. Trebuie să coborâm scările din interior.

Rekarafi eliberă mâinile lui Jasai, apoi arătă spre grădină.

– Ne vedem jos. Grăbiți-vă.

– Afară, lângă bibliotecă.

În timp ce virukul își făcu vânt peste balustradă, dispărând din nou, Keles o prinse pe Jasai de mână și o trase înapoi în încăpere.

– Trebuie să plecăm. Felarati este atacat.

– De cine?

– Nu contează. Cu apărarea în halul în care se află, doi cerșetori în trei picioare și o cârjă bună între ei ar fi putut sfărâma în bucăți întregul oraș.

O duse în grabă pe scări și azvârli din drum una dintre acele creaturi ca maimuțele cu blană neagră. Alergară amândoi spre bibliotecă, apoi ieșiră și coborâră treptele spre grădină.

Keles se opri dintr-odată și căscă gura de uimire. Jasai își smulse mâna dintr-a lui și o luă la fugă înainte. Strigară amândoi „Tyressa!", însă tonul vocii era diferit, la fel ca reacțiile lor. Cartograful rămase încremenit pe loc, în vreme ce prințesa aproape că zbură spre keru cea înaltă și o îmbrățișă.

Tânărul le privi cum se iau în brațe. Gura i se căscă de bucurie și neîncredere. *Era* Tyressa, supraviețuise. *A supraviețuit și-a venit până aici.*

Scutură din cap, să alunge buimăceala.

– Trăiești?

Tyressa o lăsă pe femeia mai tânără și alergă spre el. Îl privi o clipă, două, apoi îl înșfăcă și-l îmbrățișă strâns. El o îmbrățișă la rândul său, încredințat acum de căldura și mirosul ei că era cu adevărat ea.

– Dar cum e posibil?

Ea-i dădu drumul și râse.

– Ce, Keles? Că sunt în viață sau că o cunosc pe Jasai?

– Că trăiești, amândouă.

Rekarafi mormăi și adulmecă prin aer.

– Sunt de același sânge, Keles. Iar acum trebuie să ne punem în mișcare, altfel vom muri.

– Bine, bine.

Fugiră spre zidul dinspre vest al grădinii. Virukul îl ridică pe Keles pe coama zidului, iar el sări jos cu ușurință. Tyressa fu următoarea și-i aruncă sulița înainte de a sări și ea. Ultimul fu Rekarafi, care sălta pe zid cu Jasai în brațe.

– Ai grijă, e însărcinată.

Virukul adulmecă din nou.

– Știu.

Sări jos fără nici un efort, apoi o luară cu toții la fugă spre vest. Foarte repede se amestecară într-o gloată de oameni înspăimântați. Mamele țineau strâns la piept sugarii care urlau, în vreme ce copiii strigau după părinții de care se pierduseră. Bătrâni și bătrâne obosite își trăgeau după ei nepoții și stră-strănepoții. Keles și grupul său trecură printre ei cu repeziciune, mai mult datorită faptului că erau tineri, decât pentru că aveau o prințesă cu ei sau un viruk, deși nici unul dintre aceste amănunte nu trecu neobservat.

Înaintarea mulțimii încetini, apoi se opri, dar Keles își croi cu forța drum în față. Calea fusese blocată cu două căruțe răsturnate, iar oameni cu sulițe și săbii țineau mulțimea la respect. Peste drum se afla sediul înconjurat de ziduri al Ministerului Unității Naționale. Pe ziduri patrulau gărzi, iar două trupuri însângerate ofereau dovada clară a cât de decișii erau să nu lase pe nimeni să se adăpostească acolo.

– Sunt Keles Anturasi. Vreau să vorbesc cu Marele Ministru Rislet Peyt, imediat, îi făcu semn uneia dintre gărzi.

– Ești al cincilea Anturasi pe care l-am văzut în noaptea asta. Dispari, mârâi omul spre el.

Jasai păși înainte, lângă Keles. Arătă spre cel care stătea în umbra străjerului.

– Eu sunt Prințesa Jasai! Ucide-l!

O sabie ieși din teacă, însă primul bărbat căzu în genunchi și făcu o plecăciune adâncă.

– Iertați-mă, prințesă. Nu v-am observat.

– Ar fi trebuit să caști ochii.

Îi făcu semn bărbatului cu sabia scoasă.

– Adu-mi-l pe Rislet Peyt, sau capul lui, ce-i mai rapid!

O luă înainte, așezându-și piciorul pe capul celui plecat.

– Grăbește-te!

Keles își luă privirea de la ea, îndreptând-o spre Tyressa, care zâmbea.

– Soră?

– Nepoată, dar am învățat-o bine.

– Văd și eu.

Rislet Peyt apăru la balconul care domina răscrucea.

– Regret că nu vă pot primi, Prințesă. Semnele nu sunt deloc favorabile.

– Înțeleg, Mare Ministru, consimți ea, ridicându-și glasul și bărbia în același timp. Am vrut doar să vă mulțumesc pentru faptul că-mi împrumutați trupele voastre personale. Dacă veți supraviețui

invaziei, vi le voi înapoia și le voi lăuda eforturile în fața soțului meu.

– Nu le puteți confisca.

– Va trebui să veniți aici jos să mă opriți.

Își schimbă piciorul și-l înfipse sub umărul bărbatului prosternat, ridicându-l în genunchi.

– Ridicați căruțele, puneți-i în ele pe cei care nu pot merge și adună-ți oamenii aici. Ne îndreptăm spre vest și ieșim din oraș. Acum!

– Da, Alteță.

– Nu! Nu vă mișcați, ordonă Rislet.

Jasai arătă înapoi, spre incendiile dinspre est.

– Îți garantez că vei muri aici, dacă nu te pui în mișcare. Fie din cauza invadatorilor, fie de mâna mea, tu alegi. Marele Ministru nu se poate salva și, în mod sigur, nu are cum să se atingă de nimeni care mi se alătură.

– Am înțeles, Alteță.

Bărbatul se ridică și dădu ordine. Gărzile își părăsiră posturile și nu mai putură fi ademenite înapoi, indiferent de pedepsele sau recompensele promise de Peyt. Deschiseră porțile și, odată ce căruțele fură din nou așezate pe roțile lor, înhămară caii la ele. Câteva dintre gărzi se pierdură în întuneric, dar reveniră repede cu propriile lor familii.

Imediat ce calea fu degajată, majoritatea oamenilor își continuară drumul spre Poarta de Vest. Câțiva intrară în complexul ministerului, dar abandonară foarte rapid ideea când Peyt și oficialii săi superiori năvăliră afară și se alăturară mulțimii.

Tyressa o apucă pe Jasai de încheietură.

– Trebuie să plecăm.

– Știu, încă un minut, apoi continuă cu glas scăzut. Își menține moralul în prezența mea. Trebuie să le ofer măcar asta, pentru că dacă n-o fac, n-au să reușească.

Dinspre est răzbătu un huruit grav, ca un bubuit îndepărtat. Lui Keles îi trebui doar un minut să-l identifice drept tropăitul unor cizme. O luă la goană spre complexul ministerial și urcă pe zid, pentru a avea o perspectivă mai amplă. Scrută zarea, de-abia venindu-i să creadă ceea ce vedea.

Războinicii mărșăluiau în rânduri de câte nouă, tot nouă și în lungime. Veneau pe drum, înaintând spre vest, mereu spre vest. La toate răscrucile, primul pluton se întorcea spre nord, al doilea spre sud. Se despărțeau în grupuri pare și impare și se îndreptau spre următoarea intersecție. Apoi reveneau spre vest, iar la următoarea din nou spre mijloc. Odată ce reveneau la intersecția inițială, o traversau, iar procesul era reluat.

În tot orașul plutoanele se deplasau în același fel, căutând, căutând continuu. În spatele lor, deplasându-se într-un mod foarte asemănător, alte plutoane incendiau orașul. Cvartal după cvartal, Felarati ardea.

Și mă caută pe mine. Nu avea nici un dubiu că bunicul său trimisese flota, atât ca să-l găsească, dar *și* ca să pedepsească Felarati. *Pentru a-i pedepsi pe toți cei care l-au sfidat vreodată.*

Dincolo de intersecție, una dintre creaturile-maimuță se ghemui precum un gargui îmblănit. Îndreptă

un braţ subţire în direcţia sa, apoi începu să zbiere, punctându-şi urletele cu scrâşnete. Iar în urmă, pe stradă, o companie se opri. Plutoanele deja plecate se întoarseră şi se alăturară formaţiei aflate în marş spre vest. Soldaţii îşi scoaseră săbiile ca unul singur.

Cei rămaşi în urmă urlară şi începură să se ghemuiască pe alei şi pe străzi. Invadatorii îi ignorau, dar când urletele maimuţei crescură în intensitate şi ritm, soldaţii începură să alerge. *Iar când şarjează, măcelăresc pe toţi din calea lor.*

Unul dintre soldaţii de la minister reduse maimuţa la tăcere cu o săgeată. Pentru un moment, invadatorii ezitară, apoi începură să alerge. Săbiile se ridicară şi loviră. Ţăranii urlau, clătinându-se, ţinându-şi membrele retezate şi feţele tăiate. Invadatorii îi masacrară pe toţi cei aflaţi în calea lor, de parcă ar fi defrişat o pădure.

Masa de refugiaţi îi încetiniră uşor, apoi gărzile de la minister contra-atacară. Arcaşii lor trăgeau în plin, foarte bine, secerându-i pe invadatorii scunzi şi butucănoşi. Suliţaşii trecură prin ei, continuând să înainteze, azvârlind înapoi rândurile din faţă. Păreau că s-ar putea să reuşească în a-i forţa pe invadatori să se retragă, însă alte companii veniră degrabă, unele atacând direct, altele răspândindu-se lateral, pentru a-i flanca pe apărători.

Rekarafi îi făcu semn lui Keles să coboare de pe zid.

– Trebuie să plecăm.

Cartograful fugi din complex şi goni de-a lungul străzii, cu soldaţii ministerului formând o ariergardă

pentru coloană. O ajunse din urmă pe Tyressa și o apucă de braț.

– Pe mine mă caută. Dacă mă predau, îi vor lăsa pe ceilalți să plece.

– Rekarafi și cu mine n-am străbătut jumătate din lume ca să te abandonăm, clătină ea din cap. În afară de asta, greșești, și arătă spre flăcările sângerii răspândindu-se spre est. Dacă nu te-ar vrea decât pe tine, ar fi pus condiții înainte de a se apuca să ardă locul. S-ar *putea* să te caute pe tine, dar oricine i-a trimis a dat și ordine ca Felarati să dispară.

Keles dădu din cap. *Bunicul meu ar face asta. Dacă i-a trimis să mă recupereze, i-ar trimite și ca să-l pedepsească pe Pyrust pentru că este suficient de arogant încât să mă țină prizonier.*

Se uită înapoi, privind cum munca lui se mistuia în flăcări.

– Bunicul meu a făcut asta.

– Cum să fie posibil așa ceva? îl privi Tyressa printre gene. Nu-i recunosc pe războinici, nici însemnele lor.

– Nu știu. Nu înțeleg nici eu, clătină din cap. Și până nu desciframă asta, nu știu cum ar putea fi opriți.

43

Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-a an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Prințul Cyron se opri înaintea împrejmuirii care adăpostea linsagul pitic. Cum luna bufniței tocmai se ridica, creatura cafenie, cu dungi negre și puncte, ar fi trebuit să iasă deja la iveală. Surprinse, rapid, un petic cafeniu la gaură, apoi văzu doi ochi întunecați scrutându-l.

Prințul zâmbi și ridică, încet, coșul ținut în mâna stângă. Scoase din el un ou mic, albastru, și-l întinse spre linsang. Botul creaturii se arătă în gaură. Nasu-i fremăta, apoi își ascunse din nou botul.

Clătinând din cap, Cyron puse oul la loc în coș și-l lăsă jos. Personalul din sanctuar va veni mai târziu și va hrăni creatura.

Se întoarse spre însoțitoarea sa.

– Poate că ar trebui să te las pe tine să încerci să-l hrănești.

Doamna de Jais și Jad refuză clătinând din cap.

– Poate că nu-i flămând, Alteță.

– E flămând. Îngrijitorul meu crede că linsangii s-au împerecheat, iar notele lui Jorim Anturasi indicau că masculul va vâna din nou. Adună ouăle în pungile de la obraji și le duce la vizuină, oftă Cyron și-și privi brațul stâng. Linsangii au un nas sensibil. Simt putreziciunea.

– V-aș sfătui să nu considerați asta drept un semn prevestitor.

– Ai, fără îndoială, dreptate, dar putreziciunea nu poate fi ignorată. Brațul meu, totul.

Rana nu se vindecase prea bine. Stăpânul Umbrelor îl tăiase pe tot antebrațul, așa cum ordonase. Era atât de experimentat, încât evitase nervii, tendoanele și vasele de sânge. Duruse, însă medicul Geselkir fusese convins că nu vor apărea supurații.

Însă așa se întâmplase. Prințul încercase să nu ia în seamă durerea și nu-și mai chemase medicul să-i examineze rana la timpul cuvenit. Apoi, în miez de noapte, durerea devenise atât de intensă, încât Cyron, înfierbântat de febră, se ridicase din pat să-și ia apă și să ceară ajutor. Leșinase și căzuse pe mână, deschizându-și rana.

Geselkir făcuse tot ce putea, curățând tăietura și aplicând cataplasme. Venise până și ambasadoarea viruk și se oferise să-l ajute prin magie. Alții sugeraseră ca prințul să-i trimită un mesaj lui Kaerinus, pentru a-l chema să facă o tămăduire, dar cele șase misive adresate *vanyeshului* supraviețuitor nu primiseră nici un răspuns.

Ceea ce constituie un răspuns în sine și prin sine.

Stăpânul Umbrelor se oferise să-și curme viața pentru cele săvârșite, dar prințul îl refuzase. Geleskir lucra din greu și era convins că infecția era sub control. Virukul sugerase introducerea de viermi în rană, pentru a-i lăsa să devoreze carnea moartă, însă Cyron respinsese ideea. *Deja mă simt mort pe dinăuntru. Cum vor ști când se opresc?*

– Nu știu ce doare mai tare: rana de la mână sau cea din inimă, gesticulă el grijuliu cu brațul stâng.

– Ambele sunt dureroase, Alteță, dădu ea din cap cu solemnitate. Să nu considerați că m-ați copleși dacă mi-ați spune ce gândiți. Știți că, deși cuvintele voastre ajung la urechea mea, ele nu-mi vor atinge niciodată limba.

– Știu.

Se întinse și-și apucă cu grijă încheietura mâinii stângi. Ceva mai de dimineață aflase că Prințul Eiran era dat dispărut la frontiera helosundiană. Deși nici mesagerul, nici Săpânul Umbrelor, nici Marele Ministru nu-i putuseră spune dacă fusese sau nu asasinat, părea foarte probabil. Ministrul helosundian al Relațiilor Externe – un individ de care nu-i plăcuse deloc –

fusese ucis în Moriande. Domina impresia că helosundienii nu se săturaseră încă să se tot lichideze unii pe alţii.

– Aici, în sanctuarul meu, cu aproape trei luni în urmă, l-am umilit pe Eiran şi l-am provocat. Am crezut că va ceda, dar s-a ridicat la înălţimea provocării. S-a dovedit a fi un aliat loial şi valoros. Dacă aş fi ajuns să-l cunosc mai bine, am fi devenit prieteni foarte buni.

Curtezana zâmbi şi-i atinse cu mâna braţul sănătos, conducându-l mai departe în sanctuar.

– L-a împiedicat pe Contele Turcol să vă vină de hac, Alteţă.

– Piciorul tău a fost cel care l-a împiedicat, râse el încetişor.

– Iar al lui a făcut ca individul să nu se mai ridice de jos, spuse femeia şi-l strânse uşor de braţ. Eiran v-a fost devotat. Dacă ar fi trăit, v-ar fi fost un aliat puternic.

– Şi s-ar putea ca tocmai această posibilitate să-l fi ucis, vorbi Cyron, ferindu-şi capul de o creangă încărcată cu muguri înverziţi. Pe măsură ce-a devenit mai puternic, a crescut şi legitimitatea sa ca Prinţ al Helosundiei. Asta l-a transformat într-un rival al Consiliului de Miniştri. Căsătoria surorii sale cu Pyrust însemna că legitimitatea lui Eiran s-ar transmite copiilor ei, dacă ar muri fără urmaşi. Se pare că l-a ucis cineva, să-i taie de pe listă pe copiii ei şi să-l împiedice pe Pyrust să aibă pretenţii asupra Helosundiei.

Prințul îi aruncă o privire.

– Miniștrii mei spun că n-au mai auzit nimic de Pyrust și planurile lui, dar mint. Nu îndrăznesc să-mi spună ce-au aflat, pentru că știu foarte bine că aș acționa. Îmi ascund informații, nădăjduind că unele clarificări le-ar putea reduce din temeri. Teama lor cea mai mare este că voi acționa.

– Sunteți sigur că Pyrust este gata să atace din nou Helosunde? îl privi Doamna de Jais și Jad.

– Deja a făcut-o. Simt.

Prințul ezită, temându-se să mai spună ceva. Apoi, absurditatea situației i se dezvălui dintr-odată și izbucni în râs.

– Ce vă amuză așa, stăpâne?

Cyron se opri și se întoarse spre ea.

– Frumusețea ta este fără vârstă, iar asta mă face să uit cu ușurință faptul că ai trăit o mulțime de vieți. Știu că ești o *jaecailyss*. Timpul petrecut de noi doi împreună, în comuniune, nu mi-a prelungit viața, dar mi-a îmbogățit-o peste poate. Priceperea ta în arta dragostei este, sunt sigur, fără asemuire.

– Sunteți prea bun, Alteță, dar cum se raportează asta la ce spuneați mai înainte?

– De asemenea, ești și o cunoscătoare remarcabilă a naturii umane. Ai știut cum să-l descifrezi pe Turcol și ai făcut în așa fel încât să fii suficient de aproape de el ca să poți acționa. Nu nega. Nu m-aș hazarda să presupun că afecțiunea ta te-a făcut să lovești *pentru* mine, dar sunt sigur că *împotriva* lui, da.

– Vă subestimați șarmul, Alteță, spuse ea cu privirea pironită în jos.

– Iar aceste vorbe mi-au ușurat puțin durerea, zâmbi Cyron. De fapt, Pyrust a fost întotdeauna un lup. I-am spus asta când ne-am întâlnit aici. I-am oferit grâne, să-și țină trupele acasă, dar am știut că-i intolerabil. M-a luat prin surprindere când s-a căsătorit cu Jasai. Mă așteptasem să ia o prințesă din Virine, ajungând astfel să creeze o legătură între națiuni care i-ar fi oferit tot ce-și dorea, inclusiv un aliat care nu iubește deloc Nalenyrul.

– Prințul Pyrust este cel mai periculos, Alteță, pentru că poate face planuri din vreme *și* acționa rapid, profitând de ocazie.

– Iar eu mă tem că deplasarea de trupe în sud i s-ar fi putut părea o astfel de ocazie, clătină din cap Cyron. Cu atât mai mult, dacă știe ce se petrece în Erumvirine.

Ea dădu din cap, iar glasul îi deveni o șoaptă catifelată.

– Trebuie să presupuneți că știe.

– Mai am și alte opțiuni, dar fiecare este mai proastă decât cealaltă. Dacă decid că a rămas la nord de Râul Negru, n-am să-l pot opri când va năvăli în sud. Așa că am lansat un apel către lorzii vestici solicitând trupe și am masat tot ce-am putut spre est. Pe acestea le-am trimis acum în sud pentru că mă pot încrede în ele. În vestici, nu.

Cyron scoase un oftat și se așeză pe una dintre băncile de piatră ale sanctuarului. Doamna de Jais și

Jad, înveşmântată într-o rochie de mătase albă, tivită cu smaralde şi cu dragoni negri brodaţi, oferea o imagine de drăgălăşenie care-i uşura, într-un fel, inima. Ea se întinse, culese o floare albastră de pe creanga unui copac şi şi-o puse după o ureche. Ochii ei argintii străluceau jucăuşi, iar inima lui i se zbătu în piept.

– Dacă ar mai trăi fratele meu, el ar avea o soluţie pentru această problemă. Ar retrage trupele din trecătorile munţilor Helos, ademenindu-l pe Pyrust la câmpie.

– Care sunt şansele ca el să accepte provocarea şi să invadeze Nalenyrul?

– Cunoscându-l pe fratele meu, nici una, zâmbi Cyron. Ar fi trimis trupele noastre în sud şi-ar fi zdrobit rapid forţa de invazie, apoi ar fi deplasat armata la nord, pentru a-l pedepsi pe Pyrust. Aralias ar fi fost capabil să-l facă pe Contele Vroan să conducă armata din sud şi să-i ţină pe invadatori foarte ocupaţi. În asta consta forţa sa, inspira trupele. Era un conducător.

– Şi dumneavoastră le inspiraţi bine, Alteţă.

– Da, însă ceea ce inspir eu nu pare să funcţioneze şi în această situaţie.

– Nu vedeţi nici o soluţie?

Prinţul se aplecă înainte, strâmbându-se când îşi rezemă braţul stâng pe coapsă.

– Aceasta-i o problemă pe care Împărăteasa Cyrsa n-a anticipat-o. Ea presupunea că prin împărţirea Imperiului în mai multe principate, va avea garanţia că nimeni nu va fi suficient de puternic încât să le

reunească în absența ei. Dacă nu ținem seama de efectele Vremii Gheții Negre, planul ei s-a dovedit a fi corect. Nu predomină nimeni, așa că nimeni nu pornește un război de anvergură. Masele evită necazurile, iar șansele să se declanșeze o nouă Urgie sunt reduse. Problema de acum este aceasta: cei veniți din afară, destul de puternici să cucerească principatele, au atacat. Nu avem nici un fel de vești din Erumvirine, nimic din cele Cinci Principate. Dacă dușmanii i-au cotropit pe toți, capturând principatele din nord, nu mai este o chestiune de *dacă*, ci de *când*.

Curtezana își strecură fiecare mână în mâneca celeilalte a robei sale.

– Când imperiul era intact, ar fi existat o replică solidă, capabilă să zdrobească invazia.

– Și eu cred.

– Atunci de ce nu-i faceți Prințului Pyrust o ofertă de unitate? Desigur, Nalenyrul, Helosunde și Deseirionul împreună ar putea rezista invadatorilor.

– Așa aș spera și eu, însă nu-i ceva cu care să fiu de acord cu sufletul împăcat. Războiul împotriva invadatorilor va fi purtat, probabil, chiar aici, în Nalenyr. Îmi va devasta națiunea.

– Dar asta pare să se întâmple oricum, nu?

– Adevărat, dar trebuie să nădăjduiesc că-i putem opri în munți. Pyrust și trupele sale ar fi foarte valoroase acolo, poate-i va împinge chiar înapoi în Erumvirine. Nu pun la îndoială abilitățile sale ca general, le respect suficient de mult încât să-mi provoace teamă, oftă Cyron istovit. Ca să-l detașez la

frontiera mea sudică, nu se poate decât dacă ar traversa Nalenyrul. E ca și cum l-ai invita pe lup în casa ta, să te ajute să scapi de gândaci. S-ar putea ca lupul să prefere să nu se mai dea plecat. Dacă ar pătrunde în Erumvirine și ar elibera țara, nu ar pune familia Telanyn înapoi pe tron. Nalenyrul și Helosunde ar fi prinse în capcană. Helosunde va cădea din pricina soției sale. Nalenyrul ar fi următoarea, iar după asta și cele Cinci Principate.

– Poate că asta-i perspectiva voastră asupra lucrurilor, îi zâmbi ea cu curaj. S-ar putea ca el să vadă totul altfel.

– Nu, vede lucrurile la fel. Mai degrabă, le-a văzut înaintea mea. Vine și va trebui să acționez ca să-mi salvez țara sau poporul. Este o alegere dificilă, pentru că nu le pot salva pe amândouă.

– Nu mai există nici o altă soluție?

– *Lupul furtunii* s-ar putea întoarce din capătul celălalt al lumii cu o flotă gemând de războinici, zâmbi el cu indulgență.

– Și asta-i chiar așa de imposibil?

– Poate că nu, dădu prințul din cap, apoi se ridică de pe bancă, ajutându-se cu mâna bună. Este un vis pe care merită să ți-l faci, cred eu.

– Nu sunteți convins că este posibil?

– Mai probabil este ca invadatorii să fi aflat de noi tocmai prin această expediție, clătină el din cap. *Lupul furtunii* a descoperit un nou continent, botezat de Qiro Anturasi după numele său. Am văzut harta. S-ar

putea ca el să fi încercat chiar să ne prevină. A scris cu propriul său sânge: „Aici sunt monștri."

Doamna de Jais și Jad veni lângă el și-l mângâie pe tâmplă.

– Aveți grijă, Alteță, să nu lăsați să se așeze aici nici un fel de monștri. Vă confruntați numai cu oameni. Dacă ar fi extrem de inteligenți, ori invincibili, ar fi reunificat imperiul de multă vreme. Nu au făcut-o, iar faptul că Nalenyrul încă există dă speranțe că se va găsi o soluție.

– Chiar crezi?

– Am de ales? întrebă ea, după care îi luă mâna într-a ei și i-o sărută. Adevăratul vostru dușman este disperarea. Cedați înaintea ei, și zeii ei înșiși nu v-ar mai putea salva, pe domnia voastră sau națiunea.

44

Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

– Da, stăpâne, este magnifică.

Ochii lui Nirati străluceau intens când se sprijini de brațul lui Nelesquin și privi spre nava uriașă. Construcția ei îi amintea foarte mult de *Lupul furtunii*, dar această navă era mult mai mare sub toate aspectele. Capul sculptat de la prova era un urs furios, sfâșiind aerul cu ghearele de parcă numai cu puterea labelor sale masive ar fi putut trage nave prin valuri.

– Ce nume ai să-i dai?

– Este *Ursul încoronat*, chicoti Nelesquin înveselit. I-am pus pe fierarii mei să facă o coroană de aur pentru capul sculptat.

– Și dacă va cădea? ridică ea privirea surprinsă.

El se întoarse și-i luă bărbia în mâinile lui mari.

– Și ce dacă? Aturasixanul ar putea face coroane pentru fiecare locuitor din imperiu, ba și de nouă ori pe atât. Bogăția acestui tărâm este fără seamăn, dar cea mai mare comoară de aici ești tu, dragostea mea.

Ea zâmbi și se ridică pe vârfuri ca să-l sărute.

– Ești mult prea bun, stăpâne.

– Numai cu tine, Nirati.

Ea zâmbi din nou și privi înapoi spre corabie, reținând în taină adevărul din comentariul lui. Nelesquin răsturnase cerul și pământul pentru proiectele sale de construcții. Avusese nevoie de Qiro să-i găsească o felie din continentul său unde puteau fi ridicate păduri enorme, apoi o alta unde să fie create ființe potrivite să le taie. Odată ce acestea au fost realizate, s-au ridicat munții, pentru crearea văilor, astfel ca râurile să transporte lemnul pe coastă, iar acolo, constructorii de nave își puteau începe munca. Pe versanți, alte creaturi își săpau vizuinele, iar focurile se aprinseră în interiorul munților în timp ce fierarii lucrau zi și noapte – ambele se scurgeau repede acolo –, îndeplinind comenzile pentru armata lui Nelesquin.

Nelesquin zorea din greu pe toată lumea și, deși promitea recompense pentru izbânzile lor, pedepsele sale erau, adesea, crude și definitive. Nu tolera nici un fel de împotrivire, accepta foarte puține explicații și părea mult mai mulțumit ca bunicul ei să creeze o nouă rasă, care să se plece în fața voinței sale, decât să-i păstreze pe cei deja vinovați de a-l fi dezamăgit.

Numai o singură dată văzuse partea lui întunecată acționând împotriva ei. Dragostea ei pentru Takwee o inspirase să pună deoparte o porțiune din Anturasixan unde membrii supraviețuitori ai raselor distruse de el puteau trăi în pace. Practic, ca întotdeauna, Nelesquin nu distrugea un grup până când nu avea altul, pregătit să-l înlocuiască pe primul, ceea ce-i dădea răgaz să ducă departe câte un mic grup de populație.

Când descoperise ce făcuse, furia lui fusese monumentală. Ea începuse să tremure, iar Takwee se zburlise, dezvelindu-și dinții. Această dovadă de sfidare păruse că-l amuza, reușind să-l scoată din starea de furie. Din acel moment, îi permise lui Nirati să aibă propriul ei sanctuar. Vorbea despre el ca despre Tărâmul Jucăriilor Pierdute, și nu înceta să se amuze de ce erau în stare să facă acele creaturi când erau lăsate de capul lor.

Din fericire, nu avea prea mult timp ca să observe ce făceau.

– *Ursul încoronat* va fi magnific și de-abia aștept să plec din nou pe mare. Mi-a plăcut atât de mult. Vântul pe față, stropii de apă care spală puntea. Am fost un marinar bun în tinerețile mele, dar apoi alte interese și chestiuni m-au adus acasă, în Erumvirine.

Zâmbi, însă ochii lui se ațintiră altfel acum.

– Înainte ca Turasyndul să fi amenințat măcar imperiul, ne scoteau din minți piraților din Marea Întunecată. Prin Ixyll se desfășura o intensă activitate comercială, spre porturile din Dolosan și peste Marea

Întunecată, către imperiu. Piraţii jefuiau tot. Împăratul m-a însărcinat pe mine, împreună cu alţii, să-i zdrobim. Am luptat cu ei şi-am pus capăt flagelului. Am luat parte şi la cucerirea Dreonathului.

– Nu ştiu nimic despre toate acestea, stăpâne, dădu Nirati din cap.

– Nu?

Nelesquin o trase jos cu el, să stea în iarba de la umbra *Ursului încoronat.*

– Nici nu-mi vine să cred că evenimentele ulterioare au eclipsat cea mai mare campanie navală purtată vreodată. Piraţii se strânseseră sub comanda unui conducător unic, un viruk numit Dosaarch. Erau cu toţii nişte nelegiuiţi. Virukul a ridicat pretenţii asupra ruinelor unei fortăreţe în ruine, spunând că fusese cândva o proprietate de familie. Nu ştiu care era adevărul, însă era un loc malefic, pustiu şi întortocheat, plin de capcane şi vrăjitorii care i-au răpus pe mulţi, ticălos şi erou, fără deosebire.

Trăsăturile i se înăsprirăîn timp ce vorbea.

– În acea campanie s-a zămislit Urgia voastră, iar dacă aş fi ştiut la ce va duce, în anii următori l-aş fi sfătuit pe tatăl meu să arate milă faţă de piraţi. Indiferent ce puteau să ia de pe urma atacurilor, ar fi fost un preţ mic pentru păstrarea imperiului său.

– N-ai fi avut cum să cunoşti viitorul, iubire, îl mângâie Nirati pe obraz.

– Poate că nu, pentru inima bărbaţilor poate fi la fel de întunecat ca şi Gol'dun, iar noi n-avem cum să ştim.

Privi în jos şi-l pufni râsul, dându-se încet pe spate.

– Pe atunci eram tânăr şi aveam mulţi să-mi ţină companie, pe care-i consideram prieteni buni, bărbaţi pentru care mi-aş fi pus şi viaţa drept chezăşie, dar nu numai bărbaţi. Pe când ne îndreptam spre Dreonath, un viruk pe nume Rekarafi era la dreapta mea, iar Virisken Sohir la stânga. Cei câţiva care mi se vor alătura ca *vanyeshi* erau şi ei cu mine. Unii voiau să dobândească glorie, dar pentru mulţi alţii, gloria era în faptul că se puseseră în slujba mea.

Ea zâmbi, în pofida faptului că recunoscuse numele virukului care-i atacase fratele, şi-l sărută pe Nelesquin pe umăr.

– Servind patria împreună cu tine ar fi trebuit să însemne o glorie suficientă pentru mulţi.

– Desigur, ai dreptate, dar erau destui care nu puteau descoperi înţelepciunea acestui lucru, se încruntă el o clipă. Pe atunci principatele numite acum Nouă erau doar nişte provincii oarecare. Nu vă consideraţi drept nalenieni sau morythieni, eraţi doar imperiul. S-ar putea să-i datoraţi supunere unui nobil nalenian, însă asta era doar o denumire geografică, nu un sens al naţionalităţii. De fapt, generalii şi administratorii poartă, adesea, un titlu legat de un anumit loc, dar au servit în altul, ceea ce făcea dificil pentru oricine să adune suficientă putere încât să rivalizeze cu imperiul, zâmbi Nelesquin la această amintire. Tatăl meu avea două feluri de neveste, exact ca împăraţii de dinaintea lui. Soţiile de sânge erau fiice de nobili, cu care se căsătorea prin ceremonii oficiale. Copiii

lor vor fi prinţii şi prinţesele, iar el putea desemna pe oricare dintre ei să-i fie moştenitor. Eu eram al treilea în linia de succesiune la tron când am fost trimis să lupt cu piraţii şi, trebuie să admit, nutream speranţe să urc acolo dacă reuşeam să fim victorioşi. Celelalte soţii ale sale erau doar pentru plăceri. Şi ele puteau fi fiice de nobili, dar cel mai adesea erau numai curtezane foarte instruite, dăruite împăratului pentru obţinerea unui favor. Copiii lor, dacă existau, erau bastarzi, cu titluri preluate de la mamele lor, sau le obţineau prin merite. În pofida nelegitimităţii lor, la curte erau trataţi la fel ca noi ceilalţi şi multe erau şcolile care se înghesuiau să-i primească pentru instruire, continuă povestitul şi zâmbetul îi despărţi în două barba neagră. Am trecut noi prin aventuri în imperiu, dar confruntarea cu piraţii urma să fie cea mai măreaţă dintre toate. Aşa că ne-am dus, bălăcindu-ne în apă şi sânge. În vreme ce flota noastră a debarcat o armată în nord, eu am luat trei companii din est. Rekarafi cunoştea o cale spre fortăreaţa piraţilor şi, în vreme ce ei erau cu ochii pe drumurile dinspre nord, am atacat. I-am vânat prin furnicarul acela şi-am retezat chiar eu capul lui Dosaach. I l-am prezentat tatălui meu, iar el m-a făcut Prinţ Moştenitor.

– O calitate pe care aţi meritat-o cu prisosinţă, Alteţă.

Nelesquin îi luă mâna dreaptă într-a lui şi-i sărută palma.

– Mă flatezi, pentru că nu ştii cât de mult am exagerat în acest recital.

– Cred că ai fost mult prea modest, zâmbi ea. Dacă ai fost Prinț Moștenitor, de ce nu te-a trimis tatăl tău să rezolvi amenințarea turasyndă?

– Au existat multe motive, chestiuni complicate, oftă Nelesquin. Tatăl meu era foarte bun la observarea detaliilor, mai potrivit pentru birocrație decât pentru conducerea unei țări. Piraților amenințaseră doar modul calm în care decurgeau lucrurile în imperiu, dar nu și imperiul. Turasynzii constituiau o amenințare în ambele sensuri, în vreme ce tata s-a repezit să mențină funcționarea imperiului, n-avea o viziune suficient de largă ca să înțeleagă cum să trateze cu amenințarea. Și mai era și politica de care să se țină cont, îi coborî glasul. N-am să te mint, Nirati, m-am băgat în politică. Poziția mea nu era sigură, așa că am luat măsuri s-o consolidez. Prietenul meu, Virisken Soshir, a fost răsplătit cu funcția de șef al gărzii tatălui meu. Eu am făcut avansuri altor facțiuni și-am devenit un inițiat în metodele *vanyeshilor*. Asta i-a înspăimântat pe unii dintre nobili și s-au apucat să unelteaască pentru a-l întoarce pe tata împotriva mea. Atunci când a avut cea mai mare nevoie de sfaturile mele, nu mi s-a permis să-l văd. N-a luat nici o decizie atunci când ar fi fost absolut necesar. A șovăit și atunci Cyrsa, una dintre soțiile sale de plăcere, l-a ucis și i-a uzurpat tronul.

– Atunci a împărțit ea imperiul și-a pornit în Pustietăți, să se războiască cu turasynzii.

– Exact.

Nelesquin își strânse ușor buzele, apoi privi într-o parte. O lacrimă licărea pe obrazul său stâng.

– M-am alăturat ei, aducându-i cu mine pe toți cei care-mi fuseseră loiali. M-a ridiculizat, făcându-mă Prinț de Erumvirine. M-a batjocorit. Mi-a încredințat, mie și *vanyeshilor*, o sarcină imposibilă, apoi ne-a trădat și-am fost înfrânți. Și nu se putea altfel, din moment ce uzurpatoarea n-ar fi rezistat niciodată dacă m-aș fi întors.

– Ai vrut binele imperiului, dragostea mea.

Nirati se ridică și-i șterse lacrima cu degetul, apoi și-l duse la gură și-o gustă.

– Știu că faci tot ceea ce-i mai bine și acum.

– Există greșeli care trebuie îndreptate. Am așteptat multă vreme pentru asta.

Ea-l asculta, însă cu gândul în altă parte. În timp ce el își continua vorbele-i dulci, ea simți amăreala din lacrima lui și știu că nu-i spusese totul. Nu-și imagina că o mințea. Deși nu avea nici un dubiu că era capabil de înșelăciuni, mai știa că n-ar fi mințit-o în mod deliberat.

Mărturisirea lui nu se potrivea prea bine cu poveștile cu care crescuse. *Vanyeshii* erau răi și, în consecință, conducătorul lor trebuie să fi fost la fel. Împărăteasa Cyrsa era o eroină, pentru că salvase imperiul. Deși era gata să accepte că existau mai multe puncte de vedere, iar supraviețuitorii Urgiei erau interesați în a prezenta acest status quo drept legitim, se părea că adevărul se afla mai aproape de ceea ce auzise pe când era o copilă.

Nu avea nici o dificultate în a-şi imagina un prinţ oferindu-se să-i protejeze pe acei barzi care cântau balade pentru demonizarea lui Nelesquin. Dacă el avea dreptate, şi dacă se întorcea, pretenţiile lor asupra puterii s-ar evapora. Tot aşa cum ceea ce desena bunicul ei pe hărţi influenţa modul în care era percepută lumea, nu putea fi tot aşa modelată şi istoria?

Fraţii ei savuraseră istoriile cu Amenis Dukao, unul dintre soldaţii care se aventuraseră spre vest, alăturându-se împărătesei. Relatările despre isprăvile sale fuseseră etichetate drept născociri, deşi multe dintre observaţiile conţinute de ele, în special cele referitoare la Pustietăţi, erau considerate corecte de către cei care se aventuraseră în aceste locuri. *Ce-ar fi dacă poveştile sunt* adevărate *şi au fost declarate născociri pentru a le face inofensive?*

Şi ce-ar fi dacă aş prefera să nu-mi amintesc că am murit, răpindu-i morţii puterea sa? O trecură fiorii. Kunjiqui fusese întotdeauna paradisul ei, un loc perfect, invocat din visele devenite sanctuarul ei, pe vremea când era o copilă. Bunicul ei îl făcuse cumva real, pentru a-i oferi un adăpost faţă de ceva oribil din viaţa ei. *Iar după moartea mea am acceptat acest loc ca pe un paradis la care sunt îndreptăţită?*

Nelesquin se întinse şi-i luă cu blândeţe bărbia în mâinile sale.

– Ce-i, iubire? Ai tremurat.

– Nu-i nimic.

– Spune-mi.

Ea-l privi în ochi şi-i văzu plini de compasiune.

– Am murit şi nu-mi pot aminti de ce şi cum.

– Şi eu am murit şi îmi *amintesc* circumstanţele. Fii mulţumită că tu nu poţi, clătină el încet din cap.

– Da, stăpâne.

– Am fost neglijent, îi ridică el bărbia. Există o treabă pe care trebuia s-o fac, însă am neglijat-o. Te rog să mă ierţi şi să-mi permiţi să iau măsuri.

– Ca să faci ce, stăpâne? ridică Nirati din sprâncene, nedumerită.

– Să fac pentru tine ceea ce-am făcut şi pentru mine.

Făcu un gest cu mâna stângă, strânse pumnul, apoi îl deschise. Un fluture minunat, verde, cu marginile aripilor colorate în negru, fâlfâia paşnic în palma lui.

– Oh, stăpâne, dar este minunat, zâmbi Nirati.

– Şi te va sluji foarte bine.

Îl ridică la buze, şopti ceva ce ea nu putu înţelege, apoi îl lansă spre cer. Insecta pluti un moment, apoi începu un zbor leneş şi şerpuitor spre nord.

– Ce face?

– M-am dedicat îndreptării lucrurilor care au dus la distrugerea imperiului. Acum, m-am apucat să repar şi injustiţea morţii tale.

Se aplecă şi o sărută. Cu buzele mângâindu-le pe ale ei, adăugă:

– Cel care te-a ucis se va pomeni curând mort.

Nirati îi întoarse sărutul, uşor şi repede. Ideea de violenţă săvârşită în numele ei o deranja, dar uciderea persoanei care o omorâse i se părea justă.

– Va fi repede?

– Dintr-o anumită perspectivă, da.

Nelesquin se desprinse din îmbrățișare și zâmbi.

– Din punctul lui de vedere, probabil că nu.

Ea se gândi o clipă apoi dădu din cap.

– Mulțumesc, stăpâne.

– Este plăcerea mea.

Se ridică și o ridică și pe ea în picioare.

– Vino, dragostea mea, am să-ți arăt cabina mare unde vom sta în timpul călătoriei spre nord. Nava ne va aduce acasă, ca să pot să recuperez tronul menit mie de atâta vreme.

45

Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea An al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea An al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Maicana-netlyan, Caxyan

Dacă n-ar fi avut talent pentru alte limbi, Jorim și-ar fi petrecut restul zilelor la etajul casei Regelui-Vrăjitor, zgâindu-se la lespedea albă-argintie. Zâmbi când se gândi, pentru că ceea ce aflase ar fi putut garanta că se va întâmpla chiar așa. *Aș să zac aici o veșnicie dacă asta nu merge.*

Cencopitzul îl ajuta cum putea. Deși îl compătimea pentru situația lui, nu se pricepea la descifrarea limbajelor. Ascultă politicos ce-i spunea Jorim despre descoperirile sale, iar faptul că-i explicase propriile lui concluzii îl ajutase enorm pe tânăr. Ar fi fost furios dacă nu primea *mai mult* ajutor din partea lui,

însă una dintre revelații îi oferi o explicație pentru faptul că s-ar fi putut să fie imposibil.

Jorim își desprinse privirea de pe lespede și inscripțiile ei în mișcare.

– Ați făcut o observație despre faptul că timpul nu se scurge întotdeauna în aceeași direcție aici.

– Retrăiesc zile, chiar și pe cele plicticoase, dădu din cap Regele-Vrăjitor. Când se petrece ceva interesant, mă bucur, dar mai apoi recad într-un ciclu de zile anoste. Mi-a *trecut* prin minte că atunci când mă concentrez sunt capabil să contracarez efectele schimbării sensului timpului, iar atunci când mă plictisesc, mă abandonez lui.

Jorim făcu un semn cu capul și apoi arătă spre lespede.

– Cred că aceasta este sursa schimbării sensului timpului.

– Ce vrei să spui?

Cartograful nalenian indică un morman de piei pe care scrisese cuvinte cu cărbune.

– Am privit sigiliile modificându-se pe suprafața lespezii și-am presupus că literele își schimbă forma. Cred că există o altă soluție. Am identificat cinci scrieturi diferite, dar există alte două pe care nu le-am putut deslușI.

– Varianta virukă și cea din litere contorsionate, dădu Cencopitzul din cap.

– Corect. Acum același mesaj pare să fie scris în fiecare limbă, acoperind lespedea în întregime. Deși

cuvintele apar la întâmplare, ele se arată mereu în acelaşi loc pe lespede.

– Exact. Aceeaşi propoziţie se repetă la nesfârşit, iar propoziţiile se dezvăluie în momente diferite.

– M-am mai gândit la ceva, vorbi Jorim şi-şi întinse oasele. Lespedea are opt straturi de suprafaţă, una pentru fiecare limbă şi una goală. Am văzut porţiuni ale fiecărui strat, în momente diferite, aici un cuvânt viruk, apoi imperiala, apoi o porţiune goală. Vedem toate straturile în acelaşi timp, dar numai mici porţiuni din ele.

Vanyeshul începu să se gândească.

– N-ar fi de neconceput să nu se întâmpla aşa ceva, dar puterea şi controlul necesare sunt aproape de necrezut. Este, cu siguranţă, peste puterile unui om.

– Dar nu şi de ale unui zeu, nu?

– Nu m-aş aventura să definesc puterile unui zeu, dădu din umeri Regele-Vrăjitor. Oricum, cred că analiza ta este corectă. Magia ar explica, de asemenea, problemele cu modificarea timpului.

Jorim se străduise să copieze şi să verifice mesajele. Reuşiseră să identifice inscripţii în limbajul imperial, în virukă, soth, amentzutl şi o versiune imperială despre care *vanyeshul* spunea că fusese folosită de vrăjitori pentru înregistrarea formulelor magice. Jorim putea să traducă doar limbajul imperial şi amentzutl, iar Cencopitzul căzu de acord că şi mesajul *vanyesh* se potrivea.

În cel imperial, propoziţia consta din două rânduri şi şase cuvinte: Deschis din afară / Închis spre

înăuntru. Formularea o definea ca pe o veche cimilitură imperială, iar formatul ei supraviețuise până în copilăria lui Jorim. De fapt, orice copil mai mare de cinci ani știa că răspunsul era *ușă*.

Această explicație îl făcu să se simtă doar puțin mai bine decât înainte.

– Ar putea însemna ceva evident sau ar putea avea multe înțelesuri.

Regele-Vrăjitor tăiase în două un fruct verde, dezvăluind un sâmbure mare în interior și un miez de un portocaliu țipător, din care picura un suc dulce.

– Presupunând pentru o clipă că ești Tetcomchoa și că te-ai decis să lași ceva aici, pentru tine, ai vrea ca soluția să fie simplă ori complexă și incredibil de manieristă?

– Probabil că ambele.

Jorim luă o îmbucătură din fruct, apoi își linse sucul de pe degete.

– Știm amândoi că aceasta a fost o ghicitoare pentru că am văzut stilul lor în cele Nouă Principate. Au și amentzutlii același fel de cimilituri între tradițiile lor?

– Nu în acest format. Ghicitorile lor sunt, de obicei, din șase rânduri, sau chiar doisprezece, și au de regulă două răspunsuri.

– Așadar, Tetcomchoa își lasă mesajul aici, știind că va înființa un imperiu și că într-o bună zi va reveni în lume prin intermediul unei persoane născute în Nouă, care va ajunge aici și va descoperi că a lăsat o ghicitoare, se strâmbă Jorim. Presupunem o mulțime de lucruri.

– Și ce-ar fi dacă un zeu cunoaște numai ceea ce *va* funcționa, dar nu știe cum și când, nici măcar de ce?

– Vrei să spui că trebuie să ne încredem în *ușa* din cheia ghicitorii și să nu ne mai batem capul cu restul?

Cencopitzul își ridică bărbia și supse sucul răspândit pe buza de jos.

– Asta-i vrut să gândești?

– Nu prea ești de mare ajutor.

– Iartă-mă. Cred că *ușă* reprezintă calea spre soluție. Este destul de simplă pentru a fi atinsă, însă descătușarea adevărului său va fi mult mai dificilă. *Asta* s-ar putea să fie ceva ce numai reîncarnarea lui Tetcomchoa ar putea rezolva.

Jorim aproape că ignorase comentariul, considerându-l o persiflare facilă, însă ceva din cuvinte începu să rezoneze. Poate că numai *el* ar putea fi în stare să găsească o soluție a problemei prezentate de lespede. Neștiind exact cum s-o definească, complica și mai mult lucrurile, însă știa că ascuns în lespede sau dedesubtul ei se afla ceva ce trebuia să-i aparțină. *Va trebui să intru acolo.*

Revelația îl duse înapoi la ghicitoare. O analiză, apoi examină lespedea și, în final, observă ceva ce nu mai văzuse înainte. Făcu descoperirea în inscripția amentzutlă și în soth. Ambele limbi se bazau pe pictograme, care rămăseseră foarte grafice și recognoscibile. Scriitura imperială, la fel ca virukiana, avea de asemenea în componență pictograme, dar deveniseră foarte stilizate și nu mai semănau deloc cu cuvintele pe care le reprezentau.

Atât soth, cât și inscripțiile amentzutl puteau fi citite de la dreapta la stânga, sau de la stânga la dreapta. Scribii înregistrau, de obicei, lucrurile de la stânga la dreapta, însă arhitecții și decoratorii de clădiri preferau să schimbe orientarea literelor pentru a avea inscripții simetrice. Înțelesul lor nu se schimba și puteau fi descifrate cu ușurință dacă citeai spre gura oamenilor sau animalelor reprezentate. *Conversația se poartă față-n față, a ta și a lor.*

Inscripțiile soth și amentzutl schimbau direcțiile, însă propozițiile rămâneau la locul lor, pe lespede. Asta însemna că acolo nu fuseseră opt fațete, dintre care una goală, ci zece. Repetarea propozițiilor în cele două limbi trebuia să aibă o semnificație, așa că Jorim își derulă în minte ghicitoarea de la cap la coadă și de la coadă spre cap și ajunse la o soluție.

Cencopitzul privi în jos la el.

– Cred că ceea ce ai de gând să încerci este foarte posibil, dar numai dacă gândești corect. Dacă nu, te va ucide.

– Atunci ar fi mai bine să am dreptate.

Jorim se întinse pe lespede. Își dăduse jos toate veșmintele. Piatra îl învălui cu răceala ei, dar nu putea simți cum se schimbau inscripțiile la spatele său. Asta era cum nu se putea mai bine, pentru că i se făcuse pielea de găină.

Regele-Vrăjitor îi oferi o plecăciune formală.

– Nădăjduiesc că-ți cunoști bine mintea. Sau amândouă, spuse îndreptându-se de spate, apoi zâmbi. Am să te las acum să faci ce trebuie.

– Mulțumesc. Vei ști dacă a mers.

Jorim își închise ochii, își mișcă umerii și se făcu comod. Își încercă mintea și căută lespedea. Avusese o tentativă de a identifica prin *mai* și înainte, dar scăpase oricărei definiții. Până când nu considerase ghicitoarea mult mai profundă, problema sa cu lespedea nu avusese nici o noimă, pentru că era dificil de definit ca o creatură în viață.

Și asta nu pentru că ar fi vie, ci pentru că este pregătită pentru cineva în viață.

Derulând ghicitoarea înainte și înapoi, o întoarse într-un cerc. Ușa era închisă pentru exterior, iar asta însemna că numai ceva din interior o putea deschide. Odată deschisă, ușa va permite intrarea a ceva din afară. Acel lucru va deveni, apoi, cheia dinăuntru, care o va putea descuia. Asta echivala cu faptul că atât cheia din interior, cât și cea din afară erau identice, iar contopirea lor va fi ceea ce putea descifra ghicitoarea.

Pregătindu-se, atinse *maiul*, apoi, așa cum făcuse cu Nauana, își proiectă propria sa esență în lespede.

Îl sfâșie suferința, provocându-i spasme în fiecare mușchi, contractat puternic. Spatele i se arcui, iar trupul îi intră în convulsii. Înaintea ochilor săi izbucniră scântei, iar din gură îi curgea sânge, de acolo de unde-și mușcase limba. Ar fi vrut să intre în panică, ar fi vrut să fugă, dar rămase pe loc. Își insuflă și mai mult esența, întărind-o cu *mai*, și o împinse dincolo de rezistența inițială.

Simțirea sa de sine trecu repede, apoi se lovi de o altă barieră. De data asta, sângele i se făcu acid în

vene. Își simțea creierul de parcă fierbea, iar ochii erau gata să-i pocnească. Imagini cu ceea ce le făcuse mozoyanilor începură să-l tortureze. Se simțea de parcă ar fi luat foc și ar fi înghețat în același timp; de parcă numai impulsurile de durere îi mai țineau trupul să nu se destrame.

Se străduí să treacă și de asta, apoi aproape că-și pierdu controlul. Ceea ce fusese el însuși, ceea ce percepuse ca pe o lance solidă de lumină albă străpungând lespedea se spulberă într-un curcubeu de *el însuși*. Fiecare rază ricoșă și lovi altceva, apoi fiecare dintre acele raze se îngroșă și crescu în strălucire. Se întorceau înapoi în toate unghiurile, îndreptându-se spre un punct unic, iar când se ciocniră, explodară într-o erupție orbitoare de lumină.

Jorim se simțea alunecând și se chinui să iasă la suprafață. Nu avea simțământul că s-ar fi înecat, cât pe cel că era îngropat. Nu simțea nici un fel de panică din cauza asta, ci doar dorința de a se orienta.

Culori fulgerau dincolo de el și se întinse spre ele. Nu-și putea vedea mâna, dar putea simți ceva. Uneori era o mână, alteori o gheară. Încercă iarăși și iarăși să tragă de una dintre razele de lumină, însă ele-i scăpau.

Apoi prinse una și se trezi din nou înapoi în lume, stând pe vârful unei clădiri pe care o recunoscu drept de origine imperială, dar străveche. Stătea acolo, privind în sus spre cer. Îl recunoscu pe Chado, tigrul, și Quun, ursul, fiecare dintre ei înfigându-și ghearele în puzderia de stele împărțite ca pradă.

Cineva vorbi în urma lui. Se întoarse și-i zâmbi bărbatului în armură care stătea acolo. Deși purta o armură de felul celor comune în Imperiu, iar culorile sale și trăsăturile erau imperiale, imaginea pictată pe platoșă și felul în care-și purta părul erau amentzutle.

– Da, Urmyr, am făcut o treabă bună pacificând cele Trei Regate. De acum, putem să le cucerim pe cele cinci din sud și pustietățile din nord. Va fi un bastion împotriva revenirii.

– Voi face tot ce-mi cereți, Stăpâne, dar nu înțeleg unele dintre cele spuse, răspunse războinicul plecându-se.

– Bucură-te că nu înțelegi, simți Jorim cum râde. Unele dintre aceste lucruri nu sunt menite pentru mintea omului.

Viziunea tremură și se destrămă într-un milion de scântei. Veni o altă străfulgerare și-o prinse. Pe dinaintea lui trecu o viziune a războiului, cu reptile înalte de patru metri ridicând ghioage de luptă de obsidian cioplit și aruncându-se asupra liniilor amentzutlilor. Bipezii nu purtau nici o armură peste pielea lor groasă și verde, dar se vopsiseră în culori de o strălucire nefirească, în modele haotice. Știu că aceștia trebuiau să fie ansatlii, iar modelele aduceau vrăjile în sprijinul creaturilor.

Își ridică mâinile și se concentră. Echilibrul se schimbă, iar ceea ce fusese răcoros se topi, arzând și dogorind. Iar ansatlii urlară și căzură. Ai lui năvăliră, săbiile se ridicară și loviră...

O lată imagine se ciocni cu prima și explodă. Se trezi pe un alt câmp de bătălie, de data aceasta în imperiu. Văzu și mai multe armate și recunoscu flamurile ca fiind actuale, deși nu cunoștea locul. Îl frapă că trupele din Virine și cele deseiene erau aliniate de-o parte, iar celelalte – străine – le atacau. Creaturi gigantice de metal, precum *gyanrigoții*, însă mult mai mari, se aruncară spre liniile din față, aruncând soldații zdrobiți așa cum ar fi împrăștiat un copil soldații de jucărie.

Îi parveneau imagini după imagini. Amintiri și experiențe și viziuni se amestecau și se contopeau. Din când în când, nu mai auzea nimic și era răscolit de viziuni dezolante. În altele, totul părea să fie invizibil, dar auzea voci și sunete. Uneori era bărbat, iar cel puțin o dată animal. Unele experiențe le percepea intim, iar altele rămaseră atât de îndepărtate, încât numai prin sforțări își putea da seama ce se întâmpla.

Totul începu să se desfășoare din ce în ce mai rapid. Încercă să studieze totul, dar ajunse să fie copleșit. Culorile se învârtejeau în jurul său, un ciclon de experiențe. Durere și pace, șocul morții și mângâierea ușurării, agonia vieții și bucuria de a fi trăit toate acestea pulsau prin el. Se simți pierdut și singur și, în același timp, în compania celor mai viteji dintre însoțitorii pe care și i-ar fi putut imagina.

La un moment dat, când totul se apropie de el, îl potopi bezna. Era sigur că nu leșinase, dar când își deschise din nou ochii, știu că trecuse ceva timp. Cât de mult, n-ar fi putut spune, iar Regele-Vrăjitor nu era nicăieri să-l ajute.

Rămase acolo un moment, în groapa puțin adâncă deasupra căreia stătuse lespedea. *Magia s-a declanșat pentru că lespedea am fost eu, eu cu totul, toate încarnările, din toate timpurile.* Tetcomchoa se descotorosise de tot ceea ce nu-i trebuise ca să fie Taichun. Acea parte din el așteptase aici pentru a fi chemată.

Jorim se ridică și-și strânse picioarele la piept. *Sunt un zeu. Am fost dintotdeauna un zeu.* Clătină încet din cap. *Așadar, ce înseamnă asta pentru restul familiei mele?*

46

Ziua a 7-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Marele Ministru Pelut Vniel se uită la Junel Aerynnor prin gaura mascată. Tânărul nu părea deloc nervos, dar nici nu fusese vreodată așa. Proiecta o aură de calm foarte elocventă în privința utilității sale.

Vniel i se adresă printr-o eșarfă groasă de lână, pentru a-și masca vocea.

– Te-ai aranjat bine la curtea lui Vroan. Asta ne face plăcere.

– Asta-i ceea ce-ați vrut.

– Dar realizată la inițiativa ta. Acum, spune-mi, ce-ai mai auzit de Prințul Eiran?

– Toată lumea știe că este dat dispărut. Se presupune că e mort, asasinat, vorbi bărbatul zvelt arătând

în direcția cartierului templelor. Prințul Cyron și-a făcut apariția la Templul Dragonului să ardă tămâie. Este limpede că-l consideră mort. Dar, și mai important, nu există nici un motiv pentru care helosundienii să-l fi răpit pur și simplu. Nu ar servi la nimic, așa că l-au lichidat.

Vniel își șterse lacrimile cu o batistă. Fumul de opiu îi provoca usturime, însă vizuina asta era locul cel mai potrivit știut de el, unde putea ține secrete astfel de întâlniri.

– Ești sigur că nu Contele Vroan a ordonat asasinarea prințului?

– Ar fi foarte bucuros să poată face așa ceva, însă n-a considerat că ar avea vreun rost. Era mulțumit să preia chiar el controlul trupelor, și-ar fi fost fericit să-l fi putut face pe prinț să i le predea chiar el. Vroan cunoaște importanța conducerii unor oameni înarmați, iar revenirea lui pe primul plan le va reaminti tuturor de zilele lui de glorie.

– Iar asta-l pune în poziția de a prelua comanda în caz de necesitate.

– Asta este și convingerea sa.

Vniel îl privi atent pe deseian.

– Dar contele nu se opune tocmirii de asasini?

– Vă referiți la el sau la mine? surâse Aerynnor.

– La amândoi.

– Răspunsul este același. El și cu mine am discutat, iar lui i-a plăcut ideea de a-l lăsa pe Nerot Scior să-și asume responsabilitatea faptei oricărui asasin care l-ar ataca pe Prințul Cyron.

– Dacă ar fi sau nu implicat?

Bărbatul din mijlocul încăperii încuviinţă din cap.

Vniel îşi închise ochii o clipă, gândindu-se. Se întâlnise deja cu cei mai importanţi miniştri din aparatul birocratic nalenian, şi toţi s-au plâns de situaţia în care se trezise naţiunea. Fusese destul de direct descriind ameninţările dinspre sud, acordul negociat de Pyrust cu helosundienii şi estimarea sa privind neputinţa lui Cyron de a face faţă nici uneia dintre ele, darămite la amândouă deodată. Miniştrii fuseseră de acord, până la ultimul om, că dacă prinţul ar părăsi puterea, pentru a lăsa pe altul mai capabil să gestioneze criza, ar fi o binecuvântare.

Ceea ce însemna că, în mod tacit, erau de acord cu folosirea unui asasin. Prinţul Cyron, chiar şi tatăl său înaintea lui, dovedise un interes nesănătos faţă de modul cum funcţiona aparatul de stat, zi de zi. Ei îşi fixaseră un program de cercetări în afara mecanismului birocratic, reduseseră interacţiunea lui cu birocraţia, iar ca rezultat împărţiseră prea puţin cu miniştrii puterea sau bogăţia. Îl detestau, aşa că ar fi fost mai mult decât încântaţi să-l vadă mort.

Mai ales dacă nu şi-ar fi pătat mâinile.

Oricum, Vniel găsi miopia lor mai degrabă şocantă. Înlăturarea lui Cyron nu ar fi rezolvat problema ameninţărilor dinspre nord şi sud. Deşi Vroan ar putea fi capabil să-i ţină pe deseieni pe loc, în Helosunde, însă controlul lor total asupra teritoriului nu putea fi anulat, iar Deseirionul va deveni o forţă serioasă, pândind la frontieră. Fără

o veghere constantă, Pyrust va înainta spre sud, iar Nalenyrul va cădea.

Însă necesitatea menținerii unei vigilențe constante în nord însemna că Vroan va fi solicitat din greu să lupte împotriva invadatorilor dinspre sud. Trupele helosundiene pe care Cyron le deplasase acolo erau legate printr-un jurământ personal față de el. Cu toate că Vroan avea o soție helosundiană și un copil, capturarea Helosundiei de către Pyrust și îndemnul ca toți helosundienii adevărați să revină în patrie vor cântări mult în mintea acestor trupe. Vor rămâne ele în sud și vor proteja Nalenyrul sau se vor retrage spre munții Helos, apărându-și propria lor țară de invadatori?

Asta Vniel nu mai știa și nici n-ar fi putut spune ceva cu certitudine. Dar dacă Vroan ar fi înlăturat din tabloul general, iar Prințul Pyrust ar fi preluat puterea în Nalenyr, toate resursele celor trei națiuni ar fi putut fi direcționate pentru a lupta cu invadatorii, alăturând chiar și Erumvirine imaginii. Pyrust, deși nu era un prieten al miniștrilor, se va trezi că depinde foarte mult de ei pentru administrarea unui imperiu.

Iar el nu-i mai nemuritor decât alți prinți dinaintea lui.

Vniel își deschise din nou ochii.

– Cât va fi de dificil ca Scior să fie convins să tocmească un asasin?

– Va fi ceva simplu ca bună ziua.

Vniel se gândea. Pyrust se afla, probabil, la numai cinci zile distanță cu armata sa.

– Aş vrea să se facă asta cât mai curând posibil.

– Un agent de-al lui Scior a încredinţat nişte bani unei persoane cu o reputaţie îndoielnică, de aici din Moriande, zâmbi Aerynnor. Aceşti bani vor fi folosiţi pentru cumpărarea serviciilor unui asasin care ar putea lovi cu adevărat foarte repede.

– Va trebui să fie unul bun. Este vorba de prinţ. Eşecul va fi pedepsit rapid.

– Va fi scump, din moment ce şansele de scăpare sunt minime. Un *vrilcai* ar putea accepta misiunea pentru a-şi îmbunătăţi reputaţia. Cum vă convine? ridică Aerynnor din sprâncene.

– Oricine de acest calibru trebuie să fie în serviciul deseienilor, iar eu aş prefera să nu-i amestec în tentativă, îşi miji Vniel ochii. Găseşte un helosundian nemulţumit. Spune-i că există dovezi cum că Cyron a pus să fie ucişi atât Koir Yoram, cât şi Prinţul Eiran. Dacă crezi că ar fi de ajutor dovezile certificate, ele pot fi procurate.

– Circulă anumite zvonuri în legătură cu asta.

– Ştiu. Eu le-am lansat.

Exilatul deseian râse.

– Atunci înţelegeţi că uneltirile sunt materialul preferat al clevetelilor de pe-aici, în comunitatea exilaţilor. Majoritatea cred că sunt adevărate şi găsirea cuiva care să răzbune onoarea Helosundiei n-ar trebui să fie ceva prea dificil. Am putea susţine că ambii asasini voiau mai mult sprijin pentru principat şi doreau ca Cyron să înceteze să mai trimită grâne în nord, până când Jasai se întoarce la ai ei. Răzbunarea

onoarei ei va oferi, de asemenea, o bună motivație. De fapt, un helosundian este o alegere potrivită, pentru că destui dintre ei lucrează la Wentokikun, astfel că pătrunderea în palat nu va fi ceva prea complicat.

– Bine.

– Dar vina va cădea tot pe Nerot Scior? întrebă Aerynnor aplecându-se în față.

– Doar dacă nu cumva ai un candidat mai bun.

– Nu, se va descurca bine.

Iar când va sosi momentul repudierii eforturilor lui Vroan, vor apărea documente care vor dezvălui lucrătura Sciot–Vroan–Turcol.

– Am doar o singură îngrijiorare, ministre.

Aerynnor zâmbi când Vniel întârzie să răspundă.

– Îmi iertați presupunerile, dar cred că lucrați într-un minister. Dacă n-ar fi așa, n-ați putea – și n-ați face-o – discuta cu mine astfel de chestiuni. Și n-ați dispune de informațiile pe care le aveți pentru a face astfel de aprecieri. Astfel, trebuie să iau în considerare faptul că aveți și informațiile de care eu nu dispun. Mi se pare evident faptul că Dinastia Vroan va fi una cu o durată extrem de scurtă.

– Poți presupune tot ce dorești.

– Înainte m-ați ispitit vânturându-mi pe la nas posibilitatea de a urca pe tron, după ce Contele Vroan moare. Deși accept că circumstanțele ar putea modifica acest curs al evenimentelor, intenționez să cer să fiu răsplătit pentru acțiunile mele. De aceea voi presupune că soarta contelui nu va fi împărtășită și de fiica sa. Eu m-aș simți foarte bine în Ixun.

– Şi-aţi fi gata să vă mutaţi în Moriande dacă se va ivi necesitatea?

– N-am acţionat bine, până acum, în calitate de agent al vostru? întrebă nobilul deseian depărtându-şi braţele. Este evident că veţi avea nevoie de cineva capabil să pornească împotriva prinţului înscăunat, dacă alte planuri nu vor funcţiona. Ştiţi deja că vestul este un teritoriu care-ar putea zămisli o rebeliune, iar pierderea lui Vroan nu i-ar submina forţa.

Vniel se gândi un moment, apoi dădu din cap.

– Cred că Jarana ar putea fi izolată. Poate că soţul ei chiar a fost asasinat de tatăl ei, din moment ce se opunea uzurpării Prinţului Cyron.

– Cred că este extrem de probabil, domnule ministru.

Vniel zâmbi, în pofida a ceea ce simţea. Aerynnor se dovedea a fi un agent foarte deştept şi foarte valoros. Ştia cum să-i convingă pe oameni că acţiona în interesele lor cele mai importante. Era limpede că-l manipulase pe Scior, iar acum şi pe Contele Vroan. Până şi Vniel îi putea simţi degetele încercând să-l facă să se plece voinţei sale.

Asta înseamnă că este prea *deştept.* Ministrul îşi îngădui un zâmbet larg. Îl va folosi, apoi se va descotorosi de el, dar va proceda cu multă prudenţă. Atâta vreme cât era convenabil pentru amândoi, Aerynnor va continua să joace rolul servitorului isteţ. Însă odată ce considera că Vniel nu-i mai putea fi de folos, va găsi el o cale de a-l trăda.

Ar trebui să-l ucid chiar acum. Aș pune capăt tuturor riscurilor.

– Prietene, te rog aranjează acea intervenție helosundiană de care-am discutat. O zi, două, trei cel mult. Este foarte important.

– Să-i spun Contelui Vroan că operațiunea este în desfășurare?

– Ai auzit niște zvonuri și vrei să știi dacă n-ar trebui să acționezi ca să le oprești.

Aerynnor își căscă o clipă ochii.

– Foarte bine, domnule ministru. Negăm totul.

– Este bine să știi multe lucruri, inclusiv cele pe care preferi să nu ți le amintești.

– Am să-mi amintesc asta, dădu din cap nobilul deseian. Iar Nerot Scior?

– Dacă ar fi bărbat adevărat, l-ar ucide chiar el pe Prințul Cyron, n-ar căuta să pună pe cineva s-o facă.

– Exact la ce mă gândeam și eu. Se află aici, în oraș, așa că voi aranja să fie găsite dovezi incriminatoare, dacă va fi necesar.

– Foarte bine, zâmbi Vniel. Și să știi că demersul tău de a cere mâna Jaranei Vroan va avea aprobarea la nivelul cel mai înalt.

– Mulțumesc.

Dacă Aerynnor mai spusese și altceva, Pelut Vniel nu mai auzi. Se strecurase dincolo de panoul fals din perete, intrând într-un coridor foarte strâmt. Bâjbâi de-a lungul lui, pipăind drumul, împinse o cărămidă spartă și se deschise o altă ușă. Se strecură în interior, apoi închise și zăvorî ușa din urma sa.

Se depărtă de ea, apoi se sprijini de perete, domolindu-şi respiraţia.

Zîmbi, când bătăile inimii îi încetiniră şi nu-i mai bubuiau în urechi. Negocierile cu exilaţii pentru a comite o trădare era ceva ce-ţi întorcea stomacul pe dos. Se gheboşi, de parcă i-ar fi venit să vomite, dar nu ieşi nimic.

Îşi îndreptă spatele sprijinindu-se de pereţii coridorului îngust. Ar fi preferat orice altă alegere decât cea la care fusese obligat. Uciderea unui prinţ şi aruncarea vinii pe alţii nu era ceva uşor, însă aşa trebuia făcut.

Nu pentru binele naţiunii, nici măcar pentru propriul său bine.

Ci pentru binele ministerului.

Pentru ordine.

N-ar fi putut exista nici o altă cauză mai mare.

47

Ziua a 8-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ținutul Faeut
Erumvirine

Iscoadele trimise de familia Derael ne țineau sub observație de câteva zile, dar n-am luat nici o măsură împotriva lor. Tsatol Deraelkun avea un loc special în istoria Virinei pentru că menținuse sub control trecătoarea din Munții Centrali ai Virinei încă dinainte ca imperiul să fi fost împărțit. În Vremea Gheții Negre și în timpul ciudățeniilor răspândite de magia dezlănțuită, fusese răvășit groaznic de armatele monstruoase și ras de pe fața pământului de câteva ori. Cu toate acestea, familia Derael nu permisese dușmanilor să pătrundă în inima teritoriului

Virinei, şi-şi consolidaseră şi mai mult casa, de fiecare dată când trebuiseră s-o reconstruiască.

Aşa cum ştiam încă de când am părăsit Kelewanul, la Tsatol Deraelkun vom da lupta cea grea.

Deşi existau multe trecători prin munţi, majoritatea n-ar fi putut lăsa să treacă mai mult de câţiva păstori rătăciţi, cu turmele lor, şi contrabandişti. Împăratul Dailon al IV-lea, care avea rău de mare numai când auzea ţipătul vreunui pescăruş, făcuse eforturi mari pentru a construi Drumul Imperial între Felarati şi Kelewan. Tăierea unui drum prin teritoriul Virinei n-a fost însă prea uşoară, dar s-a făcut, iar primul Deraelkun a fost construit lângă drum, ca o staţie de popas imperială.

De-a lungul epocilor s-a schimbat foarte mult, iar la vremea fărâmiţării imperiului, devenise o fortăreaţă masivă, cu trei cercuri concentrice de ziduri de apărare, şi fortificaţii secundare, legată prin tuneluri şi redute construite atât de meşteşugit din piatra locală încât rămâneau neobservate până când te trezeai deasupra lor. Moraven trecuse prin regiune de mai multe ori şi, ocazional, fusese oaspetele familiei Derael.

Am recunoscut culorile şi blazonul soldaţilor care blocau Drumul Imperial şi-am bănuit că pentru fiecare duzină la vedere, de cinci ori pe atâţia soldaţi pândeau prin păduri şi defileuri. Armurile lor erau prinse cu corzi în culori alternative, negru, roşu şi galben, făcându-te să te gândeşti la şerpi veninoşi. Blazonul familiei înfăţişa un urs furios,

luptând încă, deși fusese străpuns de două sulițe și patru săgeți. Fiecare dintre răni indica un moment când Deraelkun fusese reconstruit, iar ursul părea dornic de un nou atac.

Doi călăreți părăsiră centrul formației lor și se apropiară de mine. Mi-am părăsit liniile și-am galopat spre ei. Încă mai purtam armura morythiană, dar îmi dădusem jos masca. Nu mă deranja deloc să-i las să mă recunoască, și nici nu m-ar fi confundat cu Moraven, cel pe care-l cunoșteau.

Femeia ridică mâna, iar fiul ei rămase în urmă. Ea mai înaintă încă vreo câțiva metri, apoi își struni calul. Amândoi erau înalți, ea chiar neobișnuit de înaltă. Șuvițe albe se vedeau prin părul ei lung, negru. Le-ar fi putut ascunde, așa cum ar fi făcut multe femei de vârsta ei, însă acelea nu și-ar fi pus armură și nu s-ar fi dus în întâmpinarea unei trupe înarmate. Avea o sabie, dar știam că n-ar folosi-o niciodată. Arcul și tolba de săgeți prinse la șaua ei, precum și inelul de jad de la degetul mare al mâinii drepte îmi reamintiră de abilitățile ei.

Mi-am plecat capul spre ea.

– Contesă Derael, este o plăcere pentru mine.

Ochii ei căprui mă studiară cu atenție.

– Semeni cu cineva cunoscut mie, dar el n-a dovedit niciodată vreo înclinație spre a-și arăta naționalitatea.

– Schimbarea este necesară, am vorbit, apoi m-am uitat îndărăt, spre sud. Ați văzut destui refugiați venind pe aici ca să știți ce se întâmplă.

– Cei care izbutesc să ajungă până aici sunt mânați de tot felul de zvonuri, clătină ea din cap. Nădăjduiesc că ai informații substanțiale.

– Avem. De asemenea, și Prințul Iekariwynal este cu noi.

Fiul ei, Pasuram, întrebă cu amărăciune.

– Kelewanul a căzut?

– Dacă n-a căzut, asta numai printr-un miracol ar fi posibil, am răspuns și i-am privit deschis pe amândoi. Ne lăsați să ne alăturăm vouă în Deraelkun sau vom muri aici luptând pentru cale liberă?

– Luptând cu noi sau cu cei care vă urmăresc?

– De preferat cu ei, am zâmbit eu.

– Vino, încuviință ea. Contele te va primi și va asculta nerăbdător tot ce ai de spus.

– Cum se simte?

– Mai bine, își îngădui contesa un zâmbet scurt. Veștile despre dezastrul din sud l-au însuflețit.

Moraven îl întâlnise prima dată pe Contele Jarys Derael pe vremea când contele era doar un băiețandru. Îl mai văzusem și după ce se maturizase, îmbătrânise, iar în ultimii ani, privisem cum o boală devastatoare îi distrugea încet viața. Spre norocul său, făcuse o partidă bună prin căsătorie, iar copiii lui moșteniseră forța părinților, precum și o mândrie profundă pentru tradiția familiei.

Am ajuns la Deraelkun după numai două ore de călărit. Trupelor mele li s-a permis să se așeze la centura cetății, în timp ce eu am călărit spre

fortăreaţa principală cu prinţul şi o mână de vasali ai Deraelilor. Nobilii au fost trimişi să se spele, iar contesa m-a condus direct în camerele soţului. Expresia prevenitoare din ochii ei m-a pregătit pentru ceea ce aveam să văd, deşi mascarea reacţiei pe faţa mea n-a fost un lucru prea uşor.

Jarys Derael fusese întotdeauna plin de vitalitate. Foarte înalt şi subţire, prefera suliţa sabiei şi se antrenase cu cei mai buni *naicai* din Nouă. Îşi folosea alonja şi viteza pentru a obţine cele mai mari avantaje şi dacă n-ar fi fost chemat la datorie, după moartea prematură a tatălui său, ar fi ajuns *jaecainai.*

Dar dacă ar fi fost un Mistic, asta nu l-ar fi scăpat de boală. Nu aveam nici o idee ce era, însă trupul său a început să se atrofieze şi şi-a pierdut controlul asupra muşchilor mari. L-am găsit încă ager la minte, dar când cineva atât de puternic cade pradă unei astfel de slăbiciuni a corpului, totul se transforma într-un blestem care putea devora spiritul. În ultimii ani, se izolase în turnul familiei, iar eu eram prima persoană în afara celor de-un sânge cu el, sau prieten apropiat, admis în prezenţa sa.

Era limpede că fusese pregătit pentru întrevederea noastră, pentru că scaunul cu spetează înaltă unde şedea avea în spate o fereastră orientată spre sud. Strălucirea luminii soarelui pătrunsă prin ea îl lumina din spate suficient de puternic încât să nu-i pot vedea prea bine faţa. Chiar şi aşa, nu era dificil să-ţi dai seama că ciuful său de păr roşcat, cândva foarte des,

se rărise și încărunțise. O pătură-i ascundea trupul de la brâu în jos, și n-aș fi putut spune dacă-l prinseseră de scaun în curele sau nu. Ținea un baston în mâna stângă și era orientat spre o hartă a ținutului, dar nu mă așteptam să-l văd mișcându-l.

Iar glasul său producea un gâlgâit de parcă era pe cale să se înece.

– Te rog, *decaiserr* Tolo, ia loc.

Am acceptat invitația și m-am lăsat în scaunul dinaintea lui.

– Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi-l puteți acorda, milord.

– Iar eu apreciez informațiile oferite de tine. Ai văzut Kelewanul căzând?

– Nu, însă nu mai avea mult.

Am subliniat situația cum o văzusem eu, apoi i-am relatat despre natura dușmanului, începând cu venirea mea în Erumvirine, dar fără a-i spune cum ajunsesem acolo. I-am arătat chiar și cicatricea de pe antebrațul meu drept și văzând asta rămase o vreme tăcut.

Chiar și cu lumina din spate, puteam vedea istețimea licărindu-i în ochi.

– *Kwajiinii* nu au fost prezenți în primele confruntări raportate de oamenii tăi?

– Îi puteți întreba chiar domnia voastră, dacă doriți, dar până la lupta cu primul, pe drumul spre capitală, nici unul dintre noi nu-i văzuse înainte. Totuși, este posibil ca ei să fi dirijat lucrurile din spatele cortinei.

– Dar nu s-au arătat în rândurile armatei până la lupta cu Urșii de Fier, nu?

– Repet, nu am știință de asta, dar s-ar putea ca ei să se fi deplasat de-a lungul râului, iar eu nu i-am văzut niciodată.

Făcând un efort substanțial, reuși să-și miște capul.

– N-ar avea nici un sens să-și divizeze forțele în acest fel. Impunând disciplina în rândul trupelor tale este calea cea mai bună de a învinge. Iar faptul că au trimis împotriva Kelewanului creaturi semianimalice dă de înțeles că *kwajiinii* n-ar fi împotriva sacrificării camarazilor lor nedisciplinați.

– Nu văd nici un motiv pentru care m-aș îndoi de analiza dumneavoastră, am încuviințat eu din cap. Nu sunt însă convins că ar intenționa să-i dea pradă pieirii atât de prostește. *Kwajiinii* sunt orice altceva, dar proști nu.

– Să presupui că i-ar folosi necugetat ar însemna să-l consideri prost pe inamic, îi tremură vocea un moment și înghiți cu greutate. Oricum, dacă ai dreptate, trebuie să ne întrebăm de ce se îndreaptă spre Deraelkun.

– Mă gândesc la trei răspunsuri posibile, milord, am spus zâmbind ușor. Primul ar fi că vor să curețe drumul pentru o invazie în nord. Al doilea, că vor să închidă calea unui atac dinspre nord. Iar al treilea, că vor să aibă gloria de a fi distrus Deraelkunul.

– Aș miza pe primele două posibilități, cea de-a treia nu merită a fi luată în considerare, nu și dacă aș vrea să-i socotesc un dușman inteligent.

– A o desconsidera ar însemna însă să negaţi că ar avea cunoştinţă de Deraelkun, ceea ce ar presupune că vor mobiliza forţe insuficiente pentru a vă detrona.

Capul contelui se înclină spre dreapta şi cred că a fost o mişcare deliberată.

– Desigur, este ceva demn de luat în seamă. Am trimis iscoade. *Kwajiinii* şi-au încetinit înaintarea de când i-aţi atacat. Ţinând cont de numărul de trupe care li s-au alăturat şi de viteza lor de înaintare, anticipez că o forţă de asediu de circa douăzeci şi cinci de mii de oameni va fi aici cam într-o săptămână.

Mi s-a strâns stomacul.

– Asta ar fi forţa de asediu din jurul Kelewanului, ceea ce înseamnă că oraşul a căzut. De asemenea, mai înseamnă că au adus mult mai multe trupe pentru pacificarea teritoriului lăsat în urmă.

– Ori asta, ori au măcelărit pe toată lumea.

Nu eram sigur care dintre perspective era mai rea. Ideea că îi uciseseră pe toţi cei din Kelewan mă revolta, dar făcea ca numărul de soldaţi din Erumvirine să fie tolerabil. Dacă, pe de altă parte, aduseseră mai multe trupe la înaintare, ne puteam pomeni cu cel puţin cincizeci de mii de invadatori. Dacă toţi aceştia erau *kwajiini*, invazia nu s-ar fi oprit la graniţa Virinei.

– Ce preferaţi?

– Nici una, nici alta, răspunse şi bastonul din mâna lui se ridică încet, apoi căzu din nou la loc. Am multe de gândit. Te rog, fă-ţi vreme şi revizuieşte

lucrările de apărare de aici. Poate că noi doi am putea găsi un mijloc de a-i opri pe invadatori.

– Desigur, milord.

M-am ridicat, am făcut o plecăciune și m-am retras.

Contesa mă aștepta pe coridor, în timp ce servitorii trecură de mine fără zgomot și intrară în camera lui.

– Nu mai este bărbatul pe care ți-l amintești, așa-i?

– Mă tem că nu.

– A fost și mai rău, spuse și porni înaintea mea pe coridor. Vino, vreau să-ți arăt ceva înainte de a examina lucrările defensive. Este ceva ce n-ai mai văzut înainte. Puțini au avut prilejul, dintre cei care nu sunt din sângele familiei Derael.

– Câți soldați sunt aici? am întrebat, ajungând-o din urmă.

– Dacă nu-i pun la socoteală pe ai tăi, aproape cinci mii, răspunse Consina cu voce joasă. Trei sunt din trupele casei noastre, și-am putea primi mai multe, pentru că lorzii veniți cu tine au trimis după ale lor. Restul de două mii fac parte din miliție, prost instruiți, însă bine conduși. Îi trimitem alături de unitățile mai bine antrenate sau le dăm misiuni de sprijin. Hăituirea inamicului le aduce experiență fără riscul de a se trezi copleșiți.

– Există un avantaj în asta. Care este proporția aracașilor față de spadasini?

– Toți soldații noștri sunt pregătiți pentru ambele arme, Maestre Tolo, zâmbi ea. Avem un regiment de arcași care sunt trăgătorii noștri de elită.

Am coborât o scară circulară, care pleca dintr-o construcție nouă spre una veche, apoi spre una și mai veche. Am ajuns la fundația turnului. Luă o torță dintr-un colțar de pe perete și-o aprinse, apoi mă conduse de-a lungul unui coridor întunecat. Ne-am oprit înaintea unei uși rotunde, construită ca un dop în perete. Luând o cheie ținută la gât, o descuie și, surprinzător, ușa se deschise cu ușurință în balamalele ei bine unse.

– Pe vremuri, încăperea servea drept trezorerie a împăratului, când venea în vizită, și este singura încăpere care a supraviețuit tuturor asediilor. Familia Derael a transformat-o în propria sa vistierie, apoi în muzeu.

Încăperea era plină de comori adunate de-a lungul veacurilor. Tapiserii descriind bătălii măreție sau evenimente semnificative acopereau pereții. Flamuri, unele încă însângerate, sau arse, tăiate și sfâșiate, îngălbenite de vreme, atârnau de tavan. Carcase sparte ale unor mașinării de asediu și o balistă întreagă fuseseră reconstruite în centrul încăperii, iar statuile de marmură, reprezentându-i pe eroi, le înconjurau. Într-un alt cerc, care umplea încăperea până la tavan, arme și armuri atârnau de suporturi de lemn, amintindu-i pe războinicii Derael și pe alții, care luptaseră la Deraelkun.

Consina se opri în apropierea unei armuri care părea intactă. În spatele ei, înălțându-se până sus, o suliță aproape că atingea tavanul. M-am alăturat ei, admirând armura.

– După cum bine știi, este a lui. Nu-i la fel ca majoritatea armurilor, cu corzi tăiate, crestături sau găuri mânjite de sânge. La vremea când Jarys a preluat comanda, Tsatol Deraelkun avea o reputație care apăra acest loc mai bine decât toți soldații, vorbi ea și-și lăsă privirea în jos. A fost întotdeauna visul lui să aibă ocazia să-și dovedească priceperea ca războinic și a dat ordin ca armura să-i fie instalată aici, însă n-a venit nimeni, niciodată, să-l pună la încercare. Iar acum, când chiar *vine* cineva, el nu mai este în stare să apere Deraelkunul.

– Cel mai bun războinic este cel care-și înfrânge dușmanul fără a trebui măcar să lupte, am zâmbit eu.

– I-am spus asta de multe ori și, deși acceptă adevărul acestei învățături, îl roade că nu mai poate lupta.

– Va trebui ceva mai mult decât ca Jarys să-și pună armura și să ia sulița pentru apărarea acestui loc, mi-am mângâiat eu bărbia nerasă. Spuneți că avem cinci mii de oameni. Cam la vremea când vor sosi aici, s-ar putea să mai primim o mie de soldați, însă ei ne vor depăși cu cinci la unu. Dacă se folosesc de tacticile de la Kelewan, ne vor provoca pierderi încă înainte de începerea bătăliei propriu-zise.

– Nici noi nu suntem chiar lipsiți de planuri de luptă, dădu Consina din cap. Vom ridica multe steaguri și vom aprinde multe focuri, făcându-i să creadă că suntem de zece ori pe atât. Asta-i va mai încetini.

– În mod sigur aceasta-i o idee bună.

M-am întors și-am examinat altă armură și tapiseriile, adăpându-mă din istoria acestui loc.

– Cred că de data aceasta însă nu este tactica potrivită, m-am răsucit și-am privit-o, zâmbind larg. De fapt, cred că de data asta îi vom înfrânge dându-le impresia că suntem mai slabi decât ar îndrăzni ei să spere.

48

Ziua a 8-a, Anotimpul Însămânțărilor, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan, Ixyll

Ciras Dejote și Borosan Gryst își reluară drumul spre nord-vest, odată ce părăsiseră Tolwreenul. Chiar dacă aceasta era direcția în care călătoreau când descoperiseră avanpostul *vanyesh*, și astfel părea logic pentru *vanyeshi* să-i urmărească pe acest drum, totuși, era cea mai bună opțiune posibilă. S-o ia spre nord-est, unde ar fi ajuns în Pustietățile turasynde, părea o idee neinspirată, iar retragerea spre calea lor anterioară ar fi fost și mai rău. Încă mai aveau o misiune de îndeplinit, s-o găsească pe împărăteasă, iar alianța dintre *vanyeshi* și turasynzi – la fel și pretențiile *vanyeshilor*, cum că Nelesquin era pe cale să se întoarcă – făcea ca succesul misiunii lor să fie de o importanță crucială.

– Şi ce-ar fi dacă legenda Împărătesei Adormite nu-i decât o poveste? întrebă Ciras scărpinându-se la ceafă.

– Nu poate fi aşa, răspunse Borosan îndemnându-şi calul de-a lungul unei cărări înguste, care şerpuia pe panta dealului. Dacă ea ar fi fost distrusă – dacă locul în care s-ar fi aflat ar fi fost nimicit – *vanyeshii* ar fi menţionat.

– Asta doar dacă ar fi fost ei vinovaţi, preciză tânărul şi se uită înapoi, să se asigure că bidiviii lor de povară şi *thanatonul* îi urmau. În afară de asta, s-ar putea ca ea să nici nu fi supravieţuit.

– Sunt sigur că a supravieţuit.

– Cum de poţi fi atât de convins?

– Rekarafi ne-a spus pe unde vom merge şi ce vom face, dădu Borosan greoi din umeri. Se deplasează prin Ixyll fără veşminte de protecţie şi poate absorbi magia dezlănţuită şi-o poate folosi. Cred că ştie că este pe undeva pe-aici.

Ciras se încruntă, deloc încântat de faptul că nu remarcase acest indiciu.

– Dar dacă-i adevărat, de ce nu ne-a spus precis unde să mergem?

– În această zonă? râse inventatorul. Magia haotică modifică în mod constant totul, aşa că nu se păstrează nici un reper.

– Totuşi, asta nu-i o garanţie că vom găsi locul.

– Adevărat, dar cred că s-ar putea să mai fie ceva.

– Ce?

– Cred că tu poţi găsi sanctuarul ei, dacă vrei, oftă zgomotos Borosan.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce spui.

– Am descoperit Tolwreenul pentru că *vanyeshii* te-au văzut luptându-te cu jefuitorii de morminte. Ți-au lăsat spada și au privit. Dacă ar fi decis că nu trebuia să ajungem la ei, n-am fi ajuns acolo niciodată. În același mod, calea noastră poate că duce spre Cyrsa, dar dușmanii ei n-o vor găsi niciodată.

– Vrei să spui că *vanyeshii* și împărăteasa ar putea sălășlui foarte aproape unii de alții fără să știe?

– Cred că din moment ce una dintre părți n-a distrus-o pe cealaltă, asta ar fi ideea, ridică inventatorul din umeri.

Ciras era pe cale să protesteze, spunând că ascunderea atât de deplină a sanctuarului împărătesei ar necesita multă magie, dar se opri unde era.

– Deci, dacă ce spui tu ar fi adevărat, nu s-ar fi putut să găsim o rută mult mai directă?

– Poate că deplasarea nu este ceva legat numai de direcție, explică Borosan și se întoarse în șa. Dacă privești înapoi, spre călătoria vieții tale, ai străbătut o linie dreaptă?

Spadasinul se gândi un moment, apoi zâmbi.

– Orice cale pare dreaptă prin cătare, dar pe parcurs apar multe alte opțiuni.

– Exact. Poate că nu *vrem* cu adevărat să o găsim pe împărăteasă până când nu vom ști că *trebuie* s-o găsim. Înainte de a-i vedea pe *vanyeshi* și a ști că au fost aliați cu turasynzii, misiunea noastră a fost s-o găsim și s-o rugăm să ne ajute să împiedicăm un război în interiorul Celor Nouă Principate. S-au dat

o mulțime de bătălii între principate și înainte, așa că de ce-ar fi situația diferită acum?

– Spui că n-ar putea fi găsită decât dacă necesitatea devine urgentă?

– Da.

– Însă graba există doar în mintea celui care caută. Urgent pentru noi s-ar putea să nu pară tot așa și altuia, iar insignifiant nouă ar putea fi ceva zguduitor pentru altul.

– Crezi că s-ar putea s-o fi găsit alții, în alte vremuri? se încruntă Ciras.

– N-ar fi exclus. Probabil că da.

– Dar de ce nu s-a întors atunci?

– Rekarafi spunea că trebuie să fim convingători.

– Mă întreb ce s-a întâmplat cu cei care au găsit-o și n-au putut s-o convingă să se întoarcă? spuse spadasinul.

– Nu știu, prietene, răspunse Borosan și se ridică în scări să-și ducă palma streașină la ochi. Cred însă că vom avea foarte curând șansa de a afla chiar noi.

Călăriră din greu spre nord-vest, coborând într-o vale lipsită de vegetație și apoi de-a lungul ei. Ciras era convins că găsiseră o porțiune a vechiului Drum al Mirodeniilor și, după cum se arăta, locul bătăliei care declanșase Urgia. Pe când coborau pe fundul văii, începu să-l mănânce pielea, iar pământul se schimba dintr-un minut în altul, de la piatră colțuroasă, la o mâzgă fluidă, legănându-se în sus și-n jos înainte de a se solidifica din nou. Uneori, era sigur că vedea

siluete de bărbaţi mişcându-se pe sub suprafaţa roşiatică a rocilor, precum copii pe sub o pătură, retrăind pasaje şi porţiuni din bătălia purtată aici.

Spre norocul lor, calea evita câmpul de bătălie propriu-zis, pentru că impresiile lui Ciras se dovediră a fi corecte. Armate de piatră se ridicau şi cădeau, învăluite în vrăji şi de trecerea anilor. Carele de luptă goneau la unison, tăind brazde adânci în formaţiile de infanterie. Cavaleria turasyndă şarja, iar infanteria imperială îşi cobora suliţele pentru se feri. Războinicii de desprindeau din liniile armatelor combatante pentru a se provoca unii pe ceilalţi, lovindu-se până ce unul sau amândoi se topeau.

Prima dată, Ciras găsi bătălia incitantă. Deşi zăvorâţi în piatră, războinicii luptau din greu. Nu putea auzi zgomotele provocate de oţelul izbind oţel, ori bubuitul tropotului copitelor, dar fluiditatea mişcărilor nu-i putea scăpa. În timpul duelurilor, spadasinii combinau priceperea cu o viteză care sfida abilitatea pietrei de a o reţine. De mai multe ori îşi dorise ca vălul de piatră roşie să se despartă ca să poată admira priceperea spadasinilor expusă fără oprelişti.

Preţ de o clipă sau două crezu că ar fi fost pur şi simplu minunat să străbată eternitatea luptând, însă repetările fără de sfârşit batjocoreau atât eroismul, cât şi gloria. Acolo, mişcându-se prin piatră, era un testament viu al inutilităţii bătăliei. Fusese cea mai mare încleştare din istorie, purtată pentru a salva lumea de la distrugere, dar tot ce se realizase fusese

nimicirea omenirii. Chiar şi războiul îi supravieţuise şi încă mai ameninţa totul.

Chiar şi răul care-a declanşat bătălia continuă să existe.

Îşi petrecuse viaţa învăţând arta luptei cu sabia. Căutase priceperea şi cunoaşterea pentru că voia să fie un păzitor împotriva răului care zămislea confruntările. Dar chiar şi aşa, acţiunile sale ar fi putut pune în mişcare evenimente rostogolindu-se fără nici un control şi-ar putea duce la un nou război. Iar acesta ar duce la altele şi altele.

Oricât ar fi încercat, nu vedea nici un capăt al ciclului.

Călăreau în tăcere. Drumul rămase stabil, însă pământul dinspre sud se înălţă şi căzu într-un fel tulburător. Crescut pe o insulă, Ciras petrecuse o anumită perioadă pe nave. Peisajul unduitor îi amintea de valurile de furtună, precum munţii, fapt pe care-l găsi ciudat de liniştitor.

Borosan, pe de altă parte, îşi ferea faţa şi pălise vizibil. Pe când drumul urca tot mai mult, câmpul deveni mai ferm, iar inventatorul îşi reluă, cu greutate, ideile sale că magia trebuia să curgă precum apa şi să se adune în locurile joase.

– În mod sigur, acest câmp de bătălie a fost udat din belşug, zâmbi tânărul.

Ajunseră în vârful colinei şi amândoi bărbaţii îşi struniră imediat caii, pentru că imaginea dinaintea lor nu era posibil să fie acolo. Barosan văzuse, la mare distanţă, sclipirea unei străfulgerări, apoi câmpia

unduitoare. Ciras credea că era vorba de o bucată de metal sau o oglindă. *Totuși, în același timp, am știut că era obiectivul nostru.* Dacă s-ar fi gândit la asta un moment, ar fi respins ceea ce *simțea*, preferând ceea ce *știa*, însă simțămintele sale învinseră.

– Motivul pentru care *vanyeshii* n-au găsit acest loc este că ei pot gând și știi, dar s-au debarasat de *simțăminte*, vorbi el privind la Brosan. Ei *știu* ce-i posibil și ce-i imposibil, refuzând să creadă imposibilul.

– Și mai cred că descoperirea acestui loc este *imposibilă*, așa că nu-l vor găsi nicioată, încuviință inventatorul din cap.

Cei doi bărbați își mânară încet caii înainte, îndreptându-i spre iarba verde crescută lângă un râu argintiu, cu apa dulce. Gândăcei alunecau pe suprafața ca de oglindă a apei, iar pești grași țâșneau după ei, aparent fără să aibă habar că râul se termina la câțiva metri mai încolo, în aval.

Oricum, în amonte râul se lățea și curgea printr-o poartă masivă de cristal. Atât poarta, cât și zidul cu creneluri care înconjura întregul oraș erau de ametist pur și adânc. La poartă, dale de onix pavau drumul spre o îngrămădeala de clădiri, șerpuind apoi prin cărări nenumărate. Uneori, calea se întrerupea pe lângă o clădire mai mică, alteori se continua prin tuneluri care străpungeau clădirile mari. La un moment dat, se și înălța, devenind suspendat, legând două clădiri, înainte de a coborî din nou pe sol.

Deși traseul lor părea să fie fără nici o direcție și nici unul dintre ei nu-și mânase calul undeva,

amândoi știau că se apropiau tot mai mult de destinație, cu fiecare clipă trecută.

Borosan, în mod evident uluit, se minuna de ceea ce-l înconjura. Chiar și *thanatonii* săi păreau să fie năuciți. Grăbeau pasul, apoi încetineau, alunecând dintr-o parte în alta, apoi țâșnind înainte sau înapoi. Indiferent ce fel de informații adunau pentru întocmirea hărții orașului, vor fi nefolositoare, iar lui Ciras îi trecu prin minte că unul dintre cele mai mari atuuri ale orașului era că nu *putea* fi cunoscut.

Iar cei veniți aici fără o cauză solidă pentru a câștiga sprijinul împărătesei sunt condamnați să rătăcească pe vecie.

Deși perspectiva aceasta ar fi fost suficientă ca să-l înfricoșeze, un alt aspect al orașului îl cucerise. Clădirile fuseseră modelate din cristal. Unele erau rubine, altele smaralde, citrin, topaz sau diamant. În vreme ce pietrele mai colorate – precum opalul – decorau multe clădiri, cele cioplite dintr-o singură bucată aveau toate un lucru în comun. Erau asemenea unor mausolee, unele cu un singur ocupant, alteori mai mulți. Bărbați și femei îmbrăcați în armuri, ținându-și strâns armele, odihneau pe lespezi de parcă ar fi dormit, conservați pe vecie în mormintele lor de cristal.

Ciras se surprinse, pentru că știa asta, gândindu-se că toți acești războinici nu erau morți, doar *adormiți.* Ei se vor ridica pentru misiunea așezată înaintea lor de împărătească. Tot așa cum i se alăturară pentru a salva lumea, se vor întoarce pentru imperiu, pentru a-l mai salva o dată.

Îl năpădiră regretele. Pentru un moment, părea mai bine să fie lăsați să-și doarmă în pace somnul veșnic, decât să mai îndure încă un război. S-ar putea să fie unii care să caute gloria în el, dar bănuia că majoritatea dintre ei avuseseră parte de suficiente lupte. Chiar și așa, vor răspunde chemării pentru că erau *eroi.*

Ce ciudat este că suntem dispuși să luptăm pentru pace și, totuși, știm că războinicii cei mai mari nu trebuie să lupte. Acest paradox îl surprinse, pentru că nu fusese niciodată înclinat spre filosofie. Se concentrase asupra perfecționării talentului său în lupta cu sabia ca, într-o bună zi, să poată deveni un Mistic. Iar acum, după ce ajunsese la acest prag, privea dincolo de abilitățile sale, spre consecințele *responsabilităților* unui *jaedunto.*

Adică exact genul de lucruri pe care Maestrul Tolo a încercat să mă facă să le înțeleg în decursul călătoriei noastre împreună. Spadasinul zâmbi și făcu o plecăciune înapoi, spre sud-est, spre peștera unde zăcea maestrul său. *Înțelepciunea ta s-a făcut simțită. Sper că nu este prea târziu.*

Caii îi duseră împrejurul unei clădiri de hematit, apoi într-o curte de onix. O fântână de diamant, de forma unui dragon, domina centrul curții. Șuvoaie de apă curgeau din cele nouă răni provocate în coastele dragonului, deși acesta nu părea să le ia în seamă.

Dincolo de ea, dominând capătul celălalt al curții dreptunghiulare, se înălța un mic turn de rubin. Deși era construit la o scară modestă, reproducea imaginea Palatului Imperial din Kelewan. Avea patru etaje și,

cu toate că piatra era destul de întunecată ca să nu permită vederea interiorului, Ciras era aproape sigur că depistase o încăpere cu un tron și ceva, poate auriu, licărind dinlăuntrul său.

Alte presupuneri asupra naturii celor văzute deveniră inutile pentru că un bărbat se întoarse spre ei de lângă fântână. Apa-i picura de pe mâini și bărbie. Purta o armură marcată cu semnul dragonului și părea să fie doar cu vreo zece ani mai în vârstă decât maestrul lui Ciras. Fire albe se pitiseră în părul său negru, dar numai ca o șuviță. Ochii săi deschiși la culoare, deși mărginiți de riduri pe la colțuri, rămâneau ageri și inteligenți. Avea două săbii, dar nu schiță nici un gest spre vreuna dintre ele.

Se ridică, apoi făcu o plecăciune plină de respect, menținând-o mai mult decât se aștepta tânărul.

Spadasinul descălecă din șa și se plecă mai adânc și mai mult. Se întinse pentru a-l sprijini pe Borosan, apoi se ridicară amândoi.

– Eu sunt Ciras Dejote din Tirat, iar el este Borosan Gryst din Nalenyr. Am străbătut atâta cale pentru a putea vorbi cu împărăteasa.

– Bun venit, drumeților, dădu solemn din cap bărbatul. Vă port un mare respect pentru tot ce-ați făcut ca să ajungeți aici. Sunteți primii oaspeți pe care-i avem, după foarte mult timp.

– Păreți să fiți singur aici, privi Ciras în jur.

– Eu sunt cel trimis să facă de strajă, râse bărbatul și deschise larg brațele. Am mulți camarazi, dar de-asta vă aflați aici, nu?

– Rămâne ca împărăteasa să decidă, spuse Ciras și arătă cu capul spre turnul de rubin. Aș putea vorbi cu ea?

– Este posibil. Mai devreme sau mai târziu, ridică din umeri bărbatul. Eu nu sunt decât un soldat. Am să-i trezesc pe cei care pot lua asemenea decizii, iar apoi se va face. Până atunci, bucurați-vă de pacea pe care o oferă Voraxanul. Dacă vă dovediți a fi vrednici, ar putea fi al vostru pe veci.

– Iar dacă nu? își holbă ochii Borosan.

– Atunci *va fi* al vostru pe vecie.

49

Ziua întâia, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Al 10-lea an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Zorii aduseră primul grup de refugiați la Tsatol Pelyn, la vest de Felarati. Soarele se ridica încet pe cer, învăluit în fumul negru care se înălța din oraș. Fumul începu să se așeze, acoperind peisajul, însă nu putea ascunde șirul subțire de supraviețuitori fugind înspre vest. În următoarele zile, supraviețuitorii continuară să îngroașe rândurile populației străvechiului avanpost imperial.

Keles considera mai degrabă o ironie faptul că fuga lor i-a dus la Tsatol Pelyn, pentru că orașul fusese prima oprire din calea lor de evadare din Felarati. Îl alesese deoarece se afla în apropierea Râului Negru, care oferea apă. Păstorii își aduceau frecvent turmele

la păscut în regiune, iar acestea fuseseră dintr-odată transformate în hrană pentru refugiații înfometați.

Dacă ar fi fost doar împreună cu prințesa și ar fi avut cai, ar fi gonit mai departe spre vest, apoi s-ar fi întors spre sud. Refugiații distruseră însă orice plan de evadare. Se întoarseră spre prințesă, spre Marele Ministru și Keles, sperând într-o salvare și călăuzire. O parte din el ar fi fost dispusă să-i abandoneze, pentru că erau dintr-o națiune al cărei conducător intenționase să-l țină prizonier pe veci, dar știa că nu era vina lor.

Sunt, din toate punctele de vedere, captivii propriei lor nașteri, la fel ca mine.

Prințesa Jasai nu i-ar fi părăsit, indiferent de avantaje. În pofida sentimentelor vizavi de soțul ei, acceptă responsabilitatea pe care supușii i-o încredințaseră. Le oferi mângâiere și încurajări ori de câte ori putea. Chiar mai mult, exercită presiuni asupra Marelui Ministru, forțându-l să-i urmeze exemplul și să facă și el muncile de jos.

Datorită visului său, Keles știa că invadatorii veniseră după el. Bunicul său îi trimisese, pentru a-l găsi în Felarati, iar asta însemna că, *într-adevăr*, vorbise cu sora lui în vis. Până atunci nu fusese niciodată capabil să comunice cu ea în acel fel și putu doar să surprindă licăriri din bunicul și fratele său, care-l lăsau să afle doar că încă existau și nimic mai mult. Nu putea înțelege acest nou și puternic contact cu sora sa ceea ce îl tulbură nespus.

Noii refugiați aduseră vești din Felarati și le dădură celorlalți o rază de speranță. Soldații care scotociseră

prin tot orașul erau pomeniți, în repetate rânduri, drept „Cei Fără Ochi", expresie scurtată, curând, în *orbii.* Acești orbi ciungi căutau prin tot orașul și se părea că fumul îi dezorienta. Keles sugeră că încercau să-l depisteze după miros.

Testară valabilitatea teoriei prin colectarea urinei sale și a hainelor și lăsarea lor în diferite puncte ale câmpiilor dintre Tsatol Pelyn și Felarati. Iscoadele raportară că orbii acționau foarte asemănător cu furnicile. Își păstrară tiparele misiunii de recunoaștere până când dădură peste ceva cu mirosul lui. Apoi se întoarseră imediat în oraș. În urma lor veneau și mai mulți soldați, iar din acel punct începu o nouă metodă de căutare.

Semnificația acestei descoperiri nu scăpă nimănui. Keles se oferise să plece și să-i atragă pe invadatori din direcția lor, dar din moment ce nu exista nici o garanție că și restul oamenilor vor putea scăpa în acest fel, planul fu abandonat. Conta însă foarte puțin, pentru că refugiații aveau alte planuri.

La început, Keles nu înțelese ce se întâmpla, dar când își dădu seama, totul îi ajunse printr-o percepție curioasă. Oamenii veneau la el, îi cerșeau iertarea și-l întrebau dacă nu credea că mutând bolovanii dintr-o parte a gorganului în alta, nu le-ar întări poziția. Alții îl întrebau dacă curățarea resturilor din ceea ce fusese, cândva, un șanț de apărare, nu era o idee bună. Iar alții căutau să afle dacă săpând un canal pentru inundarea șanțului ar reuși ceva.

Stătea în punctul cel mai înalt al fortăreței și privea cum lucrau oamenii. Fuseseră înspăimântați de

atacul nocturn și istoviți din cauza fugii. Totuși, în pofida oboselii sau vârstei, se apucară de lucru, mutând bolovani, săpând, pregătind noroi pentru mortar, cărând apă pentru lucrători.

Jasai i se alătură și-l bătu cu mâna pe spate.

– Începuseră să preschimbe Felarati pentru tine, iar acum vor reconstrui Tsatol Pelyn.

– Lucrează pentru domnia voastră, prințesă.

Îi luă mâna într-a lui și o întoarse. Palmele ei erau crăpate, iar murdăria i se adunase sub unghii.

– Vă urmează exemplul, iar acest lucru i-a obligat pe funcționarii ministerului să facă la fel. Unii iau lucrurile așa cum sunt, alții pun la cale o răzbunare.

Jasai clătină din cap în timp ce privea spre răsărit. Douăzeci și cinci de kilometri îi despărțeau de Felarati, dar deja pata întunecată a cetelor de recunoaștere ale invadatorilor se împrăștia prin peisajul prăfuit.

– Ai vreo idee câți sunt?

– Tyressa v-ar putea spune, eu nu, oftă Keles. Ar trebui să plecați amândouă de aici. Oamenii ar înțelege și ne-am vinde scump pielea pentru a ne asigura că supraviețuiți.

– Dacă aș pleca, oamenii ar fi demoralizați.

– Nu, v-ar iubi și mai mult pentru șansa pe care v-ați oferi-o ca să supraviețuiți împreună cu copilul.

– Dar cum rămâne cu tine? se răsuci cu fața spre el. Care-ar fi motivația ta? Să fie faptul că și tu mă iubești? Ori faptul că o iubești pe mătușa mea și-ai vrea s-o știi în siguranță?

Keles rămase cu gura căscată.

– Alteță, nu cred că răspunsurile la aceste întrebări au cu adevărat legătură cu subiectul.

– Bineînțeles că au, izbucni ea într-un râs frivol. Am crescut învățând că bărbații sunt lesne de controlat. Flatează-i, mângâie-le mândria – mângâie-le unele părți ale trupului – și vor fi ai tăi. *Există* și excepții. Soțul meu este una dintre ele. Nu sunt deloc sigură de ceea ce iubește, dar nu sunt eu aceea. Tu ești o alta, dar nu din același motiv. Tu *ești* capabil să iubești. Admit că am încercat să te fac să te îndrăgostești de mine. Aveam nevoie de ajutorul tău ca să scap de acolo. Făcându-te să mă iubești ar fi fost calea cea mai rapidă. Te rog, nu mă condamna prea aspru pentru asta, dar acesta-i adevărul.

– Aveați nevoie de mine pentru a evada, în aceeași măsură în care și eu aveam nevoie de domnia voastră.

– Să nu crezi însă că n-am nici un simțământ pentru tine, pentru că am. În lunile cât am ajuns să te cunosc, am început să te admir și să am încredere în tine, lucruri pe care nu le fac cu prea mare ușurință, zâmbi ea. Și, mai recunosc, am considerat rezistența ta la farmecul meu mai degrabă frustrantă. Știam că suntem parteneri în evadare, dar mă întrebam de ce nu acceptai invitațiile lansate de mine.

El vru să vorbească, dar ea-i apăsă buzele cu degetul.

– Iar apoi am văzut reacția ta când a apărut Tyressa. Am mai vazut și înainte bărbați amorezați de câte-o keru, dar noi ne aflam acolo, într-un oraș invadat –

flăcările dogoreau, fumul se ridica învolburându-se –, iar tu păreai pe cât de surprins și de fericit era posibil să fii. Și-mi amintesc că m-am gândit: „Într-o zi, și pe mine mă va privi așa un bărbat."

Keles dădu din cap și privi în jos, spre locul unde Tyressa așeza un bloc mare de piatră la locul lui, pe un zid improvizat.

– A fost însărcinată cu misiunea de a se asigura că nu voi fi ucis în Ixyll, iar la început a fost obișnuita atracție către o keru. Nu m-am putut abține, am fost crescut în Moriande.

– Știi, doar, că femeile keru se amuză văzând toți băieții privindu-le cu ochii mari și închipuindu-și tot felul de fantezii, da? clătină din cap Jasai.

– Mă bucur că este așa, pentru că dacă ar considera asta ceva enervant, ar fi o mulțime de băieței morți, rânji Keles. În timpul călătoriei a avut grijă de mine. Mi-a vorbit, m-a îngrijit când am bolit. Iar la sfârșit, când unul dintre agenții soțului tău a săgetat-o și-am crezut că murise...

În gât îi urca, tot mai mult, o strânsoare, strangulându-i cuvintele.

Jasai îl mângâie pe braț.

– Acasă, în Moriande, am fost logodit cu cineva care vedea în mine un mijloc de chiverniseală, înghiți el cu noduri. Când bunicul meu m-a trimis spre Ixyll, am fost fericit, pentru că aveam ocazia să părăsesc capitala și să ies din raza ei de acțiune. Nici măcar nu așteptam ceva când și-a făcut apariția Tyressa.

– Şi nu ţi-ai putut permite să-ţi imaginezi că simţeai ceva pentru ea deoarece ştiai că femeile keru nu se mărită niciodată şi nici n-au copii?

– De ce să te deschizi ca să fii rănit?

– Pentru că nu întotdeauna eşti rănit, zâmbi Jasai. A fi aleasă să se alăture femeilor keru este o mare onoare pentru orice helosundiană. Sacrifică foarte multe pentru a putea accepta această onoare. Dar ea *nu* sacrifică absolut totul, Keles. Nu-şi smulge inima.

El privi din nou în jos, spre Tyressa.

– N-are nici un fel de simţăminte pentru mine.

– Doar nu-ţi închipui că numai simţul datoriei este o motivaţie suficientă pentru a călători împreună cu un viruk traversând un continent întreg, a pătrunde într-o capitală duşmană, apoi în palatul prinţului pentru a-i lua prizonierul?

– Vă cunoaşteţi mătuşa, zâmbi Keles. Ar face aşa ceva doar de dragul competiţiei.

– Adevărat, dar n-a făcut-o. Nu în acest caz, făcu Jasai un semn înspre ea. Te păzeşte în timp ce dormi. Oamenii o întreabă pe ea dacă te pot aborda. Se prea poate să nu ştie precis ce simte, dar alţii văd. La fel şi eu.

– Deci spuneţi că nici ea n-ar pleca de aici, chiar dacă ar fi singura speranţă de viitor pe care aţi avea-o?

– Mă tem că eşti legat de noi, spuse Jasai şi privi înapoi spre răsărit. Desigur, „viitor" este un termen foarte relativ. Cât mai durează până ajung aici?

– La rata lor de înaintare, două zile. Rekarafi crede că s-ar putea strecura printre liniile lor cu mai multă

urină și să-i facă să creadă că am ajuns în spatele lor. I-ar mai putea întârzia o vreme, iar la vremea când ar ajunge aici, am fi gata cu fortificațiile provizorii. Dar, dacă nu cumva mulți dintre oamenii de aici nu sunt Mistici deghizați, bătălia nu va dura prea mult.

– Vor face tot ce pot.

– Știu. Ar putea învinge dacă Tsatol Pelyn ar fi din nou ceea ce-a fost cândva, vorbi el și arătă spre est, apoi împrejur, de-a lungul conturului vag al șanțului de apărare. Acesta a fost un avanpost imperial clasic. Garnizoana era de tăria unui batalion, poate două, dar ar fi putut adăposti, cu ușurință, toți oamenii noștri. Jos, sub noi, erau magazii pline cu arme și alimente. Șanțul... Ei bine, oamenii scot pietre din el acum, dar abia au ajuns la vreo jumătate de metru. Avea trei metri adâncime, o lățime de șase, iar fiecare pietricică de acolo făcea parte din ziduri. Care aveau o înălțime de vreo șase metri, cu turnuri de două ori pe atât. O poartă principală spre est și acolo, spre nord-vest, o a doua, mai mică, pentru raidurile scurte ale cavaleriei. A fost un lucru minunat, lăsat de izbeliște.

– Nu, n-a fost lăsat de izbeliște, clătină ea din cap. S-ar putea să nu-i mai apere pe oameni așa ca pe vremuri, dar le oferă speranțe și un scop. Câți dintre ei au avut așa ceva în viața lor?

– Prea puțini, din câte-mi dau seama.

Ea dădu din cap și-l sărută pe obraz.

– Cred că ar trebui să te duci și să vorbești cu Tyressa.

– Ce-ar trebui să-i spun?

– Că, după estimările tale, mai avem două zile de trăit. Cred că i-ar plăcea să știe că este mai mult decât o purtătoare de suliță. Fiind o keru, făcându-ți datoria, aceste lucruri sunt importante, dar nu sunt singurele importante în viață. Ținând cont că nu mai avem prea mult timp, concentrarea asupra celor semnificative ar trebui să primeze.

Keles coborî dintre ruinele turnului și o găsi pe Tyressa ajutând la scoaterea unei alte pietre mari din șanț.

– Tyressa, ai o clipă liberă?

Ea se uită spre el, își șterse fruntea cu brațul, împrăștiind murdăria, apoi consimți din cap. Își îndreptă spatele, iar spinarea-i pocni. Zâmbind, începu să meargă alături de el, dar în momentul în care se găsiră la o distanță la care nu mai puteau fi auziți de cei cu care lucrase, își lăsă mâna pe umărul lui.

– Nepoata mea a vorbit cu tine, nu?

El dădu din cap.

– Bănuiesc că i-ai cam spus că o asemenea treabă n-are să se întâmple, nu?

– Eu... ăăăă... se încruntă Keles. Cred că sunt cam confuz.

Tyressa îl întoarse cu fața spre ea, cu ambele mâini pe umerii lui.

– Vrea să plecăm. Știe că n-o voi abandona, dar am o datorie față de tine, așa că aș fi nevoită să plec. Vrea să plec de aici pentru că sunt ruda ei de sânge

și pe tine te vrea plecat de aici din cauza a ceea ce simte pentru tine.

– Acum chiar că sunt năucit.

– Keles, chiar nu poți vedea că-i pasă de tine? Ai fost singura ei speranță de scăpare și când lucrurile au început să se înrăutățească foarte tare, ai venit după ea. Nu există nici o femeie în lume care să nu se fi îndrăgostit de tine pentru asta. Tu poți fi ca o stâncă în plin dezastru și nici măcar nu-ți dai seama. Oamenii de aici au moralul ridicat doar pentru că tu ai încredere în eforturile lor. Este ca atunci când erai la iazul din Dolosan. N-ai ezitat să acționezi.

– Da, dar știi că asta s-a întâmplat doar pentru că am fost naiv și smintit.

– Nu, ci pentru că ai fost tu însuți. Am aflat asta între timp, îl strânse ea de umeri. Te iubește și, din câte-am văzut, și tu pe ea. Sunt bucuroasă.

– Dar ea a spus...

– Minția, ca să te salveze pe tine.

Pe Keles îl apucă amețeala. Jasai îl convinsese că nu-l iubea și că Tyressa era îndrăgostită. Iar Tyressa era la fel de convingătoare în sens total opus. Posibilitățile inerente privind cine pe cine mințea – sau poate se mințeau pe sine – începură să se desfășoare în legiuni întregi de permutații care amenințau să-l copleșească.

Se întinse și o apucă de încheietura mâinii.

– Oprește-te, te rog. Trebuie să-ți spun ceva.

Keru încuviință din cap.

– Nu știu ce simte Jasai. Știu doar ce-a spus. Nu știu ce simți tu, știu doar ce-a spus ea că simți. Nu pot

să fac nimic cu percepția ei sau a ta. Singurul lucru pe care-l cunosc este ce simt *eu*, și ținând cont de faptul că am să încetez să mai simt ceva cât de curând, trebuie să spun ceva, înghiți el cu greu. Nu știu ce-ai crezut sau ai simțit tu sau ai sperat în tot acest timp cât ai mers împreună cu Rekarafi. Îți pot spune la ce mă gândeam eu. Am crezut că ești moartă. Am văzut când te-au nimerit. Te-am văzut căzând înapoi sub pământ și dispărând. Inima mea te-a urmat chiar atunci, în groapa aia.

– Keles, îmi pare rău...

– Așteaptă, încă n-am terminat. Erai singura persoană care nu mă considera un mijloc de pricopseală. Ai ajuns să mă cunoști, deși nu făcea parte din sarcina ta. Am putut să-mi împărtășesc o parte din ființa mea cu tine, iar tu ai făcut la fel.

Își închise o clipă ochii și-i văzu trupul însângerat alunecând și dispărând.

– Când ai murit – atunci când am crezut eu că ai murit – o parte din mine a murit și ea. Am fost fericit când cel care te-a săgetat a fost mâncat de viu în Ixyll. Am fost bucuros să reproiectez Felarati pentru Prințul Pyrust pentru că am planificat multe străzi largi pentru ca trupele keru și naleniene să năvălească ușor în oraș. Incapabil să exprim ce simțeam pentru tine, în vreo manieră pozitivă, am dirijat totul prin ură.

Își deschise ochii și privi drept într-ai ei.

– Poți să crezi că tot ceea ce simt este o versiune pentru adulți a amorezării încercate de toți băieții

pentru keru. Sau poți vedea în asta dragostea, pentru că asta și este. Și poate că nu este ceva ce-ți dorești, aș înțelege. Poate că totul n-a fost decât datorie și poate ai derapat de vreo câteva ori. Înțeleg și pot supraviețui. Probabil că am să mor cu asta, dar vreau să știi că ești mai mult decât o keru, iar eu te văd mai mult decât atât.

Mâinile Tyressei căzură de pe umerii lui. Își împreună brațele în jurul taliei. Privi o clipă în jos, dar când își ridică din nou capul, lacrimile inundaseră praful de pe obrajii ei.

Keles ridică mâna să le înlăture, dar ea scutură din cap și își întoarse chipul.

– Îmi pare rău că te-am făcut să plângi, își lăsă el mâna să cadă încet. Mă întorc la treabă. Dacă lucrez destul de mult, poate, doar poate, asta nu va fi ultima mea amintire cu tine.

50

Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Drumul Imperial Nord, Nalenyr

Prinţului Pyrust îi făcu plăcere faptul că prezenţa lui îl şoca pe Contele Linel Vroan. Nobilul nalenian fusese chemat la Hanul Anotimpurilor Blânde prin trimişi, promiţându-i-se un reprezentant deseian pentru negocierea sorţii Nalenyrului. *Cui altcuiva îşi imaginează el că aş încredinţa astfel de tratative importante?*

Pyrust zâmbi şi făcu un pas de lângă foc.

– Vă rog, milord, veniţi lângă mine.

Vroan făcu o plecăciune plină de respect, apoi îşi dezbrăcă mantia şi i-o aruncă unui funcţionar minor.

– Sunteţi foarte amabil, Alteţă.

– Cuvinte pe care nu le aud prea des de la un nalenian.

Încăperea principală a hanului fusese golită de toți clienții casei, iar gazda fusese bine remunerată pentru întreruperea afacerii sale. Oamenii lui Pyrust înlăturaseră mobilierul, lăsând doar o măsuță rotundă și două scaune, așezate lângă foc. Un platou cu brânzeturi, cârnați afumați și găluște de orez trona în mijlocul mesei, laolaltă cu un urcior cositorit umplut cu vin și două pocale.

Prințul așteptă ca oaspetele său să se așeze, apoi i se alătură. Turnă vin, însă nu toastă. Îl privi cu atenție pe nalenian și descoperi anumite lucruri care i-ar fi putut face plăcere. Știa deja că era un luptător aprig și un conducător neîndurător. Își revenise repede din surprinderea inițială și, în aparență, evaluase situația ajungând la punctul în care începea să-i convină.

– Conte Vroan, n-am să vă insult. Știu că acceptarea unei invitații echivalente cu o trădare nu este ceva ușor. Ați fost un mare susținător al Nalenyrului și bănuiesc că acționați și acum în acest sens.

– Vă mulțumesc, Alteță.

Ochii verzi ai lui Vroan fulgerară cu prudență spre bucătărie, de unde se auzise spărgându-se ceva.

– Acționez în cel mai bun interes al națiunii mele.

– Nu v-ați pus cumva problema că domnia mea s-ar putea să fie cea mai benefică pentru ea?

Nobilul nalenian se aplecă înainte, odihnindu-și coatele pe masă.

– Acest lucru n-a făcut parte niciodată dintre considerațiile mele, Alteță. Am căutat să mă opun

domniei voastre şi am sperat că invitaţia la negocieri ar fi una în urma căreia am putea evita ostilităţile. Sperasem că vă veţi opri la nord de munţii Helos, dar văd că nu este cazul. Aş putea să vă întreb câţi soldaţi vă însoţesc?

Pyrust se lăsă pe speteaza scaunului şi luă pocalul cu mâna beteagă. Îi studie adâncimea întunecată.

– Am cu mine şase armate. Două sunt trupe de elită, două helosundiene, una este miliţie, foarte bine instruită, cealaltă este bine instruită, precum şi două miliţii deseiene. Sunt mai bine antrenate decât vă puteţi imagina. Mai am încă trei armate în Helosunde, tot miliţii, dar bine instruite.

Cifrele îl năuciră pe Vroan.

– Iar trupele mele din munţi?

– Helosundienii au pus, de multă vreme, garnizoane în posturile ocupate de oamenii voştri. Pentru că nu ştiau că am convins Consiliul de Miniştri să se alieze cu mine, oamenii voştri au fost bucuroşi să-i primească pe războinicii helosundieni care fugeau din calea mea. I-am depăşit numeric pe ai voştri şi au fost capturaţi cu un număr minim de pierderi. La încheierea cu succes a negocierilor noastre, vi-i voi preda pe toţi.

– Iar cooperarea mea ar fi plata răscumpărării lor?

Pyrust sorbi din vin, apoi aşeză pocalul pe masă.

– Deşi n-am nici o obligaţie să vă explic acţiunile mele, o voi face. Cred că acest lucru vă va îndemna să înţelegeţi poziţia în care vă găsiţi. Ar trebui să vă spun, încă de la bun început, că în cazul când singura voastră dorinţă este să deveniţi prinţ nalenian,

ambiția vă va fi spulberată. Cât timp trăiesc eu, acest lucru nu va fi posibil.

– Înțeleg.

Vroan apucă pocalul și doar o mică ondulație în vin îi trădă nervozitatea.

– Prințul Cyron și-a deplasat cei mai buni dintre mercenarii săi helosundieni și trupele din gardă spre sud, la frontiera cu Virine. Vi s-a spus că aceste unități au nevoie de timp pentru a se antrena. Mă îndoiesc că ați acceptat această explicație, dar nici n-ați făcut prea mult ca să aflați care sunt adevăratele rațiuni ale deciziei.

Prințul continuă, ignorând semnul de confirmare făcut de Vroan.

– Erumvirine se află în plină invazie. Știu asta pentru că un agent al Prințului Jekusmirwyn a adus un mesaj în Felarati, evidențiind pericolul. Am toate motivele să cred că jumătatea estică a Erumvirinei a și căzut și mă tem că a fost capturată și capitala. În continuare, presupun că Prințul Cyron a primit un mesaj similar și de aceea a trimis trupele spre sud.

Șocul vizibil oglindit pe fața lui Vroan îi dezvălui lui Pyrust tot ceea ce voia să știe despre informațiile lui asupra situației. Iar învinovățirea Virinei pentru diseminarea veștilor ascundea cât de mult îl informau pe prinț spionii deseieni. Deși, fără îndoială, contele dispunea de informatori în țara sa și capitală, rețeaua lui de spionaj nu era prea extinsă.

– Sunteți un militar, Conte Vroan. Spre deosebire de Prințul Cyron, înțelegeți importanța atacării

inamicului la mare distanţă de propriul teritoriu. Ştiu că vă iubiţi ţara, la fel cum o iubesc şi eu pe a mea, aşa că veţi înţelege că prefer să lupt împotriva acestei invazii în Erumvirine.

– Iar Prinţul Cyron a refuzat cererea ca trupele voastre să fie lăsate să tranziteze Nalenyrul în drum spre sud, observă Vroan.

– Puteţi să vă imaginaţi vreun răspuns pozitiv la o asemenea cerere? Prinţul vostru este un bărbat mândru, iar dacă ar fi pe jumătate la fel de războinic pe cât a fost fratele său, mi-aş fi pus trupele sub comanda sa ca să putem face faţă acestei ameninţări. Dar din moment ce nu este, lucrul nu este posibil.

– Le puteţi plasa sub comanda *mea*, Alteţă, zâmbi Vroan.

– Să nu credeţi că această posibilitate n-a fost luată în considerare, milord, vorbi Pyrust pe un ton rece şi tăios. A fost respinsă pentru că Cyron ar lua-o drept rebeliune, iar asta ar declanşa un război civil. Aţi ajunge să petreceţi mai mult timp luptând împotriva lui decât împotriva invadatorilor, caz în care trupele mele ar fi spulberate, iar invazia ar avansa spre Deseirion. Această eventualitate a fost socotită inacceptabilă.

– Da, desigur.

Vroan mai bău puţin vin, apoi îşi şterse cu degetul o picătură prelinsă pe buza de jos.

– Deci, ce aşteptaţi de la mine?

– Înţelegeţi ameninţarea dinaintea Naleynrului, a noastră, tuturor?

– Presupunând că mi-ați spus adevărul, sigur că da.

– Și sunteți de acord că trebuie rezolvată?

– Desigur.

– Bine.

Pyrust se ridică și-și împreună mâinile la spate.

– Am să vă cer să-mi jurați credință mie, când îl voi răsturna pe Cyron de la putere. Am să vă cer să vă mutați trupele în sud, pentru a ajuta la atacarea invadatorilor. De asemenea, mă mai aștept să cooptez și alți nobili nalenieni și chiar cetățeni simpli pentru această cauză.

Vroan mai bău din vin, apoi privi în sus.

– Și ce primesc în schimb?

– Nu ați ascultat deloc? Invadatorii vor zdrobi Nalenyrul, iar tot ce aveți se va pierde împreună cu toate celelalte.

– Înțeleg, alteță. Dar așa cum ați spus la început, invitația la trădare nu este una pe care s-o accept cu ușurință. Presupunând că i-am putea opri pe invadatori, dacă am colabora, aș vrea ca eforturile mele să fie răsplătite. S-ar *putea* să vă atingeți scopurile dacă voi coopera, dar șansele voastre scad, dacă vă confruntați cu mine.

– Ați subliniat foarte bine, zâmbi strâmb Pyrust. Așa cum am amintit mai înainte, nu veți fi Prinț de Nalenyr. Dar aș putea aranja să administrați Nalenyrul și comerțul internațional al țării. Dacă circumstanțele dictează o realiniere a frontierei, aș putea să desprind o provincie din jumătatea vestică a Nalenyrului și Erumvirinei și aceasta ar fi a voastră.

– Însă ar face parte din imperiul vostru deseian, nu?

– Ambiția mea de a deveni împărat este bine cunoscută, însă numai necesitatea m-a forțat să tind spre acest deziderat.

Pyrust se aplecă înainte, deasupra mesei.

– Da, ați face parte din imperiul meu.

– Atunci, în spiritul imperiului, s-ar cuveni să-i cer împăratului un favor, unul pe care-l voi întoarce.

– Și care-ar fi acesta?

– Am o fiică, zâmbi Vroan, devenită recent văduvă. Aveți doar o singură soție. O nevastă naleniană v-ar putea ajuta în multe feluri.

Pyrust se ridică și izbucni în râs.

– Foarte bine jucat, milord. Știam eu că veți fi foarte ager și cred că v-ați gândit la asta acum, pentru că n-ați fi putut anticipa întorsătura evenimentelor. Spuneți-mi, i-ați făcut aceeași ofertă și lui Cyron?

– Îl urăște pentru că i-a ucis soțul, scutură Vroan din cap.

– Ah, înțeleg. Considerați-o ca și rezolvată, dacă favorul vostru are o valoare egală.

– Este chiar mai mare, stăpâne, spuse contele și culese un cubuleț de brânză. Nu va trebui să asediați Moriande. Cam la vremea când veți ajunge în apropierea capitalei, prințul va fi mort.

– Rănile pe care le are deja?

– Altele, mult mai grave, zise și mușcă jumătate din brânză. Fatale.

– Va fi asasinat? se încruntă Pyrust.

– Da. Vă deranjează?

Prințul își încrucișă brațele pe piept.

– Simplifică mult lucrurile.

Vroan așeză bucățica de brânză, pe jumătate mâncată, înapoi pe masă.

– Păreți dezamăgit.

– Sunt, zâmbi vag Pyrust. Aș fi vrut să-l ucid eu însumi.

– Vă înțeleg sentimentul, îi întoarse contele zâmbetul. Și mie mi-ar plăcea să-l sugrum.

– Nu, o lovitură în inimă. Simplă și rapidă, dar destul de lentă încât să-i permită să vadă sabia, apoi să se uite la mine, vorbi prințul și închise o clipă ochii, apoi îi deschise din nou. Asta am văzut în vis. Acum îmi dau seama că n-a fost despre viitor.

– Nu, poate că nu, bău Vroan din nou. Nerot Scior a tocmit un asasin. Vina poate cădea asupra sa, iar domnia voastră sosiți pentru a răzbuna uciderea unui alt prinț, din spirit de fraternitate. Eu vă susțin, dizidenții vor fi reduși la tăcere, și-i azvârlim pe invadatori afară din Erumvirine. Odată ce obțineți Kelewanul, îmi imaginez că toate cele Cinci Principate vi se vor alătura, altfel vor cădea, precum doriți.

– Nădăjduiesc ca zeii să accepte și să vă aprobe planul.

– Grija în mod sigur.

Un fior alergă în jos pe spinarea lui Pyrust. *De ce-a pomenit de Grija?*

– Și eu sper, deși negocierile noastre de aici i-au împiedicat pe mulți să intre pe tărâmul său.

Nalenianul lăsă pe masă pocalul gol și se ridică.

– Doar i-au întârziat, stăpâne, nu împiedicat. În cele din urmă, intrăm cu toţii pe tărâmul său.

– Bine zis, îşi miji prinţul ochii. Ar fi fost interesant să lupt cu tine. Te-aş fi aşteptat la Tsaxun cu douăsprezece mii de soldaţi.

– Iar eu l-aş fi apărat cu cinci mii. *Poate* că aţi fi învins, dar n-ar mai fi fost nimeni care să îngroape morţii, spuse contele şi făcu o plecăciune adâncă, o menţinu, apoi se ridică încet. Este mai bine să lupt de partea voastră.

Pyrust se plecă şi el adânc, la fel ca oaspetele său, dar scurtând durata.

– Aveţi perfectă dreptate, milord. Această alegere este de foarte rău augur pentru invadatori. Vă rog, transmiteţi fiicei voastre cele mai alese urări de bine din partea mea.

– Îi voi transmite. Ne vom întâlni în Moriande, cu trupele mele de gardă?

– Un regiment ar fi suficient.

– Iar dacă Scior vine la mine pentru protecţie?

– Trădarea se pedepseşte cu moartea, dădu Pyrust din cap. Vreau capul lui pus la vedere, la poarta de la Wentokikun.

– După cum vă este voia. Atunci rămâne să ne întâlnim la Moriande, într-o săptămână.

Nobilul nalenian se retrase, iar prinţul îşi reumplu pocalul cu vin. Privi spre coridorul pustiu care ducea spre bucătărie şi bău. Când îşi coborî cupa din nou, Mama Umbrelor se arătă pe hol.

– Pentru cineva căruia îi este atât de greu să trădeze, pare destul de împăcat cu ea, vorbi ea, cătând spre ușa hanului.

– Nu știai că au de gând să-l asasineze pe Prințul Cyron?

Ea dădu din umeri.

– N-a existat niciodată vreun moment când unul sau altul să nu fi pus la cale asasinarea lui. Nu știm dacă vor avea succes sau nu. Urzeala lui a dat deja greș o dată.

– Îmi amintesc, se strâmbă Pyrust. Este clar că nu se poate avea încredere în el. Dacă ar plănui să-l ucidă pe Cyron, cu siguranță că și cu mine ar proceda la fel. Cu toate astea, este valoros pe câmpul de luptă, împotriva invadatorilor. Vom aștepta să vedem cum se descurcă. Vreau pe cineva pregătit să-l ucidă după clipa lui cea mai glorioasă.

– L-ați putea lăsa să elibereze Kelewanul.

– Gloria sa nu trebuie să fie chiar *atât* de mare. A comis o trădare. Va câștiga o bătălie, apoi va muri.

– Da, stăpâne, își înclină ea solemn capul, apoi privi spre el. Vă mai apasă ceva.

– Da, cel de care nu știm nimic. Vesticii au năimit de două ori asasini pentru a-l ucide pe Cyron. Or, asta nu se poate face fără complicitatea unui ministru.

– Miniștrii au uneltit dintotdeauna împotriva prințului lor.

– Adevărat, însă vom avea nevoie de el în războiul care se conturează.

Pyrust își goli pocalul.

– Dacă nu sunt de partea noastră, vor da greș, iar noi vom muri cu toții. Nenorocirea cu miniștrii este că nu le-ar păsa, atâta vreme cât totul se face într-o manieră ordonată.

51

Ziua a 2-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Nemehyan, Caxyan

Deși absența continuă a Regelui-Vrăjitor îl pusese pe gânduri pe Jorim, singurătatea nu-l deranja cu adevărat. Încercarea prin care trecuse îl epuizase până la punctul în care ceva atât de simplu precum hoinăritul prin junglă, pentru a culege fructe, îl făcuse să se întoarcă înapoi clătinându-se prin încăperi. Pentru fiecare două ore de veghe și activitate, avea nevoie de șase ore de somn, iar acel somn era departe de a fi odihnitor.

Acceptarea faptului că era un zeu pretindea o mulțime de ajustări, cu toate că Nauana, în convingerile ei neabătute, îl dirijase în direcția cea bună. Jorim considera aproape o ironie faptul că nu fusese

un devotat mai devreme, în timpul vieții. Deși îl slujise pe Wentiko, asta era mai mult pentru că Dragonul era zeitatea națională a Nalenyrului, decât din convingerile sale proprii.

De fapt, bunicul său avusese un rol în distanțarea față de religie. Qiro insista asupra venerării strămoșilor, evident pentru că voia ca tradiția să fie continuată și după moartea lui. *De fapt, s-a considerat el însuși un zeu, așa că nici unul dintre noi nu trebuia să plece de-acasă pentru închinăciune.* Poate că aceasta fusese originea problemei sale cu el: reîncarnarea unui zeu tratând cu un om care se considera zeu.

Dar, indiferent cât de fascinantă era ideea, știa că nu constituia întregul adevăr. Qiro nu tolera nici un fel de insubordonare pentru că simțea nevoia de a fi dominator. Jorim nu avea nici o idee de ce s-ar fi putut teme, însă nevoia de a-i face pe toți să-l accepte ca stăpân era una dintre notele constante din viața bunicului. Când fiul său și nepoții s-au revoltat, i-a trimis departe, în expediții din care nu mai trebuiau să scape cu viață.

Însă Keles nu-i mort. Jorim se concentră și încercă să-și contacteze fratele. Ar fi știut dacă era mort, și avea o senzație vagă a existenței sale, dar fără nici un contact. Keles se concentra asupra altor lucruri și tot ce putu el să surprindă erau secvențe fugitive cu niște imagini de coșmar. Încercă să-i trimită fratelui său un mesaj liniștitor, dar nu avea habar dacă reușise înainte ca legătura sa dispară.

Somnul lui fu întrerupt de vise și se trezi de mai multe ori cu capul plin până la refuz de imagini.

Unele dintre ele păreau izbitor de familiare, iar altele fuseseră, evident, extrase din povești auzite de el despre Ceruri și Iaduri. Recunoscuse zei și zeițe, dar în viziunea sa se amestecau cu toții. Sisvoc, frumoasa zeiță a dragostei, se transforma dintr-o femeie înveșmântată într-o robă cu vulturul brodat, într-o femeie amentzutlă, cu o legătură peste șale și apărătoare pectorale de aur, fiecare gravată cu simbolistica vulturului. Apoi, se schimba din nou și din nou, în alte forme pe care de-abia le mai recunoștea, dar putea ghici că aparțineau virukilor, ansatlilor sau sothilor.

Cele mai tulburătoare erau visele care reproduceau povești despre zei. Le ascultase întotdeauna ca pe o mitologie, însă acum le trăia, *amintindu-și-le.* Va trăi printre fragmente de povești pierdute sau – mai mult ca sigur – modificate să se potrivească cu morala pe care vreun dascăl ar fi vrut s-o scoată în evidență.

În unele cazuri, omisiunile transformau lecțiile ce-ar fi trebuit învățate. De asemenea, omisiunile îi limitau pe zei, pentru că ei își datorau existența naturii credinței oamenilor. Dacă erau reduși la un singur aspect, fiind adorați numai prin acel aspect, se vor plia încet acelei forme. Tetcomchoa și Wentiko, pentru că aveau credincioși proveniți din două culturi care-i slujeau ținând cont de o multitudine de aspecte și virtuți, deveniseră mai mult decât simple abstracțiuni.

Și cum ar fi să fii Grija, *venerat și urât pentru că desparte binele de rău, reținând răul în Iadurile sale și trimițând binele în Paradisuri?* Jorim se zgribuli.

Poate că zeii au creat rasele de muritori, însă s-au trezit în aceeaşi capcană ca părinţii care fac copii, apoi devin dependenţi de ei pentru susţinere în anii bătrâneţii. Devin neputincioşi în a-şi guverna propriile lor creaţii şi sunt la mila odraslelor, aşteptând ce pomeni vor ei să le dea. Dacă o familie i-ar spune patriarhului ei că va primi de mâncare numai dacă va purta o mască şi va cânta ceva înainte de cină, bătrânul ar deveni un menestrel mascat.

Oare au devenit zeii decrepiţi?

Ideea îl speria. Părea injust să se fi descoperit zeu şi să trebuiască apoi să se acomodeze cu faptul că era deja pe cale să eşueze. Ba mai mult, exista în el convingerea că trupul său muritor îi limita abilitatea de a folosi puterile divine. Deşi fusese capabil să distrugă forţele mozoanilor, trupul său plătise un anumit preţ. Ar *putea* muri folosind abilităţile care-i aparţineau, iar Jorim nu avea nici cunoştinţele necesare să poată cataloga aceste puteri, nici experienţa de a-şi da seama cât de mult putea folosi din ele fără să piară chiar el.

Îşi petrecu următoarele două zile recuperându-şi forţele şi îndurând visele. Treptat, deveni tot mai puternic şi se decise că aşteptând revenirea Regelui-Vrăjitor era un exerciţiu de zădărnicie. Se hotărî să se întoarcă în Nemehyan, să-şi termine instruirea necesară, apoi se va îndrepta spre Nalenyr pentru a-i ajuta pe cei care se opuneau ridicării celui de-al zecelea zeu.

Adună puţinele lucruri cu care venise, înveli fructele în frunze şi-şi umplu burduful cu apă. La intrarea

în Maicana-netlyan modifică echilibrul stâncii din solid în fluid și-o lăsă să etanșeze deschizătura. Nu avea nici o îndoială că Regele-Vrăjitor va putea inversa procesul pentru a putea intra și îl suspecta că, oricum, avea mai mult de o singură cale de acces în sanctuarul său.

Se îndreptă spre tabăra unde-și lăsase călăuzele *maicana*. Ajunse acolo fără nici un incident, dar o găsi părăsită. Existau însă semne din belșug că bărbații fuseseră acolo, dar cenușa vetrei era rece și măturată de ploaie. De asemenea, ploaia șterse și orice urme de pași care ar fi putut să-i ofere un indiciu privind ceea ce se petrecuse acolo. S-ar fi putut să nu fie nimic, dar...

Pătrunse înăuntrul său și privi lucrurile prin *mai*. Ploaia și timpul aproape că restabiliseră echilibrul, iar șase ore mai târziu nici n-ar mai fi putut depista ceva rău. Așa că surprinse doar cea mai firavă undă de tulburare, Zoloa, fațeta distructivă a zeului Jaguar, se risipea în tăcere.

A fost o luptă aici. Mozoyanii trebuie să fi...

Înainte de a-și fi putut termina gândul, ceva greu și dur îl lovi în moalele capului. Căzu cu fața în jos în cenușă. Gura i se umplu cu ea și întreaga lume se prăbuși în întuneric.

Începând să-și vină în fire, durerea îl năpădi pe Jorim în glezne, umeri, încheieturile mâinilor și cap. Nu avea nici o idee cât zăcuse inconștient, dar gura și gâtul păstrau încă gustul licorii narcotice turnate

cu forța. Degetele-i alunecară pe tâmplă, înlăturând legătura de la ochi, iar când deschise pleoapele îl potopi un val de greață.

Deasupra lui, un nor de cranii se înălța în văzduh, iar cerul dobândise o culoare de un maro ars, așa cum nu mai văzuse înainte. Mâinile lui atingeau paradisul, însă nu-și putea mișca brațele, iar degetele și le simțea umflate și țepene.

Apoi, dinspre dreapta, un mozoyan îl lovi în stomac cu un ciomag. Jorim zvâcni și începu să se rostogolească. Războinicul mozoyan sfida, cumva, gravitatea, pentru că stătea cu picioarele pe norul de cranii. Nimic nu mai avea vreo noimă.

Un urlet furios, de la distanță, îi atrase atenția. Privi în acea direcție și văzu mulțimi de oameni ținând un munte sus numai cu picioarele lor. Și apoi, în golf, *Lupul furtunii* și alte nave zăceau cu carena scufundată într-o felie de cer de un verde marin.

Realitatea îl izbi mai dur decât ciomagul. *Mozoyanii m-au prins, m-au adus înapoi la Nemehyan, iar acum atacă orașul.*

Norul de cranii nu exista. În urma ultimului asalt mozoyan asupra capitalei amentzutlilor, oamenii au retezat capetele dușmanilor morți. Le-au adunat, construind o piramidă înaltă. Jorim atârna de o spânzurătoare fixată în vârful ei. Gleznele-i fuseseră legate împreună, apoi de bârna transversală. Trunchiul unui puiet de copac, de trei metri lungime, fusese trecut prin legătura de la încheieturi și el atârna cu capul în jos, legănându-se încet în bătaia brizei și a loviturilor.

În jurul său, pe câmpia din fața orașului, înaintau hoardele mozoyane. În bătălia anterioară, fuseseră niște creaturi primitive, incapabile să gândească sau să planifice ceva. De data asta, se aliniaseră în formații și mărșăluiau înainte în ordine. Își menținеau disciplina până când ajungeau la liniile amentzutlilor, apoi își concentrau atacul asupra unui anumit punct.

Mozoyanii năvăleau cu aceeași ferocitate ca predecesorii lor, dar fiind mai masivi și mai puternici, nu puteau fi respinși cu ușurință cu o împunsătură de suliță. Cu toate că săgețile și lăncile omorâseră destui dintre ei înainte, acum îi vedea împănați de săgeți și sărind la baza muntelui. Cei care nu aveau săritura lungă se înfigeau singuri în țepușe, dar nu numai unul își smulsese țărușii ascuțiți și-și croi drum spre metereze.

Trupele amentzutle și naleniene ripostau. Steagurile fâlfâiau, trompetele răsunau, iar trupele se deplașau de la un punct la altul. Nori negri de săgeți naleniene se abăteau ca o ploaie, spulberând, pe moment, valurile de năvălitori. Curajoșii arcași se urcau pe metereze, alegând anumite ținte, și lansau săgețile prin craniile joase ale mozoyanilor. Războinicii amentzutli își repezeau ghioagele lor de luptă de obsidian în vaste mișcări circulare, smulgând membre și zdrobindu-i pe mozoyani. Morții alunecau înapoi, trași de propriii camarazi, iar alții continuau înaintarea.

Și apoi, când atacul era dezlănțuit din plin într-un anumit sector al liniilor, formațiunile mozoyanilor se despărțeau și se aruncau asupra altui punct. Și mai multe steaguri fâlfâiau, chemând rezervele în față.

Amentzutlii se împotriveau năvalei mozoyane, însă foarte curând şi ultimele rezerve intrară în luptă.

Iar limita formaţiunii mozoyene nici n-a fost afectată.

Sus, în vârful unei piramide, doi trompeţi nalenieni sunară retragerea. Războinicii porniră să dea îndărăt, începând cu flancurile formaţiunii lor semicirculare. Apoi ostaşii din mijloc se retrăgeau printre ei, iar primii mozoyani primiră în plin salve după salve de săgeţi. Cu toate astea, continuau să avanseze, iar arcaşii se refugiară pe şoseaua de pe versantul muntelui, spre Nemehyan.

Şoseaua ar fi fost locul perfect de apărare împotriva mozoyanilor, însă abilitatea lor de a face salturi îi obligă pe nalenieni şi amentzutlii să se retragă. Invadatorii năvăliră în sus, spre drumul pietruit, dar războinicii îi opriră şi numai atunci, foarte încet, începură să cedeze teren.

Apoi, dinspre oraş, se pogorî o salvă de săgeţi aprinse. Unele nimeriră mozoyani, dar majoritatea îşi atinseră ţinta vizată. Loviră tranşeea pe care o ocupaseră duşmanii şi aprinseră fluidul turnat acolo. Flăcările izbucniră imediat, arzându-i pe mozoyani. Rândurile din spate se opriră, deşi cei mai apropiaţi fură împinşi peste camarazii lor. Cei de pe cealaltă parte încă mai înaintau spre şosea, însă fără avantajul numeric asaltul asupra şoselei încetini.

Apoi, de la baza piramidei de cranii se auzi o răpăială de tobe. Un mozoyan subţire, mai asemănător cu un om decât oricare exemplar văzut de el până acum, cu o piele cenuşie, solzoasă, strălucind în

irizații de curcubeu când lumina soarelui cădea asupra ei, apăru dinspre stânga sa. Își ridică mâna dreaptă, apoi își îndoi degetele, lăsându-l pe Jorim să-i vadă ghearele. Izbi cu palma peste burta lui Jorim, chiar sub buric, apoi își trase ghearele în jos, până la sternul său. Cele patru urme lăsate sângerau puternic și mici pâraie de sânge se scurgeau șiroind pe cranii.

Tăieturile ardeau, însă Jorim ignora durerea. Preotul mozoyan cu mâna însângerată – tânărul simțea că nu putea fi altceva – se aplecă și apucă un craniu pe care ajunsese sângele său. Cuvinte răsunând obscene și blasfematoare i se rostogoleau din gură, iar craniul începu să strălucească. Preotul îl azvârli jos, unui războinic care aștepta la baza piramidei, apoi acela o luă în salturi, cu toată viteza, spre formațiunea de pe linia frontului.

Frica zvâcnea prin Jorim pentru că, pe cât era el de slăbit, tot putea să simtă manipularea *maiului* în ceea ce făcuse preotul. Nu era magia cu care era el deprins. Nu exista nici un fel de echilibrare blândă a elementelor. Această vrajă *contorsiona* lucrurile, iar asta ar necesita mult mai multă putere decât ar fi putut aduna preotul.

Dar își trage puterea din sângele meu, un sânge de zeu.

Jorim își dirijă simțirile spre tărâmul *maiului* și aproape că vomită. În fiecare dintre cranii – pentru că vreo duzină ajunseseră deja spre linii – ardea dorul distrugerii. Zoloa pândea câmpul de bătălie și-și agita ghearele spre formațiunile amentzutlilor.

Primul craniu ajunse la şosea. Un mozoyan îl strângea cu forţă la piept, apoi făcu un salt înainte. Urcă deasupra liniilor frontului. Săgeţile-şi luară zborul străpungându-l peste tot, împroşcând şi mai mult sânge peste hârcă. Puterea întunecată din el izbucni. Apoi cadavrul căzu la pământ şi craniul explodă.

Războinicii amentzutlii zburară de pe şosea şi căzură în masa cenuşie şi colcăitoare a armatei mozoyane. Norocoşii fuseseră ucişi de explozie. Ceilalţi fură făcuţi bucăţi cu ghearele şi dinţii. Răgetul victorios al trupelor mozoyane înăbuşi orice urlet, iar Jorim preferă să creadă că oamenii înduraseră moartea cu curaj, fără să scoată nici un sunet.

Distrugerea luă avânt. Alte ţeste zburară în văzduh, unele doar azvârlite, altele ţinute strâns la piept de războinici sinucigaşi. La fiecare explozie, trupurile săltau în aer, împroşcând sânge. Oamenii se retraseră repede. Unul dintre mozoyani sări spre şosea, dar un amentzutl îl prinse din zbor. Căzură împreună în mijlocul masei de mozoyani, iar explozia făcu o gaură în rândurile lor.

Dar se închise repede, iar năvala duşmană progresă spre şosea.

Oamenii de sus începură să arunce cu pietre şi oale cu ulei aprins. Proiectilele căzură asupra rândurilor mozoyanilor, dar pentru fiecare războinic ucis, alţii nouă îi luau locul. Războinicii ametzutli se retrăgeau mai repede, dar, ajunşi la şosea, la prima cotitură se pomeneau flancaţi din nou. Craniile

zburau cu boltă şi explodau, oamenii ţipau şi cădeau, iar retragerea se accelera.

Sângele lui Jorim curgea în voie şi craniile, astfel îmbogăţite, erau luate din piramidă. Spera ca întreaga construcţie să se prăbuşească, dar pentru el n-ar fi contat. Mozoyanii erau în avantaj. Distrugerea luase amploare. Nu-i mai putea opri nimic.

Dar poate că nu stoparea lor este cheia.

Strângând din dinţi, Jorim încercă să-şi ridice capul. Îşi încordă muşchii de pe abdomen, iar sângele ţâşni cu putere. Soldatul mozoyan îl lovi din nou peste burtă cu o bâtă, iar preotul îi zgârie pieptul cu gheara. Focul erupse din nou în trupul său, umerii îl dureau, în timp ce vergeaua puietului îi răsucea braţele.

Se cercetă în interior şi atinse vătămările dinlăuntrul său. Mozoyanii voiau să-l lase să moară şi-i foloseau moartea pentru a grăbi sfârşitul tuturor celor care credeau în el. Li se opusese fără să-şi dea seama, dar acum se opri. Atinse *maiul* şi atinse echilibrul favorizând schimbarea. Şi mai multă magie se scurse în mijlocul distrugerii, pătrunzând în lume prin sângele său.

Expulză *maiul* afară, potopind încarnarea lui Zoloa. Fantomaticul zeu Jaguar deveni şi mai vorace. Mârâitul său îi încuraja pe mozoyani, cu moralul oţelit de chemările tăcute ale celuilalt zeu. Jorim privi muşchii nălucii felinei umflându-se, iar colţii i se alungiră.

Nu-i suficient.

Se căzni şi mai tare, absorbind cât putea din *mai* şi-l trimise afară mai repede. Zoloa se lăfăia în el şi creştea. Ca o lipitoare adăpându-se dintr-o arteră.

Zoloa încercă să se retragă, însă Jorim strânse un pumn – *cu gheare de dragon* – peste botul zeului. Îl făcu să bea, pompând și mai multă energie în el, luând din propria sa viață, contorsionând-o și echilibrând-o, obligând zeul Jaguar să o accepte.

Oare un zeu are o limită în ce privește magia pe care o poate controla?

Cu mârâitul lui feroce redus la un miorlăit jalnic, zeul obez al distrugerii pocni. Haosul erupse într-un nor negru de *mai*, acoperind întregul câmp de bătălie. Forța sa scăldă pământul, apoi se înălță într-un val întunecat săltând rândurile succesive ale mozoyanilor. Se curbau în interiorul valului, apoi se dizolvau în spuma învolburată pe pantă, în jos. Acolo unde atingea un craniu, când se amesteca cu sângele său, craniul exploda, vaporizându-i pe mozoyani.

Preotul fie că simțea magia, fie că-și dăduse seama că Jorim avea o contribuție la distrugerea armatei sale. Lovi de sus în jos cu ghearele, deschizându-i gâtul. Sângele gâlgâi, împroșcând mâna preotului și un picior. Sângele arse și, într-o clipită, îl transformă pe preot într-o torță vie.

Și atunci valul izbi piramida de cranii.

Îl azvârli cât acolo pe preot.

Trecu mai departe, ucigând totul în urma lui, de pe câmpia de sub Nehayan, înaintând până la optzeci de kilometri distanță. Se răspândi formând un con, nelăsând nimic viu în urmă, fie insectă sau plantă, pasăre sau pește, animal, mozoyan sau om.

Nu cruță nici măcar un zeu.

52

Ziua a 2-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Moriande, Nalenyr

Deşi, dacă n-ar fi făcut asta, ar fi dus la descoperirea lui, Junel Aerynnor regreta sincer că-i scosese femeii laringele. Nu numai că o împiedicase să ţipe, dar respiraţia ei se transformase într-un şuierat gâlgâit foarte supărător. Iar felul în care urlase din priviri îi spunea că ar fi fost o adevărată plăcere să o audă. Ar fi atins note dincolo de pragul audibil şi-ar fi rezonat înlăuntrul său pentru o bună bucată de timp.

Junel venise de departe şi se hotărâse s-o dezmembreze pe fata suplă ca pe un fel de celebrare. De fapt, ea-i reţinuse privirea cu câteva zile înainte, pe când se îndrepta spre întâlnirea cu binefăcătorul său din umbră. Fata nu însemna mai nimic, era doar o

căzătură, cu privirile tâmpe, dependentă de opiu, gata să facă orice pentru prețul unei pipe. Chiar graba ei fusese cea care-l atrăgea și, privind retrospectiv, tot ea o condamnase.

Ar fi putut s-o ucidă chiar acolo și nimănui nu i-ar fi păsat, dar îl intriga. Cumva, reușise să supraviețuiască păstrându-și spiritul intact. O întrebase cum o cheamă, iar ea ar fi putut – aproape că o și făcuse – să-i răspundă că era cine voia el să fie. După o clipă de ezitare îi spusese că numele ei era Karari.

O invită să meargă cu el și-i cumpără un bol cu tăiței, devorați de ea atât de repede încât se așteptase s-o vadă vomitând. Deși îi spusese numele, nu era deloc sigur că povestea relatată de ea era și adevărată. Îi spusese că mama ei a fost ibovnica unui navigator de pe o navă care lucrase pentru familia Phoesel, *Pescărușul de argint*. Eșuase în dreptul Miromilului, iar echipajul îl luase pe tatăl ei drept o piază-rea. L-au pus în lanțuri, aruncându-l apoi în mare. Mama ei, bolnavă de durere, se prăpădise. Iar ea, fără nimeni altcineva pe lume care s-o ajute, trăia vremuri grele și recursese la opiu pentru a-și ușura durerea.

Junel cunoștea *Pescărușul de argint* și bănuia că povestea ar fi putut fi reală. Decăderea fetei s-ar putea să fi început cu cinci luni în urmă. Nu ajunsese atât de departe încât să nu mai poată fi salvată și era destul de educată încât să fie recunoscătoare.

Și de suficient timp pe stradă ca să vadă în el un binefăcător. S-ar fi agățat de el. Ar fi făcut așa cum i s-ar fi cerut, fără întrebări. Curiozitatea ar fi

echivalat cu transformarea norocului său în nenorocire, iar ea flămânzea de prea multă vreme să comită o asemenea necugetare.

Junel închiriase un apartament şi stătu cu ea o vreme, în timp ce lupta cu opiul. O îmbăiase şi o luase de la periferie, un loc unde şi-ar fi reluat vechile obiceiuri. Îi făcea chiar plăcere să-i cumpere lucruri. Bucuria ei directă şi recunoştinţa erau cu atât mai bine-venite în lumina sorţii ei finale.

Singurul regret pe care-l avea era că nu avusese timp să o pregătească pentru lucruri mai măreţe. Karari avea un trup prea fragil şi era prea blândă să fi putut fi introdusă în lumea umbrelor, în care trăia el. Când îl găsise Mama deseiană a Umbrelor, Junel prindea şobolani în turnul familiei sale şi pusese la punct tot felul de metode de a-i lichida. Cu toate că era priceput la pregătirea unor dispozitive repede dovedite a fi mortale, îi plăcea ca lucrurile să se desfăşoare mai lent. Era ceva să priveşti un şobolan care se zbătea să scape dintr-un laţ care se strângea lent, după ce-l încălzise până-n străfundul stomacului. În timp ce ochii animalului ieşeau din orbite şi vasele de sânge plesneau, el se excita.

Aflase, destul de repede, că moartea poate stârni plăceri.

Mama Umbrelor îşi făcuse bine treaba, construind pe fundaţia deja aşezată de el. Familia lui n-avusese nimic împotrivă să fie luat la curtea din Thyrenkun, ca paj. Considerau asta atât o onoare, cât şi o modalitate convenabilă de a scăpa de un fiu tânăr. Însemna

unul mai puţin la împărţirea moştenirii familiei, o gură mai puţin de hrănit şi o şansă în plus la obţinerea unui favor regal.

Junel se antrenase din greu, îndurând pedepse pentru eşecuri şi acceptând recompense pentru succesele sale. Învăţase repede că în viaţă nu va obţine tot ce considera că i se cuvine, aşa că-şi oferea singur mici plăceri, apoi raporta încântat superiorilor săi tot ce făcuse. Avea grijă să urmeze toate regulile şi depăşi toate aşteptările, aşa că slăbiciunile sale îi erau iertate. Şi, destul de des, îi făcea părtaşi şi pe alţii la recompensele sale, ceea ce-i transforma plăcerile în trepte spre o nouă misiune.

După ce dezvăluise trădarea familiei sale coroanei deseiene, îi privise pe toţi cum mor, apoi fugise în sud, „pentru a scăpa de mânia Prinţului Pyrust". Acest lucru îi aduse acceptarea imediată în rândul sudicilor, iar el se folosi din plin, încântat, de circumstanţe. Misiunea sa fusese pătrunderea în interiorul clanului Anturasi. Dacă nu era posibil să fure informaţii, trebuia să găsească o cale de a întârzia munca lui Qiro.

Uciderea lui Nirate reuşise asta destul de bine. Relaţia lui cu ea fusese distractivă, pentru că putuse să-i provoace mici torturi, care-i construiseră rezistenţa la durere, pentru ca la sfârşit s-o poată îndura.

Şi fusese încântat să i-o provoace.

De când o omorâse, se trezea adesea din vise în care relua experienţa. O dezmembrase încetul cu încetul, privind protestul din ochii ei. Deşi fusese

înspăimântată, ripostase. Cu toate că nu voia să-i placă, însăși faptul că se lupta o readusese în tipare de comportament care-i spuneau că-i făcea *plăcere.* Propriul ei trup o trădase și cedă. El nu observase, dar ea se scufundase într-un extaz care o învăluise, ferind-o de oribila clipă a morții.

Într-un fel, îl epuizase. Se implicase atât de mult în ceea ce făcea, încât ultimele ei clipe îi scăpaseră atenției. Iar acum se trezise preocupat de felul în care ar reacționa alții când erau aduși atât de aproape de moarte. Despre Contele Vroan știa că ar privi moartea drept în ochi și-ar sfida-o până în ultima clipă. Ar putea fi prăjit de viu, într-un sicriu de fier îngropat în cărbuni încinși, și tot n-ar scoate un cuvânt, poate doar ca să rostească o vorbă de duh de final, fără prea mult miez, și nici n-ar dezvălui prea multe despre situație.

Pe de altă parte, Nerot Scior s-ar zbate ca un șarpe înfipt într-o țepușă. Junel se gândea că tragerea în țeapă i s-ar potrivi de minune. Ar folosi o prăjină boantă și l-ar lăsa să încerce să scape de pieire prelungind supliciul pe cât de mult era posibil. Nerot s-ar lupta să-și stăpânească zbaterea picioarelor, câștigând încă vreo câteva secunde de viață prin forța voinței sale, convins, în tot acest timp, că mama sa va veni să-l salveze. Chiar și după ce picioarele l-ar trăda și s-ar înfige încet în prăjină, tot ar spera într-o salvare. Ar muri crezând că s-ar putea ajunge la o înțelegere și rănile sale s-ar putea vindeca.

Iar Prințul Cyron... Dacă ar exista cea mai mică șansă ca acesta să scape de asasinat, Junel l-ar omorî

chiar el pe prințul nalenian. Provocarea îl incita. Să se strecoare printre gărzile keru rămase ar fi fost imposibil. Deși cetățenii din Nalenyr s-ar putea să-l accepte ca aliat, pentru că Prințul Pyrust îl ura, keru nu aveau încredere în nici un deseian, indiferent de faptele sale. Laptele lor de mamă era îngroșat de ura amară pentru deseieni, iar keru nu făceau nimic ca să-și extindă viziunea asupra lumii.

Desigur, ar avea și unele avantaje. Prințul îl cunoștea. Cyron fusese îngrijorat de starea lui după moartea lui Nirati Anturasi. I se promisese până și că ucigașul ei va fi prins, iar răul făcut amândurora răzbunat. Junel își oferise chiar și ajutorul, însă ardoarea prințului pentru prinderea ucigașului se ofilise de mult.

Cum ar accepta el moartea?

Junel bănuia că Cyron nu va intra prea ușor pe tărâmul lui Grija. S-ar fi putut să fie cât pe ce, cândva, dar acceptând o rană gravă pentru a masca uciderea Contelui Turcol dovedise un aspect de-al său despre care Junel nu credea că existase mai înainte. *Ei cred că Cyron este incapabil să lupte pentru că n-a fost niciodată obligat să lupte. Însă este fiu al Statului Dragon, iar un dragon, chiar lipsit de colți și gheare, tot un dragon rămâne.*

Își coborî privirea spre micuța Karari. Îi ridicase părul sus, îndepărtându-l de cap, ca să nu se mânjească cu sânge. Voia să-i ia scalpul dintr-o bucată, pentru a-l folosi să-i încropească o barbă. Îi trecu prin minte că asta ar fi ceva interesant, din moment ce arăta,

și-așa, atât de bătrână. De asemenea, ar masca și gaura din gâtul ei.

– Cum crezi tu că va muri Prințul, micuțo? Va fi la fel ca curajos ca tine?

Ochii ei se căscară, apoi privirea începu să i se stingă. Se gândi, o clipă, că s-ar putea să aibă o reacție alergică la tinctura folosită de el pentru blocarea mușchilor motrici, dar apoi o umbră căzu peste chipul fetei. Când o atinse, îi zâmbi.

Se întoarse. Draperiile groase ale încăperii nu permiteau pătrunderea razelor soarelui, așa că aprinsese mai multe felinare pentru a-și ilumina opera. Un fluture aterizase pe unul din ele, bătând încet din aripi. Apatia lui contrasta cu violența săvârșită de el asupra lui Karari și-l făcu să se gândească la trupul ei ca la un cocon, și la șansa ei ca, după moarte, să se transforme într-o creatură minunată.

Se zgâi la fluture și deveni tot mai sigur că nu mai văzuse niciodată unul la fel. Era mare, ceea ce era deja neobișnuit, fără a mai pomeni și de faptul că era încă prea devreme pentru anotimpul fluturilor. Pe deasupra, coloritul verde-cu-negru era ceva ce era convins că nu mai întâlnise până atunci.

Încercă să-l strivească, însă fluturele evită cu ușurință lovitura lui. Fiind un maestru în *vrili*, l-ar fi putut ucide fără nici un efort, dar îi plăcea să aibă un martor la eforturile lui. Cu multă vreme în urmă, aflase că fluturii erau atrași de stârvuri, iar prezența lui confirma acum că făcea o treabă bună.

Apucând unul dintre cuțitele sale, Junel se aplecă înainte. Întinse mâna dreaptă, netezind pielea de pe fruntea lui Karari. Apăsă vârful cuțitului pe pielea ei și așteptă să se formeze picătura roșie. Apoi așteptă ca punctul de presiune de pe țesut să plesnească și ca sângele să descrie o dâră pe care o va urma.

Toate astea făceau ca lucrurile să decurgă mult mai artistic.

Însă mâna lui zvâcni când ceva îl înțepă în gât. Scăpă cuțitul și se întoarse, strângând palma dreaptă pe gât. Putea simți o mică umflătură, dar știa că nu era nimic important. De fapt, era sigur că nu însemna nimic, apoi își dădu seama că nu-și oprise răsucirea.

Picioarele i se împleticiră și ateriză dur pe pardoseală. Umerii loviră peretele, iar capul se izbi de el suficient de tare încât să crape tencuiala. Simți fărâme din ea căzându-i pe după gât. Porunci mânii sale drepte să le dea jos, dar ea căzu la podea, inertă, lângă el.

Privi în sus și descoperi un bărbat înalt și subțire stând lângă dulapul cu sertare. Ținea o sticlă cu venin de viperă cu corn și punea la loc dopul, cu acul încă în el. Bărbatul avea degete incredibil de lungi și ochi căprui, care păreau să-și schimbe culoarea.

Junel încercă să spună ceva, dar nu reuși decât să-și deschidă gura.

Bărbatul dădu din cap, iar mantia i se închise, o mantie țesută cu modelul smarald-negru, de pe aripile fluturelui.

– Te vei întreba dacă a fost chiar un fluture, ori a servit la distragerea atenției tale, în timp ce pătrundeam în încăpere prin ușa încuiată, neauzit și nevăzut. Transformarea mea din insectă în om, în pofida faptului că ar fi soluția cea mai improbabilă, este singura pe care ai crede-o. Vanitatea nu-ți va permite să accepți că altcineva ar putea fi mult mai priceput decât tine în artele umbrelor, nu-i așa, *vrîlcai*?

Bărbatul se lăsă jos și închise cu degetul gura lui Junel.

– Ai vrea să știi cine sunt și de ce fac asta. Sunt Kaerinus. Ai auzit de mine, ultimul *vanyesh*, imbecilul magic care zace în umbră prin Xingnakun, ieșind la iveală doar o dată pe an să-i vindece pe cei lipsiți de prevederea de a se teme de el. Îi *pot* tămădui, știi doar. Orbii, ologii și bolnavii.

Kaerinus privi spre Karari.

– Măi să fie, ai făcut o treabă prea bună cu ea. N-o pot vindeca.

Deși glasul bărbatului avea niște inflexiuni tăioase, lui Junel îi plăcea.

– Și ți-ai imaginat, Junel Aerynnor, că am venit aici să te ucid. O voi face. Ba chiar mi-ar fi plăcut să-mi petrec ceva timp cu asta, însă nu am prea mult la dispoziție. Mă întâlnesc cu un prieten în sud, și cu cât voi sosi mai repede acolo, cu atât va fi mai bine pentru toți.

Vanyieshul se ridică, apoi se ghemui din nou între faldurile mantiei sale.

– Oh, da, *de ce*? Ai omorât-o pe Nirati Anturasi, și-i era foarte dragă unui prieten de-al meu. Data viitoare, nu mai alege victime cu prieteni puternici.

Kaerinus se ridică și apoi izbucni în râs.

– Data viitoare. Nu va mai fi una. Ah, da, știu că veninul de viperă cu corn nu este fatal. Trupul tău s-ar vindeca.

Privi spre fată.

– Da, ai cam vătămat-o. N-o pot ajuta, însă pot face *asta...*

Kaerinus schiță un gest și o lumină sfârâi sub ochii lui Junel. Curse pe fața lui și-i incendie creierul. Lumea înconjurătoare se întunecă o clipă, apoi vederea-i reveni. În timpul cât fusese inconștient, *vanyeshul* îl deplasase.

Apoi, pe când durerea începea să-l muște, privi spre dreapta și-și văzu trupul sprijinit de perete.

Ochii lui Junel se căscară de groază.

Nu ochii mei, *ai ei! Mă aflu acum în trupul ei, iar ea în al meu!*

– Minunat, ai înțeles, zâmbi Kaerinus. Ai făcut o treabă foarte bună, *vrilcai.* Îți va lua câteva ore ca să mori.

Într-adevăr, îi trebuiră ore ca să moară, multe ore. Cu toate că mândria față de priceperea sa îl feri la început pe Junel, disperarea și groaza-l înșfăcară în cele din urmă.

53

Ziua a 2-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ținutul Faeut
Erumvirine

Nici că puteam să-mi imaginez o mai bună etalare a artei războiului. Deși aveam senzația că mai văzusem toate astea și înainte, nu-mi puteam aminti altceva care să egaleze ceea ce vedeam de pe meterezele de la Deraelkun. *Kwajiinii* se aliniaseră într-o linie de bătălie lată, de la Drumul Imperial spre est, paralelă cu întinderea cuprinzătoare a fortăreței, spre vest. Înălțaseră flamuri viu colorate, fiecare cu inscripții precise în limbajul imperial, și mi-am dat seama că de aceea aveam eu senzația că mai văzusem asta și înainte. Lumina soarelui fulgera din săbii și

vârfurile sulițelor, iar scuturi de bambus protejau rândurile din față de arcașii și balistele noastre.

Trupele care apărau Deraelkun, deși nu numărau mai mult de patru mii de oameni – de-abia o cincime din forța dinaintea noastră – își ridicaseră propriile lor flamuri pentru a-și proclama apartenența la câte o formațiune militară, la o casă nobiliară sau, în cazul celor câțiva *xidantzu*, la școlile unde fuseseră antrenați. De fapt, mă gândeam că prezentarea noastră o întrecea pe-a lor, pentru că fiecare flamură desemna un erou, în vreme ce majoritatea *kwajiinilor* se bălăceau în anonimat.

Totuși, dușmanul trebuie că se simțea foarte tare, din moment ce erau cinci pentru fiecare dintre noi. Deraelkun putea cădea, iar dacă toți acei *kwajiini* de jos ar fi fost numai pe jumătate atât de numeroși fortăreața ar fi fost pierdută înainte de sfârșitul zilei.

Însă cucerirea ei nu era o treabă prea simplă. Drumul se curba spre vest și ducea pe sub zidurile primei fortărețe, iar cele două poduri mobile care acopereau spațiul gol de pe drum fuseseră ridicate. Acest lucru întrerupea calea de acces și spărgea frontul, astfel că armatele trebuiau să înainteze în trei secțiuni. Dirijarea întăririlor spre oricare dintre cele trei secțiuni ar necesita o retragere și o redesfășurare, sau o manevră atât de departe de linia frontului, încât rezervele n-ar fi putut avansa într-un moment critic.

Defileurile tăiate în câmpul de bătălie fuseseră prelungite în așa fel încât în centru se crease o mică insulă. Dinspre drumul care duce spre sud și câmpul de

bătălie dinspre nord, două poduri înguste legau insula de fortăreaţă. Insuliţa făcea impracticabil orice atac din centru şi fusese folosită, multă vreme, drept loc pentru duelurile de onoare ale războinicilor. În centrul ei a fost amenajat un cerc de piatră, punctat, în afară, de mai multe monumente mici, în amintirea celor care au luptat şi au murit acolo.

Aşa că, în realitate, orice înaintare pentru cucerirea Deraelkunului se va desfăşura anevoios, va fi divizată în două secţiuni, fără comunicaţii între ele sau posibilitate de a se sprijini reciproc. Maşinăriile de asediu puteau fi aduse în faţă pentru spargerea primului zid de apărare pe locul unde drumul cotea spre vest, însă arcaşii din turnurile dominând zona îi vor ucide pe soldaţii care încercau să spargă zidul.

Ascultam pocnetul flamurilor în bătaia vântului. Bătea spre nord, spre fortăreaţă, aducând cu el izul firav de *vhangxi. Kwajiinii* îi mânaseră în centru şi-i vor asmuţi ca o abatere a atenţiei. Nu credeam că puteau sări până în vârful meterezelor, dar ar fi în stare să se cţere pe ziduri. Chiar dacă îi vom măcelări pe toţi, vor folosi săgeţile şi vor atrage atenţia asupra lor de la celelalte două asalturi principale.

Şi ştiam că va fi vorba de *asalturi*, două, lansate dur şi cu viteză. Căpetenia duşmană nu avea altă alegere. Dacă se concentra pe o singură aripă sau alta, ne-am masa trupele acolo şi l-am respinge. Pe oricare dintre cele două fronturi am reuşi, cu uşurinţă, să facem faţă forţei sale. Numai prin angajarea noastră

în luptă pe întregul front ar putea să ne solicite rezervele şi să ne facă să sângerăm, lent, până la moarte.

Iar logica nu era singurul factor motivaţional avut de el în vedere. Era arogant şi mult prea încrezător în el. Primise deja rapoarte privind trupe care abandonau Deraelkunul, îndreptându-se spre nord, pentru a intra în Nalenyr. Dacă am şti că apărarea fortăreţei ar fi lipsită de orice speranţă, moralul nostru ar fi foarte scăzut, iar trupele sale ar simţi o însufleţire şi mai mare. Până acum, nu se confruntase cu nici o rezistenţă serioasă, iar Kelewanul căzuse repede, aşa că n-avea nici un motiv să presupună că trupele sale n-ar putea funcţiona perfect şi să ia fortăreaţa fără prea multe probleme.

Însă le va avea, iar eu aveam de gând să fiu o bună parte dintre ele.

Am coborât de pe metereze, luând-o pe treptele late de piatră, sărind câte două deodată. Ajuns la baza lor, am făcut o plecăciune spre Consina şi fiul ei. Mi-au întors gestul, apoi m-am răsucit spre turnul central al fortăreţei şi m-am plecat din nou, menţinând reverenţa adâncă şi îndelungată. Fără nici un cuvânt, m-am ridicat, m-am întors pe călcâie şi-am luat-o spre mica ieşire de urgenţă, săpată în mijlocul zidului fortăreţei.

Am traversat repede drumul şi am urcat podeţul de lemn spre insulă. Odată ajuns acolo, m-am plecat înaintea duşmanului, apoi m-am întors şi am salutat fortăreaţa şi pe apărătorii ei. Se înălţară urale puternice, apoi zeci de săgeţi aprinse căzură cu boltă

și loviră podul traversat de mine. Începu să ardă cu veselie.

M-am răsucit și-am intrat în cerc. La fel ca multe alte cercuri unde au avut loc dueluri de-a lungul vremii, și acesta absorbise o cantitate destul de mare de magie dezlănțuită. Iarba din el, cu firul lung și suplu, era argintie și răsuna subțire când picioarele mele o dădeau la o parte. M-am deplasat de jur împrejur, spre est, astfel ca lumina soarelui răsărit să nu mă orbească. Mi-am scos coiful și masca tigrului mârâind și le-am pus la marginea de marmură albă a cercului.

Privind spre *kwajiinii* aliniați spre sud, am început să arunc o provocare, folosind aceeași formulă și cuvinte arhaice auzite de mine de la primul *kwajiin* întâlnit, departe, în est. Mi-am păstrat vocea neutră, dar puternică, lăsând să-mi pătrundă în cuvinte o undă vagă de dispreț.

– Eu sunt Moraven Tolo, *jaecaiserr*. Ani de zile, dincolo de câți puteți voi să numărați, i-am apărat pe oamenii din Nouă. M-am ridicat împotriva tiraniei. I-am ucis și pe cei de viță nobilă, și pe cei de jos. În acest loc, acum o sută șaptesprezece ani, l-am ucis pe banditul Ixus Choxi. Înainte de asta, am măcelărit optsprezece discipoli ai lui *Chadocai* Syyt, apoi l-am ucis și pe el, punând capăt ereziei sale. În est, i-am omorât pe ai voștri, am ajutat la fuga din Kelewan. Vă fac o mare onoare să vă consider vrednici să vă dueliați cu mine. Nu mă tem de nimic din ce-ați putea arunca împotriva mea.

Știam că vorbele mele se vor răspândi încet în rândurile armatei de *kwajiini*, deși le rostisem numai pentru o singură pereche de urechi. Dacă liderul lor hotăra sau nu să se întâlnească cu mine în duel era important, însă faptul că voi lupta cu alții îmi slujea scopul. Făcându-și oamenii să aștepte, ei vor deveni înfometați și însetați, vor suferi de cald și oboseală. Fiecare minut câștigat de mine era un minut care le înrăutățea situația.

Un *kwajiin* aflat la comanda unor *vhangxi* îl împunse pe unul cu teaca de lemn a sabiei sale, apoi arătă spre mine. Fiara începu să galopeze în direcția mea. Mușchii săi puternici de pe umeri și piept se încordau pe când labele sale loveau pământul. Nici măcar n-o luă spre pod, ci făcu un salt peste șanț și un alt salt spre mine.

Am expirat încet și m-am pregătit. Făcând asta, o altă mască și o altă armură se așezară pe mine. *Jaedunul* curgea din belșug, umplându-mă și întărindu-mă, schimbând felul în care vedeam câmpul de bătălie și pe dușmanul meu. Chiar înainte ca bestia să fi făcut primul salt spre insulă, știam că va muri.

Am pășit repede înainte, scoțând sabia de la șoldul drept. Pe când *vhangxiul* își începu coborârea, ghearele se ridicară, iar gura i se căscă. Mi-am inversat priza pe mânerul săbiei. Lama se sprijini de antebrat, cu vârful atingând tricepsul. Am făcut o fandare, lăsând ghearele labei drepte a bestiei să-mi treacă pe deasupra capului, apoi mi-am răsucit încheietura.

Vârful lamei atinse subsuoara *vhangxiului*. Sângele ţâşni aburind, împroşcând iarba argintie. Pulsa stacojiu pe piatră, împrăştiindu-se într-un vast arc de cerc, pe când *vhangxiul* se întoarse spre mine. Făcu un pas, cu labele ridicate, azvârlind în văzduh un gheizer de sânge, apoi se prăbuşi. Greblă cu ghearele iarba verde din afara cercului. Din artera secţionată ţâşni şi mai mult sânge, apoi rămase nemişcat, mârâind, pe când plămânii săi uriaşi se goliră pentru ultima oară.

Într-o străfulgerare argintie, fluidă, mi-am băgat sabia în teacă şi m-am întors să-i înfrunt din nou pe *kwajiini*.

– Mă luaţi, cumva, drept un măcelar, de trimiteţi un animal împotriva mea? Sau aveţi mai puţin curaj şi mai puţină onoare decât acest hoit fără viaţă?

De fapt, sperasem că *kwajiinul* din rândurile din faţă va mai trimite câţiva *vhangxii* împotriva mea, în grup, de această dată, însă văzuse consecinţele gestului. Dacă înfrângeam trei, putea trimite cinci, iar dacă ucideam cinci, va trimite nouă, însă nimic n-ar fi dovedit curaj sau onoare. Mai avea o singură opţiune.

Păşi înainte şi făcu o plecăciune. Purta un coif cu craniul însângerat şi-şi înălţă vocea, ca să fie auzit de toţi.

– Eu sunt Xindai Gnosti din Clanul Gnosti. Am luptat ani şi ani, atât de mulţi că nu-mi mai amintesc câţi. Am omorât pe mulţi aici şi mulţi dintre ai mei pentru a dobândi onoarea de a conduce trupele...

– Eşti un dresor de animale, nu un războinic, l-am întrerupt.

Se holbă la mine, uluit, şi se bâlbâi, în timp ce un zvon de iritare pătrunse dinspre rândurile de *kwajiini*. O luă de la început.

– Eu sunt Xindai...

L-am întrerupt iarăşi.

– Numele tău, obârşia şi istoria ta mă plictisesc, păstorule. Dacă ai curaj, apropie-te de mine.

Îşi scoase sabia şi începu să alerge.

M-am întors cu spatele spre el şi m-am dus spre centrul cercului, aşteptându-l. Paşii săi bubuiau peste pod. Răsunară mai moale în timp ce gonea spre cerc. Zdrăngănire metalic în iarbă, apoi se opri la doi metri de mine. Sări în văzduh, cu sabia ridicată, cu ambele mâini pe mâner, coborând-o cu grabă pentru o lovitură menită să mă despice din creştet până-n piept.

Am făcut jumătate de pas înapoi. Ridicându-mi braţele, mi-am încrucişat încheieturile şi i le-am blocat puternic pe ale lui. Aplecându-mă înainte, i-am scurtat bolta saltului şi l-am azvârlit la pământ. Sări în sus, mârâind, dar înainte să fi atins din nou pământul, am smuls sabia din strânsoarea lui, am întors-o şi i-am înfipt-o în gât, priponindu-l pe loc.

M-am întors, nedorind să-l văd cum îşi scuipa viaţa, lăsând zgomotul ierbii să-i descrie agonia finală. Când zdrăngănitul încetă, mi-am deschis braţele şi m-am uitat spre sud.

– Acum înţeleg de ce trimiteţi animalele să lupte pentru voi.

M-am așezat la marginea cercului.

– Nu-i nici un războinic printre voi?

Veniră mai mulți, cincisprezece cu toții. Cei tineri veniră prosteşte, în grabă, și muriră repede. Unii se apropiară cu prudență și luptară formal, însă frica îi afecta, iar pozițiile lor străvechi rezistau doar până când se confruntau cu un atac la care nu știau cum să răspundă. Cel mai periculos veni calm, fără să-i pese de absolut nimic. Sabia lui m-a crestat sub ochiul drept și-i provocă o mare plăcere să-mi vadă sângele curgând.

Așa că l-am orbit, astfel că frumusețea acestei imagini să nu mai fie nicicând tulburată.

În cele din urmă, armata lor își despărți rândurile în timp ce un pâlc de steaguri se puseră în mișcare înaintând. Cel mai înalt dintre ele înfățișa un cap de berbec, iar animalul părea destul de furios. Sub el, fâlfâiau câteva flamuri, fiecare cu emblema altui clan subordonat. Rândurile din față se despărțiră și un bărbat înalt și zvelt păși înainte. La fel ca mine, avea două săbii, și-și abandonase coiful și masca. Se îndreptă spre capătul celălalt al podului, dându-se la o parte pentru ca războinicul orbit să se poată împletici dincolo de el, apoi îmi făcu o plecăciune scurtă.

Am decis să mă înclin și eu ca răspuns, adânc și respectuos. Războinicii de pe meterezele Deraelkunului izbucniră în urale.

Kwajiinul clătină din cap.

– Eu sunt Gachin Dost. Aceasta-i armata mea.

– Eu sunt Moraven Tolo. N-am nevoie de nici o armată.

Dușmanul meu zâmbi discret.

– Știu ce încerci să faci.

– Este ceea ce *fac*.

Mi-am coborât pleoapele pe jumătate.

– Oprește-mă, dacă poți.

– Sunt mai mult decât capabil.

Își trase ambele săbii și le ținu de-o parte și de alta a trupului, cu vârfurile cătând către cer. Coborî sabia dreaptă cu o zvâcnitură. Spre est, se porni un răpăit de tobe, iar acea aripă a armatei sale mărșălui înainte. Lăsă și cealaltă sabie, iar acea jumătate a armatei *kwajiine* începu asaltul.

Traversă podul, apoi se opri. Săgeți aprinse se ridicară din spatele liniilor lui și aprinseră acel pod. Fuioare de fum cenușiu se răsuceau înainte și în jurul său. Avansă spre marginea cercului, apoi își încrucișă săbiile la piept.

– Am duelat și cu zei și am învins.

– Eu am visat, crezând și eu că visele erau adevărate, am dat eu din umeri.

– Ajunge. Dacă vrei să mă ucizi, încearcă, clătină el din cap. Că reușești sau pieri, asta nu va schimba rezultatul bătăliei.

Mi-am depărtat brațele.

– Lasă oțelul tău să glăsuiască.

De ambele părți, lângă noi, bătălia începuse. Săgețile întunecau cerul. Bărbații urlau ca din gură de șarpe pe metereze. Pâlcuri de războnici cu pielea albastră căzeau străpunși. Răniții blestemau și gemeau, sau doar oftau și-și dădeau duhul, siluete însângerate

încercau să oprească șuvoaiele de sânge. Se înălțară scările de asalt, dar bărbați cu prăjini lungi le împingeau înapoi. Și mai mulți căzură când balistele lansară nori de sulițe.

Deasupra tuturor, cu fumul înălțându-se într-un vârtej cenușiu întunecat, steagul cu ursul rănit fâlfâia la înălțime peste fortăreața Deraelkun.

Iar la poalele ei, Gachin Dost și cu mine ne duelam.

Cele două lame scăpărară și răsunară pe când param loviturile. Săbiile șuierau în lovituri în gol și iarba zdrăngănea când aterizam în salturi. Mușcătura durerii, sângele șiroind, mici tăieturi, dar fără o răsucire sau o alunecare, acestea ar fi costat un membru sau ar fi deschis o arteră. Un blocaj dur, cu ambele săbii, prinzând o a treia, care biciuise aerul prin fum. O altă sabie, trasă de la un cadavru, o lovitură desenând o linie roșie deasupra genunchiului, iar o alta retezând centimetri din părul slobod, ori o ureche.

Ne apropiam și ne depărtam, mai degrabă simțind prezența celuilalt decât văzându-l prin fum; mișcările învăluite, zgomotul amortizat de zarva bătăliei. O lovitură rapidă reteză corzi, așa că o platoșă rămase să atârne, iar o alta o eliberă cu totul. O apărătoare pentru braț opri o alta, însă legăturile zalelor plesniră și roaseră carnea de dedesubt. O fandare, un geamăt și un deget încercând rana de la burtă.

Ne-am despărțit prin săritură, cu pieptul săltând, cu sângele scurgându-se din împunsături și tăieturi. Sudoarea intra în ele, stârnind durerea în locuri unde nu știam că fusesem rănit. Mi-am smuls apărătoarele

de zale zdrențuite, menite să-mi protejeze picioarele. M-am aruncat înainte, simțind fiecare an din viață, și chiar veacuri întregi, apoi mi-am umezit buzele și l-am ademenit să înainteze.

Gachin, cu fața scăldată în transpirație și sânge scurse din părul negru, zâmbi degajat.

– Nu mă vei ucide.

– Nici n-am plănuit, am făcut semn cu capul spre sud. Am vrut doar să-ți ucid armata.

Deasupra noastră, steagul cu ursul rănit cuborî de pe vârful turnului, iar o flamură cu tigrul vânând îi luă locul.

– Încă o dorință care va fi înăbușită.

– Deja a fost îndeplinită, am dat eu din cap.

Trupele care părăsiseră Deraelkunul plecaseră spre nord, apoi o luaseră spre vest și înapoi spre sud, pe cărăruile contrabandiștilor, pentru a flanca armata de *kwajiini*. Au avut o șansă nesperată, așa cum îl informase un curier aproape rămas fără suflare pe Contele Derael, pentru că se întâlniseră cu Primul Regiment de Dragoni Nalenieni și un batalion întreg de gărzi keru. Aceste efective le sporiră pe ale lor cu o treime, la fel competența forței expediționare conduse de Deshiel și Ranai afară din Deraelkun. Ridicarea steagului meu era semnalul pentru începerea atacului lor, care va lua aripa stângă a *kwajiinilor* din flanc.

Nu puteam auzi nimic dinspre locul de unde se presupunea că venea atacul nostru, pentru că urechea mea dreaptă fusese cea retezată. Însă Gachin trebuie

să fi auzit ceva, pentru că-și miji ochii, iar buzele i se despărțiră într-o strâmbătură. Știa, așa cum știam și eu, că singura șansă ca oamenii să spargă atacul din flanc era o retragere coordonată spre aripa stângă și un contraatac cu rezervele dinspre dreapta.

Însă, cum era blocat pe o insuliță învăluită în fum, nu putea da ordinele menite să-i salveze trupele.

Așa că încercă să mă ucidă înainte ca armata sa să piară.

Am devenit noi înșine una cu fumul, atât doar că sângeram. Săbiile nu mai zăngăneau, ci șuierau. Lovitura de parare schimba direcția, nu devia arma, iar o sabie în blocaj se răsucea și lovea în semicerc înainte ca vibrația celeilalte lame să se fi transmis către umărul făptașului. Ne răsuceam, evitând atacuri și ne rostogoleam înspre altele, alunecând și lovind în sus, sărind la înălțime, pentru a tăia de sus în jos. Lame nevăzute treceau șoptind una de alta, metalul rece căutând carnea caldă, țintind sanctuarul fluid, unde întreaga luptă ar înceta.

Și atunci o făcu. Simulă un atac, cu o lovitură joasă, iar eu am sărit peste ea. Gachin fandă, când am ajuns jos, apoi își trase cotul în spate și împunse din nou, la o clipită după ce sabia mea stângă trecuse de a lui. Sabia sa îmi străpunse pieptul pe partea stângă, la jumătatea distanței dintre sfârc și cealaltă cicatrice pe care o purtam de atâta vreme. O înfipse până la mâner, iar fața sa, contorsionată de ură și mânjită de sânge, culori vii în jurul ochilor căprui, ieși din fum și se împinse într-a mea.

Știu că voia să-mi spună ceva, care să stăruie în mintea mea, în timp ce trăgea sabia afară, smulgând-o dintre coastele mele. Mi-ar fi luat și brațul stâng, de la cot în jos, apoi s-ar fi răsucit, retezându-mi capul, dintr-o singură mișcare fluidă. Ar fi fost o frumusețe, un sfârșit de duel despre care s-ar fi cântat generații întregi și mi-ar fi adus un monument la piciorul Deraelkunului.

Însă aceste monumente n-au fost niciodată pe gustul meu.

Mi-am repezit capul înainte, izbindu-mi fruntea de fața lui înainte să apuce să-și elibereze sabia. Nasul i-a pocnit și sângele gâlgâi. Capul i-a zvâcnit în spate, iar eu l-am împins din nou pe al meu înainte, lovindu-l în gură. Dinții i s-au spart și mi-au sfâșiat fruntea, însângerând-o. Fărâme albe s-au împrăștiat pe fața mea, iar sângele mi-a murdărit buzele și gâtul.

Începu să-și răsucească sabia în coasta mea, însă genunchiul meu drept se ridică și-l izbi în vintre. Atunci mi-a trecut prin cap că s-ar putea ca un *kwajiin* să nu fie precum orice alt bărbat – nu-i căutasem pe cei răpuși de mine – însă temerile mele au fost nefondate. Mi-am ridicat din nou genunchiul, pe cât de tare puteam. Suflul său explodă, împroșcându-mă cu sânge și salivă, apoi o a treia lovitură dată cu fruntea în plină figură îl azvârli înapoi.

Se împletici și încercă să-și mențină echilibrul. Încă mai strângea sabia în mâna stângă, dar o înfipse în pământ, într-o tentativă de a rămâne în picioare. Se agăță cu un călcâi de un cadavru și se bălăngăni

înapoi. Sabia-i zbură din strânsoare, iar eu am făcut un salt brusc, străpungându-i burta cu una dintre săbii, înfigând-o adânc în pământ.

Și apoi, așa lovit cum era, i-am luat capul, ca trofeu. M-am ridicat încet, având încă în mine sabia lui. I-am ridicat capul ținându-l de păr, cu sângele picurând de la gât, și, când fumul s-a risipit, l-am arătat tuturor.

Taie capul unui șarpe și trupul va muri.

La sfârșitul zilei, armata *kwajiinilor* se retrăsese de sub zidurile de la Tsatol Deraelkun, iar fortăreața din munți rămase necucerită.

54

Ziua a 3-a, Luna Șoimului, anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Voraxan

Ciras Dejote stătea în afara cercului dintre fântână și treptele spre turnul de rubin, înveșmântat în cea mai bună robă a sa. Apucase ea și zile mai bune, peticind mătasea albă pe cât se pricepea de bine. Broderia roșie, lucrată să aducă cu niște flăcări, se decolorase puțin, iar intensitatea roșului cingătorii sale se mai diminuase. Totuși, era tot ce-avea el mai bun de îmbrăcat și nu putea s-o dezamăgească pe împărăteasă purtând altceva mai prost.

Tsirin Donitsa, bărbatul pe care-l întâlnise prima dată în Voraxan, stătea înaintea lui, la capătul treptelor.

– Ciras Dejote, ai trecut toate examinările, în afară de aceasta ultimă. Ne-ai impresionat cu priceperea și

hotărârea ta. Relatările tale privind aventurile prin care-i trecut până aici ne-au plăcut de asemenea. Treci şi de acest ultim test şi în mod sigur vei fi vrednic de a te alătura nouă în serviciul Împărătesei Adormite.

Spadasinul făcu o plecăciune spre el, apoi spre cei şase bărbaţi şi femei stând în vârful treptelor palatului. Îi examinaseră pe amândoi, pe el şi pe Borosan, deşi cei doi bărbaţi fuseseră despărţiţi şi nici unul nu cunoştea natura testelor îndurate de celălalt. Pentru Ciras, acestea reprezentaseră o repetiţie nesfârşită de forme de luptă. Uneori trebuia să treacă printr-o suită de forme, aşa cum erau strigate de examinatorul său. Alteori i se ceruse să lovească şi să menţină o formă, iar odată examinatorul său îl părăsise pentru un timp, revenind şi cerând alta.

Cercetară tot ceea ce făcea Ciras, de la modul în care se trezea, până la mers. Altă dată astfel de lucruri l-ar fi scos din minţi, dar se concentră spre interior şi îmbrăţişă pacea din Voraxan. Aşa că, fiind aproape de obiectivul său nu voia să facă ceva ce i-ar fi adus respingerea.

Singurul lucru care-i provocase palpitaţii a fost când le-a povestit despre momentele petrecute în Tolwreen. Cu toate că simţea că Borosan avea, probabil, dreptate şi că numai cei porniţi cu gânduri bune în căutarea Împărătesei Adormite o puteau găsi, descoperi că era foarte uşor să ajungă să creadă că paznicii ei s-ar fi putut să-l suspecteze că era spion. În fond, *vanyeshii* avuseseră încredere în el şi-i trădase, aşa că de ce să nu fi putut proceda la fel şi cu oamenii Cyrsei?

Examinatorii săi îi ascultară povestea aproape fără nici o reacție, în afară de plăcerea evidentă când le descrisese cum fusese nevoit să ucidă doi turasynzi ca să poată evada. Ciras presupunea că uciderea acestora era singurul lucru pe care-l aveau în comun și spera că această legătură era suficientă pentru a-l lăsa să meargă mai departe cu probele.

În afară de teste, șederea la Voraxan fusese destul de plăcută. I se dăduse o casă de smarald, numai pentru el, și o găsise foarte reconfortantă. Dacă stătea în centrul celei mai mari camere și închidea ochii, putea auzi valurile spărgându-se pe plaja de la Dejotekun, în Tirat. Când inspira, simțea izul aerului sărat, iar țipetele pescărușilor îi răsunau în minte.

Aici, visele deveneau destul de intense și se visase din nou acasă, plimbându-se prin grădini, dimineața. Din ce-i spusese Borosan despre soare, va fi sus pe cer, la Tirat, cu două ore înainte de venirea zorilor în Ixyll, așa că visele sale îi permiseră să se plimbe împreună cu mama sa prin grădină. Desigur, ea nu-l putea vedea sau auzi, însă el o putea auzi și îi simți bucuria când fratele său mai mare își aduse copiii cu el în vizită.

Lucrul cel mai curios însă, în visele sale nu pătrundeau nici sângele, nici războiul. Crezuse că va retrăi în somn exercițiile sau lecțiile prin care învățase, inițial, formele, dar nu se întâmplă. Chiar și când povestise cum îi măcuise pe cei doi turasynzi, prezentase faptele într-o manieră sobră, reducând impactul evenimentelor.

Chiar și sabia *vanyeshului* părea că-și găsise pacea. Cu toate că inscripțiile de pe ea se modificau, asta se petrecu foarte lent, fără nici o grabă. Deși nu le putea descifra, își închipuia că rândurile proveneau dintr-o poezie despre o femeie rătăcind printr-o livadă, culegând prune pârguite. Încercase să-și amintească de o astfel de poezie, dar nu reușise. Nu-l surprindea deloc, pentru că majoritatea versurilor învățate de el fuseseră de natură războinică, dar apoi se pomeni incapabil să-și amintească vreunul.

– Înaintează, Ciras Dejote, arătă Tsirin spre cerc, cu palma deschisă.

Tânărul făcu o plecăciune și intră în cerc.

Războinicul suplu păși în interior, vizavi de el. Își scoase sabia și adoptă prima formă a Dragonului.

– În ultimul tău test trebuie să mă omori.

Spadasinul dădu din cap. Își trase sabia de *vanyesh* și teaca de la cingătoarea roșie și o lăsă la pământ, apoi îngenunche și se așeză sprijinit pe călcâie.

– Nu te voi ucide, nu lupt cu tine.

Tsirin păși spre centrul cercului și se lăsă în cea de-a treia poziție a Lupului.

– Ultima ta probă este să mă omori.

– Nu voi face asta.

Ciras făcu o plecăciune adâncă spre el și rămase așa.

– Când am intrat în Voraxan, ne-ați oferit pacea orașului. Locuind aici, am cunoscut numai pacea. Să vă dobor ar însemna să încalc pacea acestui loc, adică n-aș fi niciodată vrednic de el.

Picioarele lui Tsirin apărură la câțiva centimetri de capul său.

– Ultimul tău test este să mă omori.

Tânărul își ridică fruntea și-și lăsă mâinile în poală. Bărbatul se înălța deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să lovească. O parte din Ciras știa că dacă se va înclina spre stânga și-și întindea piciorul drept, i-ar fi putut cosi lui Tsirin picioarele de sub el. Până să ajungă bărbatul la pământ, și-ar fi putut scoate sabia, ucigându-l, apoi și-ar fi băgat-o înapoi în teacă înainte ca sângele să se fi împrăștiat pe onix.

Scutură din cap.

– Pacea Voraxanului fie cu tine.

Războinicul imperial se retrase trei pași și bagă sabia în teacă. Făcu o plecăciune adâncă și apoi îngenunche. Ceilalți războinici coborâră treptele intrând în cerc. Din spatele lui Ciras, păși înăuntru Borosan și *thanatonii* lui. Inventatorul, zâmbind. îi făcu un semn din cap și îngenunche.

Cel mai bătrân dintre examinatori, Vlay Laedhze, făcu un pas înaintea însoțitorilor săi și se înclină spre cei doi călători.

– A trecut multă vreme de când a mai venit cineva pe aici. De-a lungul anilor au mai poposit câte unii, deși Ixyllul a fost necruțător. Dintre cei care reușesc să ajungă în Voraxan, numai foarte puțini trec ultimul test. Te felicit.

– Vă mulțumesc și vă mulțumesc pentru pacea cunoscută aici, își înclină Ciras capul. Detest s-o

tulbur, dar trebuie să discut cu împărăteasa. Trebuie s-o trezim.

– Mă tem că asta-i imposibil, clătină Vlay din capul său ras.

– Dar avem nevoie de ea. *Vanyeshii* și turasynzii s-au aliat. Cele Nouă Principate luptă, iar *vanyeshii* susțin că Nelesquin se-ntoarce. Au de gând să ducă la îndeplinire planurile făcute de ei înainte de Urgie, iar fără ajutorul împărătesei, nu va exista nici o șansă să-i oprim.

– Înțelegem, Ciras Dejote, dar îndeplinirea doleanței tale este imposibilă.

– Dar nu asta așteptați aici? își deschise el brațele. Toți cei de aici, dormind în Voraxan, visând la pace și la cei dragi, la casele lăsate în urmă, pe care au promis că le vor apăra, n-ați jurat cu toții să vă întoarceți la vreme de restriște?

– Am jurat să răspundem la chemarea la luptă a împărătesei, clătină Tsirin din cap.

– Da, exact, arătă Ciras spre turnul de rubin. Dacă n-o trezim și-i explicăm situația, cum ar putea ea să lanseze chemarea? Trebuie să mă lăsați s-o trezesc, astfel ca ea să decidă dacă a venit vremea.

– Nu ne-am făcut înțeleși, Maestre Dejote, se încruntă Vlay. Noi așteptăm chemarea ei. Te-am lăsa, bucuroși, s-o trezești, astfel ca ea să-și poată anunța vrerea, dar nu putem.

– De ce nu?

– Nu putem pentru că împărăteasa nu mai este aici, lăsă Vlay privirea în pământ.

– Poftim? rămase Ciras cu gura căscată. Nu-i aici? Am bătut atâta drum, iar ea nu-i aici?

– Nu. Nu este, scăpărară ochii cenușii ai lui Vlay. A plecat cu mulți ani în urmă, peste cinci sute, după socoteala voastră. A spus că atunci când va veni vremea, va trimite vorbă și atunci trebuie să plecăm. Așa că așteptăm aici.

– Nu... își acoperi tânărul fața cu palmele. Nu mai știu ce să cred, spuse și privi spre Borosan. Nu-i aici. Ei așteaptă.

– Știu, dădu inventatorul solemn din cap, apoi privi spre Vlay. A spus să-ți glăsuiesc așa: „Scoateți-vă ghearele, întindeți aripile și răspundeți chemării pe care ați așteptat atât de mult să o auziți." Asupra celor Nouă s-au abătut vremuri rele și vă poruncește să vă puneți degrabă în mișcare.

55

Ziua a 3-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Keles i se alătură lui Rekarafi în punctul cel mai estic al șanțului de apărare. Excavările îl adânciseră cu un metru și jumătate, dar șanțul nu fusese terminat încă la apusul soarelui, așa că șansele ca apa să-l umple din nou erau ca și inexistente. Îi dădu virukului un burduf cu apă de băut, apoi privi mai departe spre est. Acolo, la vreun kilometru distanță, Cei-fără-Ochi, se adunaseră în companii de câte nouă rânduri lățime și nouă lungime. Numără optzeci și unu de companii, însemnând că dușmanii erau de trei ori mai mulți decât refugiații.

Iar majoritatea dintre noi sunt bătrâni sau prea tineri, și toți suntem epuizați.

Cei-fără-Ochi nu erau singurele trupe pregătite de invadatori împotriva lor. Maimuțele săreau în jurul formațiilor și o altă companie de creaturi masive se ascundea în centru. Fiare uriașe, cu patru brațe, îi aminteau lui Keles de viruki, doar atât că erau mult mai mari și aveau în plus o pereche de mâini cu gheare.

– Ce mai așteaptă? întrebă privind spre Rekarafi.

Apa îi gâlgâia pe bărbie și piept când virukul lăsă burduful.

– Noaptea. Sunt orbi. Vom fi dezavantajați.

Keles clătină din cap. Deși toată lumea lucrase precum sclavii la reconstruirea fortăreței, de-abia dacă fuseseră capabili să ridice un zid de un metru pe vechea fundație. Faptul că nu vedea nici un fel de mașinării de asediu printre rândurile dușmanului însemna că zidul va ține ceva timp.

– Nu cred că au nevoie de alte avantaje.

– Dar vor beneficia de unul, arătă virukul spre linia întunecată de nori de furtună deplasându-se spre ei. Pe la miezul nopții aici va ploua. Nu-i vom vedea decât atunci când se vor afla la câțiva metri depărtare.

– N-avem nici o șansă, așa-i?

Buzele virukului se despărțiră într-un zâmbet terifiant, dezvăluind dinții ascuțiți ca acele.

– Am mai văzut astfel de situații și înainte.

– Și ai supraviețuit! Atunci putem avea speranțe.

Rekarafi clătină din cap și arătă spre est.

– Eram în locul lor.

– Oh, făcu tânărul și umerii i se prăbușiră dureros din cauza muncilor zilei. N-ai fost niciodată apărător?

– Am fost. Mă aflam în tovărășia unor eroi.

Privi înapoi spre țăranii care roiau pe metereze.

– Au făcut fapte de eroință, însă nu sunt niște eroi.

– Mda, dădu cartograful din cap, iar virukul bău din nou. Îmi pare rău că te-am băgat în așa ceva.

– Ha! exclamă Rekarafi și se lăsă jos până ajunse ochi în ochi cu Keles. Eu sunt cel care a venit aici de bună voie. Acțiunile mele impetuoase m-au făcut datornic ție. Și să mai știi că mai degrabă am să mor decât să-i las să se atingă și de un fir de păr din capul tău.

– Nu știu dacă spui asta ca să-mi dai curaj sau nu, dar n-o iau așa.

Keles se scotoci prin robă și scoase o pungă mică de piele. O cântări în mână, apoi i-o întinse.

– Îmi amintesc ce-ai spus când ne aflam în vest.

Rekarafi îi dădu burduful înapoi, apoi acceptă punga. O deschise și turnă în palmă zeci de pietricele albe. Le studie o clipă, apoi le puse înapoi în pungă și i-o aruncă înapoi tânărului.

– Nu le accept.

Keles prinse punga lipind-o de piept.

– Dar ai spus că atunci când moare un viruk, dacă în mormântul său sunt mai multe pietre albe decât negre, va fi admis în paradis.

– Pietrele albe sunt obținute pe merit, Anturasi, nu doar adunate.

– Atunci pot să-ţi spun că ai făcut destule ca să le meriţi pe toate. O faptă bună pentru mine, una pentru aceşti oameni. Dacă le-aş fi spus pentru ce sunt pietrele, ai primi câte una de la fiecare dintre ei şi încă pe deasupra.

Arătă spre Cei-fără-Ochi.

– Doar pentru că te-ai strecurat în spatele liniilor lor, pentru a-i întârzia o zi, ţi-ar aduce pe merit un munte de pietre albe.

– Asta nu contează, îl împunse virukul cu un deget în piept. Nu le accept pentru că-ar însemna să fiu de acord cu tine că suntem pierduţi. Ori eu nu sunt.

– Dar ai spus că...

– Nu, tu-mi răstălmăceşti vorbele.

Ochii întunecaţi ai lui Rekarafi deveniră ca nişte fante.

– Ai adunat pietrele ca să-ţi uşurezi sufletul de o povară. Eşti responsabil de *toate* vieţile de aici. Ameninţarea la care sunt supuşi e din pricina ta. Dacă accept aceste pietre, aş fi de acord că ai făcut tot ce puteai ca să-i salvezi.

– Dar am făcut!

– Chiar aşa? îşi înclină virukul capul. Uite o întrebare pentru tine, Keles Anturasi: ai făcut tot ce-ai putut ca să le arăţi acestor oameni cum să *trăiască*, sau le-ai arătat doar cum să *amâne* moartea încă puţin timp? Cum îţi accepţi moartea nu înseamnă nimic. Dar cum îţi trăieşti viaţa înseamnă totul.

Tânărul azvârli burduful de-o parte, îşi dădu roba jos şi-i înnodă mânecile în jurul şoldului.

– Crezi că asta-i tot? Că sunt gata să mor?

– Vorbe, vorbe, vorbe. Sună a epitaf.

– Bine, hai să mergem.

Keles se aplecă și desprinse o piatră. Vrei pietre, vrei să-ți câștigi pietrele, atunci să mergem. Am să te egalez, piatră pentru piatră.

– Asta nu-i o luptă pe care s-o poți câștiga, izbucni virukul în râs.

– Dar este cea mai bună, până vor veni ei.

Cartograful era străbătut de furie și rușine, colorându-i obrajii. Smulgea pietre din pământ și mergea clătinându-se spre ziduri, purtând povara lor. Respinse orice încercări de ajutor. Plasa o piatră, o răsucea, potrivindu-le strâns peste cele de jos, apoi se întorcea după altele.

Rekarafi îl egală, piatră pentru piatră, blestem pentru blestem, hohot batjocoritor pentru fiecare hohot batjocoritor. Râseră, privindu-se cât de caraghios arătau, acoperiți cu praf și năclăiți de transpirație. Râseră de Cei-fără-Ochi, pentru că nu puteau vedea cât munceau din greu pentru ceva atât de inutil. Râseră de propria lor stare de muritori.

Și totuși, undeva, între inutilitate și sfidare, un gând prinse contur în mintea lui Keles. *Doar una. Încă o piatră.* Pe undeva acolo se afla o piatră, *piatra*, aceea care va face ca apărarea să funcționeze. Care-l va ține pe dușman pe loc, care va devia o sabie sau va zdrobi un cap și va frânge înaintarea inamicului. Trebuia să existe o piatră care să valoreze cât nouă oameni sau de nouă ori câte nouă.

Peste tot în jurul său ceilalți se apucară cu însufleţire de lucru, de parcă energia lui i-ar fi reîntinerit. Cu toate că lucraseră deja cu toţii până la istovire totală, i se alăturară şi munceau şi mai abitir. Cei care cădeau erau traşi de-o parte, li se dădea apă şi erau repuşi pe picioare, în vreme ce alţii se ridicau şi-şi acceptau povara. Câţiva îşi dădură sufletul, iar alţi câţiva erau prea epuizaţi să mai poată continua, dar marea lor majoritate îşi reluau munca după câteva minute de odihnă.

Cineva începu să cânte. Era un cântec simplu, vechi, intonat de obicei de fermieri, atunci când îşi arau ogoarele şi aruncau de-o parte pietrele. Cântecul vorbea despre bătăliile lor cu vremea şi insectele. Ironia versurilor stârni râsul, iar oamenii cântară şi mai tare. Atâta vreme cât ţinea balada, vor rezista şi ei.

După venirea nopţii, pe când norii se rostogoleau pe cer ascunzând stelele şi lunile, Keles se prăbuşi. Nu fu conştient când se întâmplase sau cât rămăsese aşa. Îşi dădu seama că visa când auzi tunetul bubuind şi ecoul său reverberându-i-se în cap. Deschise ochii şi se trezi pe fundul unui puţ.

Este un mormânt.

Oamenii treceau pe lângă el pe ambele părţi. Fulgerele le luminau feţele. Pe unii îi recunoscu dintre refugiaţi, chiar dacă ţestele lor fuseseră zdrobite sau feţele despicate. Copiii erau cel mai rău loviţi, pentru că rănile făcute de sulițe sau săbii erau mult mai întinse. Şi pe când treceau pe lângă el, fiecare deschidea palma, lăsând să-i cadă câte o piatră.

O piatră neagră.

Ghoal nuan. Pietrele damnaților!

Se chinui să scape din mormânt, însă nu se putea mișca. Nu putea respira. Fulgerele scăpărară din nou, iar Rekarafi aruncă o uriașă piatră neagră și-i zdrobi picioarele. Majiata aruncă o altă piatră neagră. Fratele lui și sora, mama, unchiul, dar și bunicul său îl bombardară cu pietre. Chiar și tatăl său, ca o imagine cețoasă, îi dădu o piatră neagră.

Apoi veni Tyressa și, cu ea, Jasai. Mai rele decât pietrele aruncate erau privirile lor încărcate de milă. Jeluiau nu numai pierderea vieții lor și a lui, dar și ceea ce-ar fi putut realiza împreună.

Tunetele explodară din nou și ploaia începu să ropotească. Ridică mâna să-și șteargă fața și deschise ochii iar. Ploaia rece îl biciuia. Picături mari și grele se spărgeau de pietre. În lumina neagră a fulgerelor văzu că toți cei din jur continuau să lucreze, deși cântecul pierise, iar ploia începea să le roadă din forță.

Nici măcar pe jumătate treaz, se rostogoli pe burtă și începu să zgârie cu mâinile mormanul de moloz care fusese cândva turnul central al fortăreței.

– Încă o piatră, numai o piatră, încă o piatră...

Săpă pământul cu degetele, azvârli la o parte pietre și mormane de noroi. Ploaia spălă o muchie zgrunțuroasă și-și băgă degetele sub ea.

Trase de piatră și mâinile-i alunecară. Carnea se sfâșie.

– Încă o piatră, încă o piatră.

Asta era. *Piatra.* Era sigur. Odată ce punea mâna pe ea, vor fi cu toții salvați.

Dar nu se lăsa trasă. Și mai multă ploaie dezvălui că fisura se întindea pe mai mulți metri, apoi devenea o muchie netedă. Piatra pe care încerca s-o scoată ar fi putut acoperi mormântul în care se trezise. I-ar fi fost mai ușor să doboare cu o piatră vreuna dintre luni, decât s-o clintească.

– Dar asta-i *piatra!*

Bătu cu pumnii în ea, urlând în furtună. Sângele și lacrimile o pătară, apoi se scurseră în crăpătură. Își închise ochii strângând pleoapele și dinții, urlând și mai tare pentru a sfida furtuna. Lovea în piatră mai tare decât ploaia și simți durerea îndepărtată a oaselor frânte.

Nu era corect.

Asta era piatra!

Cu ochiul minții putea vedea unde se cuvenea să stea piatra, *toate* pietrele. Tsatol Pelyn *trăia*, renăscută în întreaga sa glorie. Turnuri înalte, flamurile fluturând în vânt, promisiunea sa neștirbită, pe când împărăteasa și eroii ei galopau pe lângă ea, spre Ixyll. Garnizoana stătea mândră pe zidurile solide, iar lumina soarelui se reflecta în șanțul de apărare. Armatei ei i-ar fi trebuit ore în șir să defileze, dar nici un bărbat sau femeie n-ar tremura sau pleca. Mereu în alertă, mereu pregătiți, cei care apărau Tsatol Pelyn nu puteau fi nicicând învinși.

Da, așa trebuie să fie. Dacă Tsatol Pelyn ar mai fi ceea ce-a fost cândva, în tinerețea ei, noi n-am muri.

Tunetul trosni din nou și din nou, însă natura sunetului se schimbase, pierind și reverberându-se. Vântul șuiera și urla, apoi ceva pocni deasupra lui. Keles

privi în sus, cu ochii orbiți de ploaie, apoi și-i șterse și o luă de la început.

Pe turnul de deasupra lui fluturau flamurile. Îngenunche pe un parapet de pe zid. Își lipi palmele de piatră, neluând în seamă durerea oaselor fracturate, care alunecau unul peste altul. Părea destul de solid, iar durerea însemna că nu visa. Sări în picioare și alergă la marginea parapetului, pentru a privi afară.

Tsatol Pelyn renăscuse, era ca nou. Șanțul de apărare fusese adâncit, iar ploaia se chinuia să-l umple. Zidurile, până atunci doar niște mormane de moloz și gunoaie, se înălțau din nou, puternice. La colțuri, spre est, se ridicaseră turnurile, iar înspre apus se afla cel mai înalt dintre ele. O mână de soldați de-ai ministerului urca în fugă spre coama zidului estic, iar Rekarafi râdea sfidător din vârful turnului din nord-vest.

Iar jos veneau Cei-fără-Ochi. Tropăitul uniform al picioarelor lor rivaliza cu tunetele. Fulgerele îi făceau să înainteze în spasme, mai aproape, din ce în ce mai aproape, cu rândurile lor cele mai din spate încă ascunse privirii din cauza distanței.

Keles strânse piatra. *Asta nu este destul! Fortăreața-i fără nici un rost fără o garnizoană.* Trebuie *să avem garnizoana.*

O rafală de ploaie îi biciui fața, împingându-l înapoi și orbindu-l. Scutură din cap, pentru a-și limpezi privirea, apoi păși din nou spre marginea parapetului. Își mijii ochii scrutând ploaia, și deși priveliștea îi era tulburată vedea clar ce se întâmpla jos.

Adulţii se ridicară, unii înspăimântaţi, alţii resemnaţi, privind în sus spre el. Când scăpără un fulger, se transformară. Se lepădară de ani, precum un şarpe care năpârlea. Douăzeci, treizeci, patruzeci, şi chiar cincizeci de ani se desprinseră, readucându-i pe oameni la tinereţea lor, când erau zdraveni şi energici, debordând de curaj, hotărâre şi încrezători în nemurirea lor. Părul se întunecă, trupurile se îngroşară şi se întăriră, se îndreptară de spate, iar zâmbetele ştirbe deveniră din nou cele dinainte.

În timp ce-şi ridicau braţele, cămăşile de zale le acoperiră. Mănuşile de oţel se materializară pe mâini, la fel platoşele şi coifurile. Măşti de bătălie, înspăimântătoare la vedere, le acoperiră feţele, armurile, picioarele. În mâini se prinseră suliţe şi săbii. Apărură arcuri, precum şi tolbe cu săgeţi.

Şi atunci se ridicară copiii. Luară anii pe care vârstnicii îi lepădaseră. Ca şi cum ar fi purtat straie de adulţi, părură bătrâni, pentru o clipă, apoi începură să crească, ajungând acei ani. Se înălţară şi muşchii li se îngroşară. Moliciunea pielii de copil se transformă în duritate colţuroasă, de adult. Îi învăluiră şi pe ei armurile, iar accesoriile de război le stăteau acum la îndemână.

Îşi urmară bătrânii pe ziduri şi-i aşteptară pe Cei-fără-Ochi.

Invadatorii veneau neînfricaţi. Poate că-şi închipuiau că erau un val care va mătura castelul pipernicit, de nisip. Nu vădiră nici un fel de spaimă când îşi începură coborârea în şanţ, sau când urcară pe

cealaltă parte. Lipsiți de minte, la fel ca de vedere, se târau unul peste altul ridicându-se tot mai sus, pentru a găsi coama zidului.

Săgețile zbârnâiră în jos spre ei, răsucindu-i prin forța impactului. Urmând comenzile strigate de Jasai, acoperind urletul vântului, arcașii traseră toți deodată. Rânduri întregi de orbi morți sau pe moarte tremurară și se prăvăliră.

Totuși, tovarășii lor mărșăluiau peste ei, cățărându-se tot mai sus, însă doar pentru a fi întâmpinați cu împunsături de sulițe care-i azvârleau în șanț.

Alții dintre Cei-fără-Ochi înaintau, iar liniile lor învăluiră perimetrul fortăreței. Veneau din toate direcțiile și, ici-colo, ajungeau pe coama zidului. O lovitură de sabie îl trimitea pe războinic de-a berbeleacul, făcând loc pentru alt orb și cel care urma.

Tyressa se aruncă în luptă, o nălucire de negru și argintiu. Își rotea sulița deasupra capului, lovind în jos și străpungând un orb, sfărâmând craniul altuia cu capătul bont al armei. Orbul căzu cu boltă înapoi, desprinzându-se de zid, drept în beznă. Mătură încă doi de la marginea meterezelor, apoi se ridică sfidătoare, provocându-i pe orbi la atac.

Rekarafi se dovedi a fi nu mai puțin măiastru. Sări din turnul său și sfâșie cinci orbi care urcaseră pe zidul de sub el. Ghearele sale fulgerară, sfâșiindu-le carnea. Keles se strâmbă când o durere transmisă prin simpatie se undui prin cicatricele de pe spate. Rekarafi îl înșfăcă pe unul dintre orbi de șold și gâtlej și-l

ridică deasupra capului. Îndoi spinarea creaturii, apoi îi aduse umerii la şold cu o pocnitură ascuţită.

Cu toate astea, nu-i destul. Keles scuipă în curte. *Tsatol Pelyn nu-i gata.*

Nesigur de cele care se petreceau, o luă tiptil spre partea vestică a turnului şi privi spre canalul săpat. Cândva, avusese şase metri lăţime şi pe jumătate atât în adâncime, dar excavaţiile reuşiseră să producă doar un şanţ puţin adânc, un canal de un metru lăţime. Văzuse urme de roţi mai adânci pe drum.

Îşi închise ochii, imaginându-şi şanţul aşa cum trebuie să fi fost cândva. Îl văzu în ziua când lucrătorii curăţaseră ultima urmă de pământ. Apa din râu se izbi de peretele subţire. Pământul se întunecă, apoi se surpă, dizolvându-se într-un noroi gros, pe care apa vijelioasă îl duse în şanţ. Privi cum apa năvălea în şanţ ca un torent, umplându-l degrabă, măturându-i pe Cei-fără-Ochi, prăbuşind piramida lor de trupuri.

Îşi imagină asta în minte şi combină imaginea cu realitatea. I se zgudui trupul când forţă realitatea să se predea acelei imagini. Aşa cum fusese făcută şi fortăreaţa, ca nouă, iar locuitorii ei deveniseră garnizoana, tot aşa şi şanţul va deveni canal şi atunci va fi *destul.*

Şi aşa se şi întâmplă.

Apa mugi, fremătând înspumată. Împinse la vale un zid de noroi, care mătură şanţul. Pietrele rostogolite rupeau picioare. Cei-fără-Ochi săltară din perete în perete şi dispărură în apa neagră. Vijelioasă. Aproape ca şi cum ar fi fost şi ei făcuţi din mocirlă, se topiră ridicându-se la suprafaţă.

Totuși, nici chiar asta nu-i opri complet. Una dintre creaturile cu patru brațe sări peste șanț și se cățără spre partea de sus a zidului. Risipi războinicii din zvâcnituri ale mâinilor sale, apoi se repezi la Rekarafi. Răgea furios, iar virukul îi egala urletul de luptă. Oamenii aflați între ei săriră jos, în curtea interioară.

Pe cât era de puternic, năvălitorului îi lipsea viteza virukului. Cele două brațe de sus vâjâiră inofensive pe deasupra capului lui Rekarafi. Acesta prinse de încheieturi mâinile inferioare ale creaturii și trase. Ligamentele pocniră când brațele fură smulse. Arătarea, hărtănită rău, privi în jos, iar apoi virukul o izbi de moarte cu propriile ei brațe.

Bătălia pentru Tsatol Pelyn continuă multă vreme în noapte și se opri doar când furtuna se potoli. Șanțul de apărare devenise o mlaștină plină cu orbi morți. Și câteva trupuri omenești se iteau pe acolo, dar foarte puține, ținând cont de ferocitatea luptei. Când norii se împrăștiară și prima geană de lumină a zorilor pictă orizontul dinspre răsărit cu auriu, orbii se retrăseseră spre Felarati, iar toți apărătorii din Tsatol Pelyn știură că n-aveau să se mai întoarcă.

56

Ziua a 3-a, Luna Şoimului, Anul Şobolanului
Ultimul an al Domniei Prinţului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Rosăturile viermilor din braţul său îl ţineau pe Cyron treaz. N-ar fi vrut nicidecum să-i fie băgaţi în carne, dar infecţia se înrăutăţise. Avusese febră, iar ambasadoarea viruk i-a spus că dacă nu făcea ceva, şi-ar putea pierde mâna. Temător şi slăbit, delirant, îl lăsase pe Geselkir, sub privirile atente ale ambasadoarei, să-i planteze viermii albi, care se tot răsuceau, în braţ şi să-i coasă apoi rana.

Iar acum îi putea auzi mestecând şi devorându-l. Le dăduse chiar şi nume. Pyrust, Vniel, Turcol, invadatorii, Vroan. Ultimul era vorace şi nu se mai oprea. Îşi rodea calea prin organismul lui spre inimă

și apoi spre creier. Prințul știa asta la fel de sigur pe cât știa că era noapte și că atât el, cât și domeniul său vor fi morți până dimineața.

Făcuse tot ce-i stătuse în putere, știa și asta, dar fusese tras în atâtea direcții. Pe cât se așteptase și se temuse de invazia din nord, distrugerea Erumvirinei nu fusese ceva anticipat de el. Dacă Virine ar fi aruncat priviri lacome spre nord, ar fi avut timp să reacționeze și să le zdrobească ambițiile. Poate că nu era el un militar, însă virinienii se credeau invincibili din cauza originii lor imperiale.

Slabă consolare în mormânt, îmi închipui, Prințe Jekusmirwyn. Dinastia Telanyn trebuia să fie, în mod sigur, moartă. Chiar dacă prințul reușise să-și trimită din Kelewan vreunul dintre copii, nimeni dintre cei care-i izgoniseră pe invadatori din Erumvirine n-ar așeza un Telanyn înapoi pe tron. *Eu n-aș face-o.*

Așa cum i se întâmplase de multe ori în timpul febrei, Cyron derula în minte evenimentele din ultimele luni și ani, căutând acel loc unde greșise. Trebuia să existe unul, ceva simplu, o mică greșeală, care produsese efecte imposibil de anticipat de către el. Însă nu putea găsi nici una. Sperase să refacă imperiul pe cale pașnică, prin explorări și comerț. Sperase că și alții ar fi putut fi convinși să reunească imperiul fără vărsare de sânge. Adevărat, ar fi vrut să-l refacă sub un împărat Komyr, însă pentru binele tuturor.

Asta-l durea cel mai mult. Dacă ar fi fost lipsit de inimă, i-ar fi putut lăsa pe oamenii din Deseirion să moară de foame. Dacă ar fi procedat așa, Pyrust ar

fi fost nevoit să lanseze o invazie, însă armata sa ar fi mărşăluit cu burta goală. Ar fi fost zdrobiţi în munţii Helos. Forţele naleniene ar fi putut elibera Helosunde şi apoi lua Deseirionul. Ar fi venit cu mâncare pentru toată lumea şi ar fi împărţit din bogăţia naţiunii sale. Le-ar fi făcut viaţa mai bună.

Dar nu era hărăzit să se întâmple. Era un viitor irealizabil, pentru că nu l-a răbdat inima să-i lase să flămânzească.

Pe neaşteptate, se gândi la expediţia *Lupului furtunii.* De la plecarea lui Qiro Anturasi, nu aflase nimic despre ce realizaseră membrii ei. Se temea că flota se îndreptase spre dezastru, un final corespunzător, din moment ce el o lansase, iar în mod clar şi celelalte eforturi ale sale se terminaseră tot aşa. Şi totuşi, bravii bărbaţi şi femei care-şi asumaseră această aventură meritau mai mult decât să fie devoraţi de rechini.

Se întrebă o clipă dacă descoperiseră continentul Anturasixan. *A fost desenat cu propriul sânge al lui Qiro.* Gândul la harta picurând de sânge şi la explicaţia „Aici sunt monştri" îl înfioră. I se contura, tot mai limpede, convingerea că bătrânul era autorul nenorocirilor din Erumvirine, iar asta nu-l surprindea cu totul.

Avea multe motive să fie furios pe Nalenyr. Prinţii Komyri îl ţinuseră prizonier în Anturasikun odată ce revenise din expediţia nereuşită spre Ixyll, cu multă vreme în urmă. Explorările agresive cerute lui îl costaseră viaţa fiului său. Un asasin care bântuia

prin Moriande îi măcelărise nepoata. Cyron însuşi îi refuzase şansa de a-şi celebra în libertate împlinirea celor optzeci şi unu de ani, iar raţiuni de stat îi ceruseră ca ambii nepoţi să fie trimişi în necunoscut.

Keles şi Jorim. Într-un fel, ar fi mai bine dacă ar fi morţi amândoi. Prinţul se răsuci, întorcându-se brusc pe-o parte, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă în pat, dar chiar şi cel mai mic efort îi trimitea o străfulgerare de durere prin braţ. Se ridică în capul oaselor, ţinându-şi în poală membrul ars de chinuri şi gâfâind, în vreme ce transpiraţia-i înţepa ochii.

În ce lume schimbată s-ar întoarce. El n-ar mai fi pe tron. Râse lipsit de vlagă. N-ar fi putut spune cine îi lua tronul. Era convins că Vroan şi-ar scutura el fundul pe Tronul Dragonului, dar numai pentru scurtă vreme. Invadatorii vor veni în nord, iar contele nu li se putea opune. Deşi s-ar mobiliza încercând, iar Pyrust ar mătura totul în cale dinspre nord.

În cele din urmă, Şoimul se va căţăra pe tronul meu. Oftă şi-şi umezi buzele crăpate.

– Poate că ar fi cel mai bine.

Umerii i se prăbuşiră, iar în gât i se puse un nod. Holbându-se în întuneric, îşi văzu naţiunea devastată de război. Tot ceea ce fusese auriu şi verde deveni roşu şi negru, scăldat în sânge, fumegând. Iar Moriande, oraşul său alb, distrus; turnurile sfărâmate, precum dinţii, zidurile spulberate, iar pe străzi se rostogoleau ţipetele disperate ale celor îndoliaţi.

Încă mai putea vedea supravieţuitori vrednici de plâns, cu inima sfărâmată, rătăcind fără nici un ţel

pe străzile pline de ruine. Bărbați cu trupurile străbătute de cicatrice, femei subnutrite, cu sânii plați și coastele proeminente. Copii nu mai mult decât niște schelete ambulante, atât de slăbiți încât nici nu-și mai puteau ține capul sus. Bubele-i acopereau pe toți, iar febra, la fel ca a lui, arzându-i pe oameni din interior. Cu toții și-ar întoarce ochii injectați spre ceea ce mai rămăsese din Wentokikun și s-ar întreba de ce nu-i salvase. Le promisese o viață mai bună și tot ce le dăduse erau nenorociri pe care omenirea le cunoscuse doar în vremuri imemorabile.

Îmi vor devora națiunea, așa cum fac și cu carnea mea. Încercă să-și ridice brațul stâng, dar nu putu. Prin el pulsa o durere furioasă, avertizându-l să rămână neclintit. Acceptă avertismentul, ciucindu-se pe perne. Urlă în tăcere de durere, pentru el însuși, pentru țară. Mâna lui dreaptă zăcea pe așternut și se ținu să nu urle.

Durerea se retrase încet, pas cu pas.

Iar asta-i permise, din nou, să simtă viermii ospătându-se din el.

Cyron mugi și azvârli așternutul cât acolo. Își roti picioarele afară din pat și se ridică repede. Fu potopit de un val de amețeală, dar prinse în pumn un ghemotoc de cearșafuri și rămase în picioare. Ieși clătinându-se din dormitor în cealaltă cameră și se lovi cu piciorul de o măsuță joasă. Se prinse de clanța ușii, evitând din nou să cadă lat, apoi păși spre colțul unde stăteau pe un rastel armura și săbiile sale.

Uşa din stânga se deschise, lăsând să se vadă conturul unui servitor. Prinţul ridică braţul stâng, dezvăluind pielea în care era înfăşurat şi chingile care o ţineau strânsă.

– Da, da, repede, vino aici. Ajută-mă să-mi scot asta. Acum, ajută-mă.

Pe când omul se apropia, Cyron se aplecă după pumnalul menit să-i cureţe viermii din carne. În timp ce degetele i se strânseră pe mâner, privi în sus şi văzu că bărbatul scosese o sabie scurtă şi o ridicase deasupra capului.

– Mori, tiranule!

Braţul stâng al lui Cyron se ridică şi primi lovitura. Sabia pătrunse prin piele şi izbi osul cel mai mare. Dacă n-ar fi fost pielea, lama ar fi alunecat fără probleme în carne. Aşa, făcu doar o străpungere superficială şi se prinse sub cel de-al doilea os.

În mod curios, sabia nu atinse nici un vierme.

Urlând de durere, se răsuci şi-şi înfipse pumnalul în carnea asasinului. Străpunse trupul bărbatului chiar deasupra sternului, înfigându-i-l în inimă. Lovitura violentă a prinţului fusese atât de aprigă, încât îl ridicase în aer pe helosundian şi-l azvârlise drept pe măsuţa joasă. Se rupse sub el.

Cyron se trase înapoi clătinându-se şi se lovi de pereţii de hârtie. Mânerul sabiei se izbi de o protuberanţă de lemn şi lama ieşi cu totul. Prinţul urlă din nou, simţind apoi o bucată de lemn crestat înfigându-i-se în spate când căzu la podea.

Privi în jos şi-şi văzu roba adunată pe dreapta pieptului. Râse.

Un asasin nu mă poate ucide. Ce ciudat, cum duşmanii din afară nu mă pot opri, dar moartea mi se va trage dintre ai mei.

57

Ziua a 3-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Jaidanxan (Al Nouălea Cer)

Avea senzația de plutire, lumină și diafan, ca și cum nici n-ar mai fi avut trup. Apoi își dădu seama că nici nu înregistra vreo senzație fizică, iluzia plutirii se datora faptului că nu simțea nimic. Nu avea o reprezentare fizică, era doar ființă.

Iar așa trebuiau să fie lucrurile.

Jorim nu voia ca ochii să i se deschidă, însă dorința era, mai degrabă, a ceea ce-l adusese la existență. Se întâmplă cu lentoare, la început doar un amalgam de culori. Auzi sunetele înăbușite și le recunoscu înainte de a putea vedea ceva. Era ciripitul păsărilor pe care le ascultase în toată lumea, cu toate cântând într-un concert, deși era destul de sigur că diversele

specii nu se auziseră niciodată cântând împreună în lumea reală.

În lumea muritoare.

Se acceptă ca fiind Tetcomchoa şi Wentiko, precum şi alte nume din scrieri niciodată văzute de el, alcătuite din sunete pe care glasul lui nu le-ar fi putut pronunţa niciodată. În momentul când emise această judecată, ştiu că era greşită. Nu mai avea glas omenesc. Nu mai era om.

Nu mai avea nici un motiv să se agaţe de numele Jorim, dar o făcea pentru că-i însemna cea mai recentă existenţă. Acele amintiri erau cele mai fierbinţi în mintea sa. Nu era încântat de ele şi simţea că lăsase unele lucruri neîncheiate. Trebuia să le termine, însă avea senzaţia că existau şi altele, mult mai grandioase, care-i necesitau atenţia.

Mediul înconjurător se contura vag, ca şi cum ar fi privit totul printr-un văl de mătase translucidă. Se întinse să-l dea la o parte şi în loc de asta se pomeni sfâşiindu-l cu ghearele labei. Întoarse laba şi o studie, piele aurie pe partea din interior, solzi negri pe cealaltă şi gheare dure, aurii, în care surprinse o imagine distorsionată a lui însuşi.

Îşi dori ca laba să se transforme într-o mână şi o recunoscu drept mâna lui Jorim. Cu ajutorul ei trase la o parte vălul zdrenţuit şi păşi într-o încăpere impresionantă. Marmură albă, răcoroasă, se întindea sub picioarele sale, aranjându-se în trepte late, printr-o pădure de coloane. Treptele duceau spre un balcon şi zbură într-acolo într-o clipită. Balconul

domina o privelişte mai frumoasă decât orice altceva văzuse el vreodată.

Întreaga lume se întindea precum un covor îndepărtat, cu verdele junglei, auriul deşertului şi albastrul apei. Deasupra lui pluteau nori, proiectând umbre şi schimbându-şi jucăuşi formele. Mai sus pluteau mici bucăţi de stâncă, despre care-şi dădu imediat seama că nu erau deloc mici, ci munţi smulşi din pământ, precum dinţii dintr-o falcă. Jungla încă mai atârna de ei, ornaţi cu zăpadă şi apa se scurgea din ei pentru a se închega mai jos sub formă de nori. Fiecare dintre munţi era palatul unui zeu, aşa că ar fi trebuit să fie nouă, iar el stătea într-unul.

Gravitau într-un cerc, precum Zodiacul care împărţea cerurile. Dedesubt, de parcă ar fi fost centrul cercului, se întindea Marea Întunecată, iar dincolo de ea, Ixyllul, dinspre care putea simţi furnicăturile magiei dezlănţuite. Cândva, îşi dorise să poată merge acolo, iar acum, dacă şi-ar fi deschis mintea, i-ar fi putut cunoaşte mai toate secretele. Acea bogăţie a cunoaşterii ar fi fost cândva pentru el o adevărată comoară, dar acum părea aproape un fleac, atât din cauza uşurinţei cu care putea fi dobândită, cât şi a simţământului că orice s-ar fi petrecut acolo nu mai avea decât o mică importanţă, sau chiar deloc, pentru existenţa sa.

Surprinse un foşnet uşor, venind din spatele său, şi se întoarse. O femeie mică de statură stătea acolo, cu mâinile încrucişate într-o mantie ca de piele, care deveni o robă de mătase neagră, încinsă şi tivită cu

fildeș. Nu avea nevoie de liliecii în zbor, brodați pe piept, pentru a o recunoaște, pentru că-i văzuse trăsăturile ascuțite și ochii mari pe statuile templelor, din Helosunde și până-n Ummummorar.

Se lăsă într-un genunchi și se plecă înaintea ei.

Râsul ei vesel și ascuțit îi aminti că era sora-liliac, zeița Înțelepciunii.

– Ai învățat, în cele din urmă, să-i respecți pe frații tăi mai mari, Wentiko?

– Te-am respectat dintotdeauna, Tsiwen.

– Chiar așa, frățiorule, chiar așa, îi zâmbi și el se ridică. În Jaidanxan a fost liniște fără tine.

– N-am lipsit mult, nu? dădu el din cap. Numai douăzeci și trei de ani.

– Ai fost plecat mult mai mult de-atât.

Ea arătă spre cel mai întunecat dintre palatele plutitoare.

– Grija a fost întotdeauna împotriva deciziei tale de a lua forma unui muritor. Credea că vei fi încă un dezastru, așa că ți-a întârziat revenirea.

Jorim încercă să-și amintească ceva în legătură cu ce spunea ea, dar nu putu.

– Poate că încă mă îngreunează.

– N-ai fi aici dacă ar face-o, zâmbi cu prudență și veni lângă el, la marginea balconului. Când ai ales prima dată să te naști ca muritor, ai ales un om, o decizie destul de dură. Le-ai adus darul magiei, iar cei pe care-i numești tu amentzutlii s-au descurcat bine cu el. Atunci ai hotărât să împarți magia și altora, celor în mijlocul cărora te-ai născut de data asta.

Ai ajuns să-i îndrăgești pe oameni, iar Grija a găsit sprijinul unora de aici să meargă să te viziteze și să-ți ofere o înțelegere.

– M-a convins să mă dispensez de mare parte din mine însumi – de natura mea divină – și să las totul pe tărâmul amentzutlilor, înălță Jorim din sprâncene.

– Îți amintești.

– Nu, tocmai m-am bucurat de înțelepciune.

Tsiwen râse, iar Jorim surprinse amintirile trecătoare ale zborurilor sale prin noapte, împreună cu ea, cu eoni în urmă.

– Înțelepciunea te-a ocolit după ce ai fost de acord cu propunerea, pentru că partea din tine păstrată a devenit covârșitor de omenească. Când trupul tău a murit, spiritul tău a devenit al lui, să se distreze cu el, și a și făcut-o. Adesea refuza încarnări, ori te lăsa să te naști într-o ipostază în care nu-ți mai puteai descoperi iarăși esența.

– Am avut mai mult decât o încarnare? se înfioră Jorim. Și-am fost plecat din Jaidanxan de când am devenit Tetcomchoa?

– Îți vei aminti de toate, pe măsură ce nu te vei mai crampona de ce-ai fost tu recent.

– Încă nu-i vremea, scutură el din cap. Acolo mai am prieteni și familie.

– Știu.

Ea făcu un gest cu mâna spre centrul balconului și în el se căscă o gaură. Se umplu cu apă, care se tulbură, apoi se limpezi din nou.

– Vei dori să știi cum o duc.

Se apropie, cu prudență, de gaură. Frica i se zvârcolea în stomac, aducând cu ea ecouri ale durerii simțite la moarte. Deși mulți susțineau că trecerea de la viață la moarte este nedureroasă, erau doar muritori fără știință în privința asta. Smulgerea spiritului din fizic eclipsa chiar și cea mai acută durere, pentru că este simțită de suflet mai puternic decât în trup.

Pregătindu-se, privi în jos. În Nemehyan era noapte. Trupul său fusese înfășurat într-o robă albă, de doliu, cu dragonul nalenian brodat cu negru. Zăcea pe vârful celei mai mari piramide din oraș, iar oamenii urcau pe trepte, treceau pe dinaintea lui și apoi coborau, formând un șir lung. Membri ai expediției *Lupului furtunii* se amestecau degajați printre amentzutlii.

Anaeda Gryst, Nauana și Shimik erau cel mai aproape de trupul său. Cele două femei vorbeau cu cei care treceau pe lângă el. Deși arboraseră expresii curajoase, le putea simți durerea. Anaeda se întindea din când în când și o cuprindea pe Nauana de umeri, sau îi mângâia părul, iar asta părea suficient să o împiedice pe iubita sa să se dizolve într-o mare de lacrimi.

Chiar și de la această distanță putea simți durerea Nauanei. Îi atinsese esența, iar ea o atinsese pe a sa. Suferința despărțirii o rodea pe dinăuntru și se alătură frustrării lui Jorim. Ar fi vrut să se întindă și să o atingă, dar trupul său nu-i mai răspundea.

Sunt un zeu. Cum aș putea fi împiedicat?

Shimik, prin contrast, părea calm și chiar fericit. Fennul stătea lângă capul său, dar nu părea deloc

tulburat. Bolborosea pentru el, aşa cum făcea adesea, şi-i vorbea lui Jorim de parcă ar mai fi fost acolo. Chiar mai mult, ultima oară când îl văzuse, fennul era alb. Acum blana i se întuneca, iar pielea de pe mâini şi picioare dobândea o nuanţă aurie.

Shimik privi în sus, spre ceruri, şi zâmbi. Îşi ţinea mâinile în sus.

– Jrima, Jrima, Shimik vineee.

Nauana se aplecă şi-l luă în braţe.

Jorim se uită spre sora sa.

– Ei mă cred mort.

– Te-au văzut murind zâmbi ea. Moartea ta a fost, cu adevărat, spectaculoasă. Ai acceptat moartea ca să-i fereşti pe ei. Grija se aşteptase să se ospăteze cu amentzutlii şi în loc i-ai dat resturi.

– I-am oferit propriile sale creaţii.

– Nu.

– Dar l-am văzut acolo. Zoloa al amentzuţlilor este Grija.

– Oh, asta-i adevărat. Pândea pe acea câmpie a morţii, devorând suflete.

– Le-aş fi devorat pe toate, dacă nu s-ar fi amestecat fratele nostru. Ador să văd cu câtă disperare mi se roagă oamenii, implorându-mă să nu-i iau. Ce picant.

Înveşmântat într-o robă cenuşie, Grija se materializă de partea cealaltă a găurii, înalt şi subţiratic, cu părul scurt, ochi negri şi dinţi ascuţiţi.

– Ştii că ai fi încă jucăria mea, dacă cei pe care i-ai salvat nu s-ar ruga atât de fierbinte pentru tine.

Jorim scutură din cap în timp ce expresia de pe fața lui Grija se întunecă.

– Rugăciunile de mulțumire n-au fost niciodată pe gustul tău, nu-i așa?

– Nu, dar nu contează. Ți-aș fi permis, de data asta, să te întorci acasă.

– Câtă bunătate. Și de ce-ar fi altfel acum?

Zeul morții se duse până la marginea balconului și arătă jos, sub cercul palatelor.

– Uită-te acolo.

– Marea Întunecată, dădu el din cap.

– Mai jos.

Jorim se apropie de marginea balconului și-i studie străfundurile. Apa întunecată nu se limpezi prea mult când privirea sa străpunse hăurile. Acolo, la peste un kilometru adâncime, o piatră strălucea cu o furie opalescentă. În ea pulsa energia, încet, la început, apoi tot mai frenetic. Simți că era o bătaie de inimă, una care pulsa fără ritm, motiv sau scop, dar nu fusese întotdeauna așa. *Nici nu va mai fi.*

– Abandonează-ți omenescul din tine, Wentiko, mărâi Grija, cele ce se întâmplă aici sunt prea grave ca să te lași prins în gânduri minore. Acela-i Nessagafel. Se trezește.

– Nessagafel este un cuvânt viruk, clătină din cap. Nu-l cunosc.

– Cândva îl știai. Toți îl știau, spuse Tsiwen și se cuprinse cu brațele părând că se micșorează. Lumea îl cunoștea și tremura.

– Nessagafel este cel de-al zecelea zeu, ori *primul* zeu, depinde cum preferi să vezi lucrurile, își ridică Grija fruntea și adulmecă. S-a încarnat într-un viruk și-a ridicat un imperiu. A ajuns puternic și-a încercat să ne supună pe toți. A trebuit să-l distrugem, și-am și făcut-o.

– L-ați omorât?

– Chado și Quun l-au rupt în bucăți, dădu Zeul Morții din cap. De-asta, în Zodiacul omenesc, își împart prada.

– Dar dacă e mort, cum de mai poate veni înapoi? De ce l-ai lăsat să scape de pe tărâmul tău?

– Nu l-am lăsat, vorbi Grija cu nările fremătând. S-a întâmplat ceva. Altcineva m-a sfidat și-a scăpat, iar Nessgafel a dispărut și el. Acum încearcă să-și recapete puterea și când se va întâmpla asta, ne va ucide pe toți.

– Cum îl putem opri?

– Nessgafel este încă ancorat pe tărâmul meu, iar cea care mi-a scăpat este cheia. E moartă, dar nu chiar moartă. Când va fi din nou a mea, portalul se va închide și el va fi prins în capcană. Oricum, ea e dincolo de raza mea de acțiune, dar nu și a ta.

– Cine-i?

– Sora ta omenească, Nirati, zâmbi cu răceală Zeul Morții. Omoar-o din nou, Wentiko, sau tot ce cunoaștem va pieri.

58

Ziua a 3-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Deraelkun, Ținutul Faeut
Erumvirine

Ușa camerei mele se dădu la o parte. Abia dacă am auzit icnetul, mai mult pentru că Pasuram Derael își menținea, politicos, vocea scăzută decât din cauza vreunei probleme cu urechea cusută la loc. M-am întors încet spre ușă și i-am oferit lui și tatălui său o plecăciune rapidă.

Contele, al cărui trup palid și slăbit de boală ar fi putut folosi umbrele pentru a se ascunde privirii, se uită cu atenție la mine.

– Doctorul spune că nu te vei da jos din pat cel puțin câteva zile.

Urardsa termină de înfășurat o buclă a bandajului din jurul pieptului meu.

– Firul îi e subțire, dar încă puternic.

– E încă încurcat? am întrebat privind la gloon.

– În unele locuri.

Am clătinat din cap, apoi m-am întors spre gazda mea.

– Știți ce sunt. Misticii sunt fie binecuvântați, fie blestemați cu o viață dincolo de întinderea anilor noștri. Noi avem tendința de a ne vindeca mult mai repede decât ceilalți.

Am tușit și m-am strâmbat, dar erau suficient de bine crescuți încât să se prefacă a nu fi observat.

Pasuram împinse scaunul cu rotile al tatălui său în camera mea. Nu îi era ușor, din moment ce tânărul încasase o săgeată în coapsă, iar tatăl său ținea în poală un pachet gros, învelit într-o bucată de piele. Nu m-am oferit să-l ajut pe fiu, pentru că nu voiam să-l dezonorez în fața tatălui. Adevărul era că dintre noi trei, uniți într-o negare mutuală a slăbiciunii noastre, Pasuram era cel mai puternic.

Gloonul se ghemui într-un colț și privi.

Contele aștepta în centrul încăperii în timp ce fiul său aduse scaune pentru amândoi. Pasuram se puse lângă tatăl său, cu piciorul stâng întins, iar eu m-am așezat vizavi de bătrân. Fiul plasase scaunul suficient de aproape ca să pot auzi, așa că am înclinat capul în semn de mulțumire, din moment ce urechea mea tăiată și nu șoaptele molatice ale tatălui său va face ascultarea dificilă.

– *Jaecaiserr* Moraven Tolo, te cunosc de când eram foarte tânăr. Am anticipat de multe ori că voi avea această discuție cu tine, pentru că odată ce-am auzit povestea pe care ți-o voi împărtăși, am știut că acest pachet ți-era menit. Nu ar putea fi nimeni altcineva, dar instrucțiunile primite au fost foarte precise și, până ieri, n-am putut fi credincios datoriei înmânate mie.

Am rumegat cu prudență cuvintele lui, dând încet din cap și permițându-i să-și tragă răsuflarea.

– Ce-am să-ți spun acum s-a transmis în familia Derael timp de două sute șaptezeci de ani, de la tată la fiu, de la soț la soție, în cadrul unei datorii considerate la fel de sacre precum păzirea acestei trecători. Ceea ce țin aici, în poală, a zăcut în muzeu tot timpul, cu excepția a două ocazii când pândea pericolul și n-am putut risca să fie luat ca pradă.

Ochii cenușii ai contelui se rotiră către fiu.

– I-am spus recent lui Pasuram ceea ce vei auzi și s-a gândit imediat la tine.

Mi-am plecat capul spre amândoi.

– Ce-mi povestiți îmi face onoare. Să mă bucur de o asemenea înaltă considerație este mai mult decât își pot imagina majoritatea dintre *xidantzu.*

– Dar tu ești mai mult decât un *xidantzu*, Moraven Tolo, zâmbi contele, dar efortul îl costă destul de mult. Cu multă vreme în urmă, la Deraelkun a sosit un om. A apărut pe aici, pur și simplu a apărut, fără să fi fost primit, și a adus acest pachet. Își spunea Ryn Anturasi și a cerșit unuia dintre strămoșii mei un favor pe care promisese că-l va întoarce.

„Acceptați asta, iar Tsatol Deraelkun nu va cădea niciodată." Cred că favorul a fost răsplătit prin acțiunea ta de ieri.

– Știți că *kwajiinii* se vor întoarce, dar de astă dată cu mai mulți războinici și un general mult mai isteț, am clătinat din cap. Deraelkun încă ar mai putea cădea.

Jarys Derael își drese vocea.

– Întotdeauna am știut, *jaecaiserr*. Noi n-am încercat altceva decât să mai tragem de timp până atunci.

– Pentru dușmanii voștri, timpul necesar cuceririi cetății va părea o veșnicie.

Contele se încumetă să încuviințeze din cap și am fost aproape sigur că nu va mai putea să și-l ridice. Reușì, însă avea nevoie să-și tragă sufletul. Am așteptat și, fără îndoială, cu toții ne-am bucurat de izul dulceag al alifiilor tămăduitoare, folosite pentru ungerea diverselor noastre răni.

– Aș vrea să am forța de a-ți înmâna acest pachet. Vom spune tuturor că este un dar din partea Deraelkunului, o parte din istoria noastră, pentru că a stat aici în muzeu. A fost păstrat împreună cu o armură străveche, una de dinaintea Urgiei. Armura a fost lăsată aici de către bastardul imperial care a umilit un Prinț Moștenitor într-un exercițiu militar, așa cum ai făcut tu ieri cu *kwajiinul*.

Pasuram trase pachetul de sub mâinile tatălui său și mi-l întinse. L-am lăsat să zacă pe coapse. Încă mai puteam simți căldura mâinilor contelui, dar totuși prea puțină încât să cred că omul ar mai avea mult de trăit.

– Ce vi s-a spus? l-am privit pe Jarys drept în ochi.

– Că într-o bună zi, un bărbat va sosi la Derael-kun. Va fi tânăr, dar foarte bătrân, vechea formulă pentru a descrie pe cineva devenit Mistic. Ar putea fi un înţelept, dar şi de o îndrăzneală nebunească.

Am izbucnit în râs la ultima parte a descrierii.

Nu şi contele.

– Ni s-a mai spus că va râde când va auzi că este descris aşa.

M-au trecut toate sudorile.

– Şi altceva?

– Ni s-a spus că nu va fi din sângele familiei Derael şi că oricine altcineva pretinde că acest pachet i se cuvine, nu este omul căruia îi este *menit* cu adevărat.

Contele ridică un deget tremurător.

– Deschide-l.

Am desfăcut şnurul purpuriu, împletit, care lega pachetul. Chiar înainte să fi început să dau la o parte acoperământul de piele, am ştiut ce conţinea. Desigur, fiind *jaecaiserr*, simţind conturul săbiilor chiar şi prin pielea groasă, nu era cine ştie ce pentru mine.

Şi ce săbii minunate erau. De la mâner şi până-n vârf aveau un metru jumătate. Tecile de lemn erau stacojii cu negru, cu decoraţiuni de aur şi acoperite cu un strat limpede de lac. Modelele de pe ele se potriveau cu şnururile împletite care protejau mânerul, iar mânerele şi tecile erau acoperite cu un tipar în dungi de tigru. Sub şnururile fiecărui mâner, fusese fixată o amuletă de bronz cu tigrul la pândă, legându-l

pe războinicul stăpân al lor de Chado, și transformându-l într-un morythian.

Gărzile de la mânere, de forma unor discuri, dezvăluiau mai multe despre săbii chiar înainte să scot vreuna din teacă. Pe bordura fiecărui disc era Zodiacul, însă Chado nu ocupa locul de cinste, în vârful lamei. Îi fusese dat unui dragon, cel *imperial.* Săbiile datau din vremuri cu mult înaintea Urgiei. Gărzile și împletitura de pe mâner indicau, de asemenea, că săbiile aparțineau unui membru al gărzii personale imperiale.

M-am ridicat încet și am dezvelit o lamă cu mâna stângă. Oțelul argintat ieși cu ușurință din teacă, nu doar așa cum ar fi făcut-o o armă lucrată cu precizie, ci într-un fel potrivit numai pentru mâna mea. Perfect echilibrată, simțeam sabia ca pe o prelungire a brațului. Cu ea în mâna stângă și cealaltă în dreapta, n-aș cunoaște înfrângerea.

Decât prin trădare.

În minte-mi explodară gânduri și amintiri. Mi-am amintit ziua de dinainte, dar din alte vremuri, când m-am confruntat cu un bărbat înalt și negricios, purtând un coif cu ursul încoronat. Ne-am luptat pe aceeași insulă din fața fortăreței Tsatol Deraelkun, timp de câteva ore, schimbând lovituri, fără să fi provocat sângerări, dar ne feream, pentru că nu voiam să ne rănim unul pe celălalt. Chiar și așa, ne-am apropiat tot mai mult, îndrăznind să mai retezăm câte-o șuviță, să radem câte-un petic pe brat sau picior. Ne complăceam într-un joc destul de periculos, dar trebuia să-l jucăm.

Iar apoi, altă dată, beznă și o bucată de sabie în pieptul meu. Ar fi trebuit să simt oțelul rece, dar îl percepeam ca topit. Frânsese coaste și găurise în plămân. Îmi puteam auzi respirația șuierându-mi din piept, în timp ce încercam să privesc peste umăr, să văd cine mă lovise, dar n-am putut. Singurul indiciu asupra identității lui era un „Îmi pare rău", șoptit cu blândețe, și foșnetul grăbit al pașilor, pe când își afla salvarea.

M-am lăsat dintr-odată în scaun și-am privit spre lamă. Mi-am văzut oglindirea în ea, distorsionată și răsucită, dar, totuși, recognoscibilă. O mai văzusem adesea înainte, în acea sabie, încât nu puteam să nu știu cine sunt.

– Conte Derael, spuneți-mi, cui i-au aparținut aceste săbii.

– Comandantului gărzii ultimului împărat. A trecut pe aici împreună cu Împărăteasa Cyrsa și-a murit în Ixyll.

– Virisken Soshir.

– Chiar el.

M-am uitat spre bărbatul pe moarte.

– Știți că mi-ați înapoiat săbiile pe care le-am avut în Ixyll.

Ochii săi spălăciți se mijiră.

– Dacă-i adevărat, atunci există un mesaj pentru tine.

– Care este?

– Datoria ta față de coroană n-a fost îndeplinită.

M-a străfulgerat un junghi și ultima fărâmă de ceață mi se limpezi din minte. Știam două lucruri, la fel

de sigure ca faptul că soarele răsărea dimineața și apunea seara.

– Prințul Nelesquin s-a întors. Râvnește la ce-a râvnit mereu. Ea s-a temut dintotdeauna că va reveni să pretindă imperiul, am spus și am ridicat lama descoperită. Sunt Virisken Soshir. Va urca pe tron numai peste cadavrul meu.

– O alegere nefericită de cuvinte, Maestre Soshir, se zgâi gloonul la mine cu toți cei șapte ochi. Acum știi cine ești. Ești liber să mori.

59

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 162-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Tsatol Pelyn, Deseirion

Lui Keles Anturasi i se părea că și dacă fiecare supraviețuitor din fortăreață l-ar fi învelit cu o pătură, tot nu l-ar fi putut opri să tremure. Stătea pe parapetul de pe zidul din nord, uitându-se jos, în curtea interioară. Oamenii, încă în armuri, încă în floarea vârstei, se mișcau de colo-colo, aliniind morții, îndreptându-le membrele și salutându-și frații de arme căzuți în luptă.

Iar toate i se păreau fără noimă.

Deși nu știa ce făcuse, știa că o făcuse. Spera, pe când soarele dispărea dincolo de linia orizontului, că imaginea fortăreței se va destrăma. Spera ca totul să fi fost doar o iluzie. Nu putea fi acolo, însă putea

vedea în şanţul de apărare dansând sclipirile luminii solare, încă auzea flamurile fluturând în vânt şi zgomotul puternic, precis, al paşilor oamenilor, care, cu ore în urmă, de-abia dacă ar fi reuşit să-şi târşâiască picioarele, epuizaţi.

Felul cum se purtau unii cu alţii îl uluia. Se adunau în grupuri – pe familii, presupunea el, dacă se lua după blazoanele de pe armuri – dar nu mai erau câte-un bunic chemându-şi copiii în juru-i, sau mătuşile bătrâne, consolându-se una pe cealaltă. Aceşti oameni deveniseră războinici. Unii reveniseră la o viaţă ştiută de ei cândva, alţii deveniseră ceea ce încetaseră de multă vreme să mai viseze că ar putea fi. Iar copiii... copiii crescuseră transformându-se în acei soldaţi din legendele despre perioada imperială.

Unii scăpaseră transformării, însă îl atinsese chiar şi pe Rislet Peyt. Ministrul mic de statură se făcuse un războinic capabil să mânuiască o sabie mare, pentru ambele mâini. Despicase în două una dintre bestiile cu patru braţe. Făcând asta, se alesese cu un braţ rupt, iar acum era acolo, cu mâna într-o eşarfă, glumind împreună cu oamenii care-i fuseseră înainte gărzi personale.

Keles îşi strânse mai bine pe umeri pătura neagră, însă mâinile sale rupte se umflaseră în aşa hal încât deveniseră de nefolosit. Toate erau isprava sa, dar nu mai putea face lucrurile la loc şi nici n-ar mai fi putut săvârşi încă o dată aşa ceva. Tot ce-şi amintea era că ştia că trebuia să facă ceva şi că se revoltase

împotriva situației după ce atâția oameni fuseseră hărăziți pieirii.

Cumva, trebuie că am atins magia.

Însă această explicație sfida logica. Era doar un cartograf. Adevărat, lucrase mai mult ca inginer, aducând schimbări în Felarati, însă făcuse doar lucruri deprinse de el ca abilități secundare, în urma activității lui principale: cartografia. Erau lucruri pe care nu se putuse abține să nu le învețe și multe le asimilase fără să-și dea seama.

Asta ar fi putut explica ce se întâmplase cu fortăreața însăși, dar nu și ce se petrecuse cu oamenii. Deși încerca din răsputeri să găsească o explicație, nu reușea. Nici chiar eventualitatea întortocheată ca dorințele lor comune de a evita moartea să se fi combinat cu speranța lui că i-ar fi putut salva – făcându-i pe toți să fie atinși de vrajă și schimbați astfel – nu rezista. Poate că ar fi fost valabil pentru adulți, dar nu și pentru copii.

Ceea ce provocase schimbările în oameni avusese efecte și mai rele asupra copiilor, pentru că deși aceștia deveniseră adulți, nu aveau nici o amintire sau experiență din anii care ar fi trebuit să treacă pentru ei. Și ca lucrurile să fie și mai bulversante, majoritatea supraviețuitorilor erau îmbătați de victorie și, în afara celor ce deciseseră să se ofere voluntari pentru serviciul de santinelă, rătăceau doi câte doi pentru a se bucura de experiențe carnale necunoscute până atunci, ori îndelung uitate.

O umbră căzu asupra lui și privi în sus, spre Rekarafi.

– Știi ce s-a întâmplat?

– La început nu mi-am dat seama.

– La început?

Virukul arătă spre apus.

– În Ixyll am scăpat dintr-o furtună devastatoare intrând într-o peșteră. S-a dovedit a fi un mausoleu.

– Îmi amintesc.

– Erai sigur că acolo există o încăpere dincolo de un perete. Borosan și cu mine ți-am spus că am căutat. Nu ai crezut și ai desenat o hartă pentru a ne arăta ce ne aștepta de cealaltă parte.

Virukul se lăsă pe vine și scrijeli pe piatră o hartă grosolană.

– Când ai făcut asta, Moraven și Ciras au reacționat imediat. Am simțit și eu. Ne-am pus *din nou* în mișcare. Prima dată, ne-a dus furtuna. *Tu* ne-ai adus înapoi.

– Ne-am deplasat prin desenarea unei hărți? simți Keles cum pălește.

Rekarafi încuviință din cap.

– De ce nu mi-ai spus? Aș fi putut să-mi desenez ușor calea de scăpare din Felarati dacă aș fi știut.

– Nu, n-ai fi putut, râse virukul. Atunci nu știai ce faci. Nu știi nici *acum* ce-ai făcut noaptea trecută. Ai atins magia, Keles, vrăji foarte puternice, dar nu știi cum să le controlezi.

– Aș putea învăța? Mi-ai putea învăța tu?

Rekarafi își închise ochii și-și înălță capul, lăsând vântul să-i treacă prin coama-i neagră.

– A existat o vreme când magia era atât de răspândită în lume, încât ar fi fost foarte simplu să săvârșești ceea ce-ai făcut tu. Virukii stăpâneau această magie, însă în acest control a existat o fisură. Ne-a distrus imperiul. Puținul știut de mine nu ți-ar servi aproape la nimic. Ai descoperit de unul singur această putere. Va trebui să înveți și cum să te controlezi pe tine însuți.

– Și dacă fac vreo greșeală?

– Te va omorî, ridică virukul din umeri.

– Ce reconfortant.

– Este un îndemn la prudență.

– Prudență, da, dădu Keles din cap. Aceasta-i cealaltă problemă în ce-i privește pe toți. Oamenii se uită la mine și sunt îngrijorați. Respectuoși, dar temători. Cui îi e mai multă frică de ce s-a petrecut aici, azi noapte, lor sau mie?

– Cei-fără-Ochi se tem cel mai tare, slobozi Rekarafi un hohot gros.

– Aici ai dreptate.

Virukul își lăsă mâna pe umărul său.

– Iar tu ai câștigat concursul nostru. Ai mișcat mai multe pietre decât mine. De ani de zile un viruk n-a mai fost umilit de un om în asemenea hal.

– Și vor mai trece alți câțiva până se va întâmpla din nou, Rekarafi.

– Ai milă, zâmbi el. Să fii umilit este o experiență interesantă, dacă ajungi să-i supraviețuiești.

Virukul se retrase când Tyressa urcă treptele de piatră, apropiindu-se de Keles. Aducea un lighean și

un urcior. Pe umărul ei erau îngrămădite bandaje. Îngenunche lângă el și-și lăsă povara pe piatră.

– Trebuie să se ocupe cineva de mâinile tale.

– N-au nimic.

– Uiți de datoria mea față de Prințul Cyron. Sunt răspunzătoare pentru tine.

– Ești sigură că vrei să-ți asumi această responsabilitate pentru mine?

Expresia de pe fața Tyressei se înăspri.

– Nu am de ales. Mâinile.

Keles se încruntă, apoi lăsă să-i alunece pătura. Îi arătă mâinile, însângerate, sfâșiate, umflate și învinețite. Se crispă când i le luă într-ale sale, dar refuză să lase să-i scape vreun geamăt. I le puse jos, în lighean, apoi turnă apă în el, iar prin mâinile sale trecu un impuls dureros.

Tyressa udă o cârpă, apoi îi ridică din apă mâna dreaptă. Începu s-o frece ușor, ținându-l de încheietură. Se smuci la prima atingere a cârpei, însă ea-și mări strânsoarea.

– Nu te împotrivi, va fi și mai rău.

– Îmi pare rău. Doare.

– Așa ar trebui. Ți-ai zdrelit mâinile rău de tot.

Keles încercă să scoată un hohot de râs, însă istoveala i-l înăbuși din față.

– Ciudat că pot schimba oamenii așa cum am făcut-o, dar nu-mi pot vindeca mâinile.

– De ce-i așa de ciudat să nu poți face lucruri pentru care n-ai nici un talent sau pregătire?

Ea-i clăti mâna, îndepărtând noroiul și sângele închegat, iar tânărul avu o mai bună privelişte asupra rănilor decât ar fi vrut.

– Suntem cu toţii ceea ce suntem. Nu-i uşor de schimbat.

– Dar am făcut-o şi nu ştiu nici măcar cum sau de ce.

Femeia keru privi jos, înspre curte.

– Cauţi să afli de ce, Keles. I-ai schimbat ca să poată trăi.

– Pentru ca toţi să trăiască. Ei. Tu. Jasai. Rekarafi.

– Rectific.

Îi aşează mâna dreaptă în apă şi începu să se ocupe de cea stângă.

– Există lucruri pentru care nu am nici un antrenament şi nici înzestrare.

– Mie-mi pari destul de înzestrată, Tyressa.

Ea se opri şi-l privi în ochi.

– Ceea ce mi-ai spus deunăzi...

– Nu trebuie să spui nimic, clătină el din cap. M-am maturizat, dar, uneori, mă năpădesc visele copilăriei.

– Nu asta ai spus.

– Au! se strâmbă Keles. Poate ar fi trebuit. Asta-i ceea ce ai auzit.

– Nu asta am auzit. A fost ceva pentru care nu sunt înzestrată, nici pricepută. Sunt o keru de ani de zile şi-am visat să fiu aşa şi mai multă vreme. Iar tu ştii că am dorit ca poporul meu să găsească o cale să scape din starea de naţiune captivă. Toate acestea sunt

lucruri din afara mea. Sunt lucruri pentru care sunt dispusă să lupt și să mor.

– Înțeleg.

– Atunci înțelege și asta: aceste chestiuni m-au împiedicat să iau în considerare alte lucruri. Le-am dat pe toate la o parte. Dorințe. Simțăminte, zise ea, apoi privi spre mâna lui. Când ai vorbit cu mine n-am putut... oftă din greu, iar umerii i se lăsară puțin. Când ai fost un războinic atâta timp, tot ceea ce nu ești pregătit să înfrunți pare un atac. Parez. Ripostez. Mă feresc și mă desprind.

– Ai crezut că te-am atacat?

– Nu atac, în nici un caz, dar m-am simțit luată prin suprindere.

– Cred că asta spune tot, dădu el încet din cap. Deci, ce-ai spus despre ce simte Jasai pentru mine n-a fost adevărat?

Tyressa îi lăsă, din nou, mâna stângă în apă.

– *Este* adevărat, Keles. Te iubește și-ar face orice-i stă în putință pentru a o ascunde, deoarece crede că și eu te iubesc.

– Mă iubești?

– Nu-i ceva pentru care să fiu înzestrată sau măcar antrenată.

Keles își retrase mâinile din apă și le încrucișă cu grijă pe piept.

– Încă mai vezi asta ca pe un atac, nu-i așa?

– Există vreo nouă sute nouăzeci și nouă de motive pentru care ar trebui s-o iubești. Ți-ar fi o soție bună.

– Are un soţ, râse Keles. Iar acum are mâini mai bune decât ale mele.

– Să te iubesc nu face parte din misiunea mea.

– Dar te-ar împiedica să ţi-o îndeplineşti? îşi miji el ochii.

– Deja m-a împiedicat.

– Poftim?

– Dacă aş fi făcut ceea ce mi-a ordonat Prinţul Cyron, ai fi mort deja, îşi ridică Tyressa bărbia.

60

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Kunjiqui, Anturasixan

Furia se aduna pe fruntea lui Nelesquin precum norii de furtună deasupra orizontului dinspre nord-vest. Nirati știa că el nu o observase, pentru că fața i se lumina când dădea cu ochii de ea. Întotdeauna se întâmpla, și o făcea fericită. Nu-i plăcea să-l vadă supărat, o înspăimânta.

Nelesquin își cercetă pietrele pentru ghicit. Cele negre și albe căzuseră într-o formulă pe care ea n-o recunoscu. Cele negre se grupaseră împreună. Un număr mai mic de pietre albe se adunaseră și ele, însă semnificația lor îi scăpa.

– Ce te tulbură, iubitule?

Bărbatul întunecat își înălță capul, iar zâmbetu-i înflori puțin cam prea repede.

– Nu atât că m-ar tulbura pe cât mă nedumerește, scumpa mea. Mă tem că au apărut unele probleme și mi-e necaz că n-am avut nici o șansă reală de a le preveni.

– Dar ai fi făcut-o dacă ai fi putut?

– Bineînțeles, spuse și arătă spre pietrele negre, strânse laolaltă. Am înregistrat un recul în Erumvirine. Cred că Gachin Dost și-a depășit ordinele și, ca urmare, a avut de suferit. S-ar putea chiar să fi murit.

Nirati și-l amintea pe conducătorul durranian cu pielea albastră.

– Îmi pare rău.

– *Este* păcat, deși i-ar oferi lui Keerana o șansă. Gachin a fost un bun conducător, dar Keerana este mult mai adaptabil. Cu dovezile de apreciere pe care le-am încărcat la bordul navei ca să-i mulțumesc, va găsi el o cale de a străluci în serviciul meu.

Nelesquin adună pietrele și le strecură într-un săculeț de piele. Se ridică, apoi îi întinse mâna dreaptă. Ea o luă și porniră în sus, pe deal, spre golful unde aștepta *Ursul încoronat*. Plutea în golf ca o rață, înconjurată de nenumărați boboci, gata să plece în larg, spre nord-vest, spre Erumvirine.

Nirati ezită, cu respirația înghețată în piept. *Atât de multe nave.* Fiecare gemea de soldați și mașinării de război; nimic n-ar fi putut rezista în calea forțelor lui. Își dădu seama că fusese o meschinărie din partea

ei că nu se preocupase mai pe larg de ce făcea el, pe când se concentra asupra Erumvirinei, dar acum că forțele sale se vor îndrepta spre nord și vor ataca Nalenyrul, simțea un ghem în stomac. Putea vedea cum Moriande va fi zdrobit.

Mama e acolo, în Anturasikun, poate și Keles și Jorim. Și unchiul Ulan și verișorii mei. Tot așa cum durranienii lui Nelesquin nu vor mai fi înfrânți, nu exista nici o șansă de oprire a invaziei. Chiar dacă ar putea să-l abată de la cele Cinci Principate în prima instanță, el tot *și-ar* restabili imperiul și oricine i-ar sta în cale ar fi nimicit.

Își dădu seama, dintr-odată, că și ea s-ar număra printre ei.

Nelesquin zâmbi larg, strângându-și pumnii pe șolduri.

– N-a mai existat niciodată o asemenea flotă. Nici măcar cea care i-a adus pe Oamenii Adevărați, nici a lui Taichun nu pot rivaliza cu a mea. Au avut victorii cu mai puțin și nu erau așa vrednici. Cum să nu învingem?

– Nici nu merită să te întrebi așa ceva, iubitule, pentru că nu există răspuns, zâmbi Nirati.

Se aplecă și o sărută cu blândețe.

– Tu vei fi împărăteasa mea, Nirati, singura mea soție. Vom face acest imperiu mai măreț decât cel care s-a prăbușit. Cu siguranță mai măreț decât al lui Taichun. Va rivaliza cu Imperiul Viruk și chiar îl va depăși. Chipul tău va fi pe toate monedele bătute

până la Aefret și mai departe. Mulțimi fără număr se vor pleca înaintea ta și te vor venera.

– Voi fi împărătească sau zeiță?

– Oricare sau amândouă, și, indiferent de asta, vei fi venerată, scoase el un hohot sonor, iar sunetul se rostogoli din deal în deal. Vino, este vremea să urcăm la bord.

O luară spre țărm, ținându-se de mână, apoi spre debarcaderul la care era ancorat *Ursul încoronat.* Nava, cu cele nouă catarge înalte ale sale, ascundea promontoriul îndepărtat și părea să fie ea însăși o întreagă lume.

El se întoarse și-i zâmbi, luându-i mâna dreaptă într-ale sale.

– Vino, Nirati, vom pleca spre noul nostru imperiu și spre venerarea menită nouă.

Zâmbi și ea și păși în urma lui, apoi se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de un zid. Mâna ei alunecă din strânsoarea lui, iar ea își reveni din coliziune. Căzu pe spate, dur.

Își ridică mâna stângă la față și-și atinse buza superioară. Și-o luă de-acolo umedă și înroșită, dar nu simțea să-și fi spart nasul.

Nelesquin se holbă o clipă, apoi îngenunche lângă ea.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

– Nu știu.

O luă în brațe și începu să meargă spre navă. Umărul ei stâng lovi o barieră invizibilă și căzură

amândoi. Nelesquin se întoarse, mergând lateral, dar vârful picioarelor ei se loviră de zidul nevăzut.

Se dădu înapoi şi o lăsă din nou jos, apoi trecu de barieră fără nici o dificultate.

– Nu înţeleg.

– Nici eu, zise ea şi se frecă la umăr.

– Ah, stai, privi Nelesquin dincolo de ea, spre dealul pe care coborâseră. Nu vrea să te lase să pleci.

Nirati se întoarse. Bunicul ei stătea pe creasta dealului, ţinând-o pe Takwee de mână. Femeia le făcu semn şi amândoi îi răspunseră.

– Poate să mă oprească să plec?

– El a creat Anturasixan, aşa că funcţionează după reguli numai de el cunoscute, râse Nelesquin. A creat Kunjiqui ca pe un sanctuar pentru tine, pentru a te proteja de lumea care te-a rănit. S-ar putea să nu ştie, dar nu te va lăsa să pleci dacă el crede că ţi-ar face rău.

Tot ceea ce spunea Naelesquin avea înţeles pentru Nirati, dar nu era sigură că pătrunsese în miezul lucrurilor. Se întâmpla şi altceva, pentru a fi ţinută în Kunjiqui. Nu voia să insiste asupra acestui aspect, dar ştiind, simţi că i se face frică.

– Îi înţeleg motivele, pentru că nici eu nu te-aş răni, îşi înăspri Nelesquin privirea. Voi transforma lumea într-un loc care nu te va mai vătăma niciodată.

Nirati se întoarse şi-l privi.

– Tot te mai duci?

El încuviinţă solemn din cap.

– Evenimentele descifrate de mine în pietre sunt puţin mai dureroase decât ţi-am povestit. În ele, am

deslușit, o clipă, arătarea unui vechi dușman care se întoarce pentru a mă înfrunta. El a fost cauza problemei lui Gachin, iar dacă nu este eliminat, ar putea crea necazuri.

– Dar nu ești în pericol?

Hohotele sale răsunătoare o liniștiră.

– Nu, iubito. Am luat măsuri, cu mult timp în urmă, pentru ca nici el și nimeni altcineva să nu mă poată atinge.

Își întinse mâna prin barieră.

– Pentru că te iubesc, sunt chemat departe. Mă voi întoarce pentru tine, Nirati Anturasi. Tu ești împărăteasa mea, iar eu voi deveni împăratul vrednic de dragostea ta.

Ea-i zâmbi curajoasă, îi luă mâna și-l trase spre ea.

– Știu că vei reveni, iubitule. Te voi însoți cu spiritul meu.

– Asta nu mă face să te sărut mai puțin.

Brațele lui o învăluiră și-o lipiră de el. Privi intens în ochii ei, apoi o sărută apăsat.

Nirati se agăță de el, nu pentru că ar fi vrut să-l împiedice să plece de la ea, ci pentru că știa că nu-l va mai îmbrățișa niciodată.

Nelesquin întrerupse sărutul și se desprinse din îmbrățișare.

Ea făcu un pas și-și sprijini mâinile de bariera aceea.

Nelesquin zâmbi, apoi făcu o plecăciune spre bunicul ei și spre ea.

– Plec prinț și am să mă întorc împărat.

– Atunci du-te cu curaj, zâmbi Nirati cu blândețe. *Bariera este moartea, dragoste. Du-te ca un viteaz, dar nu uita, devenind împărat nu ajungi nemuritor.*

Își strânse brațele în jurul trupului și rămase acolo, privind până când navele dispărură dincolo de linia orizontului, iar Takwee veni s-o conducă acasă.

61

Ziua a 4-a, Luna Șoimului, Anul Șobolanului
Ultimul an al Domniei Prințului Imperial Cyron
Al 163-lea an al Dinastiei Komyr
Al 737-lea an de la Urgie
Wentokikun, Moriande
Nalenyr

Nici chiar norii plumburii, joși, și ploaia nu puteau diminua strălucirea Moriandei. Ploaia răpăia pe mantia Prințului Pyrust, iar calul său împroșca apa din băltoace în timp ce călărea spre Turnul Dragonului. Trupele din Ixun ale Contelui Vroan controlau Poarta din Nord, iar Șoimii Umbrelor curățaseră străzile. Se căzuse de acord că Pyrust intra în capitală pentru a-și prezenta omagiile Prințului Cyron, iar gărzile keru se ocupau de vânarea Ducelui Scior.

Apariția unei armate deseiene pe dealurile din nordul orașului făcea pur și simplu ridicolă orice idee de rezistență, și mai erau și acei nobili care admiteau

că Nalenyrul căzuse ca o consecință a trufiei lui Cyron. În vreme ce cătase prin străinătăți legături comerciale pentru întărirea țării, nu acordase atenție amenințărilor mult mai grave din apropierea casei. Pyrust nu avea nici o îndoială că această percepție înțeleaptă va deveni epitaful istoric al lui Cyron și doar foarte puțini se vor apleca asupra adevăratelor fapte din preajma căderii sale pentru a vedea cât de reală a fost miopia gândirii sale.

Pe Pyrust nu l-a surprins să audă că prințul supraviețuise tentativei de asasinat, deși relatările diferau asupra felului în care se descurcase. Mama Umbrelor luase în derâdere nepriceperea asasinilor helosundieni, însă simți că mai era vorba și de altceva. Grija îi promisese o glorie măreață și gloria de a pune capăt Dinastiei Komyr era, într-adevăr, foarte mare. Voise să-l ucidă chiar el, dar zeii și circumstanțele uneltiseră să nu-i reușească asta.

Privi în sus și de jur împrejur, spre clădirile de la marginea străzii, și fu încurajat de privirile celor care-l urmăreau de după uși sau obloane. Dacă vreun cuceritor ar fi mărșăluit prin Felarati, iar ordinele date ar fi interzis tuturor să-l privească, deseienii ar fi rămas ascunși prin case, până când ar fi putut ieși din nou. Deprinderea ascultării poruncilor fusese cea care păstrase rânduiala în Deseirion, însă aici, în sud, spiritul și inițiativa creaseră o societate mult mai vibrantă.

Le admira spiritul, și, pentru prima dată, își dădu seama cu adevărat cât de dificilă va fi administrarea unui imperiu. Nu-și permise să se lase copleșit de

această problemă deoarece încă mai trebuia să lupte împotriva invadatorilor. Dacă-l învingeau, toate problemele imperiului nu ar mai fi însemnat nimic. Mai mult, birocrația și-ar continua funcționarea, menținând statul nalenian așa cum ar trebui să fie. Era destul de sigur că, odată ce ar face cunoscută birocrației natura amenințării dinspre sud, vor face tot ce le-ar fi stat în putere pentru a-l ajuta să-i distrugă pe invadatori.

Însă ceea ce-l preocupa era faptul că birocrații contribuiseră indiscutabil la pregătirea asasinatului și uzurpării care ar fi urmat sub Ducele Scior sau Contele Vroan. Deși birocrații se dedicau, adesea, în primul rând îndatoririlor lor, ei nu puteau fi despărțiți de sentimentele naționaliste. Miniștri din Helosunde conduseseră țara lor timp de ani de zile, iar el nu avea îndoieli că Marele Ministru Pelut Vniel ar pune bucuros mâna pe putere dacă Pyrust ar cădea în luptă.

Birocrația de aici a intrat de bună voie în jocurile politice. Începu să alcătuiască o listă scurtă cu indivizii pe care Mama Umbrelor va trebui să-i facă să dispară. Dacă se întâmplau la momentul potrivit, moartea lor nu ar fi chiar suspectă, însă ar încuraja supunerea în rândurile celorlalți miniștri. De asemenea, moartea anumitor nobili nalenieni ar duce la dezorganizarea oricărei mișcări împotriva lui.

O părticică din el se întreba dacă Cyron ar fi recurs la asasinate preventive dacă ar fi avut idee de amploarea complotului împotriva sa. În general n-ar fi cruțat pe nimeni dacă venea vorba de asta, însă prințul

se comportase într-un fel ciudat. Pyrust n-ar fi trimis grâne în Nalenyr. Cu toate că înțelegea motivele, tot o considera slăbiciune. Nu înfipsese pumnalul atunci când avusese ocazia, iar acum pierdea.

N-am să fac o asemenea greșeală.

Porțile Wentokikunului se deschiseră. Pyrust intră călare neînsoțit, apoi urcă treptele late spre porțile turnului. Descălecă acolo și-și aruncă mantia. Trecu de ușile deschise în armura lui neagră, șiroind de ploaie, cu Șoimul deseian zugrăvit în aur. Avea cu el o singură sabie. Se minună cum reverbera sunetul pașilor săi în coridorul vast de la intrare.

Când mai fusese înainte în Turnul Dragonului, venise ca oaspete, înveșmântat în robele oficiale, care-i restrângeau pașii. Își târșise picioarele pe toată lungimea coridorului spre sala tronului, trebuind să studieze picturile murale, care zugrăveau dominația naleniană asupra vecinilor, inclusiv Deseirion. Acum, imaginile deseiene fuseseră acoperite cu tapiserii ilustrând scene mai vechi, pe vremea când deseienii și nalenienii se uniseră împotriva turasynzilor sau împotriva ambițiosului prinț helosundian.

Prezența acestor tapiserii îi spuse că deși Cyron s-ar putea să fie rănit grav, era departe de a fi pe ducă. Pyrust grăbi pasul, mergând pe holul spre sala tronului nalenian. Trecu de paravanul de lemn, apoi se opri în pragul ușii. Privirea sa urmărea linia covorului roșu, spre Tronul Dragonului.

Se străduí să-și țină sub control reacția față de cel care ședea acolo.

Cyron fusese îmbrăcat în armură, însă nu purta nici coif, nici mască. Brațul său stâng se termina cu un ciot bandajat, din care mai picura sânge. Stătea cu spatele pe cât de drept putea, cu fața cenușie și umedă de transpirație. O sabie în teacă era așezată peste brațele tronului său, iar mâna sa dreaptă se odihnea pe mâner.

Pyrust își scoase coiful și masca, așezându-le jos, lângă ușă. Făcu o plecăciune și se apropie încet. Își revizui atitudinea, pentru că mersul său evoluase de la cel al unui cuceritor la cel al unei persoane care intra în camera unui bolnav. Se gândi o clipă apoi continuă să meargă înainte cu grijă, oprindu-se la trei metri de piciorul tronului.

Cyron înghiți în sec, apoi își linse buzele uscate.

– Am fost sfătuit foarte serios să vă primesc în robele oficiale. Aș fi făcut-o, însă, pe cât de mult îmi displace să le port, le admir culorile. Sângele le-ar păta.

– Robele dumneavoastră sunt magnifice, la fel orașul și țara.

– Nu prea mai sunt ale mele, spuse Cyron și expresia de pe față i se înăspri. Am ținut să vă primesc în armură. Mă veți ucide și n-avem nevoie să se spună că m-am chircit de frică, ori că m-ați înjunghiat pe la spate.

– Armură sau robe, n-are importanță, oricum se vor spune de toate, răspunse Pyrust și-și lăsă mâna stângă pe mânerul sabiei. Cât de gravă este situația în sud?

– Am încercat să ascund asta de tine, zâmbi firav Cyron.

– Aveai și de ce. Mi-am golit țara de toți cei capabili să lupte. I-am unit pe helosundieni. Ne îndreptăm spre sud să luptăm cu invadatorii.

– Vroan este cu voi?

– Doar atâta vreme cât este util.

– Distruge-i pe vestici, dădu prințul nalenian din cap.

– Am să-i las pe invadatori s-o facă, glăsui Pyrust, după care tăcu și se uită prin sală, la lemnul auriu și la ornamentele simple ale Tronului Dragonului. Încep să înțeleg de ce-ai devenit mulțumit de tine.

– Dacă asta-i tot ce înțelegi, frate, atunci n-ai priceput nimic, replică Cyron cu o grimasă, apoi se strădui să se aplece înainte. Percepi cele Nouă ca pe un imperiu care necesită reunificarea.

– La fel ca tine.

– Dar eu am văzut mai departe. Uniți ca popoare, în contact cu restul lumii, am putea învăța și instrui. Am putea face ca viața să fie mai bună, vorbi Cyron și se lăsă încet înapoi pe tron. Războiul doar distruge, nu construiește.

– Nu noi am ales războiul, arătă Pyrust spre sud.

– Nu, însă te vei folosi de el. Doar atât, să nu distrugi atât de mult încât să nu mai poți reconstrui.

Pyrust se opri o clipă, îngăduindu-și să cântărească vorbele lui Cyron. Nu se aștepta ca el să se milogească pentru a-i fi cruțată viața și era mulțumit că nu făcea asta. Îl surprinse, pe de altă parte, că-i oferea sfatul. *Și-a acceptat moartea, însă dorește ca visul să-i supraviețuiască.*

Năzuințele lui îl suprindeau pe Pyrust. Văzuse doar fragmente și, pe când călărea spre turn, îl socotise drept

o slăbiciune. Adevărul era că viziunea lui Cyron dincolo de imperiu era o batjocură la adresa miopiei lui Pyrust. Privise *întotdeauna* imperiul doar ca un imperiu.

Dar la ce mi-ar folosi să-mi văd numele pe monumente care ar fi zdrobite dacă imperiul n-ar fi susținut? Dezvoltarea e tot ce l-ar putea *susține. Soldații sunt capabili să-l* păzească *și să-l* păstreze, *dar războiul nu poate duce o cultură spre un viitor pașnic.*

– Am să tratez sugestia ta cu sinceritate și-o voi analiza, spuse prințul deseian cu o înclinare a capului.

– Mulțumesc, zise Cyron imitându-i gestul, apoi își mută brațul drept astfel încât vârful sabiei să fie înclinat înainte. Teaca alunecă pe jumătate, apoi el o scutură îndepărtând-o cu totul. Zdrăngăni rostogolindu-se pe treptele podiumului.

Pyrust își trase și el sabia.

– Ți-aș cruța viața pentru valoarea ideilor tale, frate, dar ai deveni sprijinul opoziției. Chiar și după ce te ucid și-ți înfig capul într-o suliță, la poartă, tot vor fi destui care vor spune că am ucis o dublură. Vei fi semnalat când la est, când la vest, ba prin munții Helos, vei fi văzut însoțit de keru, care-ți poartă în pântec copiii. N-am să scap niciodată de blestemul Komyr.

– Să-mi ridic bărbia, să fie o lovitură curată? râse Cyron. Nădăjduiesc ca sabia ta să fie mai ascuțită decât a asasinului. N-aș vrea să supraviețuiesc primei lovituri.

– Va fi repede, spuse Pyrust și făcu un pas înainte, înălțând sabia, însă un foșnet la ușă îl făcu să se răsucească.

O femeie zveltă, cu părul negru, într-o robă de culoarea jadului, tivită cu jais, stătea pe covor.

– Nu-l omorî.

Pyrust își coborî sabia și apoi privi spre Cyron.

– Acestea sunt libertățile pe care le permiți curtezanelor? Pășește acolo unde numai nobili pot merge și dă ordine prinților?

– *Nu*-l ucide.

– Îmi poruncești tu mie? se zgâi prințul deseian la ea. Cine te crezi?

Doamna de Jais și Jad privi spre el cu ochii ei fără vârstă.

– Acesta-i imperiul meu, Prințe Pyrust. Eu sunt Cyrsa și când îți dau un ordin, te vei *supune*.

„Aventură nonstop pentru cei cărora le place genul fantasy măreţ şi însângerat."

Publishers Weekly

„Stackpole îşi manevrează cu mare măiestrie [...] complotiştii, la fel de inteligenţi ca propriile lor urzeli. [...] Un roman de mare forţă, care se citeşte pe nerăsuflate."

SciFi.com

Al doilea volum al seriei
MARILE DESCOPERIRI

Sub umbra ameninţării unui duşman fără nume, Nalenyrul are o singură şansă de a scăpa de la distrugere. Vechii eroi, care au apărat cândva teritoriul, trebuie treziţi. Pentru aceasta, este necesară o incursiune prin pustietăţile vrăjite în care se presupune că eroii legendari sunt captivi, un loc al magiei şi al primejdiilor.

Keles Anturasi, fratele său Jorim şi sora lor Nirati trebuie să lupte pentru supravieţuirea într-o lume în care războiul de pe pământ îl oglindeşte pe cel din ceruri, unde bărbaţii trebuie să se confrunte cu ceea ce-i face şi pe zei să tremure, iar lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi. Acolo unde visele pot deveni realitate, realitatea se poate la fel de uşor transforma în cel mai întunecat coşmar...

ISBN 978-973-143-316-5

colecţia nautilus fantasy

21 radio

www.nemira.ro